Bestseller *New York Times*

LAURA SEBASTIAN

PRINȚESA DE CENUȘĂ

STORIA BOOKS

COLECȚIA YOUNG ADULT

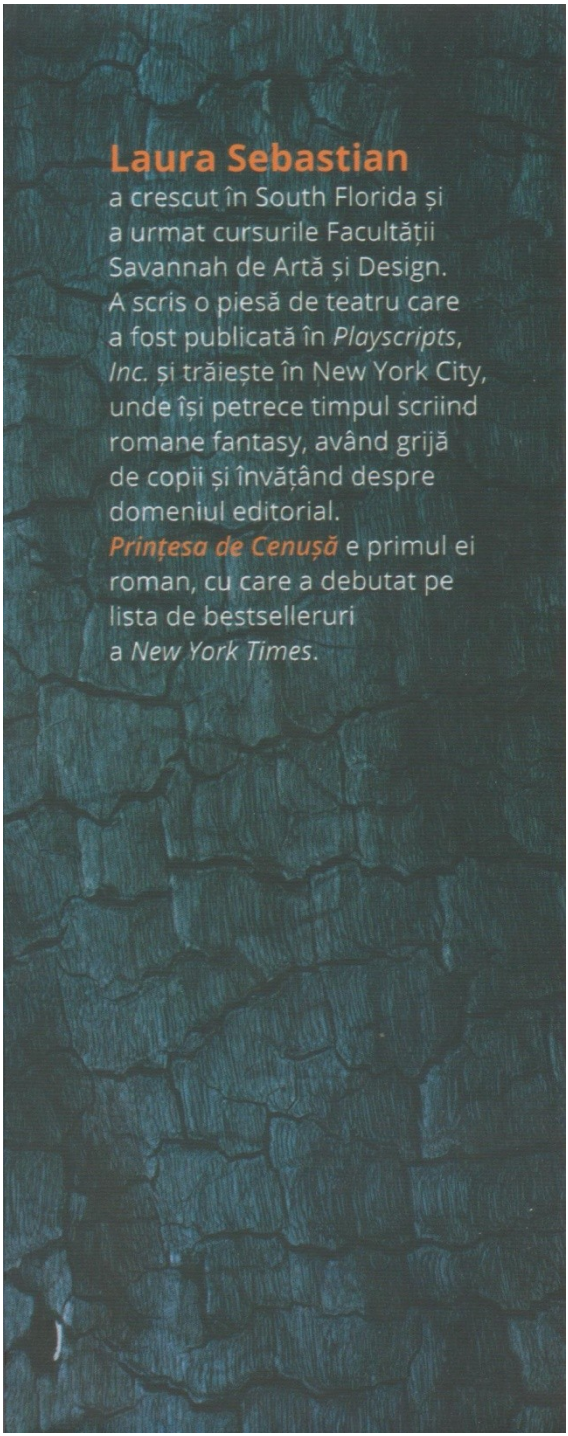

Laura Sebastian
a crescut în South Florida și a urmat cursurile Facultății Savannah de Artă și Design. A scris o piesă de teatru care a fost publicată în *Playscripts, Inc.* și trăiește în New York City, unde își petrece timpul scriind romane fantasy, având grijă de copii și învățând despre domeniul editorial.
Prințesa de Cenușă e primul ei roman, cu care a debutat pe lista de bestselleruri a *New York Times*.

LAURA SEBASTIAN

PRINȚESA DE CENUȘĂ

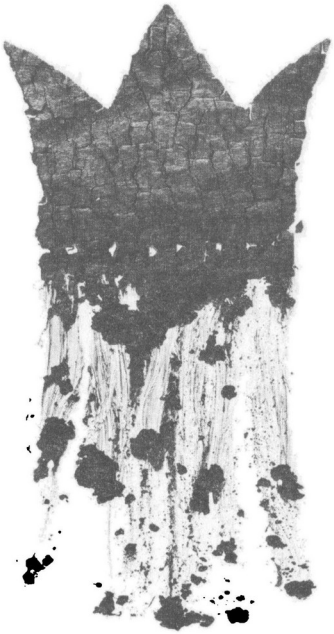

Traducere din engleză de
Anca Zaharia

STORIA BOOKS

COLECȚIA YOUNG ADULT

Titlul original al acestei cărţi este: *Ash Princess* de Laura Sebastián.
Copyright © 2018 Laura Sebastian
© Storia Books, 2018, pentru ediţia în limba română

Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Laura Sebastián
Prinţesa de cenuşă / Laura Sebastian; trad. din engleză de Anca Zaharia. — Bucureşti: Storia Books, 2018
ISBN 978 – 606 – 94622 – 3 – 2
I. Zaharia, Anca (trad.)
821.111

EDITOR: Adriana Muraru
REDACTOR COORDONATOR: Ruxandra Tudor
REDACTOR: Roxana Aneculăesei
CORECTOR: Rodica Creţu
COPERTĂ: Fésüs L. Bama
DTP: Dragoş Tudor

Cuprins

Prolog.....9
Thora.....9
Trădătorul.....18
Theodosia.....37
Coroana.....44
Aliatul.....57
Intriga.....80
Drakkar.....87
Elpis.....104
Grădina.....112
Zidurile.....127
Împărăteasa.....142
Pietrele de spirit.....155
Prânzul oficial.....177
Furtul.....185
Musafir.....200
Aminet.....207

Testul.....228
Îndoiala.....232
Maskentantz.....250
Crima.....269
Jelirea.....278
Ameninţarea.....287
Belsiméra.....304
Pedeapsa.....316
Cântecul de leagăn.....324
Encatrio.....335
Erik.....343
Sora de suflet.....352
Banchetul.....360
Cuşca.....370
Pumnalul.....374
Judecata.....388
Celula.....399
Planul de scăpare.....406
Salvatorul.....409
Evadarea.....419
Liberi.....433
Dragonsbane.....446

Epilog.....454

Mulţumiri.....455

PENTRU JESSE ŞI EDEN
Să faceţi mereu ceea ce se cuvine,
chiar şi când nu vă va fi uşor

Prolog

Ultima persoană care mi-a rostit numele adevărat, cu ultima suflare, a fost mama. Aveam şase ani pe atunci, iar mâna mea era încă prea mică să i-o cuprind pe a ei cu totul. M-a strâns atât de tare atunci de mână, încât cu greu am mai putut să mă concentrez şi la altceva. Atât de strâns, încât abia am observat strălucirea argintie a lamei de cuţit care-i înţepa gâtul sau frica din ochii ei.

— Ştii cine eşti, mi-a zis ea.

Vocea ei nu a şovăit nici când cuţitul i-a străpuns pielea şi a început să sângereze.

— Tu eşti singura speranţă a oamenilor noştri, Theodosia. Apoi i-au tăiat gâtul şi mi-au luat numele.

Thora

— Thora!

Mă întorc şi o văd pe Crescentia alergând spre mine pe holul poleit cu aur al palatului, cu poalele rochiei de mătase ridicate şi cu un zâmbet larg pe faţă.

Cele două servitoare încearcă să ţină pasul cu ea, încurcându-se în rochiile lungi de casă care le acoperă în întregime.

Nu te uita la feţele lor, *nu te uita*, îmi spun. Nimic bun nu se întâmplă când mă uit, când le văd ochii goi sau gurile flămânde. Nimic bun nu se întâmplă când văd cât de mult seamănă cu mine,

cu pielea lor măslinie şi părul lor negru. Atunci vocea din capul meu devine şi mai puternică. Şi când vocea asta reuşeşte să se facă auzită, Kaiserul devine furios.

Nu-l voi înfuria pe Kaiser şi el mă va ţine în viaţă. Asta este regula pe care am învăţat să o respect.

Mă uit la prietena mea. Datorită ei, totul este mai uşor de suportat. Radiază de fericire asemenea unei raze de soare care se apleacă asupra celor năpăstuiţi pentru a le aduce alinare. Ştie că de asta am nevoie cel mai mult, aşa că întotdeauna vine fără ezitare la mine şi mă îmbrăţişează cu putere.

Îşi exprimă mereu afecţiunea, aşa cum doar puţini oameni binecuvântaţi o pot face – nu a iubit niciodată pe cineva, ca apoi să-l piardă. Îşi va păstra această frumuseţe naturală chiar şi când va îmbătrâni, aceste trăsături pline de graţie, căci ochii mari şi cristalini nu au cunoscut oroarea. Părul ei de un blond-deschis este prins într-o coadă împletită, care îi atârnă pe umăr, împodobit cu zeci de pietre preţioase ce sclipesc în lumina soarelui care pătrunde prin ferestrele cu vitralii.

Nici la pietrele preţioase nu mă pot uita, dar le simt: o vibraţie uşoară sub piele, care mă împinge spre ele, care-mi promite puterea lor doar dacă le ating. Dar nu o voi face. Nu pot.

Pietrele de spirit erau sacre înainte ca Astrea să fie cucerită de kalovaxieni.

Proveneau din peşterile aflate sub cele patru temple importante – dedicate celor patru zei

principali – al focului, al aerului, al apei şi al pământului. Peşterile erau centrul puterii lor, erau atât de pline de magie încât pietrele din interior au dobândit la rândul lor proprietăţi magice. Înainte de asediu, credincioşii petreceau ani întregi în peşterile zeilor cărora le juraseră credinţă. Acolo îi venerau şi, dacă meritau, erau binecuvântaţi cu puterile zeilor şi zeiţelor lor. Apoi îşi foloseau puterile pentru a servi Astrea şi pe oamenii acesteia ca Păzitori.

Pe atunci, în peşteri, nu erau mulţi care să nu fie aleşi de către zei, îi numărai pe degetele de la o mână. Cei nealeşi înnebuneau şi mureau în scurt timp. Era un risc pe care şi-l asumau doar cei devotaţi cu adevărat. A fi Păzitor era o chemare – o onoare – şi toţi înţelegeau care era miza.

Asta era acum mult timp*. Înainte*.

După asediu, Kaiserul a cerut distrugerea templelor şi a trimis zeci de mii de astreni ca sclavi în peşteri pentru *a* extrage pietrele. Acum oamenii nu mai decideau de unii singuri dacă voiau să trăiască atât de aproape de puterea zeilor, alţii făceau această alegere pentru ei. Nici vorbă de chemare sau de jurământ de credinţă, motiv pentru care cei mai mulţi dintre cei trimişi în subteran înnebuneau destul de repede şi, la scurt timp, mureau.

Şi toate acestea pentru ca bogaţii să poată plăti o avere în schimbul a cât mai multe pietre preţioase, fără ca măcar să rostească numele zeilor. Este un sacrilegiu pentru noi, dar nu şi pentru kalovaxieni. Ei nu cred în zei. Şi fără

binecuvântarea zeilor – fără timpul petrecut în adâncurile pământului – pot poseda doar o mică parte din puterea unui Păzitor adevărat, indiferent cât de multe pietre preţioase au, iar cei mai mulţi au destule. Pietrele de apă aflate în coada împletită a lui Cress ar putea oferi unui Păzitor forţa necesară să creeze o iluzie atât de puternică, încât să-i dea o faţă complet nouă, dar lui Cress îi oferă doar o uşoară strălucire a pielii şi a părului, iar buzelor şi obrajilor, o îmbujorare abia vizibilă.

Pietre pentru frumuseţe, cum le numesc acum kalovaxienii.

— Tata mi-a trimis o carte cu poezii din Lyre, îmi zice ea.

Vocea ei devine tensionată, ca de fiecare dată când îmi vorbeşte despre tatăl ei, Theyn.

— Ar trebui să mergem în foişor să o traducem. Să ne bucurăm de soare cât îl mai avem.

— Dar tu nu vorbeşti lyriană, îi spun eu, încruntându-mă. Cress are o înclinaţie către limbi străine şi literatură, două preocupări pentru care tatăl ei nu a avut niciodată răbdare. Fiind cel mai bun luptător al lui Kaiserului şi conducător al armatei acestuia, Theyn înţelege bătăliile, armele, strategiile, vărsarea de sânge, dar nu şi cărţile şi poeziile, chiar dacă încearcă de dragul ei. Mama lui Cress a murit când aceasta era foarte mică, aşa că nu-l mai are decât pe Theyn.

— Am înţeles câteva fraze, spune ea, dând din mână dispreţuitor. Dar tata i-a cerut poetului să traducă o parte, astfel încât să ghicesc restul. Ştii cât de mult îi plac tatălui meu ghicitorile.

Se uită la mine ca să-mi vadă reacţia, dar am grijă să nu arăt niciuna.

Încerc să nu-mi imaginez cum tatăl lui Cress apasă pumnalul pe gâtul unui poet amărât în timp ce se apleacă peste munca lui, cum a făcut cu mama cu mult timp în urmă. Mâna ei într-a mea. Vocea ei, puternică şi clară chiar şi în acele momente.

Nu, nu mă gândesc la toate acestea. O să înnebunesc dacă o fac.

— Ei bine, le vom rezolva repede, doar noi două, îi spun cu un zâmbet şi sper că mă crede.

Şi pentru a nu ştiu câta oară mă întreb ce s-ar întâmpla dacă nu mi-aş stăpâni fiorul care mă cuprinde când îl menţionează pe tatăl ei. Dacă nu aş zâmbi şi nu m-aş preface că nu el este bărbatul care mi-a ucis mama. Îmi place să cred că suntem prietene de multă vreme şi ar înţelege, dar genul ăsta de încredere este un lux pe care nu mi-l permit.

— Poate este Dagmaer acolo, zice Crescentia, coborând tonul ca şi cum ar plănui ceva. Ai ratat… alegerea ei vestimentară îndrăzneaţă de la prânzul contesei de ieri, adaugă ea zâmbind, în timp ce ochii îi strălucesc.

Nu-mi pasă. Gândul apare brusc şi este apăsător ca o înţepătură de albină. *Nu-mi pasă dacă Dagmaer vine dezbrăcată la prânz*. *Nu-mi pasă de nimic din toate astea*. Îmi alung repede acest gând, aşa cum fac întotdeauna. Astfel de gânduri nu-i aparţin Thorei – sunt ale vocii. De obicei, este doar o şoaptă, destul de uşor de

ignorat, dar uneori creşte zgomotos şi se transformă în propria-mi voce. Moment în care am probleme serioase.

Mă agăţ de Cress, de mentalitatea ei simplă, de plăcerile ei simple.

— Mă îndoiesc că a reuşit să depăşească alegerea pe care a făcut-o luna trecută, ţinuta din pene de struţ, şoptesc eu, făcând-o să chicotească.

— Oh, a fost mult mai rău de data asta. A avut o rochie din dantelă neagră. Practic, puteai să-i vezi lenjeria intimă sau lipsa ei.

— Nu cred! am ţipat eu, prefăcându-mă indignată.

— Da! Spuneau că spera să îl atragă pe Ducele Clarence. Deşi nu-mi pot imagina de ce. Este suficient de bătrân pentru a-i fi tată şi miroase a carne putrezită, zice ea, strâmbând din nas.

— Presupun că dacă iei în considerare datoriile tatălui ei… Mă opresc, ridicând o sprânceană.

Cress face ochii mari.

— Într-adevăr? Unde ai auzit asta? întreabă ea cu răsuflarea tăiată.

Când doar îi zâmbesc în loc să-i răspund, suspină şi mă trage de cot într-o parte.

— Întotdeauna ştii cele mai bune bârfe, Thora.

— Asta pentru că ascult, spun eu şi îi fac cu ochiul.

Nu îi spun ce anume ascult, pentru că dincolo de fiecare zvon anost mă interesează să aflu orice despre rezistenţa astrenilor, sperând că mai există cineva acolo, care poate, într-o zi, mă va salva.

În anii de după asediu, au fost mereu poveşti

despre astreni rebeli care s-au împotrivit Kaiserului. O dată pe săptămână eram scoasă în piaţa centrală pentru a fi biciuită de unul dintre oamenii lui şi dată exemplu, în timp ce capete ale rebelilor prinşi erau înfipte în suliţe şi lăsate să putrezească. Pe cei mai mulţi dintre ei îi recunoşteam: Păzitori care au slujit-o pe mama, bărbaţi şi femei care mi-au dat bomboane şi mi-au spus poveşti când eram mică. Uram zilele acelea şi, de cele mai multe ori, îi uram pe toţi acei rebeli, pentru că simţeam că ei mă făceau să sufăr, stârnind mânia Kaiserului.

Acum, majoritatea rebelilor sunt morţi şi mai există doar zvonuri legate de vreo mişcare de rezistenţă, despre care curtenii discută când epuizează toate celelalte subiecte. Nu duc dorul acelor pedepse, din ce în ce mai brutale şi mai demonstrative, dar aş vrea să mai am acea speranţă, acel sentiment că nu sunt singură pe lume, că poate, într-o zi, oamenii mei vor reuşi să-mi pună capăt suferinţei.

Se aud paşi în spatele nostru. Sunt prea apăsaţi pentru a fi servitoarele lui Cress.

— Domniţă Crescentia, domniţă Thora, spune o voce masculină.

Cress mă strânge mai tare de braţ şi îşi ţine răsuflarea.

— Înălţimea Voastră, spune Cress, care se întoarce şi face o reverenţă, trăgându-mă şi pe mine.

Când aud titulatura, inima începe să-mi bată şi mai tare, deşi ştiu că nu este Kaiserul. I-aş

recunoaşte vocea oricând. Totuşi, nu mă relaxez de tot până nu-mi închei reverenţa şi îmi confirm că am dreptate.

Străinul are aceeaşi păr lung şi blond ca grâul şi ochi albaştri şi reci, acelaşi maxilar pătrat precum Kaiserul. Însă este mult mai tânăr, poate cu un an mai mare decât mine.

Prinţul Søren, îmi dau eu seama surprinsă. Nu s-a auzit nimic despre întoarcerea lui la curte, ceea ce este surprinzător, deoarece kalovaxienii îl îndrăgesc pe prinţ mult mai mult decât pe Kaiser.

Ultima dată când l-am văzut a fost cu aproape cinci ani în urmă, când era un copil slab, dar cu obraji bucălaţi, de doisprezece ani, care avea mereu o sabie de lemn în mână. Acum însă, cel din faţa mea nici vorbă să mai fie slab, iar obrajii şi-au pierdut rotunjimea copilărească. Are în continuare o sabie în teaca prinsă de şold, dar nu mai este de lemn. Este o sabie de fier forjat, al cărei mâner străluceşte, dezvăluind pietrele de spirit încrustate pe el – de această dată, pentru putere.

Când eram mică, am văzut Păzitori ai Pământului destul de puternici încât să ridice bolovani de trei ori mai grei decât ei cu atâta uşurinţă, de parcă ar fi fost făcuţi din aer, dar mă îndoiesc că pietrele de spirit pe care le are prinţul îi sporesc cu foarte mult puterea. Nu că asta ar conta. Pe parcursul celor cinci ani în care Søren a fost instruit de Theyn, acea sabie a avut parte de mai mult sânge decât ar fi fost firesc să aibă. Curtea întotdeauna a lansat zvonuri exagerate despre priceperea prinţului în bătălie, clamând că

este un copil-minune, chiar şi după standardele kalovaxiene. Kaiserului îi place să creadă că este o proiecţie a lui, dar realizările Prinţului Søren nu fac altceva decât să evidenţieze neajunsurile tatălui. De când a preluat tronul, Kaiserul a devenit leneş şi blazat, fiind mai interesat de ospeţe şi de băutură decât de bătălii. Mă întreb de ce s-a întors prinţul după atâţia ani, deşi presupun că ucenicia lui sub îndrumarea lui Theyn a luat sfârşit. Este oficial adult şi pot doar să presupun că de acum va putea să conducă propriile oşti.

Se înclină puţin, cu mâinile la spate. Are în continuare aceeaşi expresie calmă, care ar putea fi, la fel de bine, sculptată în marmură.

— Îmi pare bine să vă văd din nou pe amândouă. Sper că sunteţi bine.

Nu este o întrebare, dar Cress răspunde cu un da ameţit, în timp ce îţi aşază emoţionată o şuviţă de păr după ureche şi îşi aranjează faldurile fustei, abia reuşind să îl privească în ochi. E leşinată după el încă din copilărie, la fel ca toate fetele de vârsta noastră care au crescut imaginându-se prinţese. Dar pentru Cress nu a fost niciodată doar o fantezie. Astrea este doar unul dintre teritoriile pe care tatăl ei le-a cucerit pentru Kaiser. Se spune că Theyn a cucerit mai multe regate decât orice alt războinic şi nimeni nu poate contesta că ridicarea fiicei sale la rang de prinţesă ar fi o recompensă corectă pentru o astfel de loialitate. De când Cress a împlinit vârsta necesară, acum şase luni, zvonurile că ar putea fi numită prinţesă au căpătat din ce în ce mai multă putere la curte.

Poate că acesta este un alt motiv al întoarcerii prinţului?

Dar nu dă de înţeles că aceste zvonuri au ajuns până la el, oriunde s-ar fi aflat între timp. Ochii lui alunecă peste Cress ca şi cum ar fi doar aer şi lumină şi se opresc asupra mea. Ridică din sprânceană când mă vede, aşa cum face şi tatăl său, dar măcar nu rânjeşte sau nu-mi aruncă o privire răutăcioasă.

— Mă bucur să aud asta, îi spune el lui Cress pe un ton rece şi tăios, deşi nu-şi ia ochii de la mine. Tata vrea să te vadă, domniţă Thora.

Frica se încolăcește în jurul stomacului meu ca un piton înfometat, şi strânge, strânge până nu mai pot respira. Dorinţa de a fugi devine tot mai mare şi trebuie să mă stăpânesc ca să nu o iau din loc.

Nu am făcut nimic greşit. Am avut atâta grijă! Dar, uneori, nici nu trebuie să fac ceva ca să-l înfurii pe Kaiser. De fiecare dată când apare vreun zvon despre o posibilă rebeliune în cartierul sclavilor sau despre vreun pirat astrean care scufundă un vas kalovaxian, eu suport consecinţele. Doar în urmă cu o săptămână m-a convocat ca să mă biciuiască din cauza unei revolte declanşate într-o peşteră.

— Ei bine, zic eu, dându-mi seama că vocea îmi tremură, deşi mă străduiesc să nu-mi schimb tonul. Nu ar trebui să-l facem să ne aştepte.

Pentru o clipă, Prinţul Søren pare că vrea să spună ceva, dar îşi strânge rapid buzele şi îmi oferă braţul.

Trădătorul

Tronul de obsidian stă pe o platformă în centrul camerei rotunde şi cu cupolă. Chestia asta mare, greoaie, este sculptată în piatră neagră, tare, în forma flăcărilor care par să sărute pe oricine se aşază. E anost, aproape urât, în contrast cu tot aurul şi toată grandoarea care îl înconjoară, dar cu siguranţă este impunător şi asta e tot ce contează.

Kalovaxienii cred că tronul a fost făurit în vulcanii din Vechea Kalovaxia şi lăsat aici, în Astrea, de către zeii lor, asigurându-i astfel pe oameni că vor veni, într-o zi, să salveze ţara de reginele ei slabe şi îndărătnice.

Eu îmi aduc aminte de o poveste diferită despre zeul astrean al focului, Houzzah, care a iubit o femeie muritoare atât de mult încât i-a dat o ţară şi un moştenitor, sânge din sângele lui. O voce familiară şi vioaie din mintea mea îmi şopteşte această poveste, dar se stinge când încerc să o ascult, la fel de repede cum se stinge o stea căzătoare, atunci când încerci să te uiţi la ea. Oricum, e mai bine să nu-mi amintesc această poveste. E mai sigur să trăiesc doar în prezent, să fiu o fată fără un trecut după care să tânjesc şi fără un viitor care să-mi fie refuzat.

Mulţimea compactă de curteni, împopoţonaţi care mai de care, se dă repede din calea noastră în timp ce ne îndreptăm spre Kaiser. Precum Cress, toţi curtenii poartă bijuterii de apă albastre pentru înfrumuseţare şi bijuterii de aer transparente

pentru eleganţă – atât de multe încât nici nu poţi să te uiţi la ele din cauza strălucirii lor orbitoare. Mai sunt şi altele – bijuterii de foc roşii pentru căldură, bijuterii de pământ galben-aurii pentru putere.

Scrutez încăperea cu privirea. În mijlocul unei mări de kalovaxieni palizi şi blonzi, Ion iese în evidenţă din locul său de lângă tron. În afară de mine, e singurul astrean care nu e în lanţuri, dar nu e o faţă pe care vreau să o văd. După asediu, s-a predat Kaiserului şi a implorat să-i fie cruţată viaţa, oferindu-şi serviciile ca Păzitor al Aerului. Acum Kaiserul îl ţine în preajmă, folosindu-l ca spion în capitală şi ca tămăduitor al familiei regale. Şi pentru mine. La urma urmei, biciuirea mea nu mai e atât de amuzantă dacă leşin din cauza durerii. Ion, care ajurat cândva să fie loial zeilor noştri şi mamei, şi-a folosit darul pentru a mă vindeca numai pentru ca oamenii Kaiserului să mă poată bate iar şi iar.

Prezenţa lui e o ameninţare tăcută. Rar îi este permis să participe la evenimentele curţii, dar apare, de obicei, când sunt pedepsită public.

Dacă Kaiserul intenţiona să-şi pună oamenii să mă bată, ar fi ales un loc cu public mai numeros. Dar nu a exclus de tot ideea – de aceea este Ion aici.

Kaiserul îi aruncă o privire cu subînţeles lui Søren, care îmi lasă braţul şi dispare în mulţime – sunt singură în faţa tatălui său şi simt cum mă înclin sub privirea lui apăsătoare. Îmi vine să mă agăţ de el, de oricine, ca să nu mai fiu singură.

Dar mereu sunt singură. Ar fi trebuit să mă obişnuiesc cu asta până acum, deşi nu cred că este ceva ce poate fi acceptat cu uşurinţă.

Kaiserul se apleacă în faţă, în scaunul său, cu ochii aceia reci strălucind în lumina soarelui care se revarsă în încăpere prin tavanul de sticlă. Se uită la mine ca şi cum aş fi un gândac strivit care i-a murdărit talpa.

Eu, în schimb, mă uit spre piedestal, la flăcările sculptate. Trăiesc doar pentru că am învăţat să nu îl enervez pe Kaiser. M-ar fi putut ucide de o mie de ori în ultimii zece ani şi totuşi nu a făcut-o. Nu este acesta un act de bunătate?

— Aici erai, *Prinţesă de Cenuşă*!

Pentru oricine altcineva, salutul ar putea suna plăcut, dar eu tresar. Fiind vorba despre Kaiser, întotdeauna e un tertip la mijloc, un joc de jucat, un echilibru fragil de păstrat. Ştiu din experienţă că acum se preface îngăduitor, dar că, de fapt, poate deveni necruţător în orice clipă.

În dreapta Kaiserului, cu mâinile împreunate în faţă şi capul aplecat, stă soţia lui, Împărăteasa Anke. Ochii ei de un albastru-pal, ascunşi de şuviţele-i blonde, îi întâlnesc pe ai mei. Un avertisment care face ca pitonul să se încolăcească şi mai strâns în jurul stomacului meu.

— Aţi vrut să mă vedeţi, Înălţimea Voastră? întreb, făcând o reverenţă atât de adâncă încât aproape cad la pământ.

Chiar şi după zece ani, oasele mele nu acceptă această postură. Corpul îşi aminteşte – chiar şi când eu uit – că nu am fost făcută pentru

reverenţe.

Înainte să apuce să răspundă Kaiserul, un plânset gutural străpunge aerul. Când mă ridic, observ, în stânga tronului, un bărbat flancat de doi paznici. Picioarele slabe, mâinile şi gâtul îi sunt înlănţuite – lanţuri atât de strânse încât i-au făcut răni. Hainele îi sunt zdrenţuite şi îmbibate cu sânge, în timp ce faţa îi este mutilată, cu fracturi şi răni adânci. Dar îmi dau seama imediat că e un astrean – îi recunosc pielea măslinie, părul brunet, ochii negri şi pătrunzători. Pare mult mai bătrân decât mine, deşi e imposibil de spus exact ce vârstă are, în starea deplorabilă în care se află.

E un străin. Dar ochii lui negri îi caută pe ai mei de parcă m-ar cunoaşte, implorând, cerşind ceva, iar eu caut printre amintiri – cine ar putea fi şi ce vrea de la mine? Nu am nicio legătură cu el. Nu mai am nicio legătură cu nimeni. Apoi simt cum mi se înmoaie picioarele.

Îmi amintesc de ochii aceia dintr-o altă viaţă, de o faţă cu zece ani mai tânără şi fără urme de sânge. Amintirile ies la suprafaţă, chiar şi când încerc să le înăbuş.

Mi-l amintesc stând lângă mama, şoptindu-i la ureche ceva care o face să râdă. Îmi aduc aminte de braţele lui pe mijlocul meu, pregătite să mă ridice în aer ca să pot lua o portocală din pom; îmi amintesc de zâmbetul lui complice când împărtăşeam un secret.

Îmi alung din minte aceste gânduri şi mă concentrez pe bărbatul frânt din faţa mea.

De fiecare dată când se vorbeşte despre

rebeliuni, este menţionat numele unui bărbat. Un bărbat care e implicat în fiecare mişcare îndreptată împotriva Kaiserului. Un bărbat al cărui nume e suficient ca să-l înfurie îngrozitor pe Kaiser, o furie pe care şi-o revarsă mereu asupra mea, biciuindu-mă atât de tare încât trebuie să stau în pat zile întregi. Un bărbat ale cărui acţiuni de sfidare mi-au provocat atât de multă durere, dar care a fost singura mea speranţă în momentele în care mi-am permis să-mi imaginez că va urma ceva după toţi aceşti ani infernali.

Nu-i de mirare că e atât de fericit Kaiserul. L-a prins, în sfârşit, pe ultimul păzitor al Astreei şi cel mai apropiat paznic al mamei. Ampelio.

— Regina Mea, spune.

Vocea lui e impunătoare, pentru ca toţi cei strânşi în sala tronului, învăluită în linişte până atunci, să îi audă trădarea.

Fac câţiva paşi în spate când îl aud. *Nu*, *nu*, *nu*, vreau să îi spun. *Nu sunt regina nimănui*. *Sunt domniţa Thora*, *Prinţesa de Cenuşă*. *Sunt un nimeni*.

Abia după o clipă îmi dau seama că vorbeşte astreană, pronunţând cuvinte interzise pe care odată i le adresa mamei. *Mama mea*. Într-o altă viaţă, eram altă fată. Un alt fel de prinţesă. Acelei fete i s-a spus că, într-o zi, avea să fie regină, dar ea n-a vrut niciodată să fie adevărat. La urma urmei, să fie regină însemna să trăiască într-o lume în care mama ei nu ar mai fi existat, iar asta era de neimaginat.

Dar fata aceea a murit acum zece ani. Nu mai

are cine să o ajute acum în niciun fel.

Bărbatul se clatină sub greutatea lanţurilor. E prea slăbit ca să ajungă la uşă, dar nici măcar nu încearcă. În schimb, cade la picioarele mele, prinzându-se de tivul rochiei şi pătând cu sânge mătasea de un galben-deschis.

Nu. *Te rog*. Pe de o parte, vreau să-l ridic şi să-i spun că se înşală. Pe de altă parte, vreau să fug de el, pentru că rochia e aşa frumoasă, iar el o pătează cu sânge. Să strig la el să înceteze, să-i explic cât de mult ne vor dăuna cuvintele lui, dar măcar el va avea parte de izbăvirea morţii.

— A refuzat să vorbească cu oricine altcineva în afară de tine, spune acid Kaiserul Corbinian.

— De mine?

Inima îmi bate atât de tare în piept, încât mă mir că nu mă aude întreaga curte. Toate privirile din încăpere sunt aţintite asupra mea. Cu toţii aşteaptă ca eu să cedez, căutând disperaţi cel mai mic indiciu de rebeliune astfel încât să-l vadă pe Kaiser cum mă bate iar. Nu le voi oferi această satisfacţie.

Nu îl voi înfuria pe Kaiser şi el mă va ţine în viaţă. Îmi repet această mantră iar şi iar, dar cuvintele s-au golit de sens.

Kaiserul se apleacă în faţă de pe tronul lui. Ochii îi strălucesc. Am văzut privirea asta prea des, îmi bântuie coşmarurile. E un rechin care a dat de o urmă de sânge în apă.

— Nu-l cunoşti?

Genul de întrebare pe care Kaiserul iubeşte să o pună. Genul acela de întrebare fără un răspuns

corect.

Mă uit înapoi la bărbat, ca şi cum m-aş chinui să-l plasez undeva, când numele lui îmi urlă în minte. Kaiserul mă priveşte cu atenţie, aşteptând orice mic semn de insubordonare. Dar nu pot înceta să-l privesc în ochi pe acest bărbat din faţa mea.

Într-o viaţă trecută l-am iubit.

Era cel mai de încredere Păzitor al mamei şi, aşa cum susţinea toată lumea, tatăl meu biologic – deşi nici măcar mama nu putea să susţină asta cu certitudine.

Îmi amintesc cum căutam asemănări între feţele noastre după ce am auzit zvonul prima oară, dar n-am găsit nimic concludent. Nasul lui avea aceeaşi curbură şi părul i se cârlionţa în jurul urechilor la fel ca al meu, dar semănăm prea mult cu mama ca să pot fi sigură de ceva. Asta era înainte totuşi, când ochii mei erau încă de copil, mari şi fără o formă clară, imposibil să-i aşezi pe faţa mamei sau pe a oricui altcuiva. Însă acum, asemănarea e atât de clară, că simt un junghi în stomac.

Ca Păzitor, călătorea adesea ca să menţină siguranţa ţării, cu magia sa de foc, dar mereu se întorcea cu dulciuri şi jucării şi poveşti pentru mine. Adesea, adormeam în poala lui, strângând în mână Bijuteria de Foc care îi atârna întotdeauna la gât. Magia ei vibra în mine ca un cântec de leagăn, făcându-mă să adorm.

Când mama a murit şi praful s-a ales de lumea pe care o ştiam, am aşteptat ca el să mă salveze.

Acea speranţă a pălit cu fiecare cap de Păzitor pe care Kaiserul îl aşeza în ţeapa din piaţă, dar nu a dispărut niciodată. Încă auzeam zvonuri despre răzvrătirile lui Ampelio, iar ele m-au ţinut în viaţă, chiar şi după ce toţi ceilalţi Păzitori căzuseră. Puţini şi separaţi cum erau, mă agăţam de ei. Atâta vreme cât el era undeva acolo, atâta vreme cât lupta, ştiam că avea să mă salveze. Niciodată nu mi-am închipuit, nici în cele mai îngrozitoare coşmaruri, că aveam să-l văd vreodată aşa.

Încerc să-mi golesc mintea, dar e inutil. Chiar şi acum am o mică speranţă. Că această zi se va termina cu bine, că vom prinde încă un răsărit împreună, liberi.

E o speranţă idioată, periculoasă, dar arzătoare în acelaşi timp.

Simt cum ochii mi se umplu de lacrimi, dar nu le pot lăsa să cadă.

Acum nu îşi poartă piatra de foc. Probabil că primul lucru pe care l-au făcut oamenii Kaiserului, după ce l-au prins, a fost să i-o ia. Pentru un curtean simplu, o singură piatră de foc abia dacă poate asigura destulă căldură pentru a-l alina într-o noapte de iarnă. Dar Ampelio e binecuvântat – nu are nevoie decât de o singură piatră ca să ardă acest loc din temelii.

— Acesta este faimosul Păzitor Ampelio, spune Kaiserul pe un ton batjocoritor, articulând fiecare cuvânt. Trebuie să ţi-l aminteşti. I-a instigat la trădare pe cei din mine, încercând să-i alieze împotriva mea. Chiar a pornit revolta din Mina de Aer, de săptămâna trecută. Theyn l-a găsit în zonă

şi l-a adus aici.

— Nu un cutremur a pornit revolta?

Rostesc cuvintele înainte să-mi dau seama ce zic. De fapt, nici nu par a fi vorbele mele. Sau, mai degrabă, ale Thorei.

Kaiserul Corbinian strânge din dinţi, încordându-şi maxilarul, şi eu mă feresc, pregătindu-mă pentru o lovitură care nu vine. Încă.

— Cauzat de el, suspectăm noi, pentru a-i face pe oameni să se alăture cauzei tale, spune el.

Am un răspuns şi pentru asta, dar îmi înghit cuvintele şi mă prefac confuză.

— Cauzei mele, Înălţimea Ta? întreb eu. Nu ştiam că am o cauză.

Îmi zâmbeşte batjocoritor.

— Cauza prin care, cum spun ei, „vei fi reinstalată în locul tău de drept ca Regină în Astrea”.

Înghit în sec. Conversaţia ia o întorsătură cu totul nouă şi nu ştiu ce să mai înţeleg. Aproape că aş prefera biciul în locul acestui nou joc.

Las privirea în jos.

— Nu sunt regina nimănui şi nici Astrea nu mai există. Sunt o domniţă acum, prin mila Înălţimii Tale, şi doar o prinţesă de cenuşă. Acesta îmi este locul de drept, singurul pe care mi-l doresc!

Nu mă pot uita la Ampelio cât recit vorbele care mi-au frânt inima în toţi aceşti ani. Le-am spus-o atât de des, încât au încetat să mai însemne ceva, dar, când le rostesc acum în faţa lui, mă umplu de o ruşine sfâşietoare.

Kaiserul încuviinţează din cap.

— Asta am spus şi eu, dar astrenii sunt încăpăţânaţi ca nişte catâri.

Camera tronului se umple de hohote de râs. Râd şi eu, în timp ce mi se rupe inima.

Kaiserul se întoarce spre Ampelio şi se uită la el. Pe faţă i se citesc batjocura şi mila, deopotrivă.

— Vino şi îngenunchează în faţa mea, *catârule*! Spune-mi unde îi găsesc pe rebelii tăi şi îţi vei putea petrece restul zilelor într-una dintre mine.

Rânjeşte la bărbatul lovit care zace încă la picioarele mele.

Fii de acord!, vreau să ţip. *Jură-i credinţă*. *Supravieţuieşte*. *Nu-l înfuria pe Kaiser şi el nu te va omorî*. *Astea sunt regulile*.

— Nu îngenunchez în faţa altcuiva decât a reginei mele, şopteşte Ampelio, chinuindu-se să vorbească kalovaxiana.

În ciuda tonului jos, cuvintele străbat încăperea, urmate de sunetele şocate şi murmurul celor din public.

— Trăiască Regina Theodosia Eirene Houzzara! adaugă el, ridicând vocea.

Mă cutremur. Toate amintirile pe care mi le-am reprimat, mi le-am refuzat, toate momentele pe care am încercat să le uit, totul îmi învie în minte şi de data aceasta nu mă mai pot împotrivi.

Theodosia. E un nume pe care nu l-am auzit de zece ani.

Theodosia. O aud pe mama spunându-mi astfel, în timp ce îmi dă părul la o parte şi mă sărută pe frunte.

Tu eşti unica speranţă a poporului tău,

Theodosia.

Ampelio mi-a spus întotdeauna Theo, indiferent cât îl mustra Birdie, doica mea. Eu eram prinţesa lui, spunea ea, iar Theo era un nume de golan jegos. Dar el nu o lua niciodată în seamă. Puteam să fiu eu prinţesa lui, dar eram mult mai mult de-atât.

El ar fi trebuit să mă salveze, dar nu a făcut-o. În toţi aceşti zece ani am aşteptat să vină cineva după mine, iar Ampelio era ultima fărâmă de speranţă pe care o mai aveam.

— Poate o să-ţi răspundă ţie, Prinţesă de Cenuşă, spuse Kaiserul.

Şocul îmi trece odată ce îmi aud numele, din nou şi din nou.

— Nu… nu pot să pretind că am această putere, Înălţimea Voastră, îngaim în cele din urmă.

Se strâmbă. Îi cunosc prea bine expresia asta. Pe Kaiser nu ai cum să-l refuzi.

— De asta te ţin eu în viaţă? Să serveşti ca legătură pentru un gunoi astrean încăpăţânat?

Kaiserul e destul de blând cât să mă cruţe, mă gândesc, dar apoi îmi dau iar seama că nu din bunătate mă cruţă. Mă ţine în viaţă ca să mă folosească împotriva poporului meu.

Gândurile mele prind curaj acum şi, deşi ştiu că sunt periculoase, nu le mai pot reprima. Şi, pentru prima dată, nici nu vreau.

Am aşteptat să fiu salvată vreme de zece ani şi nu m-am ales decât cu un spate plin de cicatrice şi cu nenumăraţi rebeli morţi. Cu Ampelio capturat, nu mai e nimic altceva ce-mi poate lua Kaiserul.

Amândoi ştim că nu e suficient de milos încât să mă omoare.

— Pot vorbi în astreană? îl întreb pe Kaiser. S-ar putea simţi mai confortabil…

Kaiserul flutură din mână şi se lasă iar în scaunul lui.

— Atât timp cât asta îmi aduce nişte răspunsuri.

Ezit înainte să mă aşez în genunchi în faţa lui Ampelio, luându-i mâinile rănite în ale mele. Chiar dacă limba astreană este interzisă, unii dintre curtenii de aici probabil că o înţeleg. Mă îndoiesc că altfel m-ar lăsa Kaiserul să o vorbesc.

— Mai sunt şi alţii? îl întreb.

Cuvintele nu sună natural din gura mea, deşi astreana a fost singura limbă pe care am vorbit-o înainte să ne cotropească kalovaxienii. Mi-au luat-o, au scos-o în afara legii. Nici nu-mi mai amintesc când am vorbit ultima oară în astreană, dar încă *ştiu* limba, e adânc înrădăcinată în mine. Totuşi trebuie să mă străduiesc să menţin sunetele moi şi lungi, atât de diferite de discursul sacadat şi gutural al kalovaxienilor.

Ezită înainte să aprobe din cap.

— Eşti în siguranţă?

Fac o pauză.

— Ca o barcă în mijlocul unui ciclon.

Cuvântul astrean pentru ciclon – *signok* – are o pronunţie atât de apropiată de echivalentul pentru port – *signak* – că numai o ureche fină le-ar putea distinge. Dar cineva ar putea-o face. Gândul mă paralizează, dar mă străduiesc să trec peste.

— Unde sunt ceilalţi? întreb.

Scutură din cap şi îşi ia ochii de la mine, privind în jos.

— Nicăieri, se îneacă, deşi mai scoate o silabă care sună mai degrabă ca „pretutindeni” pentru ceilalţi.

Nu are sens deloc. Sunt mai puţini astreni decât kalovaxieni – doar o sută de mii înainte de asediu. Acum, majoritatea sunt sclavi, deşi au existat zvonuri cum că ar fi lucrat cu nişte aliaţi în alte ţări. A trecut prea mult de când am auzit astreana vorbită ultima oară, trebuie să fi înţeles greşit.

— Cine? insist.

Ampelio îşi fixează privirea pe tivul rochiei mele şi dă din cap dezaprobator, refuzând să-mi răspundă.

— *Ziua de azi* s-*a terminat*, *a venit vremea ca păsărelele să-şi ia zborul*. *Ziua de mâine e aproape*, *e timpul ca ciorile bătrâne să moară*.

Inima recunoaşte cuvintele înainte ca mintea mea să o facă. Fac parte dintr-un vechi cântec de leagăn astrean. Mama obişnuia să mi-l cânte, la fel şi doica mea. Oare el mi l-a cântat vreodată?

— Dă-i orice informaţie şi el te va lăsa să trăieşti, îi spun.

Ampelio râde, dar râsetele se transformă curând într-un hârâit. Tuşeşte şi îşi şterge gura cu dosul mâinii. Când şi-o îndepărtează, văd că e plină de sânge.

— Ce viaţă ar fi asta, la mila unui tiran?

Ar fi fost destul de uşor să alături o pereche

de consoane care să facă astreanul „tiran” să sune precum cuvântul „dragon”, simbolul familiei regale a kalovaxienilor, dar Ampelio scuipă cuvântul cu putere, direct spre Kaiser, aşa că îi înţeleg sensul chiar şi cei care nu vorbesc astreana.

Kaiserul se apleacă în faţă în scaun, strângând mânerele tronului atât de puternic, încât degetele i se albesc. Face semn uneia dintre gărzi.

Acesta îşi scoate sabia şi păşeşte spre Ampelio cel prăbuşit. Apasă tăişul pe ceafa lui Ampelio, de unde începe să se scurgă sângele, înainte de a ridica iar sabia pentru lovitura finală. Am văzut scena asta de prea multe ori, cu rebelii şi sclavii care nu şi-au respectat stăpânii. Capul nu cade niciodată de la prima lovitură. Îmi ascund pumnii în materialul rochiei, abţinându-mă să sar să-l apăr. Acum nu mai există salvare pentru el. Ştiu asta, dar nu pot accepta. Amintirile îmi năvălesc în minte şi văd iar cuţitul trecând prin gâtul mamei. Văd sclavi biciuiţi până ce mor. Văd capete de Păzitori înfipte în ţepuşe în piaţa capitalei, lăsate acolo până când ciorile le devorează. Am văzut oameni spânzuraţi pentru că s-au împotrivit Kaiserului, pentru că au avut curajul să facă ceea ce eu nu am făcut.

Fugi! vreau să îi strig. *Luptă*! *Imploră*! *Negociază*! *Supravieţuieşte*!

Dar Ampelio nici nu clipeşte în faţa tăişului. Face o singură mişcare, se întinde şi se prinde de glezna mea. Pielea palmei lui e aspră, brăzdată de cicatrici şi lipicioasă de la sângele scurs.

E vremea ca toate ciorile bătrâne să moară.

Dar nu îl pot lăsa pe Kaiser să-mi mai ia pe cineva. Nu-l pot privi pe Ampelio murind. Nu pot.

— Nu!

Vocea din mintea mea se face auzită.

— Nu? se aude vocea calmă a Kaiserului, ca un ecou în sala cufundată în tăcere.

Simt fiori pe şira spinării. Gura îmi e uscată şi, când vorbesc, sunt răguşită.

— I-ai promis milă dacă vorbeşte, Înălţimea Ta. Şi a vorbit.

Kaiserul se apleacă în faţă.

— Aşa a făcut? Nu vorbesc eu astreană, dar nu mi-a părut să colaboreze prea mult.

Cuvintele îmi scapă înainte să le pot opri.

— Avea doar vreo şase camarazi în viaţă, după tot efortul pe care l-aţi depus pentru a-i distruge. Şi crede că femeile şi bărbaţii aceia au fost ucişi de cutremur în Mina de Aer, dar, dacă au supravieţuit, ar trebui să se întâlnească cu el la sud de ruinele de la Englmar. Acolo unde e o pădure de chiparoşi.

Există cel puţin o parte de adevăr aici. Obişnuiam să mă joc în acei copaci în fiecare vară, când mama făcea tradiţionalul tur al oraşului care fusese distrus, în urma unui cutremur, cu un an înainte de naşterea mea. Cinci sute de oameni au murit în acea zi. Până la asediu, aceea fusese cea mai mare tragedie pe care o trăise Astrea.

Kaiserul clatină din cap şi mă priveşte mult prea insistent, ca şi cum mi-ar citi gândurile. Vreau să mă fac mică, dar mă străduiesc să nu cedez privirii lui, vreau să-l fac să-mi creadă minciuna.

Apoi, după câteva clipe care par să nu se mai

sfârşească, se îndreaptă spre una dintre gărzile de lângă el.

— Ia-ţi oamenii cei mai buni. Nu putem şti ce vrăji folosesc păgânii ăia.

Garda aprobă din cap şi se grăbeşte să părăsească încăperea. Am grijă să nu exprim nimic, chiar şi acum, când aş vrea să plâng de uşurare. Dar, când ochii reci ai Kaiserului se întorc spre mine, acea uşurare se transformă într-o apăsare care mă lasă fără suflare.

— Mila, spune încet, este o virtute astreană. E ceea ce te face slabă, dar sperasem că te-am vindecat de asta. Însă, probabil, originile nu se uită niciodată.

Pocneşte din degete şi un străjer îmi împinge mânerul sabiei sale în mâini. E atât de grea, încât mă forţez să o ridic. Pietrele de pământ strălucesc în lumină şi puterea lor îmi produce furnicături în palme. Este pentru prima dată de la asediu când mi se dă voie să ţin o piatră preţioasă sau o armă în mână. Mai demult aş fi găsit gestul bine-venit – orice m-ar fi făcut să simt că am ceva mai multă putere –, dar acum simt un gol în stomac când mă uit la Ampelio, care zace la picioarele mele, şi realizez ce aşteaptă Kaiserul să fac.

Nu ar fi trebuit să vorbesc, nu ar fi trebuit să încerc să-l salvez. Pentru că există ceva mai rău decât să vezi cum ochii singurei persoane care ţi-a rămas pe lume se golesc de viaţă – poţi fi cel care înfige sabia în ea.

Mi se întoarce stomacul pe dos şi simt gustul bilei. Apuc sabia, străduindu-mă să mă abţin şi să o

îngrop pe Theodosia şi mai adânc înainte să mă trezesc şi eu cu o sabie la gât. Dar nu se poate, de data aceasta. Totul e prea intens, durerea e prea mare, îl urăsc prea mult pe Kaiser pentru a mă putea stăpâni.

— Probabil că a fost o greşeală să-ţi cruţ viaţa, zice el pe un ton egal, dar asta face şi mai clară ameninţarea. Trădătorii nu vor primi clemenţa mea şi nici pe cea a zeilor. Ştii ce ai de făcut.

Abia îl aud. Abia mai aud. Sângele îmi pompează în urechi, privirea mi se înceţoşează şi gândurile mi se amestecă. Nu îl mai văd decât pe Ampelio la picioarele mele.

— Tată, chiar este necesar? intervine Prinţul Søren.

Neliniştea din vocea lui mă surprinde, dar la fel şi forţa din spatele ei. Nimeni nu l-a contrazis vreodată pe Kaiser. Curtenii sunt la fel de surprinşi ca mine şi încep să şuşotească, până când sunt întrerupţi de Kaiser care loveşte mânerele tronului.

— Da! şuieră aplecându-se în faţă.

S-a înroşit la faţă, deşi e dificil de spus dacă e furios sau stânjenit că fiul său i-a pus la îndoială decizia.

— Este necesar! Şi o să fie o lecţie şi pentru tine, Søren. Din cauză că au dat dovadă de milă, astrenii şi-au pierdut ţara, dar noi nu suntem aşa de slabi.

Cuvântul *slabi* cade ca un blestem – pentru kalovaxienii de aici nu există insultă mai mare. Prinţul Søren tresare şi face un pas în spate, înroşindu-se la faţă şi privind în jos.

La picioarele mele, Ampelio tremură, mâna lui tremură pe glezna mea.

— *Te rog*, *Regina Mea*! spune el în astreană.

Nu sunt regina ta, vreau să-i strig. *Sunt prinţesă*, *iar tu ar fi trebuit să mă salvezi*!

— *Te rog*! spune iar.

Dar nu am cum să-l ajut. Înaintea lui, am văzut zeci de oameni executaţi pentru mai puţin de-atât. Am fost naivă să cred că ar fi putut fi cruţat, chiar dacă informaţiile pe care i le-am dat Kaiserului ar fi fost adevărate. Aş putea să-l implor pe Kaiser până mi s-ar usca gâtul şi tot nu ar ajuta la nimic. Doar că s-ar termina şi cu o sabie înfiptă în spatele meu.

— Te rog, spune Ampelio din nou, apoi se lansează într-o tiradă în astreană pe care mă străduiesc să o urmăresc. Sau te va ucide şi pe tine. E timpul ca eu să fiu primit Dincolo. E timpul să o revăd pe mama ta. Dar vremea ta nu a venit încă. Vei face asta. Şi vei trăi. Şi vei lupta.

Iar eu înţeleg. Aproape că-mi doresc să nu o fi făcut. Binecuvântarea lui e ca un blestem.

Nu, nu o pot face. Nu pot omorî un om. Nu-l pot omorî pe el. Eu nu sunt Kaiserul, eu nu sunt Theyn, nu sunt Prinţul Søren. Eu sunt…

Apoi îmi amintesc brusc ceva. „Theodosia”, aşa mi-a spus Ampelio. E un nume puternic – cel pe care mama mi l-a dat. E numele unei regine. Nu e un nume pe care să-l merit, însă iată-mă aici, singură. Dacă vreau să supravieţuiesc, trebuie să fiu suficient de puternică încât să mă ridic la Înălţimea numelui.

Acum trebuie să fiu Theodosia.

Mâinile încep să-mi tremure în timp ce ridic sabia. Ampelio are dreptate; cineva o va face, fie că sunt eu sau una dintre gărzile Kaiserului, dar eu o voi face mai rapid, mai uşor. E mai bine să fii omorât de cineva care te urăşte sau de cineva care te iubeşte?

Prin cămaşa subţire şi uzată pe care o poartă – care nu mai este albă, ci plină de sânge – îi simt vertebrele coloanei. Lama se potriveşte sub umeri, între două coaste. Va fi ca şi cum aş tăia friptura la cină, îmi spun, dar ştiu deja că nu va fi deloc aşa.

Întoarce capul spre mine şi mă priveşte. E ceva familiar în privirea lui. Inima îmi stă în loc şi simt că nu mai pot respira. Nu mai am niciun dubiu. Acest om e tatăl meu.

— *Chiar eşti fiica ei*, şopteşte el.

Îmi iau ochii de la el şi mă uit la Kaiser la fel de pătrunzător cum o face şi el.

— Nu îngenunchea, nu ceda, rostesc clar mottoul kalovaxian.

Apoi înfig sabia în spatele lui Ampelio, tăind prin piele şi muşchi şi os ca să ajung la inimă. Corpul lui e atât de slab, atât de ciopârţit, încât aproape că-i uşor. Sângele ţâşneşte, acoperindu-mi rochia.

Ampelio zvâcneşte şi se aude un scâncet înăbuşit, după care se prăvăleşte la pământ. Mâna îi cade de pe glezna mea pe care rămâne amprenta însângerată. Retrag sabia şi i-o dau străjerului. Încremenesc. Alte două gărzi păşesc înainte pentru a lua corpul, lăsând în urmă o dâră de sânge în timp ce se îndepărtează.

— Duceţi corpul în piaţă şi spânzuraţi-l unde să-l vadă toţi. Oricine încearcă să-l ia de acolo i se alătură, spune Kaiserul.

Apoi se întoarce zâmbind spre mine. Mi se întoarce stomacul pe dos.

— Ce fată ascultătoare!

Sângele pătrunde şi mai mult în rochie, în piele. Sângele lui Ampelio. Sângele tatălui meu. Fac o reverenţă în faţa Kaiserului – corpul se mişcă fără voia mea, nu ştiu ce fac.

— Curăţă-te, domniţă Thora. Diseară dăm un banchet pentru a sărbători căderea celui mai mare rebel astrean, iar tu, draga mea, vei fi invitatul de onoare.

Cad iar într-o mică reverenţă şi îmi plec capul.

— Desigur, Înălţimea Ta. Abia aştept!

Cuvintele nu par să-mi aparţină. Mintea mi-e năpădită de tot felul de gânduri, încât sunt surprinsă că reuşesc să-mi găsesc cuvintele. Vreau să ţip. Vreau să plâng. Vreau să pun mâna pe sabia aceea plină de sânge şi să o înfig în pieptul Kaiserului, chiar cu preţul vieţii mele.

„Încă nu a venit vremea ta”, aud cum îmi şopteşte glasul lui Ampelio în minte. „Tu vei trăi. Şi vei lupta”.

Cuvintele lui nu-mi aduc nicio alinare. Ampelio e mort, iar odată cu el a murit şi ultima mea speranţă de a fi salvată.

Theodosia

Nu apuc să fac nici zece paşi pe hol că o mână

mă apucă de umăr şi mă opreşte. Vreau să fug, să fug, să fug de toată lumea, să fiu singură, să pot să strig şi să plâng până nu mai rămâne nimic în mine decât un gol. „Vei trăi. Vei lupta”. Cuvintele lui Ampelio îmi răsună în minte, dar eu nu sunt o luptătoare. Sunt umbra unei fete speriate. Nu mai sunt în stare să gândesc, nu sunt decât un corp care tremură incontrolabil, prins în strânsoarea fricii. Sunt o prizonieră.

Mă întorc şi îl văd pe Prinţul Søren. Pe chipul lui stoic se zăreşte o urmă de îngrijorare. Nu mă mai strânge de umăr, mâna mă atinge uşor acum şi sunt surprinsă de cât de aspre îi sunt vârfurile degetelor şi palma.

— Înălţimea Ta! zic eu, având grijă să vorbesc pe un ton egal, ca să maschez cât de devastată sunt. Kaiserul mai are nevoie de ceva de la mine?

Gândul ar trebui să mă îngrozească, dar, de în schimb, nu mai simt nimic. Presupun că acum nu mai am nimic care să-mi poate fi luat.

Prinţul Søren dă dezaprobator din cap. Lasă mâna să-i cadă de pe umărul meu şi îşi drege glasul.

— Eşti… eşti bine?

Vocea îi sună încordat şi mă întreb când a vorbit ultima oară cu o fată. De fapt, când a vorbit ultima oară cu altcineva decât cu soldaţii lui.

— Desigur, răspund pe un ton care-mi sună străin.

Pentru că nu sunt bine. În mine e un uragan pe care cu greu îl ţin în frâu.

Mâinile încep să-mi tremure şi le ascund între

faldurile fustei, astfel ca prinţul să nu observe.

— Asta a fost prima dată când ai ucis? mă întreabă.

Probabil că vede panica din ochii mei, căci simte nevoia să continue:

— Te-ai descurcat bine. A fost o moarte curată.

Cum e posibil să fie curată când a fost atât, atât de mult sânge? Aş putea să fac baie de o mie de ori şi tot l-aş mai simţi pe mine.

Vocea lui Ampelio îmi răsună în minte: „*Chiar eşti copilul ei*. A *venit timpul ca micile păsări să-şi ia zborul*. *Tu vei lupta*. *Regina mea*”.

O amintire iese la suprafaţă şi de data asta nu mai încerc să o înăbuş. Mâna lui ţinând-o pe a mea în timp ce mă conduce spre grajduri. El, ridicându-mă ca să stau pe calul lui, ca să stau deasupra, în vârful lumii. Numele calului era Thalia şi îi plăceau bomboanele cu miere. El, punându-şi mâna pe spatele meu, ţinându-mă în siguranţă; eu ţinând sabia, tăindu-i pielea.

Simt cum îmi vine să vomit, dar mă forţez să mă abţin.

— Mă bucur că ţi s-a părut aşa, reuşesc să spun, în cele din urmă.

Pentru o clipă am senzaţia că vrea să îmi pună altă întrebare, dar îmi oferă braţul.

— Te pot însoţi înapoi în camera ta?

Nu îl pot refuza pe prinţ, deşi vreau să o fac. Sunt ruptă în bucăţi şi nu ştiu cum să zâmbesc şi să pretind că nu-i aşa. Thora e mult mai simplă. Ea e un gol fără trecut şi fără viitor. Fără dorinţe. Fără furie. Doar frică. Doar supunere.

— Când am împlinit zece ani, spune prinţul Søren, tata m-a dus în temniţă şi mi-a dat o sabie nouă. A adus zece infractori – o gloată de astreni – şi mi-a arătat cum să le tai gâturile. El l-a omorât pe primul ca să-mi arate cum. Eu i-am ucis pe ceilalţi nouă.

Gloată de astreni.

Cuvintele mă dor, deşi li s-a spus şi mai urât. Chiar şi eu i-am numit mai urât sub privirea mereu atentă a Kaiserului, pretinzând că nu sunt una dintre ei. Mi-am bătut joc de ei şi am râs la glumele crude ale Kaiserului. Am încercat să mă distanţez de ei, m-am prefăcut că nu sunt poporul meu, chiar dacă avem aceeaşi piele măslinie şi acelaşi păr negru. Mi-a fost frică şi să-i privesc. În tot acest timp, ei au fost înrobiţi şi bătuţi şi executaţi ca nişte animale, doar pentru ca un prinţ răsfăţat să înveţe o lecţie.

Acum, că Ampelio e mort, n-a mai rămas nimeni care să-i salveze nici pe ei.

Fierea se revoltă din nou, dar de data asta nu o mai pot controla. Mă opresc şi vomit, împroşcând tot costumul prinţului. Acesta se retrage şi, pentru un moment dureros de lung, nu facem decât să ne holbăm unul la celălalt. Ar trebui să-mi cer scuze; ar trebui să implor iertare înainte să-i spună tatălui său cât de slabă şi de respingătoare sunt. Dar tot ce pot să fac este să-mi duc mâna la gură, sperând că nu mai iese nimic.

Şocul din ochii lui păleşte, înlocuit de ceva ce ar putea fi milă.

Nu încearcă să mă oprească când mă întorc şi-

o iau la goană pe hol.

* * *

Nici când sunt înapoi în camera mea, întinsă pe pat, în sfârşit singură, nu pot să îmi permit să mă descarc. Îmi pot auzi paznicii, cum se fac comozi în micile camerele aflate de cealaltă parte a pereților, pe care Kaiserul le-a construit după asediu. Cizmele lor lovesc podeaua de piatră şi se aude zăngănitul săbiilor în timp ce sunt băgate în teacă. Întotdeauna sunt aici, întotdeauna se uită prin trei găuri de grosimea unui deget. Chiar şi atunci când dorm, chiar şi atunci când fac baie, chiar şi atunci când mă trezesc ţipând din coşmaruri pe care mi le amintesc doar pe jumătate. Mă urmăresc peste tot, dar niciodată nu le văd feţele şi nu le aud vocile. Kaiserul se referă la ei ca fiind Umbrele mele, o poreclă care a prins atât de mult încât şi eu am început să-i consider astfel.

Probabil că râd acum. Micii Prinţese de Cenuşă i s-a făcut rău de la puţin sânge şi a mai şi vomitat pe Prinţ! Care dintre ei va avea onoarea de a-i spune Kaiserului povestea? Niciunul, cel mai probabil. Prinţul îi va spune de unul singur şi Kaiserul va afla despre slăbiciunea mea în câteva minute. Şi se va strădui şi mai mult să o suprime. De data asta s-ar putea să aibă succes, şi-atunci ce va mai rămâne din mine?

Uşa se deschide, iar eu mă ridic. E Hoa, servitoarea mea. Nu mă priveşte, se concentrează, în schimb, să-mi desfacă nasturii care îmi închid la

spate rochia pătată cu sânge. O aud oftând uşurată când îşi dă seama că, de data asta, nu este al meu. Simt atingerea cruntă a aerului rece când materialul cade şi mă pregătesc de usturime când îmi îndepărtează bandajele de pe spate. Degetele ei îmi cercetează cu delicateţe urmele de bici, asigurându-se că se vindecă aşa cum trebuie. Când e mulţumită, mă unge cu o cremă dintr-un borcan pe care Ion i l-a dat şi înlocuieşte bandajele cu unele noi.

Pentru că nu are încredere să mă lase singură cu o sclavă astreană, Kaiserul mi-a dat-o în loc pe Hoa. După pielea ei pală şi părul negru şi drept care îi cade până în talie, presupun că trebuie să vină dintr-un tărâm de la est pe care kalovaxienii l-au invadat înainte să ajungă în Astrea, dar ea nu mi-a spus niciodată din care dintre ele. N-ar fi putut nici dacă ar fi vrut, deoarece Kaiserul a ordonat să îi fie cusută gura. Aţele groase şi negre, care trec peste buzele ei în patru X-uri, dintr-un colţ în altul, sunt scoase la câteva zile ca să poată lua o masă înainte de a-i fi cusute la loc. Imediat după asediu, am primit o servitoare astreană, pe nume Felicie, care avea cincisprezece ani. O vedeam ca pe o soră, iar când mi-a spus că are un plan pentru evadarea noastră, am urmat-o fără niciun fel de întrebare, atât de sigură că toate visurile referitoare la salvarea mea urmau se adevereau. Credeam chiar că mama încă era în viaţă undeva şi mă aştepta.

Am fost o proastă.

În loc să-mi redea libertatea, Felicie m-a dus

direct la Kaiser, exact aşa cum o instruise el.

Mi-a dat chiar el zece lovituri de bici, apoi i-a tăiat gâtul lui Felicie, spunându-mi că nu-i mai era de folos. Mi-a spus că a făcut-o ca să mă înveţe o lecţie care să dureze mai mult decât urmele de bici şi presupun că am învăţat-o. Am învăţat să nu am încredere în nimeni. De fapt, nici măcar în Cress.

Hoa strânge rochia mea însângerată în braţe şi îmi face semn cu capul către bazinul de baie, un îndemn silenţios de a mă curăţa, apoi iese din cameră ca să-mi spele rochia.

Mă aşez la oglindă şi îmi şterg gura cu apa din bazin, ca să scap de gustul de vomă. Apoi, îmi înmoi mâinile pentru a le curăţa de sânge. Sângele tatălui meu; sângele meu.

Din nou simt că mi se face rău, dar mă forţez să respir adânc până îmi trece. Simt privirile apăsătoare ale Umbrelor asupra mea, le simt cum aşteaptă să cedez, ca să poată raporta totul Kaiserului.

Mă uit în oglindă şi arăt la fel cum arătam azi-dimineaţă. Fiecare şuviţă buclată şi prinsă după moda kalovaxiană, faţa pudrată, ochii daţi cu creion kohl şi buzele, cu roşu. Totul e la fel, chiar dacă eu nu mai sunt.

Iau micul prosop alb care atârnă pe marginea vasului şi îl înmoi în apă. Îmi frec faţa până toate pudrele şi vopselele se duc, colorând prosopul. Hoa a avut nevoie de aproape o oră de dimineaţă ca să le aplice, dar mie îmi ia mai puţin de un minut să îndepărtez totul.

Faţa mamei mă priveşte înapoi din oglindă.

Pistruii ei dansează pe nasul şi pe obrajii mei ca nişte constelaţii nedescoperite. Pielea ei măslinie radiază precum topazul în lumina lumânărilor. Părul ei de culoarea abanosului intens străluceşte, deşi, spre deosebire de mine, care îl ţin mereu strâns în coadă, ea îl purta întotdeauna desprins şi neîmblânzit. Totuşi, ochii nu sunt ai ei. În locul lor, ochii castanii ai lui Ampelio mă privesc pătrunzător, cu genele lui grele.

Deşi acestea sunt defecte pe care standardele de frumuseţe ale kalovaxienilor cer să le ascund, îmi aduc aminte cum poporul nostru aprecia frumuseţea mamei mele, cum scriau poezii şi cântece în onoarea ei.

Clipesc şi văd cuţitul lui Theyn apăsându-mi gâtul – gâtul mamei. Simt muşcătura oţelului, văd cum se ivesc picăturile de sânge ca nişte mărgele. Clipesc iar şi sunt doar eu. Doar o fată distrusă.

Theodosia Eirene Houzzara. Numele îmi răsună din nou în minte, rostit de o voce şoptită, urmat de ultimele cuvinte ale mamei.

Mă va ierta pentru că l-am ucis pe Ampelio? Va înţelege de ce am făcut-o? Sau acum îşi întoarce spatele spre mine de acolo unde e, de Dincolo?

El e cu ea acum, trebuie să cred asta. El e cu ea, pentru că şi-a dat viaţa ca să o cruţe pe a mea, deşi nu e corect. A riscat totul pentru Astrea, în vreme ce eu n-am făcut decât să încerc să domolesc monstrul care ne-a distrus.

Nu mai pot face jocul Kaiserului. Nu îi pot urma regulile şi nu-l pot distra în vreme ce oamenii mei sunt în lanţuri. Nu pot râde şi nu pot vorbi despre

poezie cu Crescentia. Nu pot vorbi limba lor grea şi urâtă. Nu pot răspunde la un alt nume decât cel pe care mi l-a dat mama.

Ampelio era ultima persoană care credeam că mă poate salva, ultima speranţă ca acest coşmar să se termine într-o zi. Am crezut că am ucis acea speranţă odată cu el, dar acum îmi dau seama că nu e aşa. Speranţa din mine nu e înăbuşită încă. E pe moarte, da, doar câţiva tăciuni mai sunt aprinşi. Dar am văzut focuri care s-au reaprins din mai puţin.

Hoa tot nu s-a întors, aşa că îmi fardez din nou faţa, acoperind şi ultima asemănare cu mama. Numele meu adevărat îmi stă pe limbă, după ce l-am auzit pe Ampelio spunându-l mai devreme, şi-acum vreau să-l aud din nou. Vreau să-l spun, să o scot pe Thora din mintea mea o dată pentru totdeauna, dar nu îndrăznesc.

Theodosia, Theodosia, Theodosia.

Ceva din mine se trezeşte. Asta nu e casa mea. Eu nu sunt trofeul lor. Nu sunt mulţumită cu viaţa pe care ei, atât de mărinimoşi, mi-au cruţat-o.

Ampelio nu mă mai poate salva, dar nu voi permite ca sacrificiul lui să fie în van. Trebuie să-mi dau seama cum să mă salvez de una singură.

Coroana

Rochia pe care Kaiserul mi-o trimite pentru banchetul din seara asta e de un roşu-aprins, fără mâneci şi cu spatele descoperit. E asemănătoare tunicilor lejere şi simple pe care le purta poporul

meu înainte de Cucerire. În mod ciudat, în ultimii ani, stilurile astreene au devenit populare printre curtenii mai tineri, în opoziţie cu catifelele structurate complicat pe care le purtau kalovaxienii când au sosit aici. Dar mă îndoiesc că de tendinţele modei a ţinut seama Kaiserul când mi-a ales-o. Cu umerii şi cu spatele la vedere, cicatricele mele sunt expuse şi mesajul lui va fi cu atât mai clar.

Astrea e înfrântă. Astrea e distrusă. Astrea nu mai există.

Mereu am fost ruşinată de spatele meu înroşit şi plin de cicatrice. Aici a fost consemnată fiecare rebeliune din Astrea. De fiecare dată când piraţii astreni au scufundat una dintre navele Kaiserului, de fiecare dată când una dintre mine a încercat să se revolte, de fiecare dată când un sclav şi-a scuipat stăpânul, totul mi-a fost sculptat în piele. Cicatricele sunt urâte, monstruoase, o amintire constantă a ceea ce sunt.

Dar acum, în timp ce stau în faţa oglinzii, iar Hoa îmi împleteşte părul, nu mai simt ruşine. Simt cum ura creşte tot mai mult în mine, picătură cu picătură, ca un şuvoi de apă în urma dezgheţului. Am ascuns-o atât de mult, iar acum, când o las, în sfârşit, să preia controlul asupra mea, mă simt eliberată. Mă învăluie ca o aură – o aură de ură care nu este îndreptată împotriva cuiva. Are nevoie de o ţintă. Trebuie să o canalizez către ceva. Are nevoie de un plan.

Însă sunt izolată aici – nu am cui să cer ajutorul. Tot ce ştiu despre ce se întâmplă în afara

castelului provine din ce aud de la curtenii kalovaxieni şi e de obicei filtrat prin atât de mulţi oameni până ajunge la mine, încât nu mai sunt sigură cât adevăr e în toate aceste zvonuri. Sunt astreni în capitală, dar cu toţii sunt sclavi şi majoritatea sunt mai tineri decât mine. În plus, sunt slabi pentru că sunt înfometaţi. Şi, deşi mă urăsc pentru că sunt în stare să gândesc asta, nu sunt sigură că pot avea încredere în ei.

Theyn. Chiar dacă numai gândul la el mă face să vreau să vomit din nou, nu pot nega că el e singurul care trebuie să aibă informaţii corecte despre rebelii astreni. Poate Cress l-o fi auzit spunând ceva relevant, dar e prea puţin interesată de lumea din afara palatului, aşa că cel mai probabil nu e în stare să-şi amintească. Nu, va trebui să vorbesc direct cu Theyn, deşi sunt conştientă că în preajma lui voi redeveni acea fetiţă de şase ani care îl priveşte în timp ce îi taie gâtul mamei ei.

Sunt sigură că nici el nu mă înghite, dar, dacă-l încolţesc cu Cress alături, dacă fac ochii mari şi vorbesc cu tremur în voce, prefăcându-mă speriată că Ampelio ar mai fi lucrat cu cineva, că acel cineva ar putea să vină după mine, va trebui să spună ceva. Indiscutabil, îmi va spune că n-a mai rămas nimeni în viaţă, indiferent care e adevărul, dar, în ciuda îndemânării sale în luptă, Theyn nu se pricepe deloc să mintă.

Chiar Cress mi-a semnalat indiciile o dată, cum se înroşeşte la faţă, pe sub barba lungă şi blondă. Sau cum menţine contactul vizual prea mult, cum

nările îi freamătă.

În orice caz, voi avea o idee mai clară despre ce se întâmplă cu rebeliunea.

Hoa strânge la spate, cu o agrafă, o altă coadă împletită. Ochii ei îi întâlnesc pe ai mei în oglindă şi o secundă pot să jur că îmi citeşte gândurile la fel de clar ca pe nişte cuvinte aşternute pe hârtie. Face ochii mici, privindu-mă suspicioasă, dar după o clipă îşi fereşte privirea, împletind ultima coadă şi prinzând-o la locul ei.

Se aude o bătaie în uşă şi, fără să aştepte, un servitor intră cu o cutie aurie. Partea finală a decorării mele.

Înăuntru e o coroană modelată după una pe care o purta mama: un cerc de flăcări care, la nivelul frunţii, se întretaie, formând o uşoară arcuire în sus de câţiva centimetri, care parcă străpunge aerul.

Hoa mi-o pune pe cap cu o atingere uşoară. E o rutină prin care am trecut de atâtea ori că nu mai pot ţine evidenţa, atât de des că a devenit banal, dar de data asta e diferit. De data asta îmi îngădui să-mi amintesc cum mama mă lăsa uneori să-i port coroana, cum era atât de mare că-mi cădea în jurul gâtului. Dar în vreme ce coroana mamei era făcută din aur negru, încrustat cu rubine, cea trimisă de Kaiser este din cenuşă şi, imediat ce îmi e pusă pe cap, începe să se sfărâme, pătându-mi părul, pielea şi rochia.

Mama era cunoscută drept Regina de Foc, o întruchipare a puterii. Eu sunt Prinţesa de Cenuşă, o batjocură.

*

Imediat ce păşesc în sala de banchet, îmi dau seama că privirile tuturor sunt aţintite asupra mea şi simt cum mă strivesc, apoi urmează şoapte şi chicoteli care mă fac să mă înroşesc. Cu fiecare pas pe care îl fac, cu fiecare mişcare infimă a capului, fulgi de cenuşă încep să se desprindă din coroană, acoperindu-mi obrajii, umerii, pieptul. Mă prefac că nu observ, ţinându-mi capul sus şi lăsându-mi ochii să alunece peste curteni până întâlnesc o anumită privire. Ochii prinţului seamănă atât de mult cu ai tatălui său, încât abia mai pot respira. Întorc privirea, amintindu-mi că am vomitat pe el mai devreme şi îmi doresc să trec prin podea şi să dispar complet. Se uită la mine insistent, dar nu ca să mă intimideze, ci să-mi atragă atenţia asupra lui. Nu voi ceda.

Dar eu caut altceva. În timp ce mă priveşte, mă uit la umbre – toţi sclavii care aşteaptă cu ochii adânciţi în orbite să fie solicitaţi. Majoritatea sunt copii şi adolescenţi, dar văd şi câteva femei mai în vârstă. Din punct de vedere fizic, niciunul nu poate reprezenta o ameninţare. Cu toţii sunt numai piele şi oase, li se văd practic oasele prin pielea măslinie, au dinţi lipsă şi nici păr nu mai au în cap, doar nişte smocuri răzleţe.

Nu te uita, îmi zice vechea voce, dar o ignor. Trebuie să mă uit. Trebuie să văd.

— Aici erai! spune Crescentia, distrăgându-mi atenţia de la umbre.

Vine lângă mine şi îşi trece braţul pe după al meu, chiar dacă fulgii de cenuşă o acoperă şi pe ea. Voioşia ei risipeşte tensiunea din încăpere şi atenţia celorlalţi se disipează. Îşi amintesc şi ei, la fel ca mine, ce s-a întâmplat prima dată când Kaiserul mi-a trimis coroana de cenuşă, cum Crescentia – pe atunci având doar şapte ani – mi-a atins pometii cu degetele ei şi a întins cenuşa căzută în linii groase.

Gata, a spus atât de delicat că nimeni altcineva n-a auzit-o. *Acum eşti cu adevărat gata de luptă*. Micul act de sfidare m-a costat zece lovituri de bici şi sunt sigură că Theyn a pedepsit-o şi pe Cress. Acum, ignoră coroana care se fărâmiţează, la fel cum fac şi eu.

— Am auzit totul despre judecată, spune ea încet, încruntându-se. Eşti bine?

Judecată pare un cuvânt ciudat pentru ce s-a întâmplat. Nu s-au depus mărturii, n-a existat niciun juriu, niciun jurat. A fost o crimă pe care am fost obligată să o execut.

Ştiu că nu am avut de ales. Dar asta nu mă face să mă simt mai puţin vinovată.

— S-a terminat, îi spun dând din mână dispreţuitor.

Ca şi cum mi-ar fi atât de uşor să scap de amintirea sabiei trecând prin pielea lui Ampelio.

— Sper că Hoa va reuşi să scape de tot sângele din rochie. Era o rochie aşa drăguţă, nu crezi?

— Oh, da! Sunt atât de invidioasă, Thora. Galbenul arată groaznic pe mine, dar ţie îţi vine atât de bine, îmi spune, strângându-mă de braţ, în

timp ce mă conduce spre celălalt capăt al mesei de banchet, departe de familia regală şi de privirea insistentă a Prinţului Søren.

Observ cu o strângere de inimă că Theyn nu e aici. Trebuie să fi plecat din nou. Spre o altă bătălie, altă invazie, alt măcel.

— Prinţesa de Cenuşă!

Când aud vocea Kaiserului, mă trec toţi fiorii şi simt cum paralizez de frică, dar îmi reprim aceste sentimente şi mă întorc zâmbind spre el. Ochii de un albastru-deschis sunt aţintiţi asupra mea, în timp ce-şi ridică paharul de vin în semn de toast – evident o batjocură. Faţa lui puhavă e deja roşie de la alcool.

— Tu eşti invitată de onoare. Locul tău e aici, zice el, arătând spre un loc gol de lângă Prinţul Søren.

Crescentia mă strânge de mână în semn de încurajare. Apoi mă desprind de ea şi mă îndrept spre Kaiser.

Fac o reverenţă în faţa lui, după care întinde mâna spre mine. Îi sărut inelul de pe degetul mic – cel pe care mama obişnuia să-l poarte, cel pe care înainte îl purtase mama ei.

Dau să mă ridic din reverenţă, dar el îmi mângâie obrazul, oprindu-mă. Mă lupt să nu reacţionez. Unele lupte nu merită purtate. Pe altele pot doar să le pierd. Aşa că mă resemnez ca supusul loial în care m-au transformat şi-l las să mă însemneze cu cenuşă.

Îşi ia mâna de pe obrazul meu în cele din urmă, rânjind satisfăcut, apoi îmi face semn să mă aşez.

Când mă ridic, observ pandantivul cu piatră de foc atârnând de lanţul de aur de la gâtul lui. Aş recunoaşte piatra aceea oricând. A fost a lui Ampelio. Cea cu care îmi dădea voie să mă joc, chiar dacă mama îl certa de fiecare dată când îl vedea.

Pietrele de spirit nu sunt jucării, spunea ea.

Dar se poate ca acela să fi fost singurul ei ordin pe care Ampelio nu l-a ascultat. Îmi plăcea atât de mult să o ţin în mâinile mele mici, dar mă şi speria – îi simţeam puterea cum mă învăluia ca o senzaţie caldă, care îmi făcea tot sângele să fiarbă, şoptindu-mi că eram de nedespărţit.

Şi când o văd acum, în jurul gâtului gros al unui Corbinian, sângele începe să-mi fiarbă şi mă opresc cu greu să mă reped spre el şi să-l sugrum cu propriul lanţ. Dar sunt conştientă că Ampelio nu s-a sacrificat ca să fac un lucru atât de prostesc.

Mă forţez să mă uit în altă parte şi îmi ocup locul alături de prinţ.

Deşi înainte nu-şi mai lua ochii de la mine, acum se comportă ca şi cum nici n-aş fi acolo. Nu ridică ochii din farfurie nici măcar o clipă. Nu i-a spus tatălui lui despre incidentul de mai devreme, pentru că altfel aş fi plătit deja pentru asta. Dar de ce nu? Kaiserul oferă favoruri în schimbul informaţiilor pe care le primeşte şi, chiar dacă Prinţul Søren e singurul lui fiu şi moştenitor, trebuie să se lupte pentru a primi astfel de favoruri mai mult decât oricine. Monarhia kalovaxiană se bazează mai mult pe putere decât pe descendenţa biologică, iar în jumătate din cazurile în care

vechiul monarh moare, acesta refuză să-şi numească fiul succesor, astfel că celelalte familii de la curte profită de această oportunitate pentru a pune mâna pe putere. Cărţile de istorie spun că procesul e mereu sângeros şi că poate dura ani întregi.

Dar Prinţul nu e slab. Chiar dinainte să se întoarcă, cei de la curte discutau numai despre faptele lui eroice din luptă, despre cât de puternic şi de viteaz era, ce kaiser bun avea să ajungă într-o zi. Kaiserul nu a mai luptat în bătălii de zeci de ani – un lucru neobişnuit pentru kaiseri, care adesea luptă până mor. Prin urmare, puterea Prinţului Søren subliniază slăbiciunea Kaiserului şi sunt sigură că pentru asta Kaiserul îl va face să plătească acum, când e la curte.

Nu înţeleg de ce prinţul nu profita de fiecare oportunitate pentru a obţine favoruri din partea tatălui său.

Lângă mine apare un sclav, un băiat care îmi pune în farfurie peşte prăjit cu mirodenii după tradiţia astreană. Majoritatea kalovaxienilor nu prea agreează mâncarea astreană, dar în astfel de seri insistă să încerce. E ceva simbolic şi nimic altceva. Mâncarea, muzica, hainele sunt astreene, dar astrenii înşişi – noi înşine – nu mai pot exista în această lume.

Muzica se porneşte şi mintea îmi zboară înapoi la mama. E genul de muzică pe care ea dansa, rotindu-se în timp ce fusta i se ridica, dezvăluindu-i picioarele, învârtindu-mă şi pe mine cu ea, până ameţeam amândouă. E genul de muzică pe care ea

şi Ampelio dansau, îmbrăţişându-se strâns. Aceşti oameni nu merită să o asculte; nu merită nimic din toate acestea. Strâng pumnii de furie, ascunzându-i în poalele rochiei.

Băiatul se izbeşte în umărul meu când îmi pune încă un filé pe farfurie, dar nu iau în seamă gestul. Nu mă uit la el când sunt atât de aproape de Kaiser, care a mai pus să fie decapitaţi astreni inocenţi în faţa mea doar pentru o privire nevinovată. Mi-am murdărit mâinile de destul sânge pentru o zi.

Mă uit în farfurie la cenuşa care cade de pe capul meu şi încep să număr fulgii. E singurul mod prin care pot supravieţui cinei fără să urlu.

Băiatul se izbeşte din nou de umărul meu. Din fericire, Kaiserul discută aprig cu un lord aflat în vizită, al cărui nume nu-l ştiu, dar văd ochii de un albastru-spălăcit ai împărătesei cum se aţintesc asupra mea şi se îngustează uşor bănuitori, apoi îşi îndreaptă privirea în altă parte.

Toată lumea spune că înnebuneşte, dar am văzut uneori în ochii ei o luciditate care te paralizează, de parcă s-ar trezi brusc într-o lume pe care nu o înţelege. În seara asta nu văd acea luciditate în ochii ei. Felul principal nu a fost servit încă şi ea e deja la al nu ştiu câtelea pahar.

Nimeni altcineva nu o observă pe împărătească. Ca de obicei, ochii lor trec peste *ea ca şi cum* ar fi o fantomă, palidă şi tăcută. Nici eu nu sunt complet sigură că nu-i aşa.

Băiatul continuă să-mi tot pună peşte în farfurie, mai mult decât pot mânca, şi nu dă semne

că ar urma să se îndepărteze. Nu se gândeşte că o să moară?

— Mai doriţi altceva, domniţa mea? îmi şopteşte el. Vin, poate?

Vocea lui mi se pare familiară, deşi nu o pot identifica. Trag cu ochiul, sperând să nu fiu observată, şi, când ochii ni se întâlnesc, încremenesc.

Faţa îi e suptă, iar părul brunet este tuns periuţă. Bărbia îi e acoperită de fire scurte şi are maxilarul încordat ca şi cum ar fi nervos sau i-ar fi foame. O cicatrice albă îi brăzdează pielea măslinie. Brusc, văd un băiat îmbujorat care stă lângă mine în camera de joacă din palat înainte de asediu, cu care mă întrec întotdeauna pentru a primi atenţia profesoarei care ne învaţă să scriem. Îmi aduc aminte cuvintele astreene care curg din condeiele noastre, numele lui şi numele meu, unul alături de celălalt. Îmi amintesc de întrecerile pe care le-am pierdut, pentru că nu aveam picioarele la fel de lungi ca ale lui. Îmi amintesc de ochii lui verzi, plini de gravitate, în timp ce-mi verifică genunchiul julit şi îi aud vocea blândă spunându-mi să mă opresc din plâns, căci voi fi bine.

— Blaise!

Nu-mi dau seama că am spus-o cu voce tare până când Prinţul Søren se întoarce spre mine.

— Poftim? spune el.

— Am… am spus te rog. Ar fi grozav nişte vin. Te rog.

Prinţul Søren se întoarce, dar eu am încremenit, uitându-mă la Blaise peste umăr. Nu

mă pot uita la el atât de mult, pentru că voi atrage atenţia. Ştiu asta, dar nu mă pot întoarce pentru că el e aici, ca un spirit din trecutul meu pe care am reuşit să-l invoc. Cum poate să fie aici?

Pentru o clipă, privirile ni se întâlnesc, pline de toate cuvintele pe care nu ni le putem spune, de întrebările pe care nu ni le putem adresa. Încuviinţează din cap imperceptibil, după care se îndepărtează, dar îmi pot da seama că ochii îi sunt încărcaţi de promisiune. Mă îndrept în scaun, dar întrebările îmi năvălesc în minte. Ce face aici? Dacă ar fi lucrat în palat, l-aş fi observat până acum, nu-i aşa? Prin urmare, nu poate fi o coincidenţă că l-am văzut tocmai acum.

— Domniţă Thora!

Vocea joasă a Prinţului Søren mă smulge din gânduri şi mă întorc spre el, prefăcându-mă că nu s-a întâmplat nimic. Se uită îndelung în ochii mei, apoi la amprenta pe care tatăl lui mi-a lăsat-o pe obraz. Îi aruncă o privire Kaiserului, care îi acordă prea multă atenţie sclavei care îi toarnă vin ca să mai observe şi altceva. E mai tânără decât mine – poate are paisprezece ani. Mă trec fiorii, dar nu e nimic din ce n-am mai văzut deja.

Totuşi, vocea Prinţului Søren e joasă, abia perceptibilă din cauza muzicii şi a conversaţiilor.

— În legătură cu ce s-a întâmplat…

— Îmi pare atât de rău, Înălţimea Voastră, îl întrerup, uitându-mă din nou la el, brusc ruşinată. Trebuie să înţelegeţi că eram în stare de şoc. După cum aţi observat prea bine, a fost prima dată când am…

Mă opresc. Nu pot pronunţa cuvintele. Adevărul ar deveni şi mai crunt dacă le-aş pronunţa.

— Vă mulţumesc că nu aţi spus nimănui.

— Desigur, spune el surprins, apoi îşi drege glasul. Pe cât de stângaci am părut, eu încercam doar să…

Acum se opreşte el.

— Voiam să te liniştesc.

Bunătatea lui mă surprinde, în special când îşi îndreaptă ochii reci şi albaştri ca ai Kaiserului asupra mea. Mi-e greu să mă uit la el, dar mă forţez.

— Sunt liniştită, Înălţimea Voastră, îl asigur, străduindu-mă să zâmbesc.

— Søren, spune el. Zi-mi Søren.

— Søren, repet.

Chiar şi când bârfesc despre el cu Crescentia, nu ştiu să-i fi spus vreodată numele cu voce tare. A fost mereu doar „Prinţul”. Mă intrigă cât de kalovaxian îi e numele, cu sunetele tari şi acel „o” lung. Sună ca o sabie care taie aerul în căutarea ţintei. E ciudată puterea pe care o au numele asupra noastră. Cum poate fi o diferenţă atât de mare între Thora şi Theodosia când e vorba despre aceeaşi persoană? Cum este posibil ca, doar pronunţând numele lui, Søren, să-mi fie mult mai greu să-l pun în aceeaşi categorie cu Theyn, Kaiserul şi cu toţi ceilalţi luptători kalovaxieni?

— Atunci tu va trebui să-mi spui Thora, spun eu, pentru că e singurul răspuns pe care-l pot da, chiar dacă rostirea acestui nume îmi lasă un gust

amar.

— Thora, repetă, coborându-şi vocea. Ce am vrut să spun mai devreme este că-mi amintesc când am ucis prima dată şi cred că amintirea asta mă va bântui mereu.

— Chiar dacă era doar o gloată de astreni? întreb, încercând să-mi ascund tonul tăios.

Probabil că n-am reuşit, pentru că el tace o clipă.

— Uri, Gavriel, Kyri, Nik, Marios, Dominic, Hathos, Silas şi Vaso, spune el, numărându-i pe degete.

După o clipă, îmi dau seama că-mi înşiră numele bărbaţilor pe care i-a ucis în urmă cu şapte ani.

— Cel pe care l-a omorât tata era Ilias. Nu sunt mândru de asta, îmi pare rău dacă te-am făcut să crezi altceva.

Deşi spune cuvintele astea pe un ton răspicat şi ferm, mi-e clar că dincolo de ele se află şi altceva, un sentiment care se luptă să iasă la iveală. În ochii lui văd o anumită goliciune, ceva ce n-am mai văzut până acum. La niciun kalovaxian, nici măcar la Cress.

Înainte să-mi dau seama ce să-i răspund, îl simt din nou pe Blaise cum îmi atinge umărul, în timp ce îmi toarnă vin roşu în pocal. Mă abţin din răsputeri să mă uit la el.

De cealaltă parte a mesei, o fată sclavă scapă o tavă, iar peştele se împrăştie pe toată podeaua de piatră. Se întorc cu toţii să se uite când se apleacă repede să strângă, chiar şi Prinţul Søren.

— La miezul nopţii, îmi şopteşte Blaise. În pivniţa bucătăriei.

Mă întorc, dar a dispărut deja printre ceilalţi.

Sclava care a scăpat tava e luată de doi paznici şi scoasă din încăpere. Va fi biciuită pentru neatenţie, în cel mai bun caz, sau omorâtă, în cel mai rău.

Înainte să plece, ochii ei se fixează pe ai mei şi îmi zâmbeşte subtil. Nu a fost deloc neatentă. A făcut-o doar ca să distragă atenţia, un fapt care ar putea-o costa viaţa. Nu am habar cum voi putea să mă întâlnesc cu Blaise diseară, dar va trebui să încerc.

Aliatul

Mama mi-a spus mereu că, dacă ne închinăm zeilor, ei ne vor proteja de toate relele. Houzzah, zeul focului, ne va ţine de cald. Suta, zeiţa apei, va înconjura insula noastră şi ne va proteja. Ozam, zeul aerului, ne va menţine sănătoşi. Glaidi, zeiţa pământului, ne va hrăni. Erau zeci de alţi zei şi zeiţe mai mici, care ofereau diverse daruri, de la frumuseţe până la ocrotirea animalelor, deşi, în mare parte, le-am uitat numele între timp.

Dar îmi aduc aminte cum ne-am rugat şi ne-am rugat amândouă, atunci când au venit kalovaxienii, şi nu a contat. Nu am crezut că o puteau ucide, căci zeii nu ar fi permis una ca asta. Trebuia să fie regină până avea să moară de bătrâneţe – era soarta ei. Chiar şi când sângele i-a ţâşnit din gât şi mâna i-a căzut peste a mea, tot nu mi-a venit să

cred. Am continuat să cred că mama era nemuritoare chiar şi după ce lumina i s-a stins din ochi.

După aceea am plâns. Apoi m-am înfuriat, nu doar pe kalovaxieni, ci şi pe zeii mei, pentru că o lăsaseră pe mama să moară când ar fi trebuit să o protejeze. Kalovaxienii m-au forţat să renunţ la zeii mei şi să mă supun zeilor lor – similari ca preocupări, dar mai răzbunători, mai puţin iertători –, dar asta nu mai conta nicicum. Acea parte din mine, partea care crezuse, s-a frânt.

Acum, întinsă în pat aşteptând miezul nopţii, încerc să mă rog. Mă rog cu disperare şi lipsită de speranţă tuturor zeilor pe care mi-i amintesc din ambele religii. Ai mei par acum mai mult nişte fantome, ecouri ale strămoşilor pe care i-am cunoscut cândva, pe care îi cunosc mai bine din povestiri decât din amintiri.

Nu las niciun cuvânt să-mi treacă de buze. În linişte, prezenţa Umbrelor mele e chiar mai apăsătoare. Erezia e crimă de moarte şi sunt sigură că s-ar bate unii pe alţii pentru şansa de a spune primii Kaiserului, măcar aşa ar scăpa în sfârşit de ceea ce trebuie să fie o slujbă cu adevărat oribilă. Nu au voie nici să vorbească unii cu ceilalţi, deşi încalcă regula asta frecvent. De obicei, adorm în timp ce ei şuşotesc.

Acum, pentru prima dată în mult timp, încăperea e cufundată în tăcere absolută. Ar trebui să doarmă în schimburi, iar asta ştiu că e singura regulă pe care o respectă întotdeauna, ştiu pentru că toţi trei sforăie îngrozitor şi nu aud decât un

sforăit o dată.

Apoi se aude brusc un sforăit din peretele nordic, atât de adânc, încât mi se pare că trepidează podeaua.

Dacă e rândul Nordului să doarmă, atunci Estul şi Sudul râd de sforăitul lui. Dar nu şi de data asta. Închid ochii şi ascult, încercând să-mi dau seama dacă se mai aude ceva în afară de sforăitul Nordului.

Şi iată – un sforăit ascuţit dinspre Est, ca un căţeluş care scânceşte.

Kaiserul va fi furios dacă află că amândoi dorm. Nu îi place să-şi asume riscuri şi Umbrele mele, ca majoritatea kalovaxienilor, sunt prea speriate că ar putea să-i atragă furia.

Dacă doar Sudul mă păzeşte în seara asta, trebuie să pot face ceva. O Umbră e mai uşor de indus în eroare decât două, deşi nu cu mult. Este totuşi loial şi periculos, iar slujba lui presupune să urmărească fiecare mişcare pe care o fac.

Dar apoi îl aud: al treilea sforăit, de data asta răguşit şi slab, uşor de confundat cu vântul care intră printr-o fereastră deschisă.

Gândul mă umple de bucurie, care brusc se transformă în groază. Care sunt şansele ca, în aceeaşi noapte, Blaise să apară şi să aranjeze o întâlnire, iar Umbrele mele să adoarmă în acelaşi timp pentru prima dată în zece ani? Mult mai mici decât şansele ca eu să păşesc într-o capcană. Îmi amintesc de Felicie şi parcă văd faţa roşie şi nervoasă a Kaiserului care are biciul pregătit în mână. De data asta pedeapsa va fi mai mare.

Dar dacă nu e o capcană, dacă Blaise chiar mă aşteaptă în pivniţa bucătăriei şi a plănuit ceva cu Ampelio, cum aş putea să nu merg?

Când luna e sus pe cer şi sunt sigură că aproape toată lumea doarme, dau pătura deoparte şi mă strecor din pat. Încă nu se aude niciun sunet de dincolo de pereţi, aşa că o iau spre una dintre găurile din perete, cu inima bătându-mi puternic.

Sforăiturile sunt inconfundabile acum, de la fiecare dintre găuri. Umbrele sunt bine şi cu adevărat adormite. E posibil, desigur, ca toate să fi mâncat şi să fi băut prea mult la banchet şi să fi adormit adânc, dar eu nu cred în coincidenţe.

Gândul că iar mă îndrept spre una dintre capcanele Kaiserului mă paralizează un moment, dar o iau din loc. Nu mai pot rămâne o laşă.

În timp ce merg pe vârfuri, în picioarele goale, pe podeaua rece de piatră, simt furnicături în degete. Mă îndrept spre uşă şi mă opresc cu mâna pe clanţă. Ar fi atât de uşor, mă gândesc, să mă strecor înapoi în pat, să alung pentru totdeauna gândurile despre Blaise, Ampelio şi mama. Aş putea să le îngrop adânc în mine. Nu l-aş enerva pe Kaiser şi el ar continua să mă ţină în viaţă.

Dar mă gândesc la sângele care-mi pătează rochia, mâinile. Sângele lui Ampelio.

Trag aer adânc în piept şi mă forţez să întorc mânerul şi să deschid uşa suficient de larg cât să mă strecor în hol. Uşile spre camerele Umbrelor sunt toate închise, iar în faţa lor sunt pocale de vin răsturnate. Probabil, vreun suflet milos le-a adus băuturi de la banchet. Sau poate că unul nu atât

de milos, depinde de ce altceva se mai afla în vin.

Inteligent, Blaise. Mă abţin să zâmbesc, dar îmi dau seama că, prima oară în atâţia ani, nu mă supraveghează nimeni. Aşa că zâmbesc fericită. Pentru o clipă, mă gândesc la ei, cum dorm în camerele lor micuţe, şi sunt tentată să-i spionez măcar o dată, dar nu pot risca să îi trezesc.

Continui să zâmbesc şi în timp ce înaintez pe hol. Pivniţa e în aripa de vest a palatului, sub bucătăriile principale, aşa că trebuie să o iau la stânga. Sau la dreapta? În lumina slabă a torţelor aliniate pe pereţi nu mai pot fi sigură de nimic. Nu trebuie decât să cotesc în direcţia greşită, să ajung pe un coridor greşit şi să dau peste cineva acolo unde n-ar trebui să fie. Gândul aproape că mă trimite alergând înapoi în pat, dar ştiu că şi dacă fac asta, mă aşteaptă tot o moarte, doar că mai lentă.

Trebuie să aleg. Trebuie să am încredere în mine. Cotesc la stânga.

Sunetele scoase de chefliii târzii urcă pe scări, traversează holurile şi ajung la mine – muzică şi râsete de beţivi, strigăte de bucurie, totul pe cheltuiala Astreei. Un toast se ţine pentru Prinţesa de Cenuşă şi se fac glume obscene pe care le-am auzit atât de des încât nici nu le mai iau în seamă. Cea mai apropiată cale spre bucătărie trece chiar pe lângă ei, pe scări în jos, şi apoi coteşte – o perspectivă îngrozitoare, având în vedere starea lor curentă –, dar există un motiv pentru care Blaise a indicat pivniţa bucătăriei, nu e doar pentru că acolo e întuneric şi pustiu la ora asta târzie.

Acolo sunt tunelurile.

Când eram copii, înainte de asediu, Blaise era hotărât să exploreze toate pasajele ascunse din castel, desenând zeci de hărţi pe care doar el le putea înţelege. Şi, de vreme ce mama lui şi a mea erau prietene apropiate şi stăteau mereu împreună, era deseori forţat să mă ia cu el. Aşa le-am descoperit şi eu. Nici vorbă să le fi descoperit pe toate, dar, în aproximativ un an, cât am făcut asta, am găsit câteva zeci. Inclusiv pe cea care duce din aripa de est *a* castelului, spre pivniţa bucătăriei.

E genul de amintire pe care o credeam de mult pierdută, ca majoritatea amintirilor mele dinainte de asediu, dar, odată cu revederea lui Ampelio şi a lui Blaise, totul mi-a revenit în minte.

Totuşi ar fi destul de simplu să ratez intrarea după atâţia ani. Întunericul nu mă ajută deloc şi nu am îndrăznit să aduc o lumânare. Îi aud pe petrecăreţi cum se apropie, dar coboară un nivel şi se îndepărtează, iar eu las să-mi scape un oftat de uşurare.

Când mă apropii de coridorul despre care cred că e cel care mă va duce la pivniţă, mă întind şi îmi trec unghiile peste perete. În urmă cu zece ani, piatra era la nivelul ochiului, aşa că acum ar trebui să-mi vină până la talie. Cum e posibil ca eu să fi crescut atât de mult, când pare că abia ieri am fost martoră la uciderea mamei?

Dar, din nou, asta a fost într-o altă viaţă.

Aproape că îmi vine să renunţ când dau peste o piatră care, faţă de celelalte este ieşită uşor în

exterior.

Ca nasul paznicului Alexis, a chicotit Blaise, când am găsit-o prima oară. Paznicul Alexis era un Păzitor de Apă care avea un nas curbat ca un arc gata să lanseze şi căruia îi plăcea să facă glume pe care nimeni nu le înţelegea. Probabil că e mort acum.

Rotesc piatra o dată în direcţia acelor de ceasornic, de două ori invers, apoi împing o dată puternic cu umărul. E nevoie să mai împing de câteva ori pentru ca uşa secretă să se deschidă, dar acesta e un lucru bun. Înseamnă că nimeni nu a mai folosit tunelul de ceva vreme. Mai arunc o privire în spate, ca să mă asigur că nu sunt urmărită, apoi păşesc înăuntru şi închid uşa după mine.

Tunelul e îngust şi întunecat, dar avansez, pipăind pereţii prăfuiţi ca să-mi găsesc calea. Ar fi trebuit să aduc o lumânare. Şi încălţări. Nimeni n-a mai fost în acest tunel de zece ani şi pietrele din care sunt făcuţi pereţii şi podeaua sunt acoperite de murdărie şi praf care mi se lipesc de mâini şi de tălpi.

Merg ceva vreme şi îmi dau seama că drumul e mai lung decât mi-l aminteam, cu multe cotituri care mă fac să cred că merg în cerc. Din când în când, glasuri înăbuşite trec prin pietre şi, deşi ştiu că cei care vorbesc nu pot şti că sunt aici, îmi ţin respiraţia când trec. Într-un fel sau altul, acum sunt sigură că povestea asta se va încheia cu moartea mea, dar nu mai contează. Chiar dacă totul e în zadar şi ajung să fiu ucisă, chiar dacă e o capcană,

fac şi eu tot ce pot.

În sfârşit, picioarele mele ating lemnul şi mă opresc. Mă ghemuiesc şi dau deoparte praful şi mizeria de pe uşa care ştiu că e sub mine, pipăind după mânerul rece de metal. Îl găsesc în cele din urmă şi îl întorc, dar descopăr că e blocat din cauza ruginii care s-a depus în timp. Trebuie să-mi folosesc toată forţa ca să-l rotesc un sfert de cerc. Întorc iar şi iar, până încep să mă doară braţele, iar uşa se deschide câţiva centimetri, suficient cât să mă strecor.

— E cineva acolo? şoptesc în întunericul de dedesubt.

Dacă-mi aduc bine aminte, sunt peste trei metri până la podeaua de piatră a pivniţei şi fără ajutor nu pot ajunge acolo.

Aud sunet de paşi târşâiţi care se apropie.

— Eşti singură? îmi şopteşte în astreană.

Îmi ia câteva secunde ca să înţeleg. Trebuie să-mi traduc răspunsul în minte şi mă urăsc pentru asta. Chiar şi gândurile mi le exprim tot în kalovaxiană.

— Eşti singur? îl întreb.

— Nu, m-am gândit să aduc câţiva paznici şi pe Kaiser.

Încremenesc, deşi sunt destul de sigură că glumeşte. Probabil mi-a simţit ezitarea, pentru că oftează nerăbdător.

— Sunt singur. Sari şi te prind eu.

— Nu mai am şase ani, Blaise. Sunt mult mai grea, îl avertizez.

— Şi eu sunt mult mai puternic, îmi răspunde.

Doar am lucrat cinci ani în Mina de Pământ.

Nu ştiu ce să-i zic. Cinci ani de sclavie în mină, cinci ani mai aproape de puterea brută a zeiţei pământului, Glaidi. Nu-i de mirare că e atât de hăituit. Toţi aceşti zece ani pe care i-am trăit în castel au fost un coşmar, dar nici nu se compară cu timpul petrecut într-un astfel de loc. Odată, acele mine erau locuri sacre, dar zeii ne-au abandonat – şi asta încă din timpul asediului.

— Ai fost în mină? şoptesc, deşi nu-mi dau seama de ce sunt surprinsă.

Majoritatea astrenilor au fost trimişi în mine. Dar, dacă Blaise a fost acolo şi nu a înnebunit, e mai puternic decât băiatul pe care mi-l amintesc. Mă îndoiesc că el poate spune acelaşi lucru despre mine.

— Da. Acum grăbeşte-te şi sari, Theo. Nu avem mult timp. Theo.

Theodosia.

Ignor vocea sâcâitoare din minte, care îmi spune să mă întorc, şi alunec prin gaură cu picioarele înainte. Pentru mai puţin de o secundă sunt în cădere liberă, apoi simt cum braţele lui Blaise mă cuprind, unul sub genunchi şi celălalt pe spate, iar apoi mă pune jos imediat.

Mă obişnuiesc cu întunericul într-o clipă şi reuşesc să-i văd faţa. Nu mai suntem în sala de banchet, aşa că pot să mă uit la el în voie, fără să fim pedepsiţi. Îi recunosc faţa lunguiaţă – aşa cum o avea şi tatăl lui – şi ochii de un verde-închis, pe care i-a moştenit de la mama sa. E numai piele şi os. O cicatrice lungă îi brăzdează faţa de la tâmplă

până în colţul gurii şi mă înfior când mă gândesc cum ar fi putut s-o dobândească. Mereu fusese mai mic decât mine cu câţiva centimetri, dar acum trebuie să mă uit în sus ca să-l pot privi în ochi – sunt aproape treizeci de centimetri distanţă între noi. În plus, este foarte lat în umeri.

— Ampelio a murit, îi spun când sunt în sfârşit în stare să zic ceva.

Îşi încordează maxilarul şi îşi ia ochii de la mine.

— Ştiu. Am auzit că tu l-ai ucis.

Replica lui tăioasă mă lasă fără suflare.

— El mi-a cerut-o, îi spun în şoaptă. Ştia că, dacă nu aş fi făcut-o, Kaiserul ar fi pus pe altcineva în locul meu şi atunci şi soarta mea ar fi fost pecetluită. Acum Kaiserul crede că îi sunt loială lui, nu poporului meu.

— Şi eşti? mă întreabă.

Se uită insistent în ochii mei, căutând să vadă adevărul în ei.

— Sigur că nu, răspund, dar vocea îmi tremură.

Spun adevărul, ştiu asta, dar îmi amintesc cum mă biciuieşte Theyn, sub privirea cruntă a Kaiserului care se desfată cu durerea mea, de fiecare dată când îmi pune la îndoială loialitatea.

Blaise mă priveşte îndelung, măsurându-mă. Ştiu că nu mă crede şi că nu mă ridic la înălţimea aşteptărilor lui.

— Cine eşti? insistă el.

Simt tonul tăios din întrebare.

— Tu eşti cel care a vrut să se întâlnească cu mine aici, cel care a riscat vieţile noastre. Cine eşti

tu?

Nici nu clipeşte, aţintindu-mă cu privirea de parcă ar putea să-mi citească gândurile.

— Eu sunt cel care te va scoate de aici.

O spune grav, dar simt cum tot corpul mi se relaxează de uşurare. Zece ani am tot aşteptat să aud aceste cuvinte, am aşteptat o fărâmă de libertate. Niciodată n-aş fi crezut că va veni astfel. Dar, deşi această nouă speranţă este atât de promiţătoare, tot nu mi se pare verosimilă.

— De ce acum? întreb eu.

Îşi ia, în cele din urmă, ochii de la mine.

— I-am promis lui Ampelio că, dacă i se întâmplă ceva, voi face tot posibilul să te salvez.

Rămân cu răsuflarea tăiată.

— Lucrai cu el.

Deja îmi dădusem seama de asta, dar tot doare să-i aud numele.

Blaise încuviinţează din cap.

— Încă de când m-a salvat din Mina de Pământ, în urmă cu trei ani, îmi explică.

Asta doare şi mai rău. Sunt conştientă că lui Blaise i-a fost mult mai rău în mine decât mi-a fost mie la castel, dar, în vreme ce îl aşteptam să mă elibereze, Ampelio l-a salvat pe Blaise. Nu pot nega că asta mă râcâie.

— Ce s-a întâmplat cu fata care servea la banchet? întreb, ignorând acest sentiment. E cumva…?

Nu pot pronunţa cuvintele, dar nici nu e nevoie. Dă din cap că nu, deşi tot nu mă priveşte.

— Marina e… preferata gărzilor. Nu o vor

ucide. De asta s-a oferit ea. Ne vom întâlni cu ea pe navă.

— Pe navă? întreb eu.

— Nava lui Dragonsbane.

Este cel mai cunoscut dintre piraţii astreni. Din cauza faptelor lui am dobândit multe dintre cicatricele de pe spate. Probabil că Blaise mi-a observat confuzia, pentru că oftează.

— E ascunsă la un kilometru şi jumătate, pe coastă, într-un mic golf, chiar după pădurea de chiparoşi.

Am o idee vagă despre zona de care vorbeşte, deşi n-am mai ieşit din capitală de la asediu. De la fereastra lui Cress pot vedea vârfurile chiparoşilor înalţi. Dar tot nu-mi vine să cred ce-mi spune până nu pronunţă şi ultimele cuvinte.

— Te scoatem de aici. În noaptea asta, spune el şi eu mă cutremur.

Te scoatem. În noaptea asta. Când am coborât aici, nu am vrut să mă gândesc la această posibilitate. Nu mi-am permis să sper nici măcar o clipă că în seara asta voi scăpa din mâinile Kaiserului. Dar acum îmi permit. Libertatea este destul de aproape ca să poată fi atinsă. Gândul mă încântă, dar mă sperie în aceeaşi măsură. Am mai fost aproape de libertate în trecut, la urma urmei, şi doare atât de mult când doar mă amăgesc.

— Şi apoi? îl întreb, incapabilă să-mi ascund uimirea.

Nu mă pot abţine. Ideea de libertate îşi croieşte drum prin mine şi, chiar dacă ştiu că îmi poate fi luată la fel de repede cum mi-a fost

oferită, e o speranţă şi e mai reală decât orice altceva am simţit în ultimii zece ani.

— Există ţări care au acceptat refugiaţi astreni, îmi spune, numărându-le pe degete. Etralia, Sta'crivero, Timmoree. Vom merge în una dintre ele, ne vom face acolo o viaţă nouă. Şi Kaiserul nu te va găsi niciodată.

Încremenesc. Speranţa se transformă în ceva nou şi neaşteptat. În toate scenariile mele despre salvare, niciodată nu mi-am imaginat că lucrurile o să se desfăşoare aşa. Mi-am închipuit că Ampelio o să vină după mine furios, cu armate, plănuind să recucerească Astrea. Urăsc să trăiesc asuprită de Kaiser, dar acest castel e casa mea. M-am născut aici şi mereu mi-am imaginat că o să lupt pentru recâştigarea tronului şi că o să-i izgonesc pe kalovaxieni înapoi pe tărâmurile lor pustii.

Aici am făcut primii paşi. În toţi aceşti zece ani nu mi-am dorit decât să plec de aici, dar să nu mai revin niciodată? E ca o lovitură în stomac.

— Vrei să fugim? îl întreb precipitată.

Blaise tresare la ultimul cuvânt. La urma urmei, şi el a crescut în locul ăsta. Să-l părăsească nu poate fi uşor nici pentru el, dar nu dă înapoi.

— Asta nu e o luptă pe care să o putem câştiga vreodată, Theo. Cu Ampelio, da, aveam o şansă, dar acum… Toţi Păzitorii sunt morţi. Forţele pe care Ampelio reuşise să le adune s-au împrăştiat după ce a fost capturat – şi oricum nu erau mulţi. Poate o mie.

— O mie? repet, cu stomacul strâns. Sunt şocată. Dar sunt sute de mii de astreni.

Lasă ochii în jos, spre podeaua de piatră.

— Erau sute de mii, mă corectează, făcând o grimasă. Potrivit ultimelor cifre pe care le-am auzit, am mai rămas douăzeci de mii.

Douăzeci de mii. Cum e posibil aşa ceva? Asediul a luat multe vieţi, dar să fi fost chiar atât de multe? Suntem o fărâmă din câţi eram.

— Din cei douăzeci de mii, continuă Blaise, ignorându-mi şocul, jumătate sunt în mine, incapabili să evadeze.

Asta ştiu. Oricum, minele erau foarte bine păzite înainte de revolta de săptămâna trecută din Mina de Aer. Sunt sigură că de atunci Kaiserul a dublat paza.

— Dar, dacă tu ai scăpat, trebuie să existe o cale.

— Eu l-am avut pe Ampelio. Acum nu-l mai avem. Din ceilalţi zece mii, Dragonsbane a scos pe ascuns vreo patru mii şi i-a dus în alte ţări, ceea ce înseamnă că au rămas cam şase mii în Astrea – poate că trei mii sunt aici, în capitală. Nici măcar unul dintre ei n-a luptat o zi din viaţă. Mulţi sunt copii care n-au trăit vreodată în altă lume decât în cea condusă de Kaiser. Niciodată n-au pus mâna pe o armă. Vreo mie ar fi dispuşi să încerce.

Abia îl mai aud. Cât timp am luat parte la jocurile Kaiserului, optzeci de mii dintre oamenii mei au murit. De fiecare dată când am fost biciuită şi mi-am blestemat ţara şi pe cei care încercau să o salveze, poporul meu era măcelărit. Cât eu am dansat şi am bârfit cu Cress, ei au înnebunit în mină. Cât eu m-am îndestulat la masă cu duşmanii

noştri, ei au murit de foame.

Sângele a optzeci de mii de oameni e pe mâinile mele. Gândul mă paralizează. Curând îi voi jeli, iar dacă încep, nu ştiu dacă mă voi mai putea opri. Nu pot face asta acum. Mă forţez să mă gândesc, în schimb, la cei douăzeci de mii care sunt încă în viaţă, oameni care de-a lungul a zece ani au aşteptat pe cineva să îi salveze, la fel ca mine.

A venit timpul ca micile păsări să-şi ia zborul, mi-a spus Ampelio înainte să-mi ceară să-l omor, să-i curm viaţa pentru a o salva pe a mea. El nu ne mai poate salva, dar cineva trebuie să o facă.

— În mină sunt zece mii, îngaim eu în cele din urmă pe un ton ascuţit care îmi trădează disperarea. Zece mii de astreni puternici şi furioşi care ar fi fericiţi să lupte, după câte au îndurat.

— Şi Kaiserul ştie asta, tocmai de aceea minele sunt mai bine păzite decât capitala, spune Blaise, dând dezaprobator din cap. E imposibil.

Imposibil. Mă înfurii când aud asta, dar mă abţin.

— Dar mia pe care ai menţionat-o, îi spun. Îi putem aduce înapoi, nu? Dacă lucrăm împreună.

Ezită o clipă. Apoi dă dezaprobator din cap.

— Până la sfârşitul săptămânii, fiecare astrean din ţară va şti că tu l-ai omorât pe Ampelio. Le va fi cam greu să mai aibă încredere în tine după ce vor afla asta.

Mi se face rău, dar sunt sigură că asta a avut în minte Kaiserul când mi-a poruncit să-l ucid pe Ampelio. O altă modalitate prin care să mă

îndepărteze de poporul meu, făcându-i să mă urască la fel de mult ca pe el.

— Le vom explica. Până acum au apucat să-l cunoască pe Kaiser, îi ştiu tehnicile prea bine. Putem să-i facem să se răzgândească, spun, sperând să am dreptate.

— Chiar dacă o facem, nu va fi suficient. Sunt totuşi o mie de civili împotriva mult mai multor soldaţi kalovaxieni, antrenaţi să lupte.

Îmi muşc buza de jos.

— Şi Dragonsbane? Dacă el e de partea noastră, putem lupta. Probabil şi-a făcut aliaţi în călătoriile lui, trebuie să cunoască oameni care să ne ajute.

Încă de la asediu, Dragonsbane a fost ca un ghimpe în coastă pentru Kaiser, atacându-i navele, scufundându-i capturi importante cu pietre de spirit pe care acesta voia să le vândă, şi alimentându-i cu arme pe rebelii astreni.

Dar Blaise nu pare convins.

— Nu putem avea încredere în Dragonsbane.

O spune de parcă ar cita o replică pe care a auzit-o deja de prea multe ori.

— Acum suntem în aceeaşi tabără, dar e mai bine să nu-ţi pui prea multă speranţă în asta. Ştiu că nu e ce vrei să auzi – nu e nici ce aş vrea eu să-ţi spun – dar orice speranţă de revoluţie a murit odată cu Ampelio şi nu prea mai avem de ce să ne agăţăm. Tot ce putem face acum este să plecăm, Theo. Îmi pare rău.

De când ne-au asediat, am visat să-mi redobândesc libertatea în fiecare zi, tot aşteptând

acest moment, când cineva să vină după mine şi să mă ducă cât mai departe posibil. Să am o viaţă nouă pe un ţărm îndepărtat, undeva sub cerul liber, fără Umbre care să mă supravegheze, fără să-mi fac griji în privinţa fiecărui cuvânt pe care-l spun, a fiecărei grimase pe care o fac. Să nu-l mai văd vreodată pe Kaiser, să nu mai fiu biciuită, să nu mă mai aplec niciodată la picioarele lui. Să nu mai stau vreodată cu frica în sân, întrebându-mă dacă aceasta este ziua în care mă va distruge o dată pentru totdeauna.

Libertatea e destul de aproape încât să o pot atinge. Pot să plec fără să mă mai uit vreodată înapoi.

Dar, imediat ce mă gândesc la asta, ştiu că nu-i adevărat.

Ampelio şi-a petrecut ultimii zece ani din viaţă încercând să salveze Astrea, pentru că era casa lui. Pentru că erau oameni – precum Blaise – care aveau nevoie de el. Pentru că jurase zeilor să protejeze Astrea şi magia ei cu orice preţ. Sângele lui e acum pe mâinile mele şi, deşi ştiu că era inevitabil, am răpit lumii un erou de care era atâta nevoie.

Optzeci de mii de oameni. E un număr greu de acceptat. Optzeci de mii de mame, taţi, copii. Optzeci de mii de luptători, de artişti, de fermieri, de negustori şi învăţători. Optzeci de mii de morminte nemarcate. Optzeci de mii de oameni care au murit aşteptând să îi salveze cineva.

— Cred că vreau să rămân, îi şoptesc.

Blaise se întoarce spre mine înmărmurit.

— Ce?

— Apreciez tot ce ai făcut, chiar apreciez…

— Nu ştiu ce ţi-a făcut monstrul acela, Theo, ce minciuni ţi-a spus, dar aici nu eşti în siguranţă. Am fost aici în seara asta, când te-a expus ca pe un trofeu. Situaţia se va înrăutăţi.

Nici nu vreau să-mi imaginez cât de mult se poate înrăutăţi totul. Nu vreau să mă gândesc la asta. Mă va face să dau înapoi, când şi aşa mă îndoiesc de tot.

— Noi nu avem forţele lor, Blaise. Ai dreptate: dacă luptăm cinstit, pierdem, iar rebeliunea pentru care Ampelio şi-a dat viaţa va fi fost în zadar. Dar, dacă rămân, pot obţine informaţii. Îi pot afla slăbiciunile, îmi pot da seama de planurile lor. Aşa putem avea o şansă ca să ne recuperăm ţara.

Pentru o clipă, aproape că arată ca băiatul de demult. Băiatul pe care-l alergam şi de care mă ţineam ca un scai, indiferent de cât de mult încerca să scape de mine.

— Nu poţi să-mi spui că n-am dreptate, îi spun. Eu sunt cea mai bună şansă pe care o ai.

Dă dezaprobator din cap.

— E prea periculos. Crezi că n-am mai avut spioni şi înainte? Am avut zeci, dar el i-a găsit mereu. Şi nu mi-o lua în nume de rău, dar ei erau mult mai puternici decât tine.

— Sunt *bine*, protestez, deşi ştiu că e o minciună.

Mă priveşte un moment, căutând orice semn de ezitare pe care să-l folosească împotriva mea. Nu-i ofer satisfacţie.

— Cine eşti tu? mă întreabă.

E o întrebare aşa de simplă, dar ezit. Amândoi ştim că e un test, unul pe care nu pot să nu-l trec. Înghit în sec, forţându-mă să-i înfrunt privirea.

— Numele meu este Theo…

Mi se pune un nod în gât şi mă transform în copilul de altă dată care stă ghemuit pe podeaua rece de piatră în vreme ce Kaiserul şi Theyn stau deasupra lui.

— Cine eşti tu? mă întreabă calm Kaiserul.

Dar, de fiecare dată când îi răspund, biciul îmi brăzdează pielea şi urlu. Supliciul continuă aşa ore întregi. Nu ştiu ce vor de la mine, căci eu le spun mereu adevărul. Le spun că numele meu e Theodosia Eirene Houzzara. Numele meu e Theodosia. Numele meu e Theo.

Până când n-o mai fac.

Le spun că sunt nimeni.

Şi abia atunci se opresc. Atunci Kaiserul se apleacă asupra mea, zâmbindu-mi blând, şi îmi ridică bărbia cu un deget, forţându-mă să-l privesc. Atunci îmi spune că sunt o fată cuminte, motiv pentru care îmi oferă un nume nou. Şi eu îi sunt recunoscătoare.

Brusc, nişte mâini calde mă apucă de umeri şi încep să mă zgâlţâie. Când deschid ochii, îl văd pe Blaise la câţiva centimetri de faţa mea – are ochii mai negri şi mai duri decât mi-i aminteam.

— Numele tău e Theodosia. E rândul tău.

Ridic mâna şi îi ating obrazul, trecându-mi degetele peste cicatrice. Tresare.

— Aveai un zâmbet aşa de frumos, îi spun, cu

glas spart. Mama ta a zis că asta îţi va aduce probleme într-o zi.

Lasă mâinile în jos de parcă atingerea mea l-ar fi ars, continuând să mă privească fix ca pe un animal sălbatic. Ca şi cum l-aş putea ataca în orice clipă. Îmi strâng mâinile la piept şi mă sprijin de zid.

— Ce i s-a întâmplat? întreb în şoaptă.

Mi se pare că nu m-a auzit. Se întoarce spre mine şi înghite în sec.

— A murit în asediu, spune el în cele din urmă. A încercat să se pună între kalovaxieni şi mama ta.

Sigur că asta a făcut. Mamele noastre erau prietene de când se născuseră, „mai apropiate decât rudele de sânge”, aşa spuneau. Îi spuneam mătuşă. Deşi înfiorător, măcar şi-a aflat sfârşitul repede. Pentru asta sunt recunoscătoare.

Simt cum picioarele îmi cedează şi mă prăbuşesc pe pământul murdar.

— Şi tatăl tău? îl întreb.

Dă din cap că nu.

— Kalovaxienii au experienţă în cucerirea altor ţări. Ştiu că întâi trebuie să ucidă Păzitorii şi luptătorii. Ampelio a fost ultimul.

— Am încercat să fie cât mai puţin dureros, suspin eu. Măcar atât să fi făcut. Deja suferea atât de mult, deşi… nu ştiu dacă i-a fost de ajutor.

Blaise încuviinţează din cap, fără să spună ceva. Se lasă în jos, lângă mine, îşi încrucişează picioarele şi brusc mă simt de parcă am fi iar copii, la lecţii, aşteptând ca învăţătorii noştri să ne explice cum funcţionează lumea din jur. Dar lumea

din jurul nostru nu poate fi explicată.

— Theodosia, repetă. Trebuie să o spui.

Înghit în sec când umbrele se apropie iar. Dar nu le pot lăsa să mă domine. Nu acum.

— Sunt Th… Theodosia Eirene Houzzara, îi spun. Şi sunt singura speranţă a poporului meu.

Pentru o clipă, doar mă priveşte. Va spune că nu-i aşa şi nici nu sunt sigură că îl pot învinui. Dintr-odată pare să aibă mai mult de şaptesprezece ani. Arată ca un bărbat care a văzut prea multe în viaţa lui.

— Ce fel de informaţii? întreabă el în cele din urmă.

Încep să zâmbesc.

— Nu sunt infailibili, oricât de mult îi place Kaiserului să creadă asta. Revolta de luna trecută, din Mina de Aer?

Îşi fereşte privirea de a mea.

— Cea în care au murit o sută de astreni şi au fost de două ori mai mulţi răniţi? întreabă el.

— Instigaţi de un cutremur. Astrenii au văzut că exista o oportunitate de a se revolta şi au profitat de ea. Kaiserul a spus că Ampelio a provocat cutremurul, dar el era un Păzitor al Focului, nu al Pământului. Desigur, Kaiserul nu se bazează pe logică sau pe fapte când face astfel de afirmaţii. A spus că Ampelio l-a declanşat, iar asta e destul pentru kalovaxieni. În plus, a omorât aproape la fel de mulţi kalovaxieni.

Ridică dintr-o sprânceană.

— Eu nu am auzit asta.

— Kaiserul o fi trecut totul sub tăcere. Nu şi-ar

dori să afle nimeni câte pagube poate produce un grup de rebeli astreeeni. Îl ştii pe Theyn?

Blaise se întunecă la faţă şi mormăie în semn de aprobare.

— Fiica lui mă vede ca pe o prietenă şi e cam slobodă la gură, îi spun, deşi Cress chiar este prietena mea, dar e în acelaşi timp şi fiica lui Theyn.

Mi-e mai uşor dacă nu mă gândesc la legătura lor de sânge.

— Sunt surprins că o lasă în preajma ta, atunci.

Dau din cap că nu.

— Pentru ei sunt doar o fată defectă, un trofeu plin de sânge dintr-un alt teritoriu pe care l-au cucerit. Nu mă văd ca pe o ameninţare.

Se încruntă.

— Şi Kaiserul? Ai ceva despre el?

— E dificil, recunosc. Are grijă să pară mai mult zeu decât om. Până şi kalovaxienilor le este prea frică de furia lui ca să rişte să-l bârfească, cel puţin nu când pot fi auziţi.

— Dar prinţul? insistă el.

Prinţul. Søren, cum m-a rugat să-i spun. Îl aud recitându-mi numele astrenilor pe care i-a ucis când a împlinit zece ani, deşi sunt sigură că a mai omorât de atunci. Abia de-şi mai poate aminti numele lor, probabil.

Îmi alung acest gând din minte şi ridic din umeri.

— Pe el nu-l cunosc bine, s-a antrenat pe mare cel puţin cinci ani. E un războinic, unul bun din ce am auzit, spun, gândindu-mă la conversaţia

noastră de la banchet, la cum a venit după mine după execuţia lui Ampelio, ca să se asigure că eram bine când nimeni altcineva nici nu se gândise la mine. Dar are o slăbiciune pentru eroism. Presupun că vine din dorinţa de a-şi proteja mama. Kaiserul nu pare prea ataşat de el, nici măcar ca moştenitor. Cred că e intimidat de el. Cum am spus, kalovaxienii nu-şi iubesc Kaiserul, ci se tem de el. Sunt sigură că mulţi aşteaptă ziua în care prinţul îl va înlocui.

Blaise este rezervat, dar îmi dau seama că pune ceva la cale.

— Ai auzit ceva despre berserkeri?

Cuvântul e straniu, deşi e cu siguranţă kalovaxian.

— Berserkeri? repet. Nu cred, nu.

— E un fel de armă, îmi explică. Au fost ceva… zvonuri despre ele, dar nimeni nu a putut descoperi ce fac, în primul rând. Sau măcar să supravieţuiască pentru a povesti mai departe.

— S-ar putea ca fiica lui Theyn să ştie ceva, spun cu disperare în voce.

Trebuie să rămân aici, trebuie să fiu utilă, trebuie să fac ceva.

— Pot încerca să aflu mai multe.

Oftează zgomotos, sprijinindu-şi capul de zidul din spate. Se preface că analizează, dar ştiu că l-am convins. Nu-i ofer multe, dar nici nu are alte variante.

— Trebuie să găsesc o modalitate ca să păstrăm legătura, spune el în cele din urmă.

Răsuflu uşurată şi nu mă pot abţine să râd.

— Cu siguranţă nu-mi poţi adormi iar Umbrele!

Pare uimit că mi-am dat seama, dar ridică din umeri.

— Vor crede că i-a luat valul la banchet şi cu siguranţă nu vor dori ca asta să ajungă la urechile Kaiserului.

— Kaiserul află totul despre toate, îi spun. Poate că, de data asta, Umbrele îşi vor asuma vina, dar, dacă se observă un tipar sau dacă bănuiesc măcar un tipar, vor găsi o modalitate prin care să dea vina pe mine pentru asta.

Se gândeşte o clipă şi îşi muşcă obrazul.

— S-ar putea să am o idee, dar voi avea nevoie de ajutor. S-ar putea să dureze câteva zile. Te găsesc eu. Să nu care cumva să rişti să mă cauţi. Între timp, vezi ce poţi face cu prinţul.

— Ce vrei să spui?

Mă priveşte, măsurându-mă iar, dar diferit de data asta, într-un mod pe care nu-l pot explica.

— Ai spus că-i place ideea de a fi erou, spune el, rânjind. Nu eşti tu o fecioară care are nevoie să fie salvată?

Nu mă pot abţine să râd.

— Nu e deloc interesat de mine. Şi Kaiserul nu ar permite asta niciodată.

— Orice prinţ răsfăţat vrea ce nu poate avea. Observi atâtea, dar ai văzut cum te priveşte?

Îmi amintesc cum se uita la mine la banchet, cum m-a întrebat dacă eram bine, dar ideea tot pare ridicolă.

— La fel cum se uită la toată lumea, probabil. Cu o expresie neclintită şi cu ochi reci ca de

gheaţă.

— Nu părea aşa şi în seara asta. Prinţul ar putea fi o nepreţuită sursă de informaţii.

Ideea ca Prinţul Søren să aibă sentimente pentru cineva e ridicolă. Mă îndoiesc că are măcar o inimă. Totuşi, nu mă pot abţine să mă gândesc cum mi-a cerut să-i spun pe nume.

— O să văd ce pot face, îi promit.

Blaise îmi pune o mână pe umăr. Pielea lui e caldă, în ciuda răcorii din pivniţă. Fiind atât de aproape, am senzaţia că îl văd pe tatăl lui, cu maxilarul pătrat şi cu buzele lui pline. Dar e atâta furie în el, mai multă furie decât au fost vreodată nevoiţi să cunoască părinţii noştri. Ar trebui să mă sperie. Dar nu sunt terifiată, pentru că o înţeleg prea bine.

— O lună, îmi spune. Într-o lună plecăm, indiferent de situaţie.

Încă o lună în care să fiu la discreţia Kaiserului pare o eternitate. Dar mai ştiu că nu e nici pe departe timp suficient pentru a întoarce soarta; nu e timp destul pentru nimic. Dar va trebui să fie.

— O lună, accept eu.

Blaise ezită un moment, dând impresia că ar vrea să mai spună ceva.

— Oamenii ăştia ne-au distrus vieţile, Theo, spune, în sfârşit, şi simt cum vocea îi piere când îmi pronunţă numele.

Fac un pas spre el.

— Şi vom avea grijă să le-o plătim cu vârf şi îndesat, îi promit eu.

Cuvintele în sine nu mă şochează, ci

vehemenţa cu care o spun. Nu e ceva ce aş spune eu. Sau, cel puţin, nu e ceva ce ar spune Thora. Dar, când privirea lui Blaise se îmblânzeşte şi mă trage spre el, în braţele lui, mă întreb dacă încep să vorbesc ca Theodosia.

A trecut multă vreme de când m-a atins cineva aşa, în afară de Cress, oferindu-mi iubire pură şi consolare. Vreau să mă retrag, dar el miroase a Astrea. Mă simt ca acasă.

Intriga

A doua zi, când Hoa intră în cameră şi trage draperiile ca să intre soarele, îmi vine să urlu din cauza durerii pe care o simt în tot corpul. Vreau să mă întorc pe partea cealaltă, să fiu lăsată să mai dorm, dar nu pot, pentru că ar putea ridica suspiciuni după capcana pe care Blaise le-a întins-o paznicilor mei. M-am culcat aproape de răsărit, după ce am scăpat de toată murdăria de pe piele şi am ascuns cămaşa de noapte într-o gaură din saltea, îngrozită că-n orice clipă, cei trei s-ar opri din sforăit şi atunci aş fi prinsă. Din fericire, încă dormeau când am terminat.

Hoa va observa în curând că-mi lipseşte cămaşa de noapte, dar pentru asta există explicaţii mult mai simple decât că sunt o trădătoare.

Ziua de ieri pare un vis – sau mai degrabă un coşmar. Dar nici vorbă de aşa ceva. S-ar putea să fie singura zi din ultimii zece ani în care am simţit că trăiesc cu adevărat. Gândul îmi dă destulă energie ca să mă ridic din pat şi să clipesc ca să

mă dezmeticesc. Mă mişc încet, încercând să mă pregătesc, şi, dacă Hoa îmi observă ameţeala sau faptul că port o altă cămaşă de noapte faţă de cea de aseară, nu lasă să se vadă.

În timp ce-mi strânge brâul rochiei de mătase de un portocaliu-aprins, prinzându-l pe umăr cu un ac de lapislazuli, o mulţime de gânduri îmi năvălesc în minte.

Dacă Blaise are dreptate şi prinţul este interesat de mine, tot nu sunt sigură de unde să încep. Am văzut ritualurile de curtare ale kalovaxienilor, care se încheie fie cu căsătorie, fie cu moarte, dar, indiferent ce ar vrea prinţul de la mine, nu poate fi vorba despre căsătorie. Tatăl lui nu ar permite niciodată aşa ceva. Kaiserul mi-a dat un titlu şi mi-a permis câteva luxuri, dar pentru el nu voi rămâne decât o sclavă astreană.

— Mai jos, îi spun lui Hoa.

Fruntea i se încreţeşte de nedumerire, aşa că mut eu acul mai jos. E vorba doar de câţiva centimetri, dar în felul ăsta, linia de la baza gâtului coboară şi îmi expune mai mult pieptul. Am văzut curtezane arătând mult mai multă piele – chiar şi Dagmaer poartă, de obicei, ţinute mai scandaloase de-atât. Totuşi, văd dezaprobarea din ochii lui Hoa. Dacă ar şti ce urmăresc cu adevărat, m-ar aplauda, nu-i aşa? Sau poate că s-ar duce la Kaiser şi i-ar spune într-o clipită.

După ce Hoa îmi aranjează părul şi îmi aplică machiajul, se aude un ciocănit. Uşa se deschide şi Crescentia intră în cameră pur şi simplu, fără să mai aştepte vreun răspuns. Poartă o rochie de

mătase de culoarea cerului şi ţine în mână o carte mică, legată în piele. Şi rochia ei este prinsă după moda astreană. Deşi mi-a fost dor de tunicile largi ani întregi, cât am fost forţată să transpir în catifele, mereu simt o strângere de inimă când văd pe cineva, chiar şi pe Cress, purtând rochii astreene. Mă întreb dacă ea ştie că o astfel de rochie e lejeră tocmai ca să te mişti în voie, că e făcută pentru dansat, călărit şi alergat. Însă acum e doar o ţinută ornamentală, aşa cum ar trebui să fim şi noi.

— Bună, draga mea, îmi zice cu vocea ei ascuţită, aruncând o privire scurtă în decolteul meu.

Aştept un comentariu răutăcios din partea ei, aşa cum face de fiecare dată când Dagmaer poartă ceva revoltător, dar doar îmi zâmbeşte.

— Mă gândeam că poate ne-am putea plimba azi. Poate pe plajă? Ştiu cât de mult iubeşti marea şi mie mi-ar prinde bine nişte ajutor cu poemele acestea. Lyriana e mai complicată decât mă aşteptam.

Aveam şase ani când am cunoscut-o pe Crescentia şi eram singură. Nimeni nu vorbea cu mine, iar eu nu aveam voie să mă adresez nimănui. Mi se cerea totuşi să fiu prezentă la mesele din sala de banchet şi la lecţiile la care participau copiii nobililor.

Nu că lecţiile respective chiar ar fi contat, de vreme ce kalovaxiana mea era rudimentară, în cel mai bun caz, iar învăţătoarea vorbea prea repede ca să pot ţine pasul cu ea. Aşa că mă cufundam în

gândurile mele; îmi închipuiam că eram salvată şi că aveam să o revăd pe mama care încă trăia şi doar la asta mă gândeam. Oricine voia să mă trezească din fanteziile mele avea ceva de tras cu mine, deşi Kaiserul le dăduse tuturor kalovaxienilor permisiunea de a-mi aplica orice corecţie fizică.

Dintre toţi, copiii erau cei mai răi. Mă pişcau, mă plesneau şi mă loveau până mă învineţeam şi sângeram – şi nimeni nu îi oprea. Învăţătoarea se limita să îi supravegheze cu atenţie, pregătită să intervină doar în cazuri extreme. Acolo trăgea linia Kaiserul. Dacă muream, nu îi mai eram de niciun folos.

Cel mai rău era Nielsen, cu doi ani mai mare decât mine. Era total diform, asemenea unui trunchi de copac pătrat, la fel de lat în umeri pe cât era de înalt. Chiar şi faţa lui amintea de striaţiile şi inelele din trunchiul copacului. Avea o fascinaţie pentru apă care, ce-i drept, le era caracteristică kalovaxienilor, dar totul lua o turnură sadică de care sunt sigură că nici măcar Theyn nu ar fi fost capabil.

Prima dată, mi-a băgat capul într-un bazin cu apă şi m-a ţinut acolo, cu degetele groase înfipte în ceafa mea, în timp ce eu mă împingeam, luptându-mă să scap de acolo. L-am lovit instinctiv între picioare – a fost o nebunie din partea mea să fac asta – şi, când s-a aplecat, încercând să-şi recapete suflul, am reuşit să scap din strânsoarea lui.

Din fericire, mi-am revenit mai repede decât el şi am fugit.

Din nefericire, a învăţat din această greşeală.

În ziua următoare, doi dintre prietenii săi m-au ţinut şi, indiferent cât de mult m-am zbătut şi am încercat să-i lovesc, nu am reuşit să mă eliberez. Simţeam cum plămânii erau pe punctul de a-mi exploda şi cum începeam să-mi pierd cunoştinţa. Aproape că-mi doream să leşin odată – poate chiar să o văd pe mama iar, dacă ajungeam Dincolo – când, brusc, au încetat să mă mai ţină şi am fost trasă afară cu blândeţe.

Fiind încă năucită, am crezut la început că era o zeiţă. Zeul astrean al focului, Houzzah, avea o fiică pe nume Evavia, care era zeiţa siguranţei. Uneori lua înfăţişarea unui copil pentru a-şi face treaba, iar mie, în acea situaţie, cu siguranţă mi-ar fi prins bine ajutorul ei. Abia am apucat să-i văd pe Nielsen şi pe prietenii lui fugind din cameră cât îi ţineau picioarele.

— Eşti bine?

Vorbea kalovaxiana suficient de rar încât să o înţeleg. Nu eram în stare să spun nimic, doar tuşeam, dar ea m-a mângâiat pe spate încurajator – un gest matern care abia mai târziu mi s-a părut ciudat, având în vedere că mama ei murise când era doar un bebeluş.

— Nu se vor mai lua de tine, a continuat. Le-am spus că tata îi va arde până la os dacă mai pun vreodată măcar un deget pe tine.

S-a folosit şi de gesturi, deşi am înţeles-o destul de bine.

Houzzah era mai mult decât capabil de o astfel de ispravă, dar pe măsură ce-mi reveneam şi am putut să văd din nou, mi-am dat seama că fata nu

era o zeiţă. Evavia putea să se preschimbe într-un copil, dar niciun zeu nu ar fi luat înfăţişarea unui kalovaxian şi această fată era clar una dintre ei, o kalovaxiană tipică, de la pielea palidă şi părul drept până la trăsăturile delicate.

Pe măsură ce-mi reveneam, mi-a spus cum o cheamă şi că din acel moment o să fim prietene, ca şi cum ar fi fost atât de simplu. Dar pentru Crescentia chiar aşa era. Ea îşi face prieteni cu aceeaşi uşurinţă cu care respiră şi, pentru un motiv pe care încă nu-l înţeleg, am devenit preferata ei. Uneori, mă întreb dacă tatăl ei i-a spus să facă asta ca să mă supravegheze, dar ştiu că ea ţine mult la mine. Şi eu ţin la ea, dar, când mă uit la ea, nu pot să nu-l văd pe tatăl ei înfigându-şi pumnalul în gâtul mamei mele.

În mod ciudat, cred că ne-a apropiat şi suferinţa – ambele suntem orfane de mamă.

Mă uit la rochia ei. A fost decorată cu piese mici de acvamarin în jurul taliei şi a liniei gâtului, care i se potrivesc perfect cu ochii.

— Oh, nu, Cress, spun cu un zâmbet şiret. Eşti mult prea drăguţă ca să mergi doar la plajă astăzi.

Fac o pauză, ca şi cum tocmai mi-ar fi venit ideea, deşi am plănuit asta încă din seara trecută.

— Ştii cumva ce face prinţul? S-ar putea întâmpla să trecem pe lângă…

Ridic din sprâncene cu subînţeles. Cress se îmbujorează şi îşi muşcă buza de jos.

— Oh, nu aş îndrăzni.

— O mulţime de alte fete ar îndrăzni, îi spun. S-a făcut chipeş, nu crezi? Chiar şi Dagmaer s-ar

putea să creadă că e un trofeu mai bun decât ducele bătrân pe care l-a ochit.

Îşi muşcă buza şi mai tare şi zâmbeşte.

— E teribil de chipeş, nu-i aşa? E mai înalt decât aş fi crezut. Ultima oară când l-am văzut, eram cu câţiva centimetri mai înaltă, dar acum mă domină. Tata spune că e şi un războinic excelent, cel mai bun pe care l-a văzut de câţiva ani.

— Cât timp va mai sta aici, ştii cumva?

— Tata spune că s-a întors de tot, îmi zice ea şi zâmbeşte şi mai tare, făcând gropiţe în obraji. Va mai pleca atunci când va fi nevoie de el în luptă, dar aici va fi casa lui de-acum. Kaiserul insistă să se alăture curţii. O căsătorie, cel mai probabil, nu e departe, acum, că are şaptesprezece ani.

— Şi sunt sigură că fiecare fată de la curte s-a gândit la asta, Cress. Ar fi înţelept să le-o iei înainte cât mai repede. Deci unde e prinţul azi?

Ezită, apoi trage adânc aer în piept, dar ştiu deja că am convins-o.

— Inspectează noile nave de luptă. În Portul din Sud.

— Perfect, spun plină de voioşie, în timp ce o iau de mână şi o conduc afară din cameră. Atunci vom vedea şi apa, exact cum ţi-ai dorit.

Navele de luptă. De ce or mai avea nevoie kalovaxienii de mai multe nave de luptă? Houzzah ştie că sunt deja o grămadă.

Îmi alung acest gând din minte în timp ce o lăsăm pe Hoa în urmă. Ea nu are voie în spaţiile publice, aşa că doar două dintre slujitoarele Crescentiei ne însoţesc. Şi Umbrele mele, desigur,

deşi ele vor păstra o distanţă sigură.

De data asta, mă uit la sclavi. Nu îi voi mai ignora; merită mai mult de-atât de la mine. Cine au fost ei înainte de asediu? Nici măcar nu le ştiu numele.

Crescentia nu le spune niciodată pe nume, doar pocneşte din degete când are nevoie de ceva.

Cea mai tânără dintre ele ridică privirea şi o întâlneşte pe a mea pentru o clipă. Văd o strălucire în ochii ei. Nu sunt sigură dacă este respect sau ură.

Drakkar

Îmi aduc aminte cum mergeam cu mama la Portul din Sud când eram copil. Drumul durează vreo cincisprezece minute sau cam pe-acolo, făcut pe jos, dar Crescentia preferă caleaşca. Sclavele ei călătoresc afară, alături de vizitiu, pentru a ne lăsa mai mult spaţiu. Nu ştiu de ce ne trebuie atâta spaţiu. Caleaşca e destul de spaţioasă, încât să ne putem întinde ambele pe banchete, şi tot ar mai fi destul loc ca să stea şi cele două.

— Părul meu arată bine, Thora? mă întreabă Crescentia, îndreptându-l cât se uită pe fereastră.

— E minunat, o asigur.

Şi chiar e – totul la Crescentia e minunat. Dar, după ce m-am întâlnit cu Blaise, fiecare cuvânt pe care i-l spun are şi o urmă de minciună.

— Şi tu arăţi foarte drăguţ, îmi spune, aruncând o scurtă privire spre decolteul meu, după care ochii i se îndreaptă iar spre faţa mea.

Tace o clipă, în timp ce ochii ei mă cercetează, ca şi cum mi-ar putea vedea toate secretele bine ascunse. Pentru o secundă, pot să jur că ştie de întâlnirea mea cu Blaise, dar asta e imposibil.

— Te comporţi cam ciudat azi, spune ea în cele din urmă. E totul bine?

O voce din capul meu se revoltă. Sigur că nu e totul bine, vreau să îi spun. Mi-am ucis tatăl, optzeci de mii dintre oamenii mei sunt morţi şi eu îmi risc viaţa plănuind să vă trădez. Cum ar putea oare să fie totul bine?

Până acum nu am avut secrete faţă de Cress. Ea e prima persoană căreia vreau să îi spun totul. Dar nu sunt proastă. Poate că ţine la mine, dar îşi iubeşte ţara şi mai mult. Îşi iubeşte tatăl mai mult. Şi nu o pot învinovăţi pentru asta. La urma urmei, nu pot afirma acelaşi lucru şi despre mine?

— Sunt bine, îi răspund, forţându-mă să zâmbesc, dar mă dau imediat de gol.

— N-are legătură cu judecata aia oribilă, nu?

Când aud din nou cuvântul *judecată*, e ca şi cum cineva mi-ar zgâria pielea cu nişte unghiile ascuţite. O ignor şi încuviinţez scurt din cap. Nu este cea mai bună explicaţie pentru schimbarea mea de comportament, măcar o parte din ea e adevărată.

— A fost destul de intens.

E o minimalizare atât de mare că aproape e de râs, dar nu e nimic amuzant în asta. Sper că va accepta explicaţia şi va schimba subiectul. Dar se apleacă spre mine.

— A fost un trădător, Thora, spune cu vocea

blândă, dar în care se ascunde şi un avertisment. Legea trădării e clară şi decretată chiar de zei. Kaiserul nu a avut de ales şi nici tu.

Nu e legea mea, mă gândesc. *Şi nici zeii mei nu sunt*.

Şi-n plus, cum rămâne cu trădarea Kaiserului? El a îndepărtat-o pe mama de la tronul care i-a fost oferit de zei. Tatăl Crescentiei i-a tăiat mamei gâtul, deşi era protejată de zei. Dacă trădarea ar trebui lăsată în seama zeilor, de ce oamenii ca tatăl ei şi Kaiserul sunt încă în viaţă, în vreme ce mama şi Ampelio au murit?

— Ai dreptate, mint eu, zâmbindu-i. Nu mă învinovăţesc pentru moartea omului, sincer. Nu mai mult decât atunci când calc pe un gândac.

Cuvintele îmi lasă un gust amar, dar văd cum chipul ei se îmblânzeşte când îmi ia mâna într-a ei.

— Tata mi-a spus că, de data asta, Kaiserul a fost impresionat de loialitatea ta. Kaiserul crede că a sosit clipa să-ţi găsească un soţ.

— Aşa crede? întreb eu, ridicând sprâncenele, în timp ce încerc să-mi ascund uimirea şi oroarea.

Am vorbit adesea cu Cress despre căsătorie, că ne vom mărita cu băieţi de vârsta noastră. Pentru noi era un joc, ne schimbam favoriţii la fel de des precum rochiile, dar era sigur că ne-am fi căsătorit în acelaşi timp. Ne-am fi măritat cu fraţi sau prieteni şi ne-am fi crescut copiii la fel de apropiaţi cum eram noi. Era frumos să ne imaginăm asta, dar nu se va întâmpla niciodată. Îmi dau seama că nu voi apuca să mă căsătoresc aici, pentru că voi fi de mult plecată până atunci. Curând va veni

vremea şi nu o voi mai revedea pe Cress şi nu mă pot abţine să mă întristez. Din acel moment, pentru ea voi rămâne pe vecie o trădătoare. Oricâţi copii vom avea mai târziu, vor face parte din tabere opuse ale războiului.

— Şi ce au mai spus? întreb, deşi nu cred că vreau să ştiu cu adevărat.

Se întunecă la faţă şi se lasă din nou pe spate, dându-mi drumul la mână.

— Oh, abia de-mi mai aduc aminte. Mai multe de genul ăsta, de fapt, cum începi să demonstrezi că eşti un kalovaxian adevărat.

Mă întreb ce altceva a mai auzit şi refuză să-mi spună. S-au bucurat de moartea mamei mele? Sau au comentat despre cum e că mă comport în noaptea nunţii? Poate că m-au numit sălbatică sau au zis că am sânge de demon. Nu ar fi prima dată când aud aşa ceva, dar nu şi Crescentia – ea a fost protejată ca să nu audă astfel de lucruri. În lumea ei, toţi sunt drăguţi, fermecători şi plini de intenţii bune. Nu mă lasă inima să-i distrug lumea perfectă.

— E foarte frumos din partea lor, îi spun, şi încerc să-i zâmbesc sfioasă. Au pe cineva anume în minte? întreb, deşi deja mi-e frică de răspunsul pe care mi l-ar putea da.

La urma urmei, indiferent pe cine a ales Kaiserul pentru mine, nu va fi unul dintre băieţii despre care am vorbit cu Cress.

Ezită un moment, evitându-mi privirea şi astfel îmi confirmă teama. Îşi face de lucru îndreptând cutele de pe rochia ei oricum impecabilă.

— Lord Dalgaard şi-a exprimat interesul pentru tine, se pare.

Se străduieşte să pară relaxată, dar nu prea reuşeşte. Şi e de înţeles. Orice nume groaznic aş fi aşteptat, Lord Dalgaard e infinit mai rău.

În cei şaptezeci de ani ai săi, Lord Dalgaard a avut şase soţii, fiecare mai tânără decât ultima şi fiecare a murit în mod suspect la an de la căsătorie. Prima lui soţie a trăit destul încât să-i dea un moştenitor înainte ca trupul ei să ajungă pe malul uneia dintre ţările pe care kalovaxienii o invadau atunci. Era prea mutilată ca să poţi spune ce i se întâmplase. Alte soţii au murit în incendii, atacate de câini turbaţi sau au căzut de pe stânci. Chiar înainte să moară, purtau vânătăile aşa cum alte femei îşi poartă bijuteriile, răsucindu-se în jurul gâtului şi al braţelor şi extinzându-se pe orice fragment de piele expusă. Pentru că are o avere atât de mare şi este atât de apropiat de Kaiser, este de neatins, dar, din cauza reputaţiei dobândite pe fondul morţilor suspecte ale soţiilor, nu reuşeşte să şi-o găsească pe cea de-a şaptea.

Desigur, căsătoria cu mine ar mulţumi pe toată lumea. Ar avea o soţie de care nu i-ar păsa nimănui, Kaiserul ar primi o răsplată serioasă, iar eu aş fi şi mai prizonieră decât înainte.

Îmi îndrept atenţia spre fereastră ca să-mi ascund faţa, dar imediat îmi doresc să nu o fi făcut. Afară, capitala vibrează şi, deşi oraşul a fost aşa de când îl ştiu, simt cum stomacul începe să se răzvrătească.

Odată, case frumoase din piatra soarelui se

înălţau mândre pe ţărm, strălucind la fel ca oceanul în lumina soarelui. Străzile erau largi şi animate, vegheate de sculpturile din gresie ale zeilor, suficient de înalte încât să poată fi văzute de la ferestrele palatului. Odată, capitala oferea o privelişte încântătoare şi chiar şi cele mai sărace zone erau cel puţin întregi, curate şi îngrijite.

Acum, după asediu, casele sunt toate degradate. Chiar şi după zece ani, bucăţi din pereţi şi acoperişuri lipsesc şi sunt cârpite sărăcăcios cu paie şi tencuială. Piatra de var nu mai este atât de strălucitoare, acoperită acum de bulgări mari de sare de mare. Străzile, odinioară pline, acum sunt pustii, deşi, din când în când, văd câte o siluetă subţire, fantomatică, uitându-se la noi printr-o fereastră spartă sau dispărând pe vreo alee.

Acesta este poporul meu, iar eu i-am dezamăgit din cauză că mi-a fost frică să acţionez. Cât eu m-am ascuns, ei au murit de foame, iar mama m-a privit de Dincolo şi s-a umplut de ruşine.

Când, în sfârşit, caleaşca ajunge în port şi se opreşte, las să-mi scape un oftat.

Iată, e viaţă din nou. Navele se îngrămădesc în port, în timp ce şi mai multe aşteaptă în larg să andocheze. Zeci de pisici pestriţe populează docurile de parcă ar fi ale lor, cerşind resturi de peşte de la marinari. Echipajele kalovaxiene muncesc din greu, capete aurii strălucesc în soare, dar măcar sunt cu toţii bine hrăniţi. Îi aud cum intonează cântece de marinari, cu vocile lor bete şi răguşite, în vreme ce construiesc sau curăţă

navele de lipitorile prinse de ele. E ciudat că această muncă grea nu este făcută de sclavi astreni, deşi trebuie să recunosc că e o alegere înţeleaptă. Tunurile care sunt aliniate de o parte şi de alta a navelor pot rade uşor de pe faţa pământului orice navă inamică sau chiar una de-ale lor – depinde de cine le conduce.

Văzând asta, îmi creşte moralul. Kaiserul nu are încredere să dea arme poporului meu, ceea ce înseamnă că încă se teme de noi.

Fac un inventar mintal al navelor, ca să-i pot spune lui Blaise despre ele. În port sunt trei drakkari, decorate cu capete de dragoni din lemn la proră şi suficient de mari ca să transporte câte o sută de luptători fiecare. Mai departe, în larg, se află o navă atât de mare încât mă îndoiesc că ar încăpea în port. E de două ori mai mare decât drakkarii şi mă trec fiorii când mă gândesc câţi războinici încap în ea. Sunt şi câteva zeci de ambarcaţiuni mici care plutesc pe valurile din jur, dar, deşi par neînsemnate pe lângă nava mare, nu trebuie subestimate. Nu sunt făcute să fie mari, ci rapide. Fiecare poate duce câte cincizeci de oameni, poate mai puţin, depinde şi de ce altceva mai transportă.

Blaise a menţionat o armă nouă, ceva numit berserker, dar poate că e un nou tip de navă. Kalovaxienii au atâtea nume pentru navele lor, că nu le pot ţine minte pe toate.

Mă gândesc de câte nave şi oameni ar avea nevoie – aproape două mii de războinici în formă, mult mai mult decât în cazul unuia dintre raidurile

lor obişnuite. Şi acestea sunt doar navele noi. Mai sunt altele în Portul din Est, mai vechi, dar eficiente, care le-ar putea tripla numărul. Ce plănuieşte Kaiserul de are nevoie de atât de multe nave? Şi, chiar în timp ce-mi pun această întrebare, îmi dau seama cum să şi aflu.

La prima vedere, Prinţul Søren nu iese în evidenţă, amestecându-se cu restul echipajului. Ajută la instalarea unei vele aurii, împodobită cu blazonul kalovaxian reprezentat de un dragon purpuriu. Poartă o bluză albă simplă, cu mânecile suflecate până la coate, expunându-şi astfel antebraţele puternice şi albe. Părul care seamănă cu mătasea de porumb îi este strâns la spate, accentuându-i maxilarul pătrat.

Sigur l-a văzut şi Crescentia, pentru că oftează uşor.

— Nu ar trebui să fim aici, îmi spune, cu mâinile împreunate strâns în faţă.

— Ei bine, presupun că acum e prea târziu, spun cu un rânjet diabolic.

O cuprind pe după umeri şi o apropii de mine, încercând să o calmez.

— Haide, gândeşte-te că asta e o formă de încurajare a bravilor noştri luptători înainte să se îmbarce spre… unde? Ştii cumva?

Râde, încuviinţând din cap.

— În Nord, cel mai probabil. Să ducă bijuterii.

Dar astea nu sunt nave comerciale. Dacă ar fi încărcate cu pietre de spirit pe lângă acele tunuri şi muniţie, s-ar scufunda înainte să iasă din port. Crescentia nu ştie să facă o astfel de diferenţă şi

nici măcar nu o pot învinui pentru asta. Dacă n-am fi fost asediaţi şi aş fi crescut ca o prinţesă naivă şi răsfăţată, mă îndoiesc că m-ar fi interesat ambarcaţiunile. Dar majoritatea kalovaxienilor îşi iubesc navele mai mult decât pe propriii copii. Prin urmare, m-am gândit că poate de asta intenţionaseră să se folosească Ampelio şi ceilalţi rebeli când ar fi încercat să mă salveze.

Atragem atenţia echipajului, pe măsură ce ne apropiem, şi primim tot felul de saluturi, strigăte şi câteva comentarii vulgare pe care ne prefacem că nu le auzim.

— Se uită şi prinţul? întreabă în şoaptă Crescentia.

S-a îmbujorat deja şi zâmbeşte fermecător spre navele pe lângă care trecem.

Îmi iau şi eu o faţă zâmbitoare, deşi unii dintre aceşti oameni probabil au luptat în asediu şi cei care sunt prea tineri pentru asta, cu siguranţă au taţi care au luptat. Am rămas doar *douăzeci de mii*. Cuvintele lui Blaise îmi răsună în minte şi simt o lovitură în stomac. Aceşti oameni au omorât zeci de mii din poporul meu, iar eu trebuie să zâmbesc, să flirtez şi să le fac din mână ca şi cum nu i-aş urî din toată inima. Mă supun oricât de rău simt că mi-ar face.

Prinţul Søren e atât de concentrat să prindă vela încât nu se uită în sus, ca restul echipajului. Are fruntea încruntată şi gura strânsă în timp ce încearcă să facă noduri complicate. Când strânge nodul tare şi se uită în sfârşit în sus, ochii lui îi întâlnesc întâi pe ai mei şi zăbovesc o clipă înainte

să se îndrepte spre Crescentia. Oricât de ridicol ar fi, s-ar putea ca Blaise să aibă dreptate. Se poate ca eu să fiu o domniţă în primejdie, dar prinţul nu prea poate să mă salveze de propriul lui popor, nu-i aşa? De tatăl lui, de el însuşi? Un monstru nu poate juca şi rolul unui erou.

Pasează echipamentul de montare unui membru al echipei şi vine spre marginea vaporului, sărind cu uşurinţă pe doc şi aterizând la câţiva metri în faţa noastră. Înainte să apuce să se îndrepte măcar, eu şi Crescentia ne aplecăm, făcând ample reverenţe.

— Thora, domniţă Crescentia, spune când ne ridicăm iar. Ce vă aduce astăzi la docuri?

— Tânjeam după puţin aer de mare, Înălţimea… spun când mă priveşte, amintindu-mi de înţelegerea din seara trecută. Søren.

Dar, la auzul numelui său, Crescentia îmi aruncă o privire aspră, plină de suspiciune. Se pare că nu pot câştiga, aşa că schimb imediat subiectul.

— Nu ne-am dat seama că în port va fi aşa agitaţie. De ce sunt toate navele astea aici?

Văd o uşoară ezitare pe faţa lui.

— Nimic important. Dragonsbane ne dă un pic de furcă pe ruta comercială. A scufundat câteva dintre navele noastre de comerţ săptămâna trecută. O să-l prindem, şi pe el, şi pe aliaţii lui.

Mi-e greu să-l cred. Nu complet, cel puţin. Nu cu atât de multă artilerie. Theyn are hărţi desenate de mână care sunt agăţate pe pereţii din camera sa de zi şi deşi nici eu, nici Cress nu am fost vreodată interesate de ele, obişnuiam să ne

minunăm de frumuseţea lor şi să studiem diferenţele, cum un râu era ilustrat ca fiind îngust într-una dintre hărţi, ca în alta să fie reprezentat ca având dimensiuni mai generoase. Dar îmi amintesc că în nicio versiune ruta comercială nu era suficient de lată încât să poată fi străbătută de o navă de dimensiunile celor care se aventurau în larg. Pe fiecare hartă, ruta nu părea să fie decât un firicel de aţă care trecea prin Munţii Haptain.

— Îmi pare rău că v-am întrerupt, continuă Søren. Nu cred că vă veţi bucura de prea mult aer proaspăt de mare, printre toate aceste vapoare.

— Nu fi prostuţ. E o onoare să vedem atât de mulţi kalovaxieni muncind din greu pentru ţară, îi spun.

S-ar părea că merg pe gheaţă subţire. Chiar şi Crescentia îmi aruncă o privire surprinsă.

— Şi tu îi vei conduce? întreabă ea, îndreptându-şi atenţia spre Søren.

Încuviinţează din cap.

— În sfârşit, voi avea propriul echipaj, spune el cu vocea îngroşată de mândrie. Plecăm într-o săptămână. Astea sunt ultimele pregătiri. Echipajul le face personal, ca să ne familiarizăm cu vasul. E un vechi obicei kalovaxian, spune, uitându-se la mine.

— Ei bine, potrivit *vechiului* obicei kalovaxian, echipajul ar trebui să-şi construiască vasul, adaugă Crescentia, zâmbind, cu gropiţe în obraji. Dar s-a renunţat la el când vasele tot cedau. Războinicii nu sunt cei mai buni constructori de nave.

Ochii lui Søren se aprind şi e gata să

izbucnească în râs, dar se abţine. Crescentia este mulţumită de ea şi zâmbeşte şi mai larg, în timp ce gropiţele din obraji i se adâncesc.

— Nu sunt, aprobă el. Dar ne pricepem la echipare şi la finisare. Cumva. V-ar plăcea să faceţi un tur?

Crescentia dă să refuze politicos, dar i-o iau înainte.

— Da, te rugăm. Sună fascinant.

Crescentia mă ciupeşte de braţ, încercând să-şi ascundă iritarea de prinţ. Nu voia să-şi petreacă ziua de azi vizitând vase şi trebuie să recunosc că nu ai cum să spui că e ceva *fascinant*. Dar este o oportunitate pentru a obţine informaţii.

Søren ne conduce la o scară şubredă, sprijinită de carenă, şi o ajută pe Crescentia să urce prima. Îmi aruncă o privire supărată peste umăr, iar eu îi răspund cu una de încurajare. Are rău de mare şi, în rândul kalovaxienilor, este o mare ruşine. Mai târziu va trebui să vin cu o explicaţie bună ca să o îmbunez. Îi voi spune că, dacă vrea să obţină coroana cu atâta ardoare, va trebui să facă nişte compromisuri.

Când Søren îmi întinde mâna, îmi las degetele să zăbovească pe braţul lui cu câteva secunde mai mult decât e necesar, aşa cum am văzut că face Dagmaer la petreceri. E o atingere rapidă, abia vizibilă, dar simt cum mă strânge şi el mai tare de talie. Ştiu că se uită la mine, dar eu nu-l pot privi. Obrajii mi se înroşesc când urc pe punte şi îmi îndrept rochia. Cress se foieşte lângă mine, aşezându-şi îmbujorată părul şi rochia.

După câteva secunde, ni se alătură şi Søren.

— Drakkarii pot susţine o sută de persoane fiecare, ne explică el, arătând spre vas, confirmându-mi bănuielile. Fiecare drakkar este dotat cu douăzeci de vâsle şi douăsprezece tunuri, adaugă, oferindu-ne fiecăreia câte un braţ.

Începem de la proră. Vasul se clătină uşor sub noi în timp ce ne deplasăm. De-a lungul anilor am fost doar de câteva ori pe ambarcaţiuni kalovaxiene şi nu pot să nu le admir construcţia – sunt vase simple, care alunecă uşor pe apă, menite să prindă viteză, puse în mişcare de un mecanism complicat de vele, frânghii şi vâsle. Sunt foarte diferite de bărcile cu pânze ale astrenilor pe care mi le amintesc din călătoriile făcute în copilărie cu mama, prin ţară. Acelea erau jucării. Acestea sunt arme.

Echipajul se opreşte din lucru când ne apropiem şi fac reverenţe ample.

— Oameni buni, avem onoarea de a fi vizitaţi de domniţa Thora şi domniţa Crescentia, fiica lui Theyn, le spune el.

Toţi încep să ne adreseze replici politicoase, deşi toate par să se îndrepte spre Crescentia, ceea ce nu e deloc surprinzător. Pentru oamenii ăştia, tatăl ei este un zeu.

— Şi acesta, domniţelor, e cel mai bun echipaj din lume, spune Søren zâmbind.

Un membru din echipaj, un tânăr puţin mai în vârstă decât Søren, cu păr surprinzător de negru şi pielea măslinie, dă ochii peste cap.

— Mereu spune asta.

— Aşa cum şi trebuie să fac, Erik, spune Søren, zâmbind. Doar eu v-am ales personal pe toţi, nu-i aşa? De ce nu i-aş vrea pe cei mai buni în echipajul meu?

— Nu există scuză pentru slaba judecată, Søren, i-o aruncă Erik. Chiar dacă eşti prinţ.

— Mai ales dacă eşti prinţ, adaugă râzând un bărbat mai în vârstă, cu faţa arsă de soare şi cu o burtă mare.

Diferenţa dintre Søren şi tatăl lui este izbitoare. I-am văzut pe oamenii tatălui său executaţi pentru gesturi de insubordonare mai mici, însă Søren începe să râdă, ceea ce mă face să fiu şi mai confuză. Søren seamănă fizic atât de mult cu Kaiserul încât par o singură persoană – aşa cum aceşti războinici sunt, într-o măsură mai mică sau mai mare, precum cei care au asediat palatul în urmă cu atâţia ani.

— Eşti bine, domniţă Crescentia? întreabă Søren îngrijorat.

Mă uit la ea şi îmi dau seama că s-a albit la faţă în puţinele minute de când suntem la bord, în ciuda faptului că nava e bine ancorată şi abia se clatină.

— Vai, draga mea, intervin eu, dându-mi seama că, dacă încearcă să răspundă, o să vomite pe prinţ şi a trecut deja prin asta cu mine. Nu am vrut să spun nimic mai devreme, dar Crescentia nu s-a simţit bine toată ziua. Ne-am gândit că puţin aer de mare i-ar face bine, dar nu pare să fie aşa. Cred că mai bine ne-am întoarce la castel.

O cuprind pe după umeri în semn de

încurajare, iar ea se sprijină de mine.

— Cred că ar fi bine să o lăsăm să se odihnească înainte de o călătorie cu caleaşca înapoi, intervine Søren. Dacă-mi permiteţi, am putea să mergem acolo, e un loc bun de stat sub copaci. E în regulă? o întreabă.

Deşi se simte slăbită, Crescentia acceptă cu foarte mare rapiditate. Dau să plec cu ei, dar Søren mă opreşte.

— Mai rămâi câteva minute. Erik va continua turul. Păreai atât de interesată mai devreme.

— Eram. Adică sunt, răspund repede. Eşti OK, Cress?

Crescentia încuviinţează din cap, îndreptându-se ca să nu se mai sprijine de mine. Face ochii mari, uitându-se când la Søren, când la mine. Pare chiar mai albă la faţă, dar cred că nu din cauza răului de mare, ci pentru că va rămâne singură cu prinţul. Îi zâmbesc încurajator când Søren o ajută să coboare.

Eu ar trebui să-l seduc pe prinţ, nu să-l pasez Crescentiei, dar asta mai poate aştepta o zi. Navele astea au fost construite pentru ceva anume, iar eu sunt destul de convinsă că nu pentru a apăra o rută comercială de un pirat care – aşa cum mi-a spus Blaise azi-noapte – se ascunde după o pădure de chiparoşi la mai puţin de doi kilometri distanţă de capitală.

— Ce părţi ale navei vă interesa să vedeţi, domniţă Thora? mă întreabă Erik.

Când pornim, ceilalţi membri ai echipajului se întorc la treburile lor, fără să-mi mai arunce nicio

privire. Dacă ar mai fi fost Cress aici, s-ar agăţa de fiecare cuvânt şi gest, dar, indiferent de straiele pe care le port, sunt tot astreană şi, prin urmare, nu sunt demnă de atenţia lor. Este numai bine, pentru că aşa voi obţine informaţii şi mai uşor.

Îi zâmbesc cât de inocent pot lui Erik şi îmi trec braţul pe după al lui.

— Am auzit poveşti despre berserkeri. Sunt atât de înfricoşători pe cât se spune? Mi-ar plăcea să văd unul.

Se încruntă şi tace câteva secunde.

— Îmi pare rău, domniţă Thora. Nu avem aşa ceva acum la bord şi… ei bine, nu sunt sigur că ar fi Kaiserul de acord să-ţi arăt vreunul, dacă e să fiu sincer.

— Oh, desigur, spun, muşcându-mi buza şi jucându-mă cu coada mea împletită. Sunt într-adevăr flatată că cineva chiar crede că sunt periculoasă.

Râde, descreţindu-şi fruntea.

— Ai vrea să vezi altceva?

Mă gândesc un moment, lăsându-mi capul într-o parte şi încercând să par înceată la minte, în vreme ce-mi trec tot felul de idei prin cap.

— Nu prea ştiu. A trecut atât de mult timp de când am fost ultima oară pe un vas, domnule, spun în cele din urmă.

Pot spune, doar uitându-mă la Erik, că nu are un titlu nobiliar. Are părul negru şi pielea măslinie, iar palmele lui sunt aspre de la bătăturile groase. Hainele îi sunt uzate, probabil au fost cârpite de zeci de ori. Cel mai probabil, nu este kalovaxian

pur, ci mai degrabă rodul asediului din Goraki – ultima ţară pe care au cucerit-o kalovaxienii înainte de Astrea. Bogătaşul care i-o fi fost tată, probabil că l-a luat din compasiune sub aripa lui protectoare.

Văd cum îşi încordează maxilarul când îi spun astfel şi cum se grăbeşte să fluture din mână în semn de dezaprobare.

— Pe vapor nu există niciun domn, niciun lord şi nici măcar prinţese, domniţă Thora.

— Atunci poate că n-ar trebui să fie nicio domniţă, răspund, făcându-l să râdă.

— Corect. Atunci hai să începem cu prora şi să ne îndreptăm spre pupă, da?

— Oh, da, te rog, îi răspund, urmându-l spre partea din faţă a navei.

Mă uit curioasă la el, atentă la fiecare cuvânt al lui. Dacă îl fac să se simtă încrezător şi important, am şanse mai mari să-l fac să-i scape ceva.

— Mi-ar plăcea să văd mai de-aproape emblema cu dragonul. E adevărat că în nord sunt la fel de frecvenţi precum sunt păsările aici?

— N-am de unde să ştiu, domniţă… Thora. N-am fost mai la nord de Goraki, îmi spune, confirmându-mi bănuiala.

— Ei bine, probabil că sunt fascinanţi, deşi nu ştiu dacă merită să înfrunţi vremea asta rece ca să-i vezi.

Brusc, îmi vine o idee, deşi ştiu că e periculoasă şi că ar putea înrăutăţi rapid situaţia, mai ales că am întrebat despre berserker, ceea ce e posibil să-i fi ridicat deja nişte semne de

întrebare. Dar mă înspăimântă teribil ideea de a-i fi oferită drept soţie Lordului Dalgaard.

— Sper că nu va fi prea frig în… oh, unde zicea Søren că mergeţi voi? Niciodată n-am fost prea bună la geografie, spun, luându-mi o faţă de naivă.

Îmi aruncă o privire peste umăr, dar nu-mi oferă niciun semn că întrebarea i se pare suspectă. Îşi drege glasul.

— Sunt uşor de confundat, aşa este. Dar nu-ţi face griji – Insulele Vecturia sunt doar puţin mai la nord de noi.

A fost mai uşor decât mă aşteptam. Prea uşor şi încep să mă îngrijorez. Deşi, de ce ar crede Erik că a fost altceva decât curiozitate unei minţi goale? Doar am făcut conversaţie.

Insulele Vecturia. Îmi tot repet asta în minte, ca să reţin. Numele mi se pare familiar, dar nu ştiu de unde anume. Sper că o să-l ajute pe Blaise data viitoare când ne vedem.

Lăzi cu muniţie stau aşezate unele peste altele lângă tunuri. Fac repede un calcul în minte. Din ce îmi dau seama, fiecare cutie ar conţine cam zece ghiulele, fiind câte cinci cutii pentru fiecare tun. Søren spunea că sunt douăsprezece tunuri… Asta înseamnă şase sute de focuri în total. Şi există o flotă întreagă de astfel de vase, dintre care cea mai mare este nava de comandă, de unde Søren dă ordinele.

— Sunt îngrozitor de multe tunuri, spun când trecem pe lângă alt grup.

— Vecturienii sunt barbari, spune Erik, ridicând dispreţuitor din umeri.

Kalovaxienii folosesc acelaşi cuvânt când vorbesc despre astreni, deşi ei sunt cei care profită de pe urma războiului şi a vărsării de sânge.

— Nu credem să ne dea mari bătăi de cap, dar trebuie să fim pregătiţi.

Decid să-mi forţez norocul.

— Sună periculos, spun muşcându-mi buza. Nici nu-mi pot imagina de ce este necesară călătoria asta.

Dă să răspundă, dar, după o secundă de ezitare, se răzgândeşte.

— Ordinele Kaiserului, spune, zâmbindu-mi subtil. Sunt sigur că are motivele lui.

— Mereu are, răspund, sperând să nu-şi dea seama cât de fals e zâmbetul meu.

Elpis

Cea mai tânără dintre servitoarele Crescentiei mă aşteaptă pe doc când cobor. Îi spun lui Erik că mă voi ruga să se întoarcă în siguranţă, după care îmi iau rămas-bun.

Când mă apropii de fată, îmi dau seama că-mi evită privirea, uitându-se în jur.

— Prinţul a însoţit-o pe domniţa Crescentia înapoi la palat, dar au promis să trimită curând caleaşca şi după noi, îmi spune ea.

E slabă, aproape malnutrită, şi totuşi obrajii ei au o rotunjime copilărească. Ochii mari şi negri i s-au adâncit în orbite, făcând-o să pară mult mai în vârstă decât sunt sigură că e.

Nu face o reverenţă, dar oricum sclavii astreni

nu mai fac reverenţe în faţa mea. Poate fi considerată o dovadă de sfidare a suveranilor şi mai mulţi şi-au pierdut vieţile din cauza asta. Kaiserul a făcut tot ce i-a stat în puteri pentru a mă izola de poporul meu. Chiar şi când sunt în preajma unor sclavi astreni, niciodată nu ne vorbim, iar majoritatea nici nu se uită la mine. Niciodată nu am înţeles asta. Credeam că era doar crud construind atâtea ziduri în jurul meu. Dar, dacă nu aş fi fost atât de singură, dacă nu m-aş fi simţit atât de izolată, probabil nu aş fi încercat cu atâta disperare să mă transform în ceea ce voia el să devin.

Nimeni nu poate contesta faptul că este inteligent. Dar acum eu vreau să fiu şi mai inteligentă.

Kaiserul nu ar fi fost niciodată de acord să mă lase lângă un astrean, chiar şi cu Umbrele în apropiere. Dar poate că momentul ăsta este o mică fărâmă de libertate pe care mi-a adus-o în schimb execuţia lui Ampelio. Aşa că nu am de gând să-l irosesc.

— Aş prefera să mergem, dacă nu te superi, îi zic. Cum ţi se spune?

Ezită şi văd cum ochii ei de căprioară cercetează îngrijoraţi în jur. Ştie că Umbrele mele sunt şi ele aici.

— Elpis, îmi spune ea atât de încet, încât abia o pot auzi.

— Te deranjează dacă mergem pe jos, Elpis?

Câteva secunde îşi muşcă atât de tare buza de jos încât încep mă îngrijorez că o să-i dea sângele.

— Va trebui să mergem prin cartierul sclavilor, domniţă, mă avertizează. E gol în acest moment al zilei, în mare parte, dar…

— Nu am nicio problemă cu asta. Să nu te deranjeze pe tine.

— Nu… nu mă deranjează, spune puţin mai fermă. Totuşi nu avem un paznic.

— Umbrele mele mă însoţesc mereu, îi răspund.

Cel mai probabil, rolul lor nu este să mă ţină în siguranţă, ci înlănţuită, aşa că mă îndoiesc că ar interveni dacă n-aş fi în pericol să fiu ucisă sau linşată. Cu siguranţă, nu ar ridica vreun deget ca să o ajute pe Elpis. Probabil că ştie şi ea asta, pentru că mă priveşte îngrijorată.

— Des… desigur, domniţă.

Nu o condamn. Era mai mică decât mine când a avut loc asediul. Astrea este, pentru ea, mai degrabă o poveste cu fantome. Prin urmare, nu ştiu dacă asta o face să fie o persoană mai puţin de încredere sau nu. De data asta nu risc doar să primesc nişte lovituri de bici pe spate. Aşa că trebuie să mă asigur că Elpis poate fi de încredere.

Sunt tentată să mă uit în jur după Umbrele mele când mergem, dar ştiu că încercarea asta nu ar face decât să atragă atenţia asupra mea. Poate voi zări o bucată de material negru fluturând de după colţul unei alei din apropiere sau voi auzi câţiva paşi uşori, dar nimic mai mult. Sunt antrenaţi să nu fie văzuţi sau auziţi şi sunt sigură că au o grămadă de pietre de spirit care să-i ajute în această privinţă. Am auzit că, dacă cineva

poartă o mantie căptuşită cu pietre de aer, poate să fie invizibil o vreme, fără să scoată aproape niciun zgomot.

Îi vor raporta asta Kaiserului, deşi mă îndoiesc că vor îndrăzni să se apropie suficient pentru a auzi despre ce anume vorbim. Nu va fi încântat să audă că am vorbit – indiferent de cât de banală ar putea fi discuţia noastră – cu o sclavă astreană. Aud vocea Thorei în minte, care îmi spune să am grijă, dar vocea lui Blaise e mai puternică. Douăzeci de mii.

— Trăieşti în zonă, cu părinţii tăi? o întreb pe drum.

— Da, domniţă, spune Elpis cu grijă. De fapt, cu mama şi cu fratele meu mai mic. Tata a murit la Cucerire.

Acesta este cuvântul pe care îl folosesc kalovaxienii când se referă la asediu. Presupun că aşa sună mai onorabil, să cucereşti nişte barbari decât să asediezi nişte oameni lipsiţi de apărare.

— Îmi pare foarte rău să aud asta. Cu ce se ocupă mama ta?

— Înainte era botanist, dar acum e croitoreasă pentru Theyn şi domniţa Crescentia.

— Câţi ani are fratele tău?

Ezită.

— Va face zece ani în curând, spune cu o anume duritate în voce. E fratele meu vitreg.

— Oh, spun, uitându-mă confuză la ea.

Chiar şi la curte sunt femei care au copii din flori şi asta e ceva mai puţin ruşinos pentru o văduvă decât pentru o slujnică. Asediul tocmai se

terminase când mama ei a rămas însărcinată. Pun totul cap la cap şi îmi dau seama ce ezită să-mi spună Elpis.

Odată ce ne-au cucerit, luptătorii au avut dreptul să ne terorizeze şi să ne înrobească fără nicio consecinţă, dar nu m-am gândit niciodată ce a însemnat asta cu adevărat. Viol. Refuz să folosesc unul dintre multele eufemisme menite să-i ascundă oroarea. O altă nedreptate cu care poporul meu s-a confruntat. Un alt lucru pentru care jur că vor plăti.

Se vede că Elpis nu ştie să-şi ascundă furia, aşa cum am învăţat eu. Este atât de evidentă pe faţa ei, se vede în încleştarea maxilarului şi în privirea intensă. Ar putea transforma pe cineva în stană de piatră cu o astfel de privire. E o furie pe care o cunosc prea bine.

Elpis nu e loială Kaiserului, sunt sigură. Dar asta nu înseamnă că îmi va fi mie. Nu sunt regina ei, la urma urmei. Sunt o fată răsfăţată şi aciuată pe la curte, care e prietenă cu cea care o ţine sclavă.

Am nevoie de o clipă să traduc în astreană ceea ce vreau să-i spun.

— Seamănă cu ei? o întreb în şoaptă.

Continui să zâmbesc pentru ca Umbrele mele să creadă că flecărim pur şi simplu. Sper că, după atâţia ani în care nu m-au văzut făcând nimic interesant, să nu se aştepte la ceva mai mult acum.

Zgândăresc o rană. Elpis tresare la vorbele mele, dar nu dau înapoi. Am nevoie de furia ei.

Vreau să ştie că nu trebuie să poarte singură această povara, că sunt de partea ei.

I se îngustează ochii şi dă să răspundă, dar apoi se răzgândeşte.

— Da, spune scurt în kalovaxiană, apoi trece la astreană, vorbind atât de încet, încât abia o pot auzi. Ce doriţi de la mine, domniţă? mă întreabă ferm.

Străzile sunt pustii, deşi ştiu că dincolo de ferestrele sparte sunt ochi înfundaţi în orbite care privesc. Copiii prea mici pentru a munci, bolnavii, bătrânii. Probabil că Hoa trăieşte undeva pe aici. Încremenesc – nu e ceva la care să mă fi gândit vreodată.

— Tu ce vrei? o întreb pe Elpis.

Scrutează împrejurimile, căutând Umbrele, urechile care ascultă mereu, ochii care veghează întotdeauna. Totuşi nu sunt aici, îmi zic eu, încercând să mă încurajez. Nu destul de aproape, în orice caz. Dar nu sunt sută la sută sigură. M-am înşelat de prea multe ori.

— E vreo capcană asta, domniţă? mă întreabă, trecând iar la kalovaxiană.

Nu are încredere în mine. Şi de ce ar avea? M-a văzut ani la rând alături de Cress. Ar fi naivă să aibă încredere în mine şi a dus o viaţă prea cruntă până acum ca să mai fie naivă.

În orice caz, faptul că este reţinută faţă de mine mă face să am încredere în ea.

— Nu, nu e o capcană.

Mă uit iar în jur şi văd – o iscoadă care pândeşte, dar este la vreo şase metri, în umbra

unei clădiri în paragină. Nu mă vor auzi, dar mă forţez să râd tare, zâmbind în continuare şi vorbind în astreană ca măsură de precauţie.

Elpis mă priveşte uluită.

— Zâmbeşte, îi spun, iar ea se supune instantaneu, deşi e multă frică în ochii ei. Au încercat să mă facă să cedez, Elpis, şi aproape că au reuşit. Am lăsat frica să mă intimideze, i-am lăsat pe ei să mă intimideze. Dar mi-a ajuns. Îi voi face să plătească. Pentru tot ce ne-au făcut nouă şi ţării noastre. Taţilor şi mamelor noastre. Mă vei ajuta?

Aştept răspunsul ei cu sufletul la gură. Elpis a crescut în această lume, nu a cunoscut alta. S-ar putea întoarce împotriva mea pentru a primi libertate şi destulă mâncare cât să-i sature familia, iar eu nu aş învinovăţi-o pentru asta. E o lume dură pentru astreni, iar eu nici măcar n-am văzut ce e mai rău din ea. Nu sunt conducătorul ei mai mult decât e Kaiserul, aşa că de ce să-i pese, atât timp cât e în siguranţă, cât are adăpost şi mâncare?

Dar, când ochii ei îi întâlnesc pe ai mei, ard de venin. Are o privire ucigătoare, însă nu e îndreptată spre mine. Ura ei doar o alimentează pe a mea, iar ura asta ne uneşte.

— Da, Maiestatea Ta, şopteşte ea în astreană, stâlcind puţin cuvintele.

Sunt surprinsă că le cunoaşte.

Maiestatea Ta. Kalovaxienii nu folosesc acest termen, dar în rarele ocazii în care au făcut-o se refereau la mama. Ştiu că Elpis e bine intenţionată, dar am o strângere de inimă să o aud adresându-

mi-se acum.

Nu sunt maiestatea nimănui, îmi vine să-i spun.

— Există oameni în care ai încredere deplină? o întreb.

— Da, răspunde fără să ezite.

— Răspuns greşit. Să nu ai încredere în nimeni până nu îţi câştigă încrederea. Eu am făcut greşeala asta înainte şi am suferit din cauza asta. Dar Kaiserul nu va considera că merită să piardă timpul pedepsindu-te. Te va omorî, înţelegi?

Îşi muşcă buza înainte să-şi aducă aminte că suntem privite.

— Da, m-am prins de glumă, spune cu un râset care sună surprinzător de natural.

Nu se deranjează să coboare tonul sau să vorbească în astreană. Minunat, le dă ceva, chiar dacă e un nimic.

— Singura persoană în care vreau să ai încredere e un băiat. A servit la banchetul de ieri. Puţin mai în vârstă decât mine, cu părul negru tuns scurt? Mai înalt decât majoritatea bărbaţilor, cu ochii de un verde-închis. Şi o cicatrice aici, adaug arătând cu degetul de la tâmplă până în colţul gurii, dar făcând să pară că m-aş scărpina.

Elpis încuviinţează uşor din cap.

— Cred că-l ştiu, spune.

— Crezi sau ştii? insist.

— Ştiu, spune mai sigură. Nu sunt mulţi bărbaţi tineri care să lucreze în palat, iar unul a început acum două zile. Avea documente prin care era eliberat din mină?

False, sunt sigură, şi cel mai probabil că nu va dura mult până se va descoperi asta.

— El este, spun în kalovaxiană.

Surâde uşor.

— Puteai spune că e cel mai arătos. Toate fetele roiesc în jurul lui.

Mă abţin să râd.

— Îi poţi transmite un mesaj?

— Da, nu ar trebui să-mi fie greu. Domniţa Crescentia nu observă prea multe, mai ales când are o carte nouă cu care să-şi ocupe mintea. Tatăl ei stă mai mult cu biciul pe noi, dar ieri după-amiază a plecat să supravegheze minele.

Şi mai multe informaţii, deşi nu sunt dintre cele bune. Îmi pot imagina ce implică vizita lui Theyn în mină şi sunt sigură că se va termina şi cu nişte cadavre.

— Bun, răspund. Spune-i cine eşti. Spune-i că eu te-am trimis.

Ştiu că nu o va crede, căci e exact ce ar spune un spion kalovaxian ca să ne prindă.

— Am copilărit împreună în palat, înainte de asediu. Numele dădacei noastre era Sofia, dar noi îi spuneam Birdie, pentru că avea cea mai frumoasă voce. Dacă pune la îndoială că te-am trimis, să-i spui asta.

— Şi ce ai vrea să-i mai spun? mă întreabă.

— Spune-i… spune-i că am câteva noutăţi şi că trebuie să ne întâlnim.

Grădina

Zilele trec şi mă tem că, în orice moment, Umbrele ar putea să-i spună Kaiserului că am vorbit cu Elpis. Nu va conta că nu au auzit ce-am discutat, eu voi plăti oricum. Dar a meritat – ştiu că a meritat. Cu toate astea, nu face mai suportabil gândul că toporul de deasupra capului meu ar putea să cadă din clipă în clipă. Reuşesc să adorm puţin şi nu pot să văd decât imaginea lui Ampelio care moare sub privirea mea. Uneori îi ia locul Blaise. Alteori, Elpis. Uneori e Crescentia cea care zace la picioarele mele, implorând să-i cruţ viaţa în vreme ce ţin tăişul sabiei pe gâtul ei.

Indiferent cine e, visul se termină mereu la fel şi eu mă trezesc ţipând. Umbrele mele nu reacţionează. S-au obişnuit deja.

Au trecut patru zile de când am vizitat navele din port. Cinci zile de când m-am întâlnit cu Blaise. Tot ce am putut să fac a fost să aştept să mă contacteze, aşa cum a promis că o va face. În condiţiile astea, mă tentează să reiau viaţa Thorei, să particip la dineuri şi dansuri şi să-mi petrec după-amiezile cu Cress, în biblioteca tatălui ei. Dar încerc să-mi amintesc cine sunt.

Îmi ţin mintea ocupată, gândindu-mă la Insulele Vecturia. Ce s-ar putea întâmpla acolo de este necesară o flotă de nave de război care să fie condusă chiar de prinţ? S-ar putea ca prinţul să fi spus adevărul şi Erik să fie doar confuz – că Dragonsbane chiar le creează probleme pe ruta comercială. Însă, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât are mai puţin sens. Dacă ar vâna flota mică a lui Dragonsbane, nu ar avea nevoie de atâtea nave

şi de atâta muniţie. O fi Dragonsbane un ghimpe în coasta Kaiserului, dar pentru îndepărtarea unui ghimpe ar fi nevoie de un cuţit, nu de o ghiulea de tun.

Totuşi Vecturia nu e Astrea. Problemele lor nu sunt ale mele, trebuie să mă preocup de poporul meu.

Şi s-ar putea să nu fie nimic. Da, prinţul Søren şi Erik au fost foarte rezervaţi, dar e posibil să fi fost aşa pentru că, de fapt, ascund altceva. Am auzit poveşti despre îndemânarea în luptă a Prinţului Søren, dar s-ar putea să fie exagerări pentru a-l face să pară asemeni unui zeu.

Dacă aş putea vorbi iar cu Blaise, i-aş spune ce ştiu şi aş vedea ce părere are şi el despre asta. S-ar putea ca el să mai aibă nişte piese din puzzle, care m-ar ajuta să înţeleg mai bine. Dar nu mai ştiu nimic despre el de la întâlnirea noastră din pivniţă. Spunea că avea o idee despre cum am putea vorbi mai des, dar am început să-mi pierd speranţa. Chiar au fost câteva momente mai întunecate în care m-am întrebat dacă nu cumva doar mi-am imaginat că el există.

Se aude un ciocănit în uşă – unul scurt şi formal –, nu cel uşor şi melodios, caracteristic lui Cress. Hoa încălzeşte o pereche de cleşti de păr în şemineu, aşa că merg eu să deschid. Picioarele îmi sunt grele de parcă ar fi din piatră. Singurii care ciocănesc aşa sunt paznicii şi nu este nevoie să ghicesc ce vor. Urmele de bici de după revoltele din mină nu s-au vindecat complet încă. Ideea ca un bici să le redeschidă îmi provoacă fiori.

Nu ar fi trebuit să vorbesc cu Elpis. Nu ar fi trebuit să mă întâlnesc cu Blaise.

Terifiată, trag adânc aer în piept, apoi deschid uşa. Un paznic grav stă în faţa mea, îmbrăcat într-o haină purpurie şi simt cum inima îmi stă în loc. Totuşi nu e unul dintre oamenii Kaiserului. Oricât de mare ar fi numărul lor, le recunosc deja feţele oriunde. Figurile lor sunt atât de înrădăcinate în mintea mea, încât îmi bântuie coşmarurile. Cel din faţa mea nu este unul dintre ei, dar nu ştiu dacă asta e de bine sau de rău.

Scoate un plic pătrat din buzunarul hainei şi mi-l dă cu o expresie solemnă.

— De la Înălţimea Sa, Prinţul Søren, spune, de parcă sigiliul nu ar fi suficient. A cerut să aştept aici răspunsul.

Năucită din cauza şocului şi a uşurării, rup plicul cu unghia de la degetul mic şi citesc în fugă cuvintele mâzgălite în grabă.

Thora,

Îmi pare rău pentru că te-am abandonat în ziua aceea, *dar sper că ţi-a plăcut turul. Îmi dai voie să mă revanşez faţă de tine cu o masă de prânz*, *înainte să plec*?

Søren

Citesc cuvintele de două ori, caut mesaje ascunse, dar nu văd nimic altceva. E genul de scrisoare pe care Cress o primeşte de la băieţii

care încearcă să o curteze. E posibil oare ca Blaise să aibă dreptate în legătură cu prinţul? Scrisorii îi lipsesc poezia obişnuită şi măgulirea pe care le includ o misivă de dragoste, dar nu e de mirare, având în vedere conduita lui Søren. Mă îndoiesc că ar recunoaşte o poezie, chiar dacă ar fi scrisă pe pânzele preţioaselor lui nave. Dar nu pot ignora ultimul rând – invitaţia de a petrece timp împreună, singuri.

Ştiu că această oportunitate de a aduna mai multe informaţii nu e una de ignorat şi totuşi mă simt vinovată. Îmi imaginez cum Cress şi-a bătut în lung şi-n lat camerele în ultimele zile, aşteptând cu nerăbdare o astfel de scrisoare de la prinţ. De puţinele ori în care am văzut-o după vizita în port, a fost zăpăcită şi cu o sclipire în privire, trecând prin fiecare moment pe care l-au petrecut împreună în detalii atât de fine, încât aş putea jura că am fost prezentă acolo. Dar ceea ce nu i-am spus este că, deşi Søren a fost curtenitor cu ea şi a făcut toate gesturile cavalereşti – i-a deschis uşa, i-a ţinut mâna ca să urce în caleaşcă, a însoţit-o în camerele ei şi i-a urat la revedere politicos, din uşă –, a părut că o face din datorie şi nimic mai mult.

Nu aşa cum o face acum cu mine. Să ia masa cu mine sigur nu e o îndatorire, iar tatăl lui va fi furios când va afla. Sigur Søren s-a gândit la asta când a scris scrisoarea, dar a făcut-o oricum.

Pentru un moment îndelungat, nu sunt în stare decât să mă holbez la hârtia pe care o ţin în mână, gândindu-mă ce ar trebui să răspund, ce ar trebui să port, ce ar trebui să vorbesc cu el, totul în

vreme ce ochii gărzii sunt aţintiţi asupra mea. Doar după o clipă, îmi dau seama ce este cel mai indicat să fac, cum anume voi putea să controlez situaţia în mod sigur. Blaise a spus că Søren mă doreşte atât de mult, pentru că nu mă poate avea.

Mă uit la paznic şi îi ofer cel mai dulce zâmbet, deşi nu pare să aibă mare efect. Faţa lui rămâne impasibilă.

— Nu am un răspuns, îi spun. O zi bună!

Cu o reverenţă, închid uşa ferm înainte să poată protesta.

*

Aerul tomnatic este încărcat de umiditate şi simt cum mi se depune pe piele în timp ce mă plimb prin ceea ce a fost cândva grădina mamei. Amintirile mele despre ea sunt vagi, dar aici îi simt prezenţa mai mult decât oriunde altundeva. Îmi aduc aminte că era un loc plin de culoare, îmi amintesc şi de un miros atât puternic încât mă învăluie ca o pătură – mirosul florilor, al ierbii şi al solului. Aşa mirosea mama chiar dacă îşi petrecuse întreaga zi în camera tronului sau se plimbase prin oraş.

Aici era cea mai fericită, cu resturi de pământ pe rochie, îngrijindu-se de plantele din grădină.

— Cele mai mici seminţe pot da naştere celor mai mari pomi, dacă le acorzi destulă grijă şi timp, îmi spunea ea, luându-mi mâinile într-ale ei, ca să-mi arate cum să plantez seminţe.

Ampelio obişnuia să spună că, dacă nu ar fi

fost regină, ar fi fost un formidabil Păzitor al Pământului, dar legile astreene spuneau că nu putea fi amândouă simultan. Desigur, aceste înclinaţii nu erau de natură ereditară. Deşi mi-a oferit o bucată din grădină ca să lucrez alături de ea, seminţele mele nu creşteau niciodată.

Acum, nimic nu mai creşte în grădină. Fără grija mamei, s-a sălbăticit, iar dacă e un lucru pe care Kaiserul nu-l suportă, acela e sălbăticia. A dat foc întregii grădini când aveam şapte ani. Am văzut flăcările de la geamul dormitorului şi nu m-am putut opri din plâns, oricât a încercat Hoa să mă liniştească. Mă simţeam de parcă aş fi pierdut-o din nou pe mama.

Deşi au trecut de atunci nouă ani, tot mi se pare că în aer pluteşte un miros de cenuşă, deşi rămăşiţele carbonizate au fost de mult curăţate, iar pământul, acoperit cu piatră cubică. Mama nu ar recunoaşte grădina acum, toată pavată cu doar câţiva copaci care ies printre crăpături ca nişte degete scheletice. Nu mai există culoare – chiar şi copacii şi-au dat seama că nu mai au voie să înmugurească.

Înainte, grădina era mereu plină. Îmi aduc aminte cum mă jucam aici cu Blaise şi cu ceilalţi copii de la palat când vremea era frumoasă. Erau zeci de curteni învârtindu-se printre copaci şi tufe, în tunici viu colorate. Artişti cu vopsele, instrumente de desenat sau de pictat şi caiete pe care lucrau. Cupluri strecurându-se pentru întâlniri nu-chiar-secrete.

Acum este pustie. Kalovaxienii preferă

pavilioanele solare amplasate pe balcoanele publice, pentru a profita mai bine de lumină şi de briza mării. Am fost acolo cu Crescentia de câteva ori şi, deşi pentru kalovaxieni este tot un loc de joacă, de lucru, de bârfit şi de flirtat, nu regăsesc acelaşi sentiment. Aşa ars şi distrus cum e locul acesta, e singura parte din palat care îmi aminteşte de casă.

Dar azi nu am venit aici din acest motiv. Am tot încercat să găsesc locuri în care să mă pot întâlni cu Blaise – atunci când mă va contacta –, pentru că nu pot să merg iar în pivniţă fără să le dau de bănuit Umbrelor mele. Sunt foarte puţine locuri din palat în care chiar nu mă simt supravegheată. Chiar şi aici – grădina e vegheată de treizeci de ferestre şi, din când în când, le zăresc pe furiş pe Umbrele mele care mă supraveghează din interior, în mantiile lor negre şi cu glugile trase pe cap ca să nu le văd feţele.

Grădina e un loc expus, ceea ce s-ar putea să nu fie un dezavantaj. Într-adevăr, am fi văzuţi împreună, dar nu am atrage cu nimic atenţia dacă el s-ar ocupa de îngrijirea pomilor sau a aleilor pavate, ţinând cont de faptul că, în general, kalovaxienii au prostul obicei de a-i ignora pe sclavi. Nu ne-ar putea auzi nimeni şi asta e ceea ce contează.

Bineînţeles că nu e cel mai bun plan. N-am putea să schimbăm mai mult de câteva cuvinte fără să ridicăm semne de întrebare. E totuşi cea mai bună opţiune pe care am găsit-o până acum.

— Domniţă Thora.

Tresar la auzul acestei voci masculine. Spre deosebire de Crescentia, eu nu sunt însoţită mereu de slujnice care să-mi păstreze intactă reputaţia. Bineînţeles că Umbrele mă privesc de la distanţă, dar treaba lor nu este să mă protejeze, ci să mă ţină sub observaţie.

Recunosc vocea asta şi, de azi-dimineaţă, de când am primit scrisoarea lui, am tot aşteptat să mă caute.

Prinţul Søren traversează grădina, îndreptându-se spre mine, flancat de două gărzi ale căror atribuţii sunt cu siguranţă mult diferite de cele ale paznicilor mei. În ochii lui văd aceeaşi duritate ca în cei ai Kaiserului – îmi amintesc de privirea lui aţintită asupra mea în timp ce mă târa pe holuri ca să plătesc pentru nişte fărădelegi pe care nu le-am comis sau în timp ce eram biciuită – şi încerc să nu tresar de frică.

Dar ei nu sunt aici pentru că m-a convocat Kaiserul. Nu azi. Fac o reverenţă.

— Înălţimea Voastră, spun când mă ridic. Ce vă aduce aici?

Îmi aruncă o privire plină de reproş.

— Înălţimea Voastră. Credeam că am vorbit deja despre asta.

— Tu mi-ai spus domniţă întâi, îi explic.

Søren face o grimasă, dar mă priveşte cu căldură. Pare să fie entuziasmat.

— Obiceiuri vechi, presupun. Hai să o luăm de la capăt. Bună, Thora, spune, plecându-şi uşor capul.

Mă trec fiorii când pronunţă numele, chiar dacă

mi-e mai familiar decât numele meu adevărat.

— Bună, Søren. Ce te aduce pe aici? îi răspund, plecându-mi capul într-o parte.

Se uită cu dezinteres prin grădină. Pentru el locul ăsta nu-i decât o ruină.

— Chiar pe tine te căutam, îmi spune, întinzându-mi braţul.

Nu am de ales, aşa că-l accept.

— Pe mine?

Deşi l-am aşteptat, nu pot să ignor gândul că ultima oară când a venit după mine m-a condus la execuţia lui Ampelio. Acum ar putea fi a lui Blaise? Sau a lui Elpis?

Probabil că nu-mi ascund bine îngrijorarea, căci îşi pune mâna peste a mea şi mi-o strânge. Cred că vrea să mă liniştească, dar e un moment ciudat şi stângaci pentru amândoi. Probabil pentru că niciunul dintre noi nu e obişnuit cu gesturi de compasiune. Totuşi, apreciez efortul.

— Nu e nimic, spune, iar inima începe să-mi bată tot mai încet. Arăţi… continuă el, apoi se opreşte ca să-şi dreagă glasul. Rochia asta e foarte drăguţă.

— Oh, mulţumesc, spun, plecând ochii, încercând să par flatată.

Şi de data asta aş fi vrut să-mi expun mai mult decolteul. Dar partea de sus a acestei rochii din mătase de un galben-şofran este destul de conservatoare, îmi acoperă umerii în valuri largi şi are un decolteu suficient de înalt pentru a-mi ascunde claviculele. Am rugat-o pe Hoa să-mi strângă mai tare corsetul, ca să-mi subţieze talia. A

folosit un ac cu rubin cu care a strâns rochia mai mult în zona şoldului drept, aşa cum i-am cerut – mai sus decât de obicei, astfel încât despicătura rochiei să înceapă şi ea mai de sus. Acum, fiecare pas pe care îl fac îmi dezvăluie jumătate din picior. Am exersat asta aproape o oră de dimineaţă, în faţa oglinzii, încercând să găsesc echilibrul perfect între atrăgător şi vulgar. Şi văd că mi-a reuşit din felul în care mă priveşte.

— Pleci curând, nu-i aşa? întreb, în încercarea de a-l testa. Ca să protejaţi ruta comercială de Dragonsbane?

— În patru zile, da.

Şi iată – îmi evită privirea, dându-se de gol că minte.

Deci am avut dreptate – nu se duc să apere ruta comercială. Dar asta nu mi-e de niciun folos. Trebuie să ştiu exact unde se duc. Însă tot sunt mândră de mine că am intuit corect.

— Sunt un pic agitat din cauza asta, să fiu sincer.

— Nu văd de ce ai fi. Din ce am auzit, eşti excelent în luptă, iar Dragonsbane are o flotă mică. Sunt sigură că te vei descurca.

Ridică din umeri, dar îmi evită din nou privirea.

— E prima misiune pe care o voi conduce fără îndrumarea lui Theyn. Deci, sunt multe aşteptări, iar eu nu sunt…

Se opreşte şi îşi drege iar glasul, părând deranjat că şi-a recunoscut slăbiciunea. Nici nu apuc să mă gândesc la un răspuns, că schimbă subiectul.

— Îmi pare rău că nu am putut să-ţi fac eu turul vasului.

— Oh, să nu-ţi pară, spun voioasă. A fost foarte frumos din partea ta să ai grijă de Crescentia, iar Erik a fost un înlocuitor minunat. E un vas frumos. I-ai dat un nume?

— Da, chiar are unul. E o ea, de fapt. Echipajul… începe el, apoi ezită, privind în altă parte. După ce ai plecat, ei – adică noi – am decis să-l numim după domniţa Crescentia.

Nu că mi-ar păsa mie ce nume dă vasului său, dar mă priveşte insistent, aşteptând o reacţie din partea mea şi cum pot eu să-l dezamăgesc? Îl las să creadă că mă supără ceva atât de prostesc. Zâmbesc forţat ca să par deranjată.

— E un nume bun. Ea a fost, la urma urmei, prima domniţă care a urcat la bordul vasului, nu-i aşa?

— Amândouă aţi fost. Dar…

Se opreşte din nou, fără să-şi termine ideea.

— Dar eu nu sunt o domniţă, îl completez. Nu chiar. Asta au spus ei, nu-i aşa?

Dă din cap că nu, dar nu o spune cu voce tare.

— Au zis că ne va aduce ghinion. Eu n-am fost de acord cu ei, Thora, şi nici Erik, să ştii. Dar…

— Înţeleg, spun cu intonaţia care să dea de înţeles că nu e aşa.

Mi-am dat seama că trebuie să-i dau lui Søren impresia că poate să-mi citească gândurile, să vadă dincolo de rolul pe care trebuie să-l interpretez. Dar nu poate să facă asta. Trebuie să-i dau senzaţia că, în cazul meu, mereu mai există o

cortină pe care trebuie să o dea la o parte ca să-i pot menţine interesul.

Cobor vocea pentru efect.

— Am auzit ce au spus despre mine, continui, pretinzând să dau cărţile pe faţă. Ei cred că sunt amanta ta. Doar că au folosit un cuvânt mult mai vulgar, pe care n-aş vrea să-l repet.

Crede minciuna cu uşurinţă. Braţul i se încordează sub degetele mele şi se încruntă.

— Cine a spus asta? întreabă furios şi puţin speriat.

Îmi imaginez că ultimul lucru pe care şi-l doreşte e ca asta să ajungă la urechile tatălui lui.

— Contează? răspund. Sigur că ei cred aşa. Pentru că şi paznicii tăi sunt de aceeaşi părere.

Mă uit în direcţia lor, deşi ei îşi feresc privirile politicos.

— Cel care mi-a adus scrisoarea cu siguranţă asta gândeşte, adaug, ştiind că nu este prezent acum. Chiar şi eu aş crede asta, de-aş fi în locul lor. Altfel, de ce m-ai căuta? De ce m-ai invita la masă?

Îi aştept răspunsul cu sufletul la gură. Au trecut deja câteva secunde şi n-a zis nimic. Încep să mă îngrijorez că am întins prea mult coarda, înainte ca el să înghită complet momeala. Se întoarce spre gărzi şi le face semn cu mâna să se îndepărteze. Fără să scoată un cuvânt, gărzile se întorc şi o iau în direcţia opusă, deşi sunt sigură că încă ne supraveghează.

— Asta nu ne va ajuta deloc, îi spun încrucişându-mi braţele peste piept. Eu nu am o

slujnică, iar…

I se înroşesc urechile şi se întoarce iar spre mine.

— Deci mi-ai primit scrisoarea, mă întrerupe. Dar nu mi-ai răspuns.

Îmi muşc buza.

— Nu am crezut că ar fi potrivit să-ţi accept invitaţia, dar nu eram sigură că-mi este permis să refuz. Nu am ştiut ce răspuns să-ţi dau.

— Sigur că ai fi putut să refuzi, dacă asta voiai, spune surprins. *Voiai* asta?

Las să-mi scape un oftat deznădăjduit şi îmi feresc privirea.

— Nu contează ce vreau eu.

Faptul că nu îi dau un răspuns clar îl va înnebuni.

— Ar fi trebuit să o inviţi pe Crescentia. Ea te place şi e şi o companie mai potrivită.

Mă aştept să nege, dar nu o face.

— Îmi place să petrec timp cu tine, Thora. Şi era doar o masă pe care o luam împreună.

E uşor să mă comport ca o domnişoară care trebuie salvată. Trebuie doar să fac ochii mari, să-i zâmbesc sfioasă şi mai am nevoie de un lup care să fie pe urmele mele.

— Nu cred că tatăl tău ar fi de acord, îi spun.

Se încruntă şi priveşte în jos.

— Nu plănuiam să îi spun.

Nu mă pot abţine să râd.

— Cineva ar fi făcut-o. Ai fost plecat multă vreme, Søren, dar întreabă pe oricine vrei şi îţi va spune că tatăl tău vede tot ce se întâmplă în acest

palat. Mai ales când e vorba despre mine.

Se încruntă şi mai tare.

— Eşti la noi de zece ani. Eşti cât se poate de kalovaxiană.

Intenţia lui e să mă liniştească, când, de fapt, aceste cuvinte mă lovesc ca un pumnal.

— S-ar putea să ai dreptate.

E vremea să joc cartea oferită de Cress, cea care mă va face, mai mult decât oricând, o domniţă aflată în primejdie.

— Plănuieşte să mă căsătorească în curând cu un kalovaxian.

— De unde ai auzit asta? întreabă alarmat.

Îmi ascund zâmbetul când îi văd reacţia şi încerc să par preocupată, muşcându-mi buza de jos şi frământându-mi mâinile.

— Crescentia i-a auzit pe taţii voştri vorbind despre asta. Presupun că are sens. Am vârsta potrivită şi, aşa cum ai spus şi tu, sunt cât se poate de kalovaxiană.

— Şi cu cine plănuiesc să te mărite?

Ridic din umeri, mimând îngrijorarea.

— Mi-a zis că Lord Dalgaard a oferit cel mai mult pentru a o deţine pe ultima Prinţesă din Astrea, spun cu o urmă de furie în voce.

Este considerat un act de trădare simpla folosire a acestui titlu pentru a mă referi la mine, dar se pare că lui Søren îi plac momentele de sinceritate. E un pariu, dar aici, totul e un pariu. O mişcare greşită şi îmi voi găsi sfârşitul.

Søren înghite în sec şi coboară privirea. Probabil că a participat la mai multe bătălii decât

pot eu să estimez, dar ameninţarea pe care o reprezintă Lordul Dalgaard îl lasă fără cuvinte. Se uită peste umărul meu la gărzile care aşteaptă la distanţă, cât să nu ne audă.

Mă întind să-i ating braţul şi îi vorbesc în şoaptă.

— Søren, am făcut tot ce mi-a cerut tatăl tău fără să mă plâng, în încercarea de a-i arăta că pot fi un cetăţean loial. Dar te rog, *te rog*, nu-l lăsa să facă asta. Doar ştii poveştile despre Lordul Dalgaard şi sărmanele lui soţii. Nu am zestre, nu am familie, nu am un titlu. Nimănui nu i-ar păsa de ce mi s-ar întâmpla. Sunt sigură că asta e partea care îi place şi lui cel mai mult.

Are o expresie împietrită.

— Nu mă pot pune împotriva tatălui meu, Thora.

Las mâna să-mi cadă şi scutur din cap. Trag aer adânc în piept ca şi cum aş încerca să-mi vin în fire şi îmi îndrept spatele un pic. Când mă uit din nou la Søren, am deja o altă mască, privindu-l, data asta, cu răceală.

— Îmi cer iertare, Înălţimea Voastră, spun înţepată. Am întrecut măsura şi nu ar fi trebuit. Doar am crezut că eşti… am vrut să…

Dau din cap a neputinţă şi-mi las privirea să zăbovească peste a lui, plină de dezamăgire, înainte să mă uit în altă parte, clipind des ca şi cum aş izbucni în plâns în orice clipă.

— Ar trebui să plec.

Mă întorc, dar, după cum speram, se întinde şi mă prinde de braţ. De acolo, e doar o mică

zvâcnire a unui muşchi, o atingere aproape insesizabilă a umărului care face ca mâneca deja largă a rochiei să cadă, dezvăluindu-mi cicatricele care îmi acoperă spatele. Ştia şi el că sunt acolo, doar a fost prezent când le-am căpătat pe cele mai vechi. Totuşi, aud cum i se taie respiraţia la vederea lor. Îmi smulg braţul din strânsoarea lui şi ridic mâneca în grabă ca să le acopăr, în timp ce ţin privirea în pământ de parcă m-aş fi ruşinat din pricina rănilor.

— Îmi pare rău, spune în timp ce mă îndepărtez în fugă.

Nu sunt sigură pentru ce anume îi pare rău, dar nu contează. Nu trebuie să mă uit la el ca să ştiu că l-am adus în stadiul în care am vrut: gata să-mi sară în ajutor, chiar dacă va trebui să i se opună tatălui său. Acum trebuie doar să aştept să văd ce se va întâmpla şi să sper că aceste acţiuni nu mă vor costa prea scump.

Zidurile

Când mă întorc în cameră, nu o găsesc pe Hoa acolo. Dar ştiu că nu sunt singură. Aud cum scârţâie uşile de la încăperile în care stau Umbrele mele, aud când se deschid şi apoi se închid şi cum se fac confortabili: cum îşi scot săbiile din teci, cum căştile zăngănesc când ating podeaua. Îi ignor, aşa cum fac întotdeauna, şi stau lângă fereastră, uitându-mă la grădina goală, astfel încât să nu-mi poată vedea faţa.

Cât timp va trebui să aştept până la

următoarea mişcare a lui Søren? Dacă va veni vreodată.

Mă gândesc la privirea lui, pe care am surprins-o când m-am întors să plec. Totul abia începe. Va merge la tatăl lui, invocând un motiv urgent care să pună capăt logodnei mele înainte ca ea să înceapă. Nu va mărturisi că o face pentru a mă proteja – Søren e prea inteligent ca să facă asta –, dar sunt alte căi, alte motive pentru ca o logodnă să fie anulată. Crescentia a avut trei cereri în căsătorie prea bune să poată fi respinse din prima, dar logodnele nu au devenit niciodată oficiale din cauză că a intervenit chiar ea.

Pot doar să sper că nu va bănui Kaiserul că am ceva de-a face cu interesul brusc al lui Søren faţă de logodna mea. În cel mai bun caz, va însemna încă o biciuire. În cel mai rău, mă va mărita pe loc cu Lordul Dalgaard. Şi apoi cât aş rezista înainte să o iau razna? N-ar mai fi cale de întoarcere. Thora ar muri.

— Când i-ai refuzat invitaţia la masă, m-am gândit că eşti chiar nebună, spune o voce.

Încremenesc de groază. Mă rotesc, dar camera e goală.

— Dar el pare mai interesat decât oricând, continuă vocea. Bine lucrat.

Blaise. Vocea lui e înăbuşită, dar e el, negreşit. El este singurul nebun în stare să vină aici, deşi ştie prea bine că Umbrele îmi urmăresc fiecare mişcare.

— Aici, Theo, spune.

Şi aud râsetul care îmi aminteşte de copilăria

petrecută împreună, înainte ca râsul să devină o raritate. Urmez sunetul, mergând spre peretele estic, acolo unde una dintre Umbrele mele stă pe partea cealaltă, privind. O Umbră.

— Se pare că şi eu te-am subestimat pe tine, îi spun. Deşi sunt sigură că îţi aminteşti că ţi-am spus că am trei Umbre.

Mă uit prin gaura din zid şi văd ochii verzi ai lui Blaise.

— Salută-i pe Artemisia şi pe Heron, spune mândru. Art, Heron – Regina Theodosia Eirene Houzzara. E un pic cam lung numele. I-ai decapita oare dacă am folosi acum prescurtarea Theo?

Să aud iar acel cuvânt – *regină* – e încă ciudat, mai ales că vine de la un astrean. E titulatura mamei mele – sau obişnuia să fie. De fiecare dată când o aud, nu mă pot abţine să nu mă uit în jur după mama, fiind sigură că la ea se referă.

— Atâta vreme cât nu-mi spuneţi Thora, spun îndreptându-mă şi uitându-mă la ceilalţi pereţi, acum ocupaţi de astreni. Artemisia, Heron, mă bucur să vă cunosc.

— Plăcerea e a noastră, spune o voce joasă şi blândă de după zidul nordic.

Heron, presupun eu.

— Nu pari chiar ţăcănită… spune a treia voce, curajoasă şi săltăreaţă, de după zidul din sud. Artemisia.

— Art, o avertizează Heron.

— N-am zis că e ţăcănită, intervine rapid Blaise. Am spus… sensibilă.

— Ai spus dezechilibrată.

Dau să le trântesc o replică, dar renunţ repede. Nu sunt sigură care dintre aceşti termeni mă deranjează mai mult, dar nu pot nega că au dreptate. Blaise m-a văzut cedând în pivniţă. Probabil că acum se întreabă cât de puternică sunt de fapt.

— Ce s-a întâmplat cu adevăratele mele Umbre? întreb, în schimb.

Blaise îşi drege glasul, pregătindu-se să răspundă, dar i-o ia înainte Heron.

— Au fost… eliberate de îndatoriri, spune cu precauţie.

Artemisia chicoteşte.

— Printre altele.

Mă aşteptam să fiu şocată de moartea lor, să simt *ceva*, fie că e uşurare sau fericire sau chiar durere, dar nu simt nimic. Nu le-am văzut niciodată feţele, nu le-am vorbit. Nu îi voi jeli, dar nici nu îi urăsc suficient pentru a mă bucura că au murit.

— Şi dacă sunt găsiţi? întreb.

— Nu vor fi, spune Artemisia. Le-am legat cadavrele de bolovani şi i-am aruncat în ocean. Probabil că sunt la cel puţin treizeci de metri adâncime. În câteva zile n-o să mai rămână decât oasele din ei.

O spune cu atâta detaşare, de parcă n-ar vorbi totuşi despre nişte oameni. Dar îmi amintesc cum i-am auzit pe kalovaxieni referindu-se la astreni ca la nişte lucruri, aşa că nu o pot învinui că îi priveşte în acelaşi mod.

— Vreun progres, Theo? întreabă Blaise. Am văzut că te-ai întâlnit cu prinţul, dar n-am putut să

auzim niciun afurisit de cuvânt. Ce pui la cale?

— Mi-ai spus că e interesat de mine, pentru că nu mă poate avea, nu-i aşa? Deci devin şi mai interesantă. Şi ţes nişte tensiuni între el şi Kaiser, ceea ce îmi imaginez că poate fi doar în folosul nostru.

— Cum? întreabă Artemisia.

Ridic din umeri, dar zâmbetul meu e feroce.

— Kalovaxienii au toate avantajele. Sunt mai mulţi, mai bine înarmaţi, mai bine antrenaţi şi deja au cucerit acest teritoriu. Blaise a avut dreptate când a spus că nu avem nicio şansă împotriva lor pe teren deschis. Dar, dacă l-am putea întoarce pe Søren împotriva tatălui lui, curtenii vor alege tabere şi vor fi destul de distraşi în timp ce se ceartă între ei, încât s-ar putea să avem mai multe şanse. Tot vom avea nevoie de mai mulţi oameni şi mai multe arme, desigur. Nu e un plan prea bun. Dar zic că e bun punct de pornire.

— Dacă merge, spune Blaise precaut.

Scepticismul lui îmi dă fiori.

— Va merge, spun în ciuda dubiilor care îmi produc un gol în stomac. Søren e uşor de influenţat. Trebuie să-l conving că am nevoie să fiu salvată şi că tatăl lui şi oamenii acestuia sunt cei de care trebuie să mă salveze. Dacă îl pot întoarce pe Søren împotriva lor, cel puţin jumătate dintre curteni îl vor urma fără ezitare, în speranţa că Søren să fie încoronat înainte să moară Kaiserul.

Nu spune niciunul nimic.

— Aţi văzut şi voi ce faţă a făcut în grădină, continui. Credeţi că a funcţionat?

— Da, recunoaşte Artemisia. Am văzut în ochii lui că s-a creat deja un conflict interior. Mişcarea aia cu rochia care ţi-a căzut de pe umăr a fost interesantă. Presupun că a fost intenţionată…

Ridic din umeri.

— Vrea o domniţă care să fie salvată. De cât timp mă ţii sub observaţie, oricum?

— Doar de azi, spune Blaise. Prietena ta ne-a găsit acum două zile. Elpis. Noi deja căutam o modalitate de a-ţi înlocui Umbrele, dar ea le văzuse mişcările de aproape şi ştia cum operau, cât de des raportau Kaiserului, când ar fi fost mai uşor să-i înlocuim. Mâine-seară ar trebui să-şi prezinte raportul lunar faţă de Kaiser, aşa că ştiam că trebuia să o facem înainte, altfel i-ar fi spus despre conversaţia pe care ai avut-o cu Elpis. Dorm pe rând; a fost uşor să-i înlocuim unul câte unul.

Să-i înlocuim. O spune la fel de natural ca Artemisia, ca şi cum crima ar fi uşor de comis. Poate pentru el, nici nu a fost prima crimă. De fapt, cel mai probabil nici nu a fost, ţinând cont că a scăpat din mină şi s-a tot ascuns cu Ampelio. Am o senzaţie ciudată acum, că mi-am dat seama de asta. Nu mă pot abţine să mă gândesc la el când era copil – tăcut şi iscoditor. Atunci n-ar fi omorât nici măcar un gândac.

Îmi alung gândul din minte şi mă concentrez asupra discuţiei.

— Mai devreme sau mai târziu, cineva le va simţi lipsa, subliniez iritată de vederea lor îngustă. Şi ce plănuiţi să faceţi mâine, când vă veţi întâlni

cu Kaiserul? Eu nu le-am văzut niciodată feţele, dar el sigur le-a văzut.

— De fapt, nu e chiar aşa mare riscul precum pare, spune Heron.

Vocea lui e joasă, dar puternică, aşa că nu trebuie să mă străduiesc să-l aud. E genul de voce care îţi vibrează prin tot corpul.

— Paznicii tăi au o singură îndatorire: să te vegheze. Kaiserul e foarte exigent în privinţa asta şi nu acceptă greşeli. Ei nu au familii şi nu participă la vreun eveniment social, la care nu participi tu. Nimeni nu le va simţi lipsa.

— Şi întâlnirea cu Kaiserul? insist.

— Ah, asta, spune Blaise fără să pară îngrijorat, ci chiar încrezător. Artemisia şi Heron au lucrat în mină cu mult înainte să ne scoată Ampelio. De ce crezi că ne-a eliberat tocmai pe noi?

— Pentru că sunteţi Păzitori, spun surprinsă.

— Nu chiar, zice Artemisia. Nu a fost nicio pregătire formală, deşi Ampelio a încercat să compenseze asta.

— Totuşi zeii au considerat că suntem demni să ne onoreze cu darurile lor. Spre deosebire de ceilalţi forţaţi să lucreze acolo jos, spune Heron.

Nu e nevoie să îi văd faţa ca să ştiu ce preţ a avut de plătit. Am văzut multe lucruri groaznice de la asediu, dar, din ce am auzit, nimic nu se compară cu ce e în mină. Am auzit că săptămânal, cel puţin zece oameni înnebunesc. Sunt executaţi imediat, în faţa prietenilor şi a familiilor lor, care trebuie să privească fără să spună un cuvânt – în

caz contrar, le împărtăşesc soarta.

— Magia e bine-venită, dar să nu credeţi că aşa le veţi putea ţine piept paznicilor Kaiserului dacă o să-şi dea seama cine sunteţi de fapt, le atrag eu atenţia.

— Tocmai asta e. Kaiserul nu va şti nimic. Doar o singură Umbră se întâlneşte cu el, astfel încât celelalte două să poată sta cu tine. Şi Artemisia are Darul Apei.

Acum totul are sens.

— Adică are abilitatea de a crea iluzii, îl completez.

— M-am uitat bine la paznici când i-am doborât, destul cât să îi pot replica. Dar asta nu va dura prea mult fără o piatră. Să zicem cincisprezece minute? Douăzeci, poate. Dar, din ce am auzit despre audierile Kaiserului, ar trebui să fie mai mult decât suficient.

Suficient. Ar trebui. Nu sunt nişte afirmaţii ca să mă facă să fiu mai încrezătoare.

— Nu ai o piatră? Are vreunul dintre voi?

Se lasă tăcere şi nu mai am nevoie de niciun răspuns.

— Ampelio avea, spune Blaise, în cele din urmă. Dar s-a dus odată cu el. Nu că ne-ar fi fost nouă de folos oricum. Cum spuneam, Artemisia are Darul Apei, Heron, pe cel al Aerului…

— Şi tu pe cel al Pământului? îl completez.

— Da, răspunde cu o uşoară ezitare. Dar întâlnirile cu Kaiserul sunt scurte. Artemisia poate menţine o iluzie atâta fără o piatră, am mai văzut-o făcând asta.

Pentru un moment, nu ştiu ce să spun. Nu e un plan tocmai solid şi multe lucruri pot merge prost. Nu trebuie să întreb ca să ştiu că Ampelio n-ar fi fost niciodată de acord ca ei să-mi înlocuiască Umbrele, altfel ar fi făcut-o el însuşi cu ani în urmă. Dacă el ar fi fost acum aici, ar fi sugerat să aşteptăm, să fim siguri că totul merge perfect înainte să lansăm vreun atac. Dar Ampelio a aşteptat zece ani şi momentul perfect nu a mai venit. A aşteptat şi a vânat momentul ideal până l-au omorât. Dau dezaprobator din cap.

— Trebuie să existe o modalitate mai bună prin care să ţinem legătura cât sunt aici.

— Cum ar fi să-i propui unei fete de treisprezece ani să fie mesagerul nostru? mi-o întoarce Blaise.

Exact aşa făcea şi când eram mici. Ca şi cum anul care ne despărţea îl făcea pe el infinit mai înţelept decât aş fi putut eu spera să devin vreodată. Nici eu nu sunt sigură că a fost corect să o aduc pe Elpis în ecuaţie, dar ştiu că a fost singurul lucru pe care l-am putut face.

— Am încredere în Elpis, spun, ridicând mândră bărbia şi dregându-mi vocea. Trebuie să recunosc că am făcut greşeli înainte. Am avut încredere în cine nu trebuia şi am plătit scump pentru asta. Kaiserului îi place să-mi întindă capcane. Nici în tine nu am avut încredere la început când ai apărut, dar mi-am asumat acest risc.

— A fost o alegere bună, intervine Artemisia. E o fată deşteaptă şi cu un bun simţ al observaţiei. N-am fi putut doborî Umbrele fără ea.

— Am fi putut, insistă Blaise, care pare iritat ca un frate mai mare. Şi aşa nu am fi pus în pericol viaţa unui copil.

— Nu te-ai fi mişcat suficient de repede.

Zic asta fără să vreau, dar asta mi se întâmplă mereu când mă cert cu Blaise. A fost mereu atât de calm şi de condescendent, considerându-mă doar un copil capricios, cum mă şi trata. Motiv pentru care decid să nu le spun despre ameninţarea reprezentată de Lordul Dalgaard. Frica de a deveni următoarea lui mireasă m-a făcut să acţionez pripit şi, pe lângă tot ce au avut ei de îndurat, eu nu am dreptul să mă plâng. Îmi dreg glasul.

— I-am dat de ales. Elpis a vrut să ne ajute.

— E un copil. Nu a ştiut ce a vrut, insistă Blaise furios.

— Serios acum, Blaise, îl linişteşte Artemisia. La treisprezece ani abia dacă mai e copil.

Blaise trage aer puternic în piept de câteva ori.

— E responsabilitatea ta, Theo. Dacă i se întâmplă ceva, e vina ta, spune el.

Încuviinţez din cap, deşi mânia tinde să mă acapareze. Chiar dacă sunt terifiată din cauza îndoielilor pe care le am, nu o pot arăta. Nu-mi voi cere scuze. Blaise nu zice nimic, dar prin zidul care ne desparte îi pot simţi furia.

— Nu poţi vorbi aşa cu regina noastră, Blaise, spune Heron.

După voce, mi se pare puţin speriat, deşi nu sunt complet sigură, pentru că nu-i pot vedea faţa.

Regina noastră. Titulatura îmi sună straniu şi

trebuie să-mi aduc aminte că la mine se referă, că eu sunt regina lor. Încerc să nu mă gândesc la Ampelio. Aşa mi-a spus şi el înainte ca eu să înfig sabia în el. Expir lung, eliberându-mă astfel şi de furie.

— Poate vorbi cu mine cum găseşte de cuviinţă, spun încet. Cu toţii puteţi şi ar trebui să o faceţi.

Heron se foieşte dincolo de zid, apoi mormăie în semn de aprobare.

— Fata a spus că ai noutăţi, zice Blaise fără să mai pară supărat.

Cu tot entuziasmul, am uitat despre ce am vrut să-i vorbesc în primul rând.

— Unde anume se află Insulele Vecturia? întreb.

— Am mai auzit numele… răspunde Blaise.

— E un grup de insule la nord-est de aici, spune Artemisia, părând plictisită. De ce?

— Cred că prinţul o să conducă spre insulele astea cel puţin douăzeci de mii de oameni în câteva zile, înarmaţi până-n dinţi cu tunuri. Şi nu-mi imaginez că e o vizită de curtoazie.

— Crezi sau ştii sigur? întreabă Artemisia.

Ezit, analizând toate indiciile – modelul navelor, artileria grea, faptul că Dragonsbane nu ar fi avut cum să ajungă tocmai pe ruta comercială dacă săptămâna trecută era la câţiva kilometri de capitală. Îmi amintesc cum se uita Søren prin grădină când mi-a repetat că avea să meargă pe ruta comercială, cât de evident era că minte. Asta am dedus, nu sunt sigură sută la sută de nimic, pot

doar să intuiesc.

— Ştiu, spun, sperând să par mai încrezătoare decât sunt.

— Aveau berserkeri? întreabă Blaise.

Dau din cap că nu, apoi mă opresc.

— Ei bine, nu prea pot spune asta – încă nu am habar cum arată aşa ceva.

— Chiar şi numai cu tunurile şi luptătorii, vor distruge Vecturia, spune Artemisia pe un ton mai îngrijorat. Sunt cinci insule, dar n-au cum să fie mai mult de câteva sute de oameni pe fiecare. O parte sunt soldaţi antrenaţi, dar sunt cu toţii răsfiraţi. Dacă nu sunt pregătiţi pentru un atac, kalovaxienii îi vor spulbera fără nici cel mai mic efort.

— Trebuie să-i ajutăm cumva, spun eu.

Blaise scutură din cap.

— Vecturienii nu au ridicat nici măcar un deget să ne ajute în timpul asediului. Dacă ar fi făcut-o… ei bine, cel mai probabil tot am fi pierdut, dar am fi avut o şansă.

— Exact, completează Heron. E lipsit de suflet să spun că nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de ei? Asta merită. Dacă s-ar fi aliat cu noi, poate că n-am fi ajuns în situaţia asta. Cu siguranţă, nu le voi plânge de milă acum.

Oricât de dur ar suna ceea ce spune, nu am cum să nu fiu de acord.

— Totuşi s-ar putea să avem nevoie de ajutorul vecturienilor când vom începe să căutăm aliaţi pentru a-i detrona pe kalovaxieni. Să nu facem aceeaşi greşeală pe care au făcut-o ei. În plus, când vom redobândi Astrea, nu o vom putea apăra

prea multă vreme dacă kalovaxienii au pus deja stăpânire pe teritoriile învecinate. Se vor regrupa acolo şi se vor întoarce să ne atace.

Blaise oftează zgomotos şi sunt destul de sigură că şi-a dat ochii peste cap.

— Vecturienii au fost cât se poate de clari că nu se aliază cu noi, aşa că trebuie să economisim puţinele resurse pe care le avem pentru noi înşine.

Ştiu că are dreptate. Mi-a spus şi câţi suntem. O mie împotriva zecilor de mii de kalovaxieni care ocupă Astrea.

— Dacă îi ajutăm pe vecturieni, putem forma o nouă alianţă. Ai spus şi tu asta, n-avem nicio şansă împotriva lor, dar dacă ni se mai alătură şi câteva sute de vecturieni…

— Tot nu va fi suficient, spune Heron îngrijorat, deşi ştiu că încearcă să nu ne alarmeze. Şi există un mare *dacă*. Dacă vom trimitem luptători, sunt şanse destul de mari să murim într-o bătălie care nu e a noastră. Vecturia tot va cădea, iar *noi* nu vom fi deloc departe de soarta asta.

Oare ce-ar face mama acum? Dar chiar când îmi pun întrebarea ştiu şi răspunsul.

— Nu e corect. Sunt oameni pe acele insule şi noi îi condamnăm la masacru şi robie. Dacă poate cineva să înţeleagă ce e în joc, noi suntem aceia.

Artemisia pufneşte dispreţuitor.

— Blaise avea dreptate. Ai stat în cuşcă prea multă vreme şi ai devenit prea naivă. Am văzut mai multe masacre decât vei vedea tu vreodată, am avut mai multe pierderi decât tine. Am suferit de foame, am sângerat până aproape de moarte,

am zăcut la poarta morţii atât de des, încât am pierdut şirul. Ştim exact la ce anume condamnăm Vecturia, dar ei nu sunt Astrea, prin urmare n-ar trebui să ne intereseze.

— Dar asta ar fi făcut mama.

Artemisia pufneşte dispreţuitor din nou şi, dacă m-aş putea strecura prin gaura din zid, aş plesni-o. Dar, înainte să poată spune ceva despre mama, intervine Blaise.

— Fie ca zeii să o vegheze pe Regina Eirene în Lumea de Dincolo pentru totdeauna, dar ea a fost regina unei ţări paşnice până în ultima ei clipă. Prin urmare, domnia ei nu a fost pusă la încercare. N-a cunoscut războiul până n-au venit kalovaxienii şi i-au tăiat gâtul. De asta şi-a permis să fie o regină plină de compasiune. Tu nu-ţi permiţi asta.

N-a spus-o ca să-mi dea peste nas. A spus-o pe un ton calm, aşa că nu-l pot contrazice, oricât de mult mi-ar plăcea să o fac. Dacă mama mă priveşte din Lumea de Dincolo, sper că înţelege. Într-o zi voi fi o conducătoare mărinimoasă. Voi fi opusul Kaiserului, voi fi la fel de graţioasă ca mama. Dar trebuie să mă asigur, în primul rând, că poporul meu supravieţuieşte.

— Bine, spun după o clipă. N-o să facem nimic în sensul ăsta.

— Bună alegere, zice Artemisia.

Deşi nu o pot vedea, sunt sigură că are o privire triumfătoare. Sunt recunoscătoare că-i am aici, chiar sunt, dar acum am o greutate şi mai mare pe umeri decât aveam dimineaţă, pentru că acum sunt şi mai mulţi oameni care se aşteaptă să

dau greş. Sunt aliaţii mei – singurii pe care îi am –, dar asta nu înseamnă că vom fi mereu de acord.

— Trebuie să fiţi pregătiţi, le spun. Indiferent cât am stat în cuşcă, viaţa mea de aici nu a însemnat numai flirturi, rochii şi petreceri. Dacă mi se întâmplă ceva... nu trebuie să interveniţi. Nu vreau să aud niciun argument – fie că vorbim de simţul datoriei sau de alt imbold. Încercarea voastră va eşua şi atunci veţi fi şi voi compromişi – şi asta nu ne va ajuta deloc.

— Theo... începe cu gravitate Blaise.

— N-o să mă omoare. Sunt prea importantă ca să facă asta. Orice mi-ar face, o să-mi revin. Ceea ce nu este valabil şi în cazul vostru. Deci juraţi să nu faceţi asta.

Pentru câteva secunde se aşterne liniştea şi ştiu că se încăpăţânează să nu răspundă. Mă tem că ar putea protesta. Îmi dau seama că le cer să nu se supună ultimei dorinţe a lui Ampelio. El voia să fiu în siguranţă, dar ţara mea are acum nevoie de mine şi de asta trebuie să iau atitudine.

— Jur, spune Artemisia.

Peste câteva clipe, îl aud şi pe Heron încuviinţând.

— Blaise? întreb.

Mormăie ceva. Îl iau ca pe un „da”, deşi nu e tocmai o promisiune.

*

Hoa se întoarce câteva minute mai târziu, cu un coş cu rufe în braţe, iar Umbrele mele tac. Nu

sunt atât de experimentate cum erau vechile Umbre. Le aud cum se foiesc mai mult, respiră mai zgomotos. Dacă Hoa simte ceva, totuşi nu o arată, şi mă întreb dacă nu cumva sunt singura care observă toate astea, doar pentru că ştiu adevărul. De fapt, dimineaţă nici nu mi-am dat seama că era ceva diferit la Umbrele mele.

Aş vrea să-i zic tot, dar nu pot avea complet încredere în ea, oricât de mult mi-aş dori. Şi, după tot ce a suferit din cauza Kaiserului, aş fi la fel de crudă ca el dacă i-aş cere să se răzvrătească împotriva lui.

Mănânc repede ce mi s-a adus la cină, în vreme ce Hoa împătureşte rufele, dar liniştea asta este apăsătoare. Ar fi trebuit să mă obişnuiesc cu ea. Aşa e de fiecare dată când mănânc, din motivul astă nici nu mai sunt atentă la nimic, dar în seara asta ceva e diferit. Totul e altfel. Blaise, Artemisia şi Heron sunt atât de aproape de mine şi mă tratează ca pe o regină. Sunt conştientă cât de neajutorată le par.

După ce Hoa curăţă masa, se duce spre dulap să ia cămaşa de noapte şi brusc mă cuprinde panica. Va trebui să mă schimb. Ceea ce înseamnă că Umbrele vor vedea totul.

În toţi aceşti zece ani nu mi s-a permis să fiu pudică. În tot acest timp, vechile Umbre m-au văzut cum mă schimb de două ori pe zi, dar niciodată nu m-am gândit la asta. Doar asta ştiam. Şi rochia mi-a fost sfâşiată ca să-mi dezvelească spatele sub ochii a sute – uneori mii – de oameni. Făcea parte din pedeapsă, era un mod de a mă

umili şi a mă dezumaniza şi mai mult. La urma urmei, cum se poate uita cineva la o fată care sângerează, într-o rochie sfâşiată, şi să o vadă ca pe un conducător? Dar nu e deloc acelaşi lucru dacă acum mă văd dezbrăcată Blaise, Heron şi Art.

Hoa scormoneşte prin dulap, aşa că profit de ocazie pentru a mă uita cât de poruncitor pot în direcţia fiecărei Umbre, în timp ce rotesc un deget în aer, făcându-le semn să se întoarcă cu spatele. Nu că aş avea cum să ştiu dacă se supun acestui ordin, dar am încredere în ei. Nu am de ales.

Totuşi încerc să mă feresc, stând cu spatele la ei, ca să dezvălui cât mai puţin, şi mă îndrept cu faţa spre fereastra cu perdea de îndată ce Hoa îmi dă tunica jos de pe umeri şi o lasă să cadă. Degetele ei calde îmi ating una dintre rănile pe cale de vindecare, făcându-mă să tresar. Scoate un sunet înăbuşit şi gutural în semn de dezaprobare şi se îndepărtează câteva secunde de mine ca să ia un borcan de unsoare care miroase a putregai şi a excremente, pe care i l-a dat Ion ca să-mi grăbească vindecarea. După ce o aplică uşor, îmi trece cămaşa de noapte peste cap. Bumbacul subţire se lipeşte de unsoare şi încep să am mâncărimi, dar ştiu prea bine că nu trebuie să mă scarpin.

— Mulţumesc, îi spun.

Mă mângâie repede pe umăr în semn de încurajare. Apoi iese din cameră fără să scoată vreun sunet şi rămân singură.

Dar, pentru prima dată în zece ani, sunt înconjurată de aliaţi. Nu sunt singură, îmi spun. Şi

sper că nici nu voi mai fi vreodată.

Împărăteasa

Nici măcar nu s-a făcut ora prânzului, când aud un ciocănit în uşă, ferm şi oficial, iar inima începe să-mi bată cu putere. Primul meu gând este că mă cheamă Kaiserul. Dacă totul a mers aşa cum sper, Søren a găsit o modalitate de a pune la îndoială decizia tatălui său, fără ca acesta să creadă că a fost ideea mea – dacă are şi cea mai mică suspiciune că am ceva de-a face cu asta, mă va pedepsi şi tot mă va căsători cu Lordul Dalgaard.

Am gura uscată şi mă trec toţi fiorii când Hoa se îndreaptă spre uşă. Îmi ascund mâinile tremurânde în faldurile rochiei şi încerc să nu las să se vadă că sunt năucită şi panicată.

Sunt foarte conştientă că Blaise şi ceilalţi mă privesc de după ziduri. Nu îi pot lăsa să vadă că mi-e frică. Trebuie să le arăt că pot fi puternică şi convingătoare.

Mă îndrept în direcţia lui Blaise, în vreme ce Hoa îl ascultă atentă pe paznic.

— Adu-ţi aminte ce-am vorbit. Umilirea mea de la banchet nu e nimic în comparaţie cu ce se poate întâmpla acum. Pedepsele Kaiserului sunt brutale, dar nu mortale, aşa că n-o să intervii. Înţelegi?

Mă abţin să-l aduc în discuţie pe Lordul Dalgaard, de parcă, în felul ăsta, ameninţarea n-ar mai exista. Nu răspunde, dar îmi dau seama că vrea să mă contrazică.

— Sunt prea importantă pentru el ca să mă

ucidă, îl asigur, vorbindu-i pe un ton mai blând. Ceea ce e o protecţie suficientă.

Mormăie şi nu-mi rămâne decât să iau asta ca pe o aprobare.

Hoa revine în cameră, păşind uşor, cu o expresie imposibil de citit. Începe să-mi aranjeze degrabă rochia, îndreptând cutele care s-au format pentru că am stat jos toată dimineaţa.

— E Kaiserul? o întreb, lăsând frica pură să mi se strecoare în glas.

Se uită prin încăpere, după care mă priveşte. Dă din cap că nu. Respir uşurată şi câteva clipe uit de golul din stomac. Mă abţin să nu izbucnesc în râs, deşi nu ştiu de unde acest imbold.

— Prinţul, atunci? o întreb când îmi dă părul pe spate şi mi-l prinde cu un ac cu perlă.

Şi de data asta dă din cap că nu.

Mă încrunt, întrebându-mă din cauza cui ar putea să fie atât de agitată. Pentru o clipă, mă gândesc că e Theyn şi mă trec toţi fiorii, dar îmi amintesc că este plecat să inspecteze minele. Totuşi, trebuie să fie cineva important, dar nimeni în afară de Crescentia – şi acum, se pare, Søren – nu-mi acordă atenţie.

Hoa mă mai măsoară o dată din cap până în picioare, încuviinţează ferm din cap şi mă împinge un pic mai tare spre uşă, unde mă aşteaptă două gărzi.

* * *

Ştiu că nu trebuie să întreb gărzile unde

mergem. Majoritatea kalovaxienilor – chiar şi cei fără titlu nobiliar – mă tratează ca pe un animal. Deşi nici măcar aşa. Am văzut mulţi kalovaxieni care le vorbesc câinilor şi cailor lor cu o anumită doză de bunătate.

Nu mi-i mai amintesc pe toţi zeii astreni, mai ales că sunt zeci de zei şi zeiţe secundare, dar sunt destul de sigură că nu există niciun zeu al spionilor. Cea mai potrivită ar fi Delza, fiica lui Suta şi zeiţă a decepţiei, deşi nici ea nu sunt sigură că ar putea să mă apere măcar de loviturile de bici.

M-am obişnuit cu sunetul paşilor făcuţi de Umbrele mele încât nici nu îl mai aud. Dar nu şi acum, când sunt mult prea conştientă de el. În ciuda promisiunii pe care mi-a făcut-o, mă îndoiesc că, dacă se ajunge la biciuire sau la altă pedeapsă, Blaise va putea să stea deoparte.

Gărzile mă conduc spre coridoare şi trebuie să mă forţez ca să pot înainta. Când îmi dau seama unde mergem, simt cum îmi stă inima în loc şi abia mai pot respira. Nu am mai fost în aripa regală a palatului dinainte de asediu, de când locuiam acolo.

Cizmele gărzilor ţăcănesc pe podeaua de granit şi nu pot să mă gândesc decât cum mă alerga mama pe acest hol, încercând să mă bage la baie. Vitraliile sunt sparte şi murdare acum, dar îmi amintesc cum lumina de după-amiază intra prin ele şi cum toată încăperea aceea din piatră gri arăta ca interiorul unei cutii de bijuterii. De-a lungul coridoarelor erau agăţate tablouri – peisaje şi portrete în ulei ale strămoşilor, încadrate de

rame poleite cu aur, dar acum toate astea au dispărut.

Mă întreb ce s-a întâmplat cu ele. Au fost vândute sau pur şi simplu distruse? Mi se rupe inima când mă gândesc la toate acele tablouri strânse într-un morman, cu o torţă deasupra lor.

Nu poate fi acelaşi coridor pe care am copilărit, unde am trăit cu mama. Coridorul acela nu mai există decât în amintirea mea, perfect intact, dar acum, când văd ce a ajuns, mă întreb dacă voi fi mai putea vreodată să mi-l amintesc aşa cum fusese.

Totuşi, oricât de diferit ar fi de locul pe care mi-l amintesc, e bântuit de fantoma mamei mele şi prezenţa ei atârnă greu pe umerii mei, ca un giulgiu funerar de care nu a avut parte. Îi aud râsetele cu ecou în liniştea serii, ultimele sunete pe care le auzeam în fiecare seară, înainte de culcare.

Trecem de bibliotecă, de sala de masă privată, de vechiul meu dormitor, apoi gărzile îmi fac semn să mă opresc în faţa camerei de zi a mamei. Nu ştiu pentru ce o folosesc acum, dar sunt sigură că de cealaltă parte mă aşteaptă Kaiserul, cu un bici în mână.

Gărzile mă împing într-o cameră uşor luminată şi cad imediat într-o reverenţă, fără să mă uit în sus, cu inima mai să-mi sară din piept. Orice urmă de lipsă de respect mă va costa. Aud nişte paşi care se apropie – mai uşori şi mai înceţi decât mă aşteptam. Apoi văd o rochie roşie de mătase şi pantofi aurii, în vreme ce o aromă puternică de trandafiri îmi gâdilă nările. Brusc, îmi dau seama că

nu Kaiserul m-a chemat aici, ci Împărăteasa.

Deşi este o variantă mai acceptabilă decât Kaiserul, nu ştiu dacă sunt recunoscătoare pentru asta. Cel puţin cu Kaiserul ştiu unde mă aflu. Îi înţeleg regulile jocurilor, chiar dacă trişează de obicei. În schimb, n-am nicio idee ce vrea Împărăteasa de la mine şi mă tem că, atunci când mă voi uita la ea, voi vedea viitorul care mă aşteaptă dacă nu reuşesc să-mi recapăt libertatea cât mai curând. Cât va mai dura până când voi avea aceeaşi privire goală şi pierdută?

Cred că a avut privirea asta mereu, chiar de când a ajuns în palat după asediu. Pe atunci avea vreo douăzeci şi cinci de ani, o piele fină, un păr blond şi moale, şi ţinea de mână un băieţel de şapte ani. Søren. Când Kaiserul a sărutat-o pe obraz în semn de bun-venit, a tresărit, scrutând încăperea cu privirea, aşa cum m-am obişnuit să o văd că face. Căuta un ajutor pe care nu avea să-l primească vreodată.

— Lăsaţi-ne, le spune gărzilor.

Le vorbeşte în şoaptă, încât abia dacă poate fi auzită, dar gărzile se supun, închizând uşa zgomotos, sunet care se răsfrânge cu ecou în sufrageria aproape goală.

— Sper că nu te doare prea tare spatele dacă stai în picioare.

Îmi îndrept cutele rochiei. Încăperea e largă, dar mobilată modest. Sunt cinci ferestre enorme de-a lungul unui singur perete, fiecare cu o draperie groasă din catifea roşie care ţine la distanţă orice rază de soare. În schimb, sunt

lumânări aprinse: un sfeşnic înalt de mai bine de un metru plasat lângă uşă şi vreo zece lumânări de mărimea unui deget pe măsuţa joasă din mijlocul camerei. Candelabrul masiv de deasupra e aprins şi el, dar încăperea tot pare întunecată şi mohorâtă. E un talmeş-balmeş de scaune împrăştiate în jurul mesei, inclusiv taburete din catifea roşie şi divane, toate poleite cu aur pe margini. Şi deşi sunt aprinse atâtea lumânări, în încăpere e tot frig.

E un loc complet diferit faţă de cum arăta camera de zi a mamei. Îmi aduc aminte că era luminos şi călduţ, cu razele de soare filtrate prin vitralii şi cu un covor gros cu model care acoperea aproape întreaga podea. Exista o vatră din piatra soarelui înconjurată de scaune, unde se adunau la finalul zilei prieteni apropiaţi şi sfătuitori. Totul e în ceaţă în mintea mea, dar îmi aduc aminte cum râdea cu Ampelio, cu un pocal de vin roşu în mână, în vreme ce eu îmi făceam de lucru cu jucăriile pe podea. Îmi amintesc cum el îi şoptea ceva la ureche şi cum ea îşi odihnea capul pe umărul lui. Nu ştiu dacă amintirea asta e reală, dar presupun că acum nu contează. Nu-i mai pot întreba dacă aşa a fost într-adevăr.

Îmi alung gândul din minte şi mă concentrez asupra Împărătesei Anke. Au trecut ani buni de când nu am mai stat atât aproape de ea – şi atunci într-o împrejurare oficială, când faţa îi este plină de tot felul de creme şi farduri. Timpul nu a fost blând cu ea – faţa ei arată ca o lumânare pe jumătate topită, iar părul îi este subţire şi rar. Rochia de

mătase roşie pe care o poartă are o croială frumoasă, dar atârnă pe trupul ei firav, accentuându-i şi mai mult paloarea pielii. Încă e tânără – nu are mai mult de treizeci şi cinci de ani –, dar pare mult mai bătrână, în ciuda pietrelor de apă pe care care le poartă la gât.

— Înălţimea Voastră m-a chemat?

Ochii ei mici şi lăptoşi mă măsoară din cap până în picioare, strângându-şi buzele.

— M-am gândit că e mai bine să vorbim în privat înainte să te apuci să faci ceva prostesc, spune.

Duritatea din glasul ei mă ia prin surprindere. În puţinele dăţi în care am auzit-o vorbind în public, mi s-a părut mai degrabă un copil decât o femeie.

Mă uit prin cameră. Nu e nimeni în spatele ei, nimeni care să se ascundă după toate acele scaune. Nici în spatele meu nu e nimeni – gărzile şi Umbrele sunt de cealaltă parte a uşii masive. La cât de încet vorbeşte, nimeni altcineva nu o poate auzi. Totuşi simt un gol în stomac.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, Înălţimea Voastră.

Ochii ei zăbovesc asupra mea o clipă în plus, apoi linia gurii i se curbează într-un zâmbet subtil şi îşi împreunează mâinile. Pe fiecare deget are câte un inel cu o piatră de spirit – cu excepţia celor de Pământ. Kaiserul este hotărât să-i interzică soţiei lui să aibă vreo putere – cu siguranţă i-ar prinde şi ei bine.

— Te pricepi să minţi, trebuie să recunosc. Dar el e mereu mai bun, nu-i aşa?

Mă abţin să înghit în sec sau să-mi feresc privirea. Mă uit în continuare în ochii ei.

— Cine? întreb.

Încetează să-mi mai zâmbească.

— Foarte bine, mielușico. Vom juca după regulile tale.

La auzul acestui apelativ, simt cum mă trec fiorii. Aşa îmi spunea la început, după ce s-a mutat în palat, după asediu. Asta a fost înainte să înţeleg magnitudinea a tot ce se întâmplase. Înainte să înceapă Kaiserul să mă pedepsească. Asta era pe vremea când confundam laşitatea ei cu bunătatea.

— Nu ştiu ce vreţi să spuneţi, Înălţimea Voastră, îi spun cu glasul coborât.

Se întoarce şi se îndepărtează de mine, trece pe lângă un scaun cu graţia unei fantome, după care ia loc.

— Ţi-a povestit cineva vreodată cum am ajuns împărătească, mieluşico?

— Nu.

Mint. Am auzit zeci de versiuni ale poveştii. Chiar şi cei care au fost acolo, care au văzut cu ochii lor ce s-a întâmplat, au propria versiune a poveştii, care merge de la triumf la tragedie.

Se lasă pe spate în scaun şi îşi ridică puţin bărbia. Pare pierdută, chiar şi atunci când se uită la mine.

— Ai face bine să te aşezi, îmi spune.

Mă îndrept spre ea şi mă aşez pe un scaun alăturat. Încerc să îi imit limbajul corporal, stând picior peste picior, cu mâinile în poală. Nu e confortabil, dar aşa stă mereu, chiar şi acum, când

nu o privesc decât eu.

— M-am născut prinţesă în Rajinka, o ţară mică de lângă Marea de Est. Al zecelea copil şi a patra fiică, puţin importantă dacă nu apărea promisiunea unei căsătorii puternice. Din fericire, unul dintre aliaţii noştri avea un fiu apropiat de mine ca vârstă. Logodna mea a fost stabilită înainte să împlinesc vârsta de doi ani.

— Kaiserul? o întreb.

Se strâmbă, dându-mi impresia că, de fapt, zâmbeşte.

— Nu atunci, nu. Prinţul Corbinian, aşa l-am cunoscut eu. Toată lumea îi spunea Corby, deşi nu-i plăcea deloc. Nu l-am întâlnit până nu am împlinit doisprezece ani, dar în acel moment m-am îndrăgostit pe loc.

Râde uşor şi scutură din cap.

— E greu să-ţi imaginezi acum, presupun, dar era un băiat înalt, care zâmbea mereu. Mă făcea să râd. Ne scriam scrisori extrem de sentimentale.

Ştiu că povestea se termină, în cele din urmă, cu Kaiserul, care îi vorbeşte doar cu cruzime, în timp ce ea înnebuneşte din cauza fricii şi a urii. Mi-e imposibil să mi-l imaginez drept un băiat care trimite scrisori de dragoste siropoase, aşa cum mi-e imposibil să-mi închipui un câine care valsează.

— Ziua nunţii mele a fost frumoasă. Nu era niciun nor pe cer şi nu cred că am fost vreodată mai fericită – era ceea ce visasem vreme de trei ani, singurul scop pentru care fusesem crescută. Din acest punct de vedere, noi două am fost crescute în lumi foarte diferite.

Mă aţinteşte cu privirea până cedez şi mă uit în altă parte. Apoi îşi drege glasul şi continuă.

— Ne-am căsătorit în capela din palatul familiei mele, acolo unde, în copilărie, jurasem credinţă zeului meu protector. Noi avem doar unul în Rajinka. Era mult mai uşor aşa, n-aveai cum să-i confunzi.

Face pauză ca să tragă aer în piept sau poate ca să se liniştească. Intuiesc ce urmează. Indiferent de versiune, nu e o poveste fericită – cel puţin nu pentru Împărătească.

— Ne-am spus jurămintele sub ochii zeilor noştri protectori, al lui şi al meu, şi, în tot acest timp, nu-şi putea lua ochii de pe mine. Mă simţeam de parcă… de parcă am fi fost singuri în capelă… de parcă am fi fost singuri în lume. Şi, când a devenit oficial, a ridicat mâna şi a dat un semnal pe care nu l-am înţeles.

Deşi ştiu ce se întâmplă, aştept, abia respirând, ca ea să o spună.

— Oamenii tatălui său şi-au întors armele împotriva kaiserului lor, a împărătesei, a tuturor rudelor lor, să fie siguri. Chiar şi asupra celor mici, abia ieşiţi din scutece. Chiar şi împotriva câtorva nobili – împotriva oricui de a cărui loialitate nu era sigur Corbinian. Şi când au terminat – podelele capelei erau lipicioase de la tot sângele kalovaxian vărsat – s-au aruncat asupra familiei şi prietenilor mei. Să aduci arme într-un loc de rugăciune este un păcat, aşa că oamenii mei nu au avut cu ce să se apere. A fost un adevărat măcel.

Vocea începe să îi tremure şi mă întreb dacă

acum spune prima dată această poveste. Cine altcineva ar fi ascultat-o? Împărăteasa nu are confidente, nu are prieteni, nu are pe nimeni de încredere. Şi, la fel ca mine, trebuie să-şi ascundă anumite laturi de Kaiser cu orice preţ.

— Părinţii mei, surorile mele, fraţii mei, fetele cu care luam lecţii, mătuşile, unchii, verii mei. Cu toţii, morţi înainte să apuc măcar să ţip. Şi când totul a luat sfârşit, ştii ce mi-a spus soţul meu?

— Nu, spun cu vocea răguşită.

— Eu ţi-am dat două ţări peste care să domneşti. Acum, tu ce îmi vei oferi?

Mă trec fiorii.

— De ce îmi spuneţi toate acestea?

Închide ochii un minut, pentru a se linişti. Nu mai tremură şi, când deschide ochii, văd că toată tulburarea de mai înainte a dispărut, fiind înlocuită de o furie de care nu o credeam în stare.

— Pentru că recunosc scânteia revoltei atunci când o văd. O vreme, am simţit şi eu prea bine acea scânteie. Dar vreau să înţelegi că este un joc foarte periculos împotriva unui om foarte periculos. Şi există consecinţe atunci când pierzi – şi tu vei pierde. Ştiu asta prea bine.

Mă uit prin cameră, aşteptând să văd gărzi care dau năvală, gata să ne aresteze pentru că am adus acuze la adresa Kaiserului. Îmi vede reacţia şi zâmbeşte.

— Nu, mielușico, eu am scăpat acum mulţi ani de Umbrele mele. A trebuit să dau dovadă de docilitate şi obedienţă zece ani până când Corbinian le-a eliberat de îndatoriri – sau presupun

că le-a însărcinat să aibă grijă de tine. Dacă trece destul timp, vei scăpa şi tu de ele. Când Corbinian va înceta să te mai vadă ca pe o ameninţare sau când vei avea pe cineva care să poată fi folosit împotriva ta, aşa cum face el cu Søren în cazul meu.

— Încă nu înţeleg ce anume doriţi de la mine, îi spun, deşi ştiu că nu par convingătoare.

Ridică din umeri.

— Fiul meu a venit să mă vadă seara trecută. Era… îngrijorat din cauza planurilor lui Corbinian de a te mărita şi spera că eu aş putea să-l fac să se răzgândească. A fost deştept să vină la mine în loc să se ducă direct la tatăl lui. Desigur, tu ai fost mai deşteaptă pentru că i-ai căutat ajutorul.

Mă străduiesc să par nevinovată, deşi încep să-mi dau seama că nu am nicio şansă cu ea.

— Prinţul şi cu mine am devenit prieteni, Înălţimea Voastră. Am fost… tulburată, e de înţeles, când am auzit că vrea să mă mărite Kaiserul cu Lordul Dalgaard, iar eu m-am adresat lui Søren. Ca unui prieten.

Nu zice nimic câteva clipe.

— Mi-am luat libertatea de a aranja o altă căsătorie pentru Lordul Dalgaard, spune ea într-un sfârşit. Una pe care a găsit-o perfect rezonabilă.

— Vă sunt foarte recunoscătoare, Înălţimea Voastră! spun, respirând uşurată.

S-ar putea să fie singurul lucru adevărat pe care i l-am spus vreodată.

Îşi arcuieşte sprâncenele subţiri.

— Nu eşti curioasă să afli cine a fost sacrificată

pentru binele tău?

Încerc să par calmă, dar nu prea reuşesc. Adevărul este că, oricât de lipsită de suflet aş părea, nu-mi pasă deloc ce kalovaxiană răsfăţată şi depravată a trebuit să sacrifice Împărăteasa pentru binele meu. Aş putea să le privesc pe toate cum mor fără să clipesc nici măcar o dată.

Chiar şi Crescentia? întreabă o voce din mintea mea, dar o ignor. Cress e prea importantă ca să poată fi măritată cu cineva precum Lordul Dalgaard. Nu s-ar întâmpla asta niciodată.

— Îmi imaginez, Înălţimea Voastră, că alegerea cea mai înţeleaptă ar fi fost domniţa Dagmaer. O astfel de înţelegere ar mulţumi pe toată lumea. Probabil că tatăl lui Dagmaer a făcut puţin caz de trecutul Lordului Dalgaard, dar, de vreme ce solicitarea *a venit* din partea Înălţimii voastre – presupun că adăugând ceva în plus la nota de plată a Lordului Dalgaard –, a cedat destul de uşor.

Îşi strânge buzele.

— Ai o minte ascuţită, mieluşico, şi cu atât mai ascuţită cu cât o ţii ascunsă. Dar să nu te amăgeşti – se va găsi altcineva pentru tine, cel mai probabil cineva mai crud.

— Nu văd cine ar putea fi mai crud decât Lord Dalgaard, spun privind-o în ochi.

— Nu ştii? întreabă ea, lăsându-şi capul într-o parte. Soţul meu nu ar fi primul kaiser care să scape de soţie pentru a-şi lua o mireasă mai tânără. La urma urmei, nu mai am ce să-i ofer. Dar tu eşti tânără. I-ai putea da mai mulţi copii şi l-ai ajuta să ţină mai bine ţara sub control. Şi l-am

văzut cum te priveşte. Îmi imaginez că întreaga curte a văzut – incluzându-l aici şi pe fiul meu, un cavaler desăvârşit. Corbinian nu e chiar subtil, nu-i aşa?

Încerc să spun ceva, dar rămân fără cuvinte. Simt din nou acel piton care se strânge atât de tare în jurul stomacului meu, încât sunt sigură că mă va omorî. Vreau să o contrazic, dar nu pot. Se ridică şi ştiu că ar trebui să mă ridic şi eu şi să fac o reverenţă, dar sunt ţintuită locului.

— Vrei un sfat, mieluşico? Data viitoare când închizi o fereastră, asigură-te că nu se deschide o trapă sub picioarele tale.

A ajuns deja la mijlocul drumului spre uşă când îmi recapăt glasul.

— Nu ştiu ce fac, recunosc cu vocea pierdută.

Dar Împărăteasa mă aude. Se întoarce şi mă priveşte cu acei ochi goi, care par să nu se concentreze pe nimic.

— Copilă, eşti o mieluşică în cuşca leului. Şi supravieţuieşti. Nu e destul?

Pietrele de spirit

Tremur când merg pe hol, deşi încerc să mă controlez. Zâmbesc grupului de curteni care se plimbă întâmplător chiar prin aripa regală, dar nu le disting feţele – e doar un amestec de trăsături kalovaxiene, feţe palide, anonime, până ce formează toate o singură faţă. Îmi răsună în minte vocea împărătesei: *E un joc periculos împotriva unui bărbat periculos*. Nu e ceva nou pentru mine,

dar să aud asta de la altcineva – de la Împărătească, nu de la oricine – îmi oferă o cu totul altă perspectivă.

Crezusem că mi-au făcut deja tot ce se putea mai rău – să fiu biciuită în public, să mă oblige să-l execut pe Ampelio, să o văd pe mama murind. Nu m-am gândit că se poate ceva mai rău. Să fiu forţată să mă mărit cu Kaiserul – asta le-ar întrece pe toate. M-aş închide atât de mult în mine, încât nu sunt sigură că m-aş mai putea elibera vreodată.

Aş prefera să mor decât să-mi facă asta.

Nu contează, îmi spun, încercând să mă încurajez. Nu se va ajunge la asta. Într-o lună voi pleca de aici şi nu îl voi mai vedea niciodată pe Kaiser. Totuşi, simt cum frica şi dezgustul pun stăpânire pe mine doar când mă gândesc că aş putea fi forţată să dorm în acelaşi pat cu Kaiserul.

Paşii Umbrelor mele se aud la o bună distanţă în spate, iar eu mă abţin să privesc înapoi. Ştiu că sunt cu ochii pe mine, dar nu le pot arăta cât de frică îmi este. Nici nu îi pot lăsa să afle despre această nouă ameninţare. Blaise ar insista să părăsim imediat oraşul. M-ar duce undeva în siguranţă, în vreme ce de Astrea s-ar alege praful.

Când mă strecor înapoi în cameră, Hoa aşază pătura pe pat, dar se opreşte şi se uită îngrijorată la mine. Încerc să-mi iau o expresie neutră, dar nu reuşesc. Azi nu sunt în stare de aşa ceva.

— Pleacă, îi cer.

Ochii ei zăbovesc pe ziduri – o reamintire tăcută sau un vechi obicei, nu sunt sigură – şi o clipă pare că vrea să facă ceva, dar încuviinţează

din cap şi dispare după uşă.

Mă îndrept spre fereastră, nu ca să mă uit la grădina de piatră, ci ca să-mi ascund faţa de Umbre. Totuşi privirile lor insistente sunt copleşitoare. Pot să-mi şi imaginez pufnetul gutural al Artemisiei şi vocea agitată a lui Heron, care începe să ne ţină predici. Probabil că Blaise şi-ar da ochii peste cap şi ar decide să mă scoată de aici la noapte, pentru că planul nu a fost bun în cele din urmă şi nici nu ştiu de ce am crezut că va fi. Sunt mica Prinţesă de Cenuşă care nu se poate salva nici pe sine, darămite propria ţară.

Încerc să mă calmez, dar cuvintele Împărătesei îmi tot răsună în minte. Îmi amintesc cum s-a uitat la mine în ultimele luni. Refuz să mă gândesc la asta, de parcă aşa n-ar mai fi adevărat, dar ştiu că are dreptate. Ştiu cum va decurge povestea asta.

Ochii mi se umplu de lacrimi, dar le şterg repede, înainte să le poată vedea ceilalţi.

Ieri, Heron mi s-a adresat cu *regină*, iar reginele nu ezită, nu se sperie, nu plâng.

Uşa se deschide încet şi eu înţepenesc, ştergându-mi repede ochii cu dosul mânecii. Când mă uit peste umăr, pregătită deja cu un zâmbet fals, îl văd pe Blaise cum închide uşa după el şi îşi dă gluga jos.

— Blaise…

Mă întrerupe cu o fluturare a mâinii.

— Nu era nimeni pe holuri, am verificat.

Îmi cercetează faţa şi ştiu că nu mi-am şters lacrimile pe cât de bine speram. Îşi frământă mâinile şi priveşte în jos. Când se uită iar la mine,

are o blândeţe în ochi care îl face să pară o cu totul altă persoană.

— Theo, ce s-a întâmplat? Eşti mai albă la faţă decât un kalovaxian.

Încearcă să mă facă să râd, dar sunetul pe care-l scot e ceva între râs şi oftat. Mă uit în jos la picioarele mele, încercând să mă opresc din tremurat. Am nevoie de câteva clipe ca să mă liniştesc, timp în care trag adânc aer în piept de câteva ori şi abia după aceea găsesc încrederea necesară ca să vorbesc.

— Am nevoie de o armă, îi spun pe un ton calm.

Pare surprins.

— De ce?

Nu îi pot spune. Oricât de mult aş vrea, nu pot împărtăşi această povară. S-ar putea să nu-l mai cunosc pe Blaise atât de bine ca înainte, dar ştiu exact ce va face dacă îi spun despre avertismentul Împărătesei. Şi, dacă fugim, nu o să mai avem altă şansă de a-l lovi pe Kaiser atât de aproape.

— Pur şi simplu am nevoie de una.

Blaise dă din cap că nu.

— E prea riscant. Dacă ar găsi-o cineva asupra ta…

— N-o vor găsi.

— Menajera ta te vede goală în fiecare dimineaţă şi în fiecare seară. Aşa că unde anume plănuieşti să ascunzi arma?

— Nu ştiu, recunosc în şoaptă.

Mă ia din nou ameţeala şi mă aşez pe marginea patului. Salteaua se lasă când se aşază şi

el lângă mine, cu piciorul aproape atingându-l pe al meu.

— Ce s-a întâmplat? întreabă iar, de data asta pe un ton mai blând.

— Ţi-am spus, îi zic, străduindu-mă să zâmbesc, Împărăteasa e nebună.

Îmi alung din minte discuţia cu Împărăteasa şi avertismentul pe care mi l-a dat, încercând să găsesc doar partea bună.

— Testul meu a funcţionat, totuşi. Prinţului îi pasă de mine suficient încât să se pună împotriva tatălui său, chiar dacă a făcut-o prin intermediari. Mă pot apropia mai mult şi îl pot forţa mai tare, ştiu că pot. Dacă îl putem face să se revolte în public împotriva tatălui său, asta va cauza o ruptură la curte.

Şi în timp ce spun astea în mintea mea deja începe să se contureze un plan. Probabil Blaise îşi dă seama unde bat, pentru că văd cum începe să zâmbească răutăcios.

— O ruptură, repetă încet, şi-mi dau seama că se gândeşte la ce mă gândesc şi eu deja. O astfel de ruptură ar deveni ireparabilă dacă… să spunem… Prinţul ar fi omorât în circumstanţe misterioase după confruntarea cu tatăl.

— Sau nu chiar atât de misterioase, adaug. Unele indicii ar putea duce către una dintre gărzile personale ale Kaiserului.

Deja mă gândesc la care ar putea fi indiciile: o bucată din mâneca unei bluze de corp, cu sigiliul Kaiserului pe ea, destrămată într-o încăierare, una dintre legăturile de piele pe care kalovaxienii le

folosesc pentru a-şi prinde părul, o piatră de spirit care a căzut de pe teaca armei. Desigur, ca să fie convingător, cineva ar trebui să aleagă una dintre gărzile Kaiserului pentru a-i înscena totul. Bluza de corp ar trebui să îi fie ruptă, legătura din piele pentru păr, să îi fie furată, o piatră, să îi fie sustrasă de pe teacă. Heron ar putea deveni invizibil, făcând toate astea cu uşurinţă, la fel cum ar putea şi Art, dacă şi-ar lua o altă înfăţişare, dar, de data asta, nu ne-ar fi suficiente cincisprezece, douăzeci de minute. Ar avea nevoie de pietre.

— Cum ar reacţiona curtea în acest caz? întreabă Blaise pentru amândoi.

Strâng buzele şi analizez întrebarea.

— Kalovaxienii pun preţ pe putere, dar Kaiserul a devenit leneş de când a fost cucerită Astrea. Stă doar în palat, în timp ce-i lasă pe alţii să se lupte în locul lui. Îl lasă pe Søren să lupte. Poporul kalovaxian îl iubeşte pe prinţ – el e exact cum cred ei că ar trebui să fie un conducător. Dacă ar bănui că l-a omorât Kaiserul, cel puţin jumătate din curteni s-ar răscula. E ceva ce s-a mai întâmplat în istoria kalovaxiană – un conducător slab este detronat, o nouă familie intră în lupta pentru coroană. Mereu începe cu un război civil, cei care sunt mulţumiţi de regimul curent versus cei care nu sunt. Putem să fugim din ţară după uciderea prinţului şi, în vreme ce se războiesc între ei, să strângem destui aliaţi pentru a ne întoarce şi a-i distruge pe toţi.

Gândul mă face să zâmbesc.

— Ai face-o tu? întreabă Heron de dincolo de

zid.

— Ce să fac? întreb.

Heron îşi drege glasul, dar nu mai răspunde.

— Cred că ceea ce întreabă Heron este… începe Blaise, dar se încurcă.

Dă să continue şi renunţă din nou, fără să mă mai privească.

— Ei vor să ştie dacă poţi ucide pe cineva, de fapt, spune Artemisia. Dar cred că nu voiau să aducă asta în discuţie, de vreme ce ai omorât o singură dată, şi atunci pe Ampelio. Eu mă îndoiesc că prinţul s-ar întinde la picioarele tale şi te-ar lăsa să o faci, iar tu cu greu l-ai putea domina, nu-i aşa?

Are dreptate, deşi ezit să recunosc.

— E doar următorul pas din planul pe care-l avem deja pe masă. Dacă aş putea să-l domin, credeţi că restul planului ar funcţiona?

Pentru o clipă, niciunul nu zice nimic. Blaise, care este lângă mine, se uită insistent la peretele din faţa lui. Dar nu este nimic acolo. Apoi îmi dau seama că se gândeşte, analizează fiecare scenariu.

— Da, spune el în cele din urmă.

— Chiar ar putea să meargă, recunoaşte Artemisia, părând cumva impresionată.

— Va merge, spun tot mai încrezătoare.

Dintr-odată mă entuziasmez şi simt că plutesc, că nu mai ating pământul cu picioarele. Putem face asta – să ne redobândim ţara. Indiscutabil, avem doar o mică şansă, dar e semnificativ ceva mai mult, acum, că avem un plan. E o speranţă care clipoceşte într-o beznă completă.

Nu vreau să mă gândesc prea mult la ceea ce

am promis să fac. Søren mi-e duşman, chiar dacă este singurul care a dat dovadă de bunătate faţă de mine. Şi acum ştiu ce înseamnă să iei o viaţă, că e mai mult decât un tăiş care trece prin piele şi declanşează o vărsare de sânge şi oprirea unei inimi. Acum ştiu că pierd şi eu ceva.

Mai e ceva care nu-mi dă pace. Îmi dreg glasul.

— Pe de altă parte, m-am gândit la Vecturia ceva mai mult…

Blaise oftează.

— Theo, am căzut de acord…

— Eu nu am fost de acord, îl întrerup, îndreptându-mi spatele. Nu vreau să mă spăl pe mâini de moartea şi înrobirea a mii de oameni, de parcă n-ar fi nimic decât nişte resturi de murdărie.

— Aşa au făcut şi ei când au venit kalovaxienii pe ţărmurile noastre, spune Heron.

— Şi sunt sigură că vor regreta acea decizie când Søren şi oamenii lui îi vor ataca. Un lucru este clar: cu cât îşi înfige mai mult Kaiserul rădăcinile acolo, cu atât ne va fi mai greu să-l doborâm. Când va veni războiul, va fi oricum o luptă grea pentru noi, dar, dacă vor avea un centru de comandă şi în Vecturia, ne vor putea ataca din ambele părţi şi ne vor zdrobi cu uşurinţă. Nu va fi o luptă, va fi un masacru.

Aştept proteste, dar niciunul nu zice nimic. Blaise se tot uită prin cameră, fără să spună nimic. Nu mai vorbesc ca mama de data asta, îmi dau seama. Ci mai degrabă precum Kaiserul sau Theyn când dictează strategii de luptă şi sunt sigură că şi Umbrele mele observă diferenţa. Blaise caută un

contraargument, aşa că adaug înainte să poată găsi unul:

— Şi eventual plecăm de aici. Atunci vom avea nevoie de mai multe forţe, de alianţe mai puternice. Ştiu că vecturienii nu sunt mulţi, dar ăsta este un început bun. Sunt mai mult decât ce avem acum şi pot face mai mult de-acolo decât putem noi de aici. Nu sugerez să-i trimitem în luptă şi pe puţinii oameni pe care îi avem, dar Artemisia a spus că slăbiciunea Vecturiei stă în distanţa mare dintre insule, nu? Dacă am putea să trimitem un semnal de alarmă acolo şi să le dăm şansa de a se uni, lupta ar deveni mai grea decât se aşteaptă Søren.

Blaise încuviinţează cu o uşoară clătinare a capului.

— Ba chiar s-ar putea să se întoarcă atunci când ar vedea că nu au luat în calcul un astfel de element-surpriză.

— Există vreo modalitate prin care să-i avertizăm? întreb.

Blaise se încruntă şi se uită spre zidul Artemisiei.

— Ar face mama ta asta? o întreabă pe un ton precaut.

Ea ezită.

— S-ar putea să fie nevoie de nişte muncă de convingere. Şi încă nu sunt sigură că e cea mai bună idee.

— Dacă ai alta mai bună, sunt deschisă să le iau în considerare, îi spun.

Linişte.

— Voi încerca, spune ea, în cele din urmă.

— Mulţumesc, spun plină de mândrie.

Pentru o clipă, Kaiserul nu mi se mai pare o ameninţare atât de mare. Pot face asta. Pot să mă comport ca o regină. Apoi, câteva secunde mai târziu, îmi dau seama de implicaţiile celor spuse.

— Stai! Ce legătură are mama ta cu asta? o întreb.

Artemisia râde.

— Ea este cel mai de temut pirat din Marea Calodeană. S-ar putea să o ştii sub numele de Dragonsbane.

Pentru un moment nu sunt în stare decât să mă holbez la peretele după care e ascunsă. Este faimos acest pirat astrean, dar mereu am auzit că se vorbea despre un el. Niciodată nu mi-a trecut prin minte că ar putea fi o femeie. Mamă.

Un val de speranţă îmi umple pieptul şi izbucnesc în râs, nu mă pot abţine. Dacă Dragonsbane e de partea noastră, de a avem mai multe şanse. Dar, când mă întorc spre Blaise, văd că e încruntat şi nicidecum uşurat. Îmi aduc aminte ce mi-a spus despre Dragonsbane. Nu e de partea noastră, nu chiar, deşi interesele noastre sunt uneori aceleaşi.

Dar redobândirea Astreei trebuie să fie în interesul tuturor, nu-i aşa? E şi ţara ei şi a făcut multe pentru a o ajuta. Trebuie să fim în aceeaşi tabără. La urma urmei, în ce altă tabără am putea fi? Înainte să-l pot întreba mai multe, Blaise se ridică şi întinde o mână spre mine.

— Nu putem pierde toată ziua aşa, spune,

ridicându-mă în picioare, cu faţa spre el.

Fiind atât de apropiaţi, îmi dau seama că s-a înfierbântat, la propriu, din cauza discuţiilor. Chiar dacă nu a mai fost afară de multe zile, miroase ca pământul după o furtună. Îmi ia uşor obrajii în palme şi îşi trece degetele mari pe sub ochii mei, ştergându-mi lacrimile rămase. E un gest surprinzător de intim, mai ales că vine din partea lui Blaise, şi-l aud pe Heron tuşind ca să ne reamintească de prezenţa lui. Blaise îşi drege vocea şi face un pas înapoi.

— Ai un prinţ de fermecat, îmi reaminteşte, apoi se opreşte, ezitând. Dacă poţi ascunde o armă astfel încât să nu o găsească nimeni, îţi pot face rost de una. Un pumnal, poate?

Simt cum mă cuprinde uşurarea, deşi mă îndoiesc că aş şti ce să fac cu un cuţit dacă l-aş avea. Totuşi să îl am m-ar face să mă simt mai bine.

— Un pumnal ar fi perfect, spun, în timp ce o pală de vânt se strecoară pe fereastră, făcându-mi pielea ca de găină.

Imediat îmi vine o idee.

— Se schimbă vremea. Voi avea nevoie de pelerină în curând.

Se încruntă.

— Da, presupun că da.

Îi zâmbesc cu subînţeles.

— Te pricepi la cusut, Blaise?

— Sunt groaznic.

Apoi văd cum i se luminează privirea.

— Dar degetele lui Heron sunt surprinzător de

agile pentru un tip aşa masiv. Eşti pe jumătate uriaş, nu-i aşa, Heron?

— Sunt suficient de mare încât să te zdrobesc, contraatacă Heron de dincolo de zidul lui, dar cu amuzament în glas.

— Ai putea să coşi un pumnal în tivul pelerinei mele? îl întreb.

— Fără nicio problemă, răspunde.

— Mulţumesc, le spun amândurora.

Îmi netezesc rochia.

— Cum arăt? îl întreb pe Blaise.

— Mai coboară decolteul un centimetru şi nu are nicio şansă, spune rânjind.

Îl împing furioasă spre uşă, dar după ce pleacă tot trag de decolteu.

*

Înainte să îl caut pe Søren, trec pe la Crescentia. Rareori îi vizitez camerele, de frică să nu-l întâlnesc pe tatăl ei, dar Theyn încă e în Mina de Apă, asigurându-se că toţi de acolo îşi ştiu lungul nasului. Va aduce de acolo câteva pietre pentru Cress, aşa cum face de obicei. De asta colecţia ei de pietre de spirit o concurează chiar şi pe cea a Împărătesei.

Motiv pentru care sper că nu o să-şi dea seama că îi lipsesc câteva. Dacă planul nostru are chiar şi cea mai mică şansă de reuşită, Umbrele mele au nevoie de aceste bijuterii.

Elpis deschide uşa şi îmi zâmbeşte timid, conducându-mă prin labirintul de camere poleite

cu aur care alcătuiesc locuinţa lui Theyn. Odinioară, acestea erau camerele familiei lui Blaise, dar mă îndoiesc că le-ar mai recunoaşte acum. Întreaga locuinţă e o criptă vie a tuturor ţărilor pe care Theyn le-a distrus.

Majoritatea pieselor sunt din Astrea – candelabrul din alamă lucitoare care mai demult atârna de tavanul camerei de studiu a mamei, oglinda cu ramă de aur, împodobită cu chipul Belsimiei, zeiţa iubirii şi a frumuseţii, care străjuia baia comună a capitalei –, dar există şi altele din locuri diferite, pe care mi le-a prezentat Crescentia. Lumânări din Yoxi, boluri pictate din Kota, o vază de cristal din Goraki. Theyn nu e un tip sentimental, dar îi plac suvenirele.

Am întrebat-o odată pe Cress cât timp a trecut de când au fost ultima oară curtenii în Kalovaxia, pentru că nimeni nu vorbeşte despre asta, dar nu ştia. A spus că trebuie să fi trecut câteva sute de ani şi că, de fapt, nici nu mai exista Kalovaxia. Iernile se făcuseră mai tot mai friguroase şi mai lungi până au murit celelalte anotimpuri, până când nimic nu a mai rodit, animalele au dispărut, iar kalovaxienii s-au îmbarcat pe vase şi au plecat în căutarea unei ţări mai bune. Nu conta că aparţinea altcuiva, au luat-o cu forţa şi au profitat de tot ce avea de oferit – sclavi, mâncare, resurse – şi când o secau până nu mai rămânea nimic, plecau în alt loc şi procesul se relua. La nesfârşit.

Astrea a fost prima ţară în care au găsit magie. Poate că de asta au stat aici cel mai mult, deşi îmi imaginez că şi pietrele încep să se termine şi nici

nu mai sunt prea mulţi oameni care să lucreze în mină, ca să le extragă.

Elpis mă conduce pe coridor, apoi spre camera Crescentiei, fără ca vreuna dintre noi să îndrăznească să scoată o vorbă, în timp ce merg pe coridorul acela strâmt, mă simt destul de încrezătoare încât să o apuc de braţ şi să i-l strâng în semn de încurajare.

— Ai făcut bine, şoptesc.

Chiar şi în lumina difuză, văd cum se îmbujorează de bucurie.

— Mai pot face şi altceva, domniţă?

Elpis este spionul perfect – o fată la care nimeni nu s-ar uita de două ori, care slujeşte în casa lui Theyn. Mă tot gândesc la ce discuţii să-i spun să fie atentă, ce anume să facă. Dar Theyn nu şi-a creat o reputaţie de temut pentru că a putut fi luat de prost.

Aud în minte vocea lui Blaise. *Ea e responsabilitatea ta acum*, *Theo*.

— Momentan, nimic, îi spun.

Văd dezamăgirea din ochii ei, dar încuviinţează din cap şi bate timid în uşă.

— Domniţa Thora a venit să te vadă, domniţă, spune atât de încet, încât abia poate fi auzită de cealaltă parte a uşii grele de lemn.

— Thora? strigă Crescentia entuziasmată. Intră!

Îi zâmbesc lui Elpis în semn de mulţumire, apoi împing uşa masivă şi mă strecor înăuntru.

Camera Crescentiei e destul de mare pentru a găzdui o întreagă familie, iar spaţiul e dominat de

un pat cu baldachin din mătase albă şi diafană. Plapuma, despre care ştiu că este brodată cu fir de aur, este acoperită de atâtea rochii în culori pastelate încât e imposibil să o vezi. Stă la oglindă, cu borcane de cosmetice şi perii împrăştiate la întâmplare. Cutia ei de bijuterii, pictată – sunt sigură că e un alt artifact dintr-o ţară distrusă –, e deschisă şi conţinutul, revărsat.

Cress are ochii mari şi este agitată şi îmbujorată, iar din câte îmi dau seama nu a ieşit din camera ei azi. O tavă cu un mic dejun mâncat pe jumătate zace abandonată pe pat, iar Cress încă poartă cămaşa de noapte. Este ciufulită – buclele blonde n-au fost încă pieptănate şi împletite de sclava ei.

— O dimineaţă aglomerată? o întreb, în timp ce dau la o parte o rochie aruncată pe scaunul de lângă fereastră, pentru a mă aşeza.

Începe să zâmbească.

— În sfârşit, am primit veşti de la prinţ! Mi-a trimis de dimineaţă o scrisoare ca să mă invite… ei bine, ca să ne invite să luăm masa cu el. E inteligent, pentru că astfel evită să fim văzuţi doar noi doi împreună, bănuiesc. Nu e minunat?

— Este, spun, încercând să fiu la fel de bucuroasă.

Aparent, Søren nu trebuie subestimat. Trebuie să recunosc că e o mişcare inteligentă din partea lui. Chiar şi dacă o va folosi pe Crescentia ca paravan, curtenii tot vor umbla cu bârfe, dar măcar majoritatea nu va avea nicio bănuială legată de mine. Totuşi, pare crud din partea lui să-i facă asta

lui Cress, mai ales când ea este deja îndrăgostită. Dar, cu noul meu plan la care mă gândesc întruna, nu-mi permit să acord atenţie sentimentelor lui Cress mai mult decât unui gând trecător. La urma urmei, ea e înamorată mai mult de ideea de a fi curtată de prinţ şi, dacă planul merge bine, el va muri înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmplă. Cress va ajunge să se simtă ca una dintre acele eroine cu destin tragic despre care adoră să citească şi cred că asta îi va plăcea aproape la fel de mult ca primirea coroanei.

— Presupun că încerci să te hotărăşti cu ce rochie să te îmbraci, îi spun.

— Nu am nimic potrivit, îmi spune, oftând dramatic, arătând cu un gest larg spre restul camerei, unde zeci de rochii zac ca într-o expoziţie de culori şi stiluri.

Unele dintre ele sunt togi astreene drapate, cu broderii fine şi fibule încrustate cu bijuterii. Altele sunt kalovaxiene, în stilul tradiţional, cu talii strâmte şi fuste în formă de clopot care necesită crinolină şi straturi de jupoane din materiale mai grele, cum ar fi catifeaua sau lâna. Sunt atât de multe, încât decât să le număr, mai bine mă apuc să număr stelele de pe cer.

Iau rochia pe care am dat-o deoparte şi o ridic. Este una de culoarea lavandei, pe care nu am mai văzut-o până acum, cu o croială simplă şi un strat de material textil care trece peste corsaj şi cade pe un umăr. Decolteul şi tivul sunt acoperite cu sute de mici safire, aranjate astfel încât să arate ca nişte flori.

— Ce zici de asta?

— E hidoasă, spune fără ca măcar să se uite la ea.

— Cred că această culoare ar arăta foarte bine pe tine, insist. Cel puţin încearc-o.

— N-are rost. Toate sunt hidoase. Oare ce-i place prinţului? Ştii cumva? Care e culoarea lui preferată?

— Nu ştiu decât ce ştii tu, îi spun, râzând, sperând ca minciuna să nu fie prea evidentă.

Nu ştiu care este culoarea preferată a lui Søren sau ce preferinţe are în materie de modă, dar ştiu că este bun şi că este mai apropiat de mama lui decât de tatăl lui, altfel nu i-ar fi cerut ajutorul Împărătesei ca să-mi anuleze logodna. Ştiu că, deşi e un mare războinic, nu îi face plăcere să ucidă, aşa cum este cazul celor mai mulţi dintre kalovaxieni. Şi-a amintit numele astrenilor pe care tatăl lui l-a forţat să-i omoare, deşi au trecut mai bine de nouă ani de atunci.

Îmi alung aceste gânduri din minte. Le-am spus că voi fi în stare să-l ucid când va veni momentul, dar nu o voi putea face dacă îl consider un om bun.

— Totuşi, ai stat alături de el la banchet, subliniază Cress, ridicând puţin vocea. Şi aţi părut apropiaţi în port – ba chiar i-ai spus pe nume.

Îmi dau seama că e geloasă, iar ideea asta mi se pare aproape amuzantă. Nu e amuzant, bineînţeles. Se presupune că trebuie să-l fac pe Søren să se îndrăgostească de mine şi se pare că este mult mai interesat de mine decât de Cress, dar tot e ciudat să o văd geloasă. Ea e cea care mi-

a dăruit rochiile pe care nu le mai purta, cea care îmi strecura bucăţele de pâine când Kaiserul mă înfometa, care şi-a pus în pericol propriul statut pentru ca alte fete de la curte să nu mă insulte în faţă. M-a protejat mereu de când sunt aici, aşa că mi se pare absurd că ar putea fi geloasă pe mine.

Dar *este* şi i-am dat suficiente motive să fie. Vina mă izbeşte dintr-odată. Încerc să-mi alung acest gând din minte, dar nu reuşesc.

Dau să-i zic ceva, dar renunţ de îndată, neştiind ce să-i spun exact ca să o conving că nu sunt o ameninţare pentru ea. Cress îşi dă mereu seama când mint.

— După execuţia rebelului, spun după o clipă, alegându-mi cu grijă cuvintele, mi-a fost rău. Era atât de mult sânge şi nu m-am simţit bine din cauza asta. Søren m-a găsit pe coridor şi presupun că i s-a făcut milă de mine. Atunci mi-a cerut să îi spun Søren. Iar eu i-am mulţumit vomitând pe hainele lui.

Îmi acopăr faţa, ca să vadă cât de ruşine îmi este.

— Oh, Thora, oftează Cress.

Imediat se schimbă la faţă. Pare uşurată, deşi încearcă să o ascundă.

— E groaznic! Ce jenant!

Îmi ia mâna într-a ei şi o mângâie, fiindu-i milă de mine încă o dată.

— Să ştii că da! Dar el a fost atât de drăguţ. Despre asta am vorbit la banchet. Mi-am cerut scuze şi mi-a spus că nu am de ce să-mi fac griji. E un om foarte bun.

Cress îşi muşcă buza de jos.

— Dar nu îl placi, nu?

— În niciun caz! neg eu, apoi râd, încercând din răsputeri să par surprinsă. Mi-e prieten, presupun, dar asta e tot. Şi cu siguranţă nu e interesat de mine. Crezi că s-a îndrăgostit vreodată un băiat de o fată după ce acesta a vomitat pe el?

Cress zâmbeşte şi văd cum devine brusc relaxată. Se uită iar la toate rochiile împrăştiate pe pat şi se încruntă.

— Totuşi nu ştii care e culoarea lui preferată? mă întreabă.

— Probabil că îi place negrul. Sau gri. Ceva întunecat şi serios, spun, făcând o faţă solemnă ca a lui Søren, încruntându-mă şi strângându-mi buzele.

Suficient cât să o fac pe Cress să chicotească, deşi îşi duce imediat mâna la gură, ca să şi-o acopere.

— Thora! exclamă, încercând să pară şocată, dar eşuează lamentabil.

— Serios acum. L-ai văzut vreodată să zâmbească?

— Nu. Dar să fii războinic e ceva îngrozitor de serios. Nici tata nu zâmbeşte prea mult.

Deşi e un detaliu minor, e suficient să aud că îl compară pe Søren cu Theyn ca să-mi amintesc cine e şi de ce e în stare. Poate că e bun, dar sângele câtor oameni e pe mâinile lui? Câte mame a omorât până acum? Mă forţez să zâmbesc.

— Vreau doar să spun că meriţi pe cineva care să te facă fericită, îi spun pe un ton blând.

Se gândeşte la asta o clipă, muşcându-şi buza de jos.

— Să fiu prinţesă mă va face fericită, spune fermă. Şi dacă într-o bună zi voi deveni împărătească, voi fi şi mai fericită.

Pare atât de sigură de viitorul care o aşteaptă că aproape o invidiez, deşi, dacă mi se permite să-mi spun părerea, nu va ajunge acolo. Mă loveşte din nou sentimentul de vină, dar încerc să-l ignor. Nu mă pot simţi prost pentru că povestea de dragoste a lui Cress se va termina, în condiţiile în care oamenii mei mor pe capete. Mă întind după altă rochie, una după moda kalovaxiană de data asta, de un albastru-deschis, brodată cu flori aurii. O scutur şi o ridic.

— Asta e adorabilă, Cress. Culoarea îţi va scoate ochii în evidenţă.

O ia în calcul pentru o clipă, uitându-se când la rochie, când la mine, în timp ce o analizează.

— E plictisitoare, spune, uitându-se apoi la rochia mea. O ador pe a ta, totuşi.

— Pe asta? zic eu, aruncând o privire la tunica astreană de culoarea grepfrutului. Tu mi-ai dat-o acum câteva luni, nu-ţi aminteşti? Spuneai că nu ţi se potriveşte culoarea.

Făcea adesea asta, comandând croitoresei rochii care ştia că nu i se potrivesc, numai pentru a avea o scuză să mi le paseze. Majoritatea celor pe care le aveam fuseseră ale ei şi sunt mult mai potrivite de purtat decât cele pe care mi le trimite Kaiserul, care, de obicei, sunt croite pentru a-mi expune spatele şi cicatricele.

— Da? întreabă încruntată. Cred că mi-ar veni bine.

Strânge buzele, apoi zâmbeşte.

— Am o idee minunată, Thora. Ce-ar fi dacă aş încerca rochia ta şi tu ai proba una dintre ale mele? Numai aşa, să vedem cum ne stă.

Nu-mi pot imagina nici în ruptul capului de ce ar vrea să facă asta, dar nu pot să-i spun decât că sunt de acord din toată inima.

Rochia de culoarea grep fruptului arată ţipător pe pielea ei rozalie şi în combinaţie cu părul blond – acesta a fost şi motivul pentru care nu a purtat-o –, dar este de neclintit în decizia ei. Se întoarce pe toate părţile în faţa oglinzii, analizându-se concentrată din toate unghiurile, cu o sclipire în privire care mi s-ar părea înfricoşătoare dacă nu aş cunoaşte-o pe Cress atât de bine. E o privire pe care a moştenit-o de la tatăl ei, şi pe care Theyn o afişează când se află în focul luptei, dar pe care Crescentia pare să o poarte într-un alt tip de război.

Şi numai când îmi dă în schimb o rochie kalovaxiană de catifea gri cu mâneci lungi, care mă acoperă complet de la bărbie până la încheieturile picioarelor şi care mă face să arăt ca un sac fără formă, îmi dau seama că războiul pe care îl duce este împotriva mea. Nu mă îndoiesc că m-a crezut când i-am povestit despre prinţ, dar presupun că nu vrea să-şi asume niciun risc.

— Culoarea asta arată minunat pe tine, Thora, spune.

Îmi oferă cel mai drăguţ zâmbet, dar ştiu că

este fals. Îşi lasă capul gânditoare într-o parte, în timp ce ochii ei gri mă măsoară din cap până în picioare.

— Ei bine, dacă e să mă întrebi pe mine, arăţi cât se poate de kalovaxiană.

Cuvintele ei dor, dar nu o las să vadă asta şi mă forţez să zâmbesc.

— Nici pe departe atât de minunat cum îţi vine ţie rochia asta, îi spun, ştiind că asta este ce îşi doreşte să audă. Prinţul nici nu va putea să-şi ia ochii de la tine.

Zâmbetul ei pare ceva mai cald când o cheamă pe Elpis să-i aranjeze părul. Şi când o instruieşte să-l facă să arate ca al meu, Cress renunţă la orice urmă de subtilitate. Elpis îmi aruncă o privire scurtă, după care se apucă să încălzească nişte cleşti pentru păr deasupra vetrei de foc ale cărei flăcări abia mai pâlpâie.

— Vei avea nevoie de ceva drăguţ cu care să-l prinzi, îi spun, profitând de ocazie pentru a merge la cutia ei de bijuterii, ca să scormonesc printre micile comori.

Ca în cazul majorităţii femeilor de la curte, colecţia ei este în mare parte alcătuită din pietre de apă şi de aer, pentru frumuseţe şi graţie, cu câteva pietre de foc pentru a-i conferi căldură în lunile de iarnă. Dar, spre deosebire de majoritatea, Crescentia are şi una, două pietre de pământ. De obicei, acestea sunt încrustate în mânerele săbiilor sau în armuri pentru a le da războinicilor mai multă forţă, aşa că femeilor de la curte nu le sunt necesare, dar nu e de mirare că Theyn a vrut ca

unicul său copil să aibă parte de mai multă forţă, indiferent de sursa din care ar primi-o.

Găsesc un ac de păr cu pietre de apă atât de închise la culoare, încât sunt aproape negre, şi îl ridic.

— Ăsta ar completa frumos ţinuta, nu crezi?

Se uită la acul din părul meu, care are doar perle simple şi strânge gânditoare din buze.

— Dacă îţi place atât de mult, poartă-l tu. Eu îl voi lua pe al tău.

Prea uşor, îmi spun, încercând să par încurcată. Îmi scot acul din păr şi i-l dau, luându-l pe cel cu pietre de apă. Eu nu ar trebui să am pietre de spirit, Kaiserul a fost foarte clar în privinţa asta acum zece ani, dar fie Crescentia a uitat, fie nu îi pasă în acest moment. În orice caz, nu îi voi reaminti.

Când mi-l pun în păr, simt un fior care coboară până în vârfurile degetelor de la picioare. Puterea dansează sub buricele degetelor, implorându-mă să o folosesc. Nu-mi doresc să-mi schimb înfăţişarea, nu mi-e sete, dar simt un imbold de a folosi pietrele care se transformă într-un murmur plăcut de care, îmi dau seama, nu mă satur niciodată.

Această tentaţie nu exista înainte de asediu, când doar Păzitorii purtau câte o astfel de piatră, dar îmi aduc aminte când ţineam piatra de foc a lui Ampelio şi simţeam cum mă umplea de putere. Îmi aduc aminte că mi-a spus, schimbându-se brusc la faţă, să nu o folosesc vreodată, şi a devenit sobru, el, care era mereu jovial.

Alung amintirea din minte şi mă concentrez asupra misiunii. Caut iar prin cutia de bijuterii, prefăcându-mă că, de data asta, vreau să-i găsesc nişte cercei. Rochia pe care o port este hidoasă, dar mă bucur că are mânecile lungi. Pot strecura uşor un cercel şi o brăţară pe încheietură. Pietrele de spirit vibrează în acelaşi ritm cu pulsul meu, un ritm constant pe care nu-l pot ignora, unul care dă ecou bătăilor inimii.

Degetele mele se plimbă peste o piatră de foc, deşi ştiu că nu am nevoie de ea. În vreme ce restul pietrelor vibrează plăcut prin mine, piatra asta îmi dă senzaţia unui vis familiar. Brusc, totul mi se pare plăcut, luminos şi confortabil. Ca şi cum m-ar îmbrăţişa mama şi, pentru prima dată în zece ani, mă simt în siguranţă. Simt că deţin controlul. Şi am nevoie de asta mai mult decât am nevoie să respir. Cu doar un dram de putere, cu doar o atingere de foc, aş putea să-mi creez propriul foc în acest coşmar pe care îl trăiesc. Şi dacă sunt cu adevărat o descendentă din Houzzah, cum poate fi considerat un sacrilegiu invocarea puterii lui? Odată, i-am pus întrebarea asta mamei şi încă îmi amintesc ce mi-a răspuns.

„Un Păzitor trebuie să se dedice zeului lui înainte de orice, dar să fii regină înseamnă să te dedici ţării înainte de orice altceva. Nu poţi fi ambele. Îi poţi iubi pe zei, mă poţi iubi pe mine, poţi iubi pe oricine vrei în lumea asta, dar Astrea va fi mereu pe primul loc. Oricine şi orice altceva trece în plan secund. Acesta a fost darul lui Houzzah pentru familia noastră, dar şi blestemul

ei”.

Ştiu că avea dreptate şi mi-aş dori să nu fi avut. Ar fi mult mai uşor dacă aş putea invoca puterea focului cu vârful degetelor, aşa cum o făcea Ampelio, dar atunci cum aş mai fi diferită de duşmanii mei? Sunt la fel de neantrenată ca un kalovaxian şi, în cea mai mare parte a timpului, nici nu mă gândesc la zei. Mă rog doar când am nevoie de ceva. Dacă ar trebui să pun piciorul în mină şi să le caut bunăvoinţa, dacă aş încerca să mă antrenez pentru a putea controla puterile pietrelor de spirit, atunci zeii sigur m-ar pedepsi.

Mereu mi s-a făcut rău când i-am văzut pe kalovaxieni folosind puteri pe care nu le merită, pentru care nu s-au sacrificat. Nu mă voi împotrivi voinţei zeilor mei şi nu voi risca să le stârnesc furia. În plus, semăn prea mult cu kalovaxienii. Asta este o limită pe care nu o voi trece.

Prânzul oficial

Søren a pregătit terasa privată a familiei pentru prânzul nostru şi nu s-a abţinut de la nimic. Masa este sculptată în marmură şi e atât de grea încât sunt sigură că a fost nevoie de o mică armată – şi de un număr suficient de pietre de pământ – pentru a o transporta aici din sala de mese, unde stă de obicei. Pe masă sunt o vază pictată cu gălbenele înflorite şi proaspăt tăiate şi patru şervete aurii. Toate au aparţinut cândva mamei mele şi, dacă mă străduiesc suficient, o pot vedea stând aici, vizavi de mine, sorbind din cafea

aromată cu miere şi flecărind despre diverse, cum ar fi vremea şi lecţiile mele, ignorând, fără să-şi dea seama, batalioanele care se strângeau în jurul nostru.

Când ies cu Cress afară, în pavilion, soarele e deja sus pe cer şi trece prin perdelele de mătase roşie, învăluind totul într-o lumină ţipătoare, dar priveliştea de aici îţi taie respiraţia

— Oriunde te-ai uita vezi doar oceanul învolburat, cerul fără nori şi câteva nave atât de mici încât par de dimensiunea unghiei de la degetul mic.

Cât de departe par toate, mă gândesc. În zece ani n-am ajuns mai departe de port. E uşor să uit cât de mare e lumea de fapt, dar de aici pot vedea kilometri întregi de ocean, în toate direcţiile.

Într-o zi, cât de curând, voi fi din nou liberă.

Prinţul Søren şi Erik se ridică când mă apropii cu Cress

— Amândoi poartă costume tradiţionale kalovaxiene. Nu mă aşteptam să vină şi Erik, dar mă bucur să îl văd. M-a tratat cu respect, ceea ce nu pot spune despre majoritatea kalovaxienilor. Mi-e greu să spun care dintre ei arată mai inconfortabil în mătase şi catifea, deşi presupun că Erik. Cel puţin costumul lui Søren i-a fost făcut pe măsură. Al lui Erik este evident la a doua mână, prea strâmt în unele locuri, prea larg în altele.

— Domnişoarelor, spune Søren, înclinându-se când facem câte o reverenţă. Mă bucur că aţi putut veni. Vi-l amintiţi pe Erik, de pe vas?

— Desigur, spun eu.

Nu trebuie să mă uit la Cress pentru a-i observa expresia goală. În ziua aceea a avut ochi doar pentru prinţ. Mă îndoiesc că, dacă ar fi fost nevoie, l-ar fi putut identifica pe Erik într-o mulţime.

— Mă bucur să te revăd, Erik, adaug, zâmbindu-i.

Ochii lui albaştri se perindă între mine şi Cress şi îmi dau seama că ne priveşte amuzat.

— Şi eu pe tine, domniţă Thora. Amândouă arătaţi minunat, spune, trăgându-mi scaunul ca să mă aşez.

Când se apleacă pentru a-mi împinge scaunul, coboară vocea ca să-l aud doar eu.

— Ai pierdut cumva vreun pariu?

Fac o grimasă.

— Crescentia a fost suficient de drăguţă încât să-mi împrumute rochia ei.

— Da, spune el, abia abţinându-se să râdă. *Foarte* drăguţă.

— Şi lasă-mă să ghicesc, spun ironic, privind-o pe Cress, care este deja prinsă într-o conversaţie cu Søren despre o scrisoare pe care a primit-o de la tatăl ei. Prinţul nostru a fost suficient de amabil încât să te invite la masă înainte să porniţi spre Vecturia?

Ridică o sprânceană şi coboară iar glasul.

— Am făcut o greşeală, Thora. Sunt doar nişte probleme pe rutele comerciale. Mult mai puţin interesante.

Minte la fel de prost ca Søren, pentru că nu poate să mă privească în ochi. Mă prefac amuzată.

— Rute comerciale, Vecturia. Pentru mine, sunt la fel de interesante. Nici măcar nu ştiu unde e Vecturia, mint eu.

El zâmbeşte uşurat.

— Nu te voi minţi, Thora. Mă aşteaptă cel puţin o lună de pâine uscată şi de bere îndoită cu apă. Søren mi-a oferit o ultimă masă azi ca să mă distragă de la ce urmează, iar eu nu am ştiut cum să accept mai repede.

Se uită cu subînţeles spre celălalt capăt al mesei, spre cei doi care discută despre Theyn, deşi Søren priveşte agitat în jur, parcă încercând să scape. Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei o clipă, după care îşi fereşte privirea. Mă întorc spre Erik, ridicând dintr-o sprânceană.

— Sunt un cuplu drăguţ, nu-i aşa?

— Nu cred că *drăguţ* este cuvântul pe care l-ar folosi Søren, spune Erik în şoaptă. Kaiserul a tot insistat pe această problemă de când s-a întors prinţul la palat.

Søren îşi drege glasul, aruncându-i lui Erik o privire rugătoare.

— De fapt, şi Erik a început odată cu mine, tot sub comanda tatălui tău, îi spune lui Cress. Nu-i aşa, Erik?

— Mă cheamă datoria, îmi şopteşte Erik, apoi se apleacă spre Cress.

— E adevărat, domniţă Crescentia. Aveam doisprezece ani pe atunci. Şi a fost ca şi cum aş fi întâlnit un zeu. De fapt, îmi acordaţi onoarea de a face o plimbare prin pavilion cât aşteptăm să sosească mâncarea? Vă pot spune câteva poveşti

despre el care vi se vor părea destul de amuzante.

Cress se încruntă, iar ochii i se îngustează. E pe cale să refuze, invocând un motiv oarecare, dar Søren o întrerupe.

— Erik e cel mai bun povestitor, domniţă Crescentia. Cred că îţi va face plăcere să te plimbi alături de el câteva momente.

Strâmbă subtil din nas – singurul semn vizibil că nu îi face deloc plăcere, unul care, cel mai probabil, a trecut neobservat de Søren şi Erik. Cu un zâmbet graţios, se ridică şi ia braţul oferit de Erik, permiţându-i să o conducă la marginea pavilionului, în timp ce îmi aruncă o privire circumspectă peste umăr.

Søren se întinde după decantorul de vin din cristal şi îşi mută scaunul cu câţiva centimetri mai aproape de al meu, după care îmi umple paharul cu vinul acela roşu ca sângele proaspăt. Nu mă priveşte, se concentrează asupra a ceea ce face şi nu se grăbeşte deloc. Îi cade o şuviţă în ochi, dar nu face nicio mişcare pentru a o îndepărta.

Sunt foarte conştientă de Cress, care e doar la câţiva metri de noi. Deşi a depăşit distanţa de la care ne poate auzi şi ascultă cu politeţe povestea lui Erik despre prima bătălie sub comanda lui Theyn, îmi aruncă, la fiecare câteva secunde, câte o privire plină de îngrijorare şi suspiciune.

Se pare că toată lumea de la curte vrea să îi vadă pe Søren şi Cress căsătoriţi. Cu siguranţă, asta îşi doresc Cress şi tatăl ei, iar acum Erik îmi spune că şi Kaiserul a insistat mult în această privinţă. Singurul care dă înapoi e chiar Søren, iar

eu nu înţeleg de ce. Căsătoriile kalovaxiene nu sunt niciodată din dragoste – de asta există aventurile extraconjugale. Căsătoriile au loc pe considerente legate de putere – de aceea căsătoria lui Søren cu Cress este ideală.

— Mulţumesc, îi spun când paharul meu e plin.

Ochii lui de un albastru-deschis se mută pe ai mei şi zăbovesc o clipă, înainte să încuviinţeze din cap şi să se uite în altă parte. Ştie că nu pentru vin îi mulţumesc, ci pentru că a apelat la mama lui ca să intervină pentru mine, pentru că m-a salvat, pentru că nu am mai ajuns o victimă a Lordului Dalgaard.

— Nici să nu pomeneşti despre asta, îmi cere.

Nu îmi dau seama dacă o spune din modestie sau este un ordin. Ne cufundăm din nou în tăcere, sunt lucruri care nu pot fi spuse, minciuni pe care mi-e teamă că le va descoperi. În urmă cu doar o oră plănuiam relaxată să îl ucid, dar acum, stând lângă el – o persoană vie, care respiră –, îmi pare imposibil să fac aşa ceva. Mi-e teamă că toate planurile şi comploturile îmi stau scrise pe faţă, astfel ca el să le poată citi. Când în cele din urmă tăcerea devine insuportabilă, optez pentru adevăruri parţiale.

— Nu cred că am mai vorbit vreodată cu mama ta în privat. A fost… educativ. Îmi place de ea.

— Şi ei îi place de tine.

De dincolo de pavilion, privirile pe care mi le aruncă Cress sunt tot mai insistente şi mai pătrunzătoare, indiferent de câte ori îi zâmbesc ca să o asigur că nu se petrece nimic. Mă depărtez de

Søren şi i-au decizia să nu îl mai privesc. Ceea ce îmi face misiunea şi mai dificilă; Søren va pleca în curând, deci timpul meu e limitat. Mă pot revanşa mai târziu faţă de Cress, o pot copleşi cu scuze şi flatări, minţind-o că Søren este foarte interesat de ea. Pentru prima dată în zece ani nu o mai pun pe Cress pe primul loc, ci pe mine.

Să joc rolul domniţei în primejdie îmi lasă mereu un gust amar, dar nu pot nega că are efect asupra lui Søren.

— Ţi-am cerut enorm când te-am rugat să-mi închei logodna, şoptesc cu glasul pierdut. Sunt atât de recunoscătoare pentru ce ai făcut, sincer, dar nu mi-aş putea ierta dacă asta ţi-ar cauza vreun fel de probleme. Vreau doar să-mi cer iertare…

— Nu trebuie să-ţi ceri iertare niciodată de la mine, mă întrerupe înfiorat.

Coboară iar glasul.

— După tot ce ţi s-a făcut, cicatricele pe care le ai pe spate, lucrurile pe care te-a obligat el să le faci. Ar trebui să-l urăşti. Ar trebui să mă urăşti şi pe mine.

— Nu te urăsc, spun şi sunt surprinsă când realizez că ăsta e adevărul.

Orice aş simţi pentru Søren, sigur nu e ură.

Milă, poate.

Apoi îl aud în minte pe Heron care mă întreabă dacă sunt în stare să-l omor pe Søren. Da, i-am răspuns atunci, şi aşa trebuie să se întâmple. Cu milă sau fără.

Søren îmi caută privirea, dar nu mă pot uita la el. Ochii îmi cad pe o faţă de masă aurie, de

mătase, şi brusc îmi amintesc cum mâinile cu pistrui ale mamei o netezeau şi o trăgeau de colţuri astfel încât să stea dreaptă. Niciodată nu avea astâmpăr când era agitată, iar eu am moştenit-o. Mă străduiesc din răsputeri să-mi ţin în poală mâinile nemişcate, fără să mă joc cu şervetul sau cu piciorul paharului. Pietrele de spirit sunt încă bine prinse în mâneca rochiei, dar mi-e groază că ar putea ieşi de acolo şi că nu voi avea cum să explic sub nicio formă aşa ceva.

Crescentia nici măcar nu îi mai acordă atenţie lui Erik, deşi el gesticulează exagerat în timp ce îi povesteşte ceva. Mă ţintuieşte cu privirea, şi îmi dau seama că este suspicioasă şi ofensată deopotrivă.

Stau şi mai dreaptă şi mă îndepărtez de Søren, care mă priveşte surprins.

— Cress, spun cu căldură şi prietenie în glas, sperând că e destul cât să o fac să mă ierte pentru că Søren mi-a acordat toată atenţia lui, ignorând-o pe ea. Vino şi spune-i prinţului despre cartea pe care tatăl tău a adus-o din călătoria lui la Elcourt. Cea despre cavalerul cu o singură mână.

Crescentia îl părăseşte pe Erik fără ezitare, grăbindu-se spre masă şi reluându-şi locul de lângă Søren, urmată apoi de Erik. Acum radiază de bucurie, în timp ce se lansează într-o descriere a poveştii şi a ilustraţiilor din ea. Søren o ascultă cu atenţie, iar eu abia dacă mă pot concentra. Tăcerea dintre noi doi nu-i mai apăsătoare din cauza cuvintelor nerostite, ci din cauza promisiunilor nerostite.

Încerc să nu mă uit la el, ca să nu creez şi mai multă tensiune între mine şi Cress, dar e imposibil. Când privirile noastre se întâlnesc în timpul mesei, inima începe să-mi bată cu putere. *Pentru că reuşesc*, îmi spun. L-am adus fix acolo unde am vrut şi curând – atât de curând – voi fi liberă. Dar nu ăsta e motivul. Oricât de greu mi-ar fi să recunosc, pentru că m-ar face o trădătoare, îmi place de Søren.

Dar, când va sosi timpul, tot îl voi ucide. Doar că s-ar putea să mă simt puţin mai vinovată decât am crezut înainte.

Furtul

De îndată ce mă întorc în cameră, scot acul de păr şi îl examinez. Pietrele de apă sclipesc în lumina lumânării, cu acea nuanţă de albastra-cerneală, precum cea mai adâncă parte a oceanului. E mai riscant să folosesc acest ac de păr decât cealaltă bijuterie pe care am luat-o, de vreme ce Cress mi-a dat-o, dar nu m-ar mira dacă ar uita şi de acest mic detaliu ca multe altele.

Şi imediat mă simt vinovată că m-am gândit la aşa ceva. E drept, e kalovaxiană, dar este singura mea prietenă adevărată. Poate că azi nu s-a comportat tocmai onorabil cu mine, dar, luând în considerare de cât de multă vreme suntem prietene, incidentul de azi ar fi doar o picătură într-un ocean şi nici măcar nu o pot învinui pentru asta.

Toată viaţa, tatăl ei a împins-o către prinţ, umplându-i capul cu tot felul idei, cum că într-o

bună zi avea să devină prinţesă şi apoi împărătească. E un destin pe care i l-a stabilit încă de când era în leagăn, aşa că este de înţeles că va lupta pentru a obţine ce îşi doreşte. Şi, în mod ciudat, o respect pentru asta. Crescentia pe care credeam că o ştiu nu era nicidecum luptătoare.

Mă aşez pe marginea patului şi scot din mâneca rochiei celelalte bijuterii pe care le-am luat din cutia lui Cress. Douăzeci de pietre de aer, fiecare de mărimea unui pistrui, alcătuiesc un cercel de tip candelabru, iar pietrele de pământ din brăţară sunt chiar mai mici, practic particule de praf, încrustate aproape insesizabil în lanţul de aur al brăţării. Alături de ac, sunt destul de mici pentru a încăpea într-o mână, dar le pot simţi în palmă vibraţiile uşoare pe care mi le dau. În cazul cuiva care a primit binecuvântarea zeilor vor avea o putere mult mai mare.

— Nu mi-am dat seama că îţi plac atât de mult bijuteriile, Theo, îl aud pe Blaise de dincolo de zid.

Mă uit în direcţia lui şi rânjesc.

— De fapt, sunt cadouri pentru tine, îi spun, ridicându-mă de pe marginea patului şi îndreptându-mă în direcţia lui.

Lipesc brăţara de perete.

— Nu e chiar genul meu, spune, şi rămâne cu răsuflarea tăiată când simte cum îl învăluie puterea pietrelor.

— Uită-te mai de aproape.

— Cum ai… zice el cu glasul pierit.

— Crescentia are o colecţie. Sper să nu observe că îi lipsesc câteva. O poţi folosi?

Ezită câteva clipe.

— Cred că da.

— Ce se petrece? întreabă Artemisia.

De data asta, mă duc în direcţia ei.

— Stai liniştită, n-am uitat de voi doi, îi spun, strecurând acul de păr prin gaura din zidul ei şi apoi brăţara, prin cea din peretele care dă spre camera lui Heron.

— E puţin cam mic, dar este bun, spune Artemisia. Totuşi sunt destul de ciudat aranjate, nu-i aşa?

— Curtenilor kalovaxieni le place să le poarte ca bijuterii, le explic. Pietrele de apă pentru frumuseţe, pietrele de aer pentru graţie, pietrele de foc pentru căldură, pietrele de pământ pentru putere.

— Glumeşti! spune Heron dezgustat. Le folosesc ca bijuterii?

— Bijuterii foarte scumpe, din câte înţeleg. Le vând pe nişte averi serioase celor din ţările din nord.

— Crede-mă, îi urăsc pe kalovaxieni din tot sufletul, dar nu-mi dau seama care-i diferenţa, spune Artemisia. Şi Ampelio le purta drept colier. La fel şi ceilalţi Păzitori.

— Pandantiv, o corectez în acelaşi timp cu Blaise şi Heron.

— Era ceva câştigat, nu un simplu lucru pe care l-au cumpărat, spune Blaise. Şi însemna ceva, nu era doar un ornament. Era o onoare să-l poarte, nu o modă.

— Era un simbol al darului oferit de zei, adaugă

Heron cu o voce mai răsunătoare decât de obicei. Dacă mai avea cineva vreun dubiu de ce kalovaxienilor le este interzisă intrarea în Lumea de Dincolo…

Se opreşte, iar pietrele încrustate în cercelul pe care i l-am dat clincăne uşor când îl examinează în palme.

Artemisia pufneşte.

— Dacă zeilor le-ar fi păsat măcar un pic – sau dacă ar exista, de fapt –, cu siguranţă ar fi intervenit până acum.

De data asta, vorbele ei dispreţuitoare mă iau prin surprindere – deşi aşa vorbeşte mereu – şi, după liniştea care se aşterne, ştiu că nu sunt singura.

— Tu eşti o Păzitoare, sparg tăcerea în cele din urmă. Cu siguranţă crezi în zei.

Tace o clipă.

— Cred în supravieţuire şi mi-e suficient, îmi spune pe un ton tăios, care nu lasă loc de replici.

— Dar ai fost binecuvântată de zei, intervine Blaise. Cu toţii am fost. Tuturor ni s-au dat astfel de puteri.

— Nu ştiu dacă m-am simţit vreodată binecuvântată. Mi s-a dat putere, asta nu pot nega, dar îmi e greu să cred că zeii mi-au dat-o. M-am gândit că a fost ceva chimic, mai degrabă. Ceva din sângele meu – şi din al vostru – ne-a făcut receptori mai buni pentru magia din mină decât pe alţi oameni.

— Crezi că a fost doar hazardul? întrebă Heron uimit. Am fost aleşi la întâmplare?

O aud cum începe să se foiască după zid.

— E mai bine decât alternativa, din punctul meu de vedere. De ce ar fi ales zeii să mă înzestreze pe mine şi nu pe oricine altcineva din mină? Acolo erau copii care înnebuniseră. Nu pot să cred că există zei care decid să mă cruţe pe mine şi să-i omoare pe ei şi, dacă chiar există, nu vreau să am nimic de-a face cu ei.

Vocea ei e dură, dar se simte şi o undă de durere în ea. Nu o cunosc bine pe Artemisia, dar ştiu că, dacă aş încerca să o întreb ceva acum, m-ar înjunghia cu acul de păr înainte să termin de pus întrebarea.

Prin perete, aproape că pot auzi gândurile lui Blaise. Ştiu că are aceeaşi părere ca mine. În ultimii zece ani, doar faptul că există Lumea de Dincolo mi-a dat putere să continui şi nu trebuie să îl întreb asta pe Blaise ca să ştiu că a fost valabil şi în cazul lui. Mi-am imaginat cum mă aşteaptă mama acolo. Am visat că o să mă îmbrăţişeze din nou, că o să-i simt din nou mirosul – acel miros de flori şi de pământ din grădină –, că o să fim din nou împreună.

La asta mă gândesc când încerc să-mi înfrânez dorinţa de a folosi o piatră de foc. Oricât ar fi de tentant, dacă nu ai pregătirea necesară – dacă nu ai fost ales de zei – şi foloseşti o astfel de piatră, este considerat un sacrilegiu, şi nu ţi se mai permite intrarea în Lumea de Dincolo. Eşti condamnat să rămâi pe pământ ca o umbră, pe veşnicie.

Dar nu pot nega: cuvintele Artemisiei s-au

cuibărit adânc în mine. Există în ele un anumit grad de adevăr pe care nu îl pot nega – de ce ne-ar lăsa zeii să suferim atâta, aşa cum am făcut-o în ultima decadă? De ce nu i-au lovit pe kalovaxieni de îndată ce au călcat pe solul astrean? De ce nu ne-au protejat?

Nu vreau să pun astfel de întrebări. Şi asta pentru că nu am răspunsuri la ele. Probabil că Blaise şi Heron gândesc la fel, pentru că ne cufundăm cu toţii în tăcere. Când devine prea apăsătoare, îmi dreg glasul.

— Ei bine, cu siguranţă te bucuri să ştii că munca ta în mină a servit unei astfel de cauze, spun, schimbând subiectul.

Probabil că e deja ora ceaiului, ceea ce înseamnă că Hoa va intra curând cu o tavă cu ceai şi gustări pentru mine, de vreme ce nu am alte planuri pentru această după-amiază.

— Acum întoarceţi-vă cu toţii, trebuie să mă schimb de hidoşenia asta.

Trag de rochie. Va fi dificil să o scot fără ajutor, gulerul şi mânecile sunt atât de strânse încât mi-e greu să respir, iar catifeaua asta groasă îmi dă mâncărimi. Probabil Hoa va ajunge în câteva minute, dar nu vreau să mai aştept atât.

— Eu nu m-aş schimba în ceva prea confortabil, spune Blaise cu glas stins şi sper că din cauză că e întors cu spatele. Am o bănuială că prinţul îţi va face o vizită mai pe seară.

Mâinile îmi îngheaţă pe nasturii de la baza gâtului.

— Ce vrei să spui?

— După masă m-a tras deoparte şi m-a întrebat dacă sunt şi alte intrări spre camera ta.

— Te-a tras deoparte? întreb alarmată.

— Aveam gluga trasă, nu mi-a văzut faţa, mă asigură Blaise.

Fac o pauză.

— Şi mai sunt alte intrări în camera mea? întreb, uitându-mă în jur.

— Una, spune Blaise. Ampelio mi-a spus despre ea. Plănuia odată să o folosească pentru a te salva, imediat ce ar fi găsit un mod de a te duce în port fără să fii observată.

— Oh!

Simt o urmă de regret. Cât de diferită ar fi fost viaţa mea acum dacă ar fi găsit acea cale?

— De ce ar vrea Søren să se strecoare în camera mea? întreb înainte să mă gândesc prea mult la asta.

Heron râde atât de puternic, încât zguduie pereţii.

— Pleacă mâine pentru cine ştie cât timp şi voi doi abia aţi avut şansa să vorbiţi la masă. El avea mai multe să-ţi spună şi mă îndoiesc că sunt chestiuni care să poată aştepta săptămâni sau chiar luni pentru a fi spuse.

— Bine, zic eu, reuşind să-mi desfac nasturii de la gât.

Acum ar trebui să pot respira normal din nou, dar gândul că diseară s-ar putea să-l văd pe Søren mă lasă fără suflare. Cumva mă îndoiesc că va vrea doar să vorbim, iar ideea de a face şi altceva îmi lasă un gol în stomac. Îmi dreg glasul şi încerc

să îmi ascund tulburarea.

— Pentru că şi eu am mult mai multe să-i spun dacă vreau să-l întorc împotriva tatălui său.

Îmi reamintesc că sunt prinsă în joc şi, dacă voi crede măcar puţin în această minciună, atunci voi fi mai convingătoare. Atât timp cât îmi amintesc care este adevărata mea misiune. Voi strânge informaţii. Îl voi întoarce împotriva tatălui lui. Şi, când va veni vremea, îi voi tăia gâtul şi voi porni un război civil. Gândul îmi provoacă greaţă, chiar dacă eu am venit cu tot acest plan, dar sper că, dacă îmi voi spune mai des asta, voi accepta totul mai uşor.

— Cu puţin noroc, poate nu veţi sta doar de vorbă, desigur, spune Artemisia, prelungind cuvintele şi tratându-mă de sus. Trebuie să-l faci să se îndrăgostească de tine şi nu vei reuşi asta doar din vorbe.

— Ştiu, răspund, străduindu-mă să par detaşată.

Încearcă să mă necăjească, dar nu o voi lăsa să vadă cât de supărată sunt. Caut printre haine ceva mai potrivit. Ceva care arată destul de neoficial, ca şi cum nu aş aştepta pe nimeni, dar drăguţ. Aleg o tunică turcoaz simplă, legată în talie cu o bandă aurie lată. Desfac restul nasturilor de la rochia lui Cress şi o las să cadă la podea, apoi trag tunica peste cap şi o aranjez.

— Vă puteţi uita acum.

— Presupun că Art are dreptate, spune Blaise, deşi îmi dau seama din vocea lui că pare deranjat.

Îl aud cum se foieşte dincolo de zid, cum bate

din picior în podeaua de piatră.

— Doar ăsta este şi scopul, nu?

Îmi ia un moment ca să-mi dau seama că el chiar pune o întrebare, dar Heron intervine înainte să pot răspunde.

— Nu ar trebui să-ţi fie prea greu să-l săruţi. E destul de arătos pentru un kalovaxian.

Scutur din cap.

— Nu e vorba despre asta. O să fac ce-am de făcut. Doar că mă opresc, căci mi-e teamă să o spun cu voce tare. Nu ştiu exact ce fac.

— Orice ai face, văd că merge de minune, zice Blaise.

— Nu-s decât vorbe. Asta înseamnă că eu alerg şi sper ca el să mă urmeze. Nu m-am gândit ce-ar trebui să fac, după ce mă prinde din urmă.

Apoi nimeni nu mai zice nimic.

— Ai mai sărutat vreodată un băiat? mă întreabă Artemisia, spărgând tăcerea, în cele din urmă.

Mă ia prin surprindere şi simt cum mă îmbujorez.

— Nu, recunosc. Nu că aş fi avut cum s-o fac. În afară de Crescentia – şi acum Søren –, rareori vreun kalovaxian mi-a arătat vreun semn de bunătate. Şi cu siguranţă niciun interes romantic.

Brusc, îmi amintesc de rânjetul Kaiserului în timp ce mă priveşte insistent şi în minte îmi răsună cuvintele Împărătesei: *L-am văzut cum te priveşte*... *Nu e chiar subtil*, *nu-i aşa*? Dar nu e nici pe departe ceva romantic. Simt cum mi se întoarce stomacul pe dos, de parcă aş fi băut lapte stricat.

Probabil că arăt la fel de rău precum mă simt, pentru că Heron izbucneşte din nou în râs.

— Serios, să-l săruţi pe prinţ nu va fi chiar aşa de rău, cu siguranţă.

— Nu ştiu ce să zic, intervine Artemisia. Eu, una, n-aş vrea ca primul om pe care-l sărut să fie fiul celui care mi-a distrus ţara. Şi mie mi-ar veni să vomit.

— Nu, spune Blaise atât de încet, încât abia îl aud.

— Nu are sens să-l aperi pe Kaiser, Blaise, spun, trântindu-mă în pat pe spate, uitându-mă la tavanul din care se revarsă baldachinul. Ce spune Artemisia este, în orice caz, îngrozitor.

Blaise tuşeşte ca să-şi dreagă glasul.

— Nu. Vreau să spun că acela nu va fi primul tău sărut.

Îmi ia ceva să-mi dau seama la ce se referă. A trecut atât de mult timp de când s-a întâmplat încât nu-mi mai amintesc decât grădina înfloritǎ, faţa mai rotundă şi fără cicatrice a lui Blaise şi curiozitatea lui. Ridic sprâncenele şi mă uit în direcţia lui Blaise, dorindu-mi să-i văd faţa acum. Nu mi se pare corect că doar el poate să mă vadă. Oare roşeşte? De obicei se înroşea la faţă când se enerva, dar nu ştiu dacă l-am văzut vreodată jenat.

— Aia nu se pune, îi zic.

— Ce anume nu se pune? întreabă curioasă Artemisia.

Blaise nu îi răspunde.

— Când eram mici – aveam cinci ani sau pe-acolo – i-am văzut pe alţii sărutându-se, ştii cum e,

prin grădini sau pe la banchete, îi răspund eu. Astrenii nu erau chiar atât de pudici înainte de invazia kalovaxienilor. Şi… ei bine… cred că ne-am decis să încercăm şi noi şi…

— Nu, nu se pune, spune Artemisia înainte să termin.

— Un sărut e un sărut, bombăne Blaise.

— Ai vorbit precum cineva care n-a avut parte de unul real, chicoteşte ea amuzată.

— Bine, spune Blaise şi îmi dau seama din vocea lui că s-a încruntat. Gata cu vorbăria goală. Artemisia, tu trebuie să te întâlneşti diseară cu Kaiserul şi ar trebui să îţi fie destul de uşor să scapi, având în vedere cadoul de la Theo.

— Aş putea să o fac şi dormind, spune ea. Îi voi spune că Theo – adică Thora – e o fetiţă cuminte şi că nu face nimic interesant. Ar trebui să se termine repede.

— După aceea vreau să te strecori până în pădurea de chiparoşi şi să te întâlneşti cu mama ta – vezi dacă s-a decis. Doar ştii cum e. Dacă vrea să-l bată pe prinţ în Vecturia, va trebui să plece cel târziu în seara asta.

— Vasul mamei e mai rapid decât orice navă kalovaxiană, zice ea pufnind.

— Şi va avea mult de mers dacă vrea să avertizeze toate insulele. Eu n-aş risca. Heron, poţi să devii invizibil cu ajutorul pietrelor de aer?

— Cu siguranţă.

— Bun. Explorezi castelul la noapte? Vezi ce poţi auzi.

— În sfârşit, spune el, oftând profund. Nicio

supărare, Theo, dar camera asta e prea mică pentru mine.

— Nu-i nicio supărare, îl asigur.

— Artemisia, cât eşti plecată, poţi face rost de un pumnal pentru Theo? Ceva subţire şi uşor, care să poată fi ascuns cu uşurinţă? continuă Blaise.

— Sigur că pot, răspunde ofensată.

— Dacă niciunul dintre voi nu se întoarce până la răsărit…

Se opreşte. Aştept să-şi termine fraza. Ce va face? Va trimite oameni după ei? Va pleca el însuşi să îi caute? Nici el nu pare să ştie ce va face, pentru că oftează după un moment.

— Să vă întoarceţi până la răsărit.

— Da, domnule, spune Heron, ironizându-l.

O clipă mai târziu confirmă şi Artemisia, şi mai sarcastică.

Apoi aud paşi târşâiţi şi zgomotul produs de uşile de piatră care se deschid şi se închid. Paşi uşori cu ecou pe hol, în direcţii diferite. Rămân doar cu Blaise. Sunt foarte conştientă de prezenţa lui – aproape că îl pot auzi cum respiră, cum îi bate inima.

— Nu trebuie să treci prin toate astea, îmi zice în cele din urmă. Spune-o, Theo, şi te voi scoate de aici. Putem să plecăm departe de aici, să ne facem aliaţi, să adunăm forţe şi să-i atacăm când vom fi destul de puternici.

E o ofertă tentantă, dar scutur din cap.

— Ai auzit de Goraki? întreb.

Tace, aşa că bănuiesc că nu.

— E o ţară mică la est de aici, mai mică decât

Astrea, continui. Sau aşa era. Acolo au fost kalovaxienii înainte de Astrea. Nu vorbesc mult despre asta; presupun că majoritatea au şi uitat până acum cum se numea. Crescentia îşi mai aminteşte puţin despre asta şi mi-a spus câteva lucruri. Acolo s-a născut ea – prin urmare, cred că acolo s-a născut şi prinţul. Cress mi-a spus că locuitorii nu aveau puteri magice, dar erau cunoscuţi pentru meşteşugurile lor. Aşa că au venit kalovaxienii peste ei şi i-au cucerit, exact aşa cum au făcut cu noi. I-au înrobit pe cei care nu au fost ucişi din prima şi pe majoritatea i-a repartizat să se ocupe de producţia de mătase pe care o vindeau apoi peste tot în lume, până când nu a mai rămas nimic din ea. Când au plecat, au dat foc la tot ce s-a putut şi au găsit alt loc pe care să-l ocupe şi să-l distrugă. Ne-au găsit pe noi.

— Theo… începe Blaise.

— Ştiu ce urmăresc, Blaise, spun cu glas tremurând. Au mai făcut asta şi altor ţări – mai multor ţări decât ştiu. Şi ne-o vor face şi nouă. Goraki a rezistat zece ani. Cât timp crezi că mai e până când minele noastre vor seca, iar noi vom deveni neînsemnaţi pentru ei?

Nu răspunde.

— Planul meu e un bun început. Ştii că aşa e şi ştii că poate funcţiona, iar dacă funcţionează, kalovaxienii vor fi divizaţi, se vor lupta unii cu alţii până când o altă familie regală va ieşi învingătoare. Când vom avea o armată şi vom ataca, de data asta ei vor fi cei vulnerabili. E cea mai bună şansă şi s-ar putea să fie singura pe care

o avem.

Pe moment nu spune nimic şi mă întreb dacă ne vom certa.

— Intru, spune în cele din urmă.

Nu protestez. Nu vreau să mă împotrivesc. Oricât ar fi de periculos, prezenţa lui e încurajatoare. Când pot să-l văd şi să-l aud, mă conving că nu am luat-o razna şi nu l-am inventat. Îl aud cum se strecoară din camera lui de pază, cum sabia zăngăne pe podea şi cizmele grele străbat podelele de piatră. Uşa se deschide şi el intră. Nu am încuietoare, dar el o închide cu o mişcare fermă şi apoi se întoarce şi mă priveşte.

— Îmi ascunzi ceva, îmi spune.

Îi ascund atât de multe lucruri. Avertismentul Împărătesei, sentimentele mele pentru Søren, adevărata natură a prieteniei mele cu Crescentia. Chiar dacă aş vrea să-i spun toate astea, n-aş şti de unde să încep. Aşa că, spre binele amândurora, voi minţi în continuare. Râd încordată.

— Sunt doar îngrijorată. Mă poţi învinui pentru asta? De parcă sunt pe marginea unei stânci şi încerc să-mi menţin echilibrul, ştiind că şi cea mai mică adiere m-ar putea împinge în gol.

Dă să spună ceva. Ştiu că se va oferi iar să mă scoată de aici. Nu sunt sigură că aş putea spune nu şi a doua oară.

— Dar am totul sub control. Ai văzut şi tu. Toţi mă subestimează şi nu vor bănui nimic până ce nu-i voi înjunghia în spate.

Când eram copii, jucam un joc care presupunea să ne ciupim unul pe altul de zona

sensibilă de sub braţ, ca să vedem cine reacţiona primul, cine plângea, se ferea sau clipea. Mi se pare că în situaţia asta suntem acum. Care dintre noi îşi va arăta primul frica? Nu voi fi eu aceea. Îi susţin privirea şi încordez maxilarul, încercând să-i transmit că sunt încrezătoare, deşi nu este aşa. Oftează şi coboară privirea.

— Te descurci bine, dar nu pot să nu mă gândesc că, dacă Ampelio ar fi aici, m-ar jupui de viu pentru că am fost de acord cu acest plan. I-am promis că o să te protejez, nu că o să te trimit direct în braţele duşmanului.

— Blaise, Søren a fost ideea ta – şi a fost o idee bună.

Ezit şi îmi concentrez atenţia pe peretele din spatele lui. Dacă mă uit la el, sunt sigură că îmi va vedea clar toate secretele.

— Nu este ca tatăl lui. Nu este crud.

Trage aer adânc în piept şi oftează.

— Cred că ai dreptate, spune. Dar şi Artemisia are dreptate. Primul tău sărut nu ar trebui să fie cu el.

Mă uit surprinsă la el. Mă priveşte atât de pătrunzător, că nu mă pot uita în altă parte. Şi nu vreau.

— Ai spus că pe tine te-am sărutat prima dată, subliniez, uimită de cât de repede a început să-mi bată inima.

— Ei bine, spune, făcând un pas spre mine.

Şi apoi altul. Se opreşte doar când ne mai separă câţiva centimetri. Apoi începe să-mi vorbească în şoaptă şi îi simt respiraţia caldă pe

obraji.

— Mi s-a spus că ăla nu se pune.

Gura lui se apropie de a mea. Vreau să-l îndepărtez, dar, în acelaşi timp, vreau şi să îl trag mai aproape, deşi această dorinţă mă ia prin surprindere. Când s-a întâmplat asta? E prietenul meu – cel mai vechi prieten al meu şi singurul pe care îl am. Dar e ceva mai mult între noi. Blaise mă sperie, dar mă face şi să mă simt în siguranţă. Îmi aduce aminte de viaţa mea de dinainte, când eram iubită şi protejată, când nu aveam cicatrice şi eram înconjurată de oamenii pe care îi iubeam. Cum poate să mă facă să simt atâtea?

Dar nici nu apuc să mă gândesc prea bine la ce se întâmplă, că ridic capul şi-mi lipesc buzele de ale lui. Blaise şi Artemisia au dreptate: nu ar trebui să-l sărut prima dată pe Søren. Chiar dacă nu este ca tatăl lui, tot este unul de-ai lor şi asta chiar nu aş vrea să le ofer.

Pentru o clipă, Blaise stă nemişcat şi e ca atunci când ne-am sărutat în copilărie, de parcă facem toate aceste gesturi fără să avem o dorinţă vădită. Chiar când vreau să mă retrag, începe să mă sărute. Mă apucă de talie şi mă trage mai aproape de el, transmiţându-mi căldura lui prin mătasea rochiei mele. Când se retrage, rămâne destul de aproape încât îi mai simt respiraţia pe buze.

— Cred că acum Artemisia ar fi de acord că *asta se pune*, îi spun în şoaptă, ridicându-mă ca să-i ating faţa.

Îmi dă drumul şi mă ia de mână. Brusc, se

întunecă la faţă şi mă strânge tot mai tare de mână până începe să mă doară.

— Prinţul va ajunge în curând, sunt sigur, spune, în timp ce îmi dă drumul mâinii. Să nu faci vreo prostie în seara asta.

O spune pe un ton dur, dar îl cunosc suficient de bine pe Blaise ca să-mi dau seama că mă tachinează, aşa cum făcea când eram mici. Din cauza acestei vieţi dure şi-a pierdut voioşia şi tratează totul cu o gravitate care pare apăsătoare când te apropii prea mult.

Râd, dar el nu schiţează nicio reacţie, ceea ce mi se pare destul de nedrept în condiţiile în care pe faţa mea poate vedea clar că am îndoieli şi sufăr. Am vorbit adesea cu Cress despre primul sărut – cu cine voiam să ne sărutăm prima dată, cum ne doream să se desfăşoare totul. Ea visa la un prim sărut cu prinţul, în ziua căsătoriei lor, aşa cum se întâmpla în cărţi. Ce visam eu era mai puţin romantic, dar cu siguranţă era mai mult decât acum. Niciodată nu m-am gândit că cel pe care aveam să-l sărut prima dată avea să regrete asta la fel de mult precum pare să o facă acum Blaise. Nici măcar nu mă priveşte.

Mă îmbujorez din cauza stânjenelii, dar mă forţez să zâmbesc, ca să nu îl las să vadă asta.

— Nu-ţi face griji, *păstram prostiile* pentru mâine sau poate pentru săptămâna viitoare. Nu m-am hotărât încă, îi răspund.

Reuşeşte să zâmbească, însă tot nu se uită la mine. Când se întoarce să plece, sunt tentată să-l strig, dar renunţ de îndată ce deschid gura. Mă

îndoiesc, oricum, că m-ar fi ascultat, indiferent dacă sunt sau nu regina lui.

Musafir

Lui Blaise nu îi plăcea deloc că mă ţineam ca un scai după el peste tot când eram mici. Fugea, se ascundea, îmi scornea porecle şi eu tot nu îl lăsam în pace. Dar odată, pe când exploram un tunel în temniţele abandonate de sub palat, şi-a pierdut răbdarea. M-a închis în tunel. După doar zece minute m-a găsit Birdie plângând, dar, pentru el, a fost cea mai mare belea în care a intrat vreodată.

— Într-o zi, ea va fi regina noastră, i-a spus tatăl lui mai târziu.

Nu mi-l amintesc pe tatăl lui Blaise ca fiind un om furios. Era genul de om rar întâlnit care asculta mult mai mult decât vorbea şi care nu ridica niciodată tonul. Dar în ziua aceea a fost mai aprig decât îl văzusem vreodată.

— Dacă vrei să devii Păzitor, protejeaz-o cu orice preţ, pentru că fără ea nu există Astrea.

Acum nu pot să nu mă gândesc la acea zi, după ce Hoa a strâns tava cu cina şi ceaiul pe care mi le-a adus. Acum nu-mi rămâne decât să văd dacă Søren îşi va face apariţia. Artemisia şi Heron încă nu s-au întors, deci e doar Blaise, şi nu am mai vorbit de când a plecat din camera mea, acum câteva ore. Între noi s-a aşternut o linişte stranie şi apăsătoare, ca o glugă de lână într-o zi caniculară de vară. Mă simt din nou ca un copil, agăţându-mă

de el deşi nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine, chiar dacă ştiu că asta nu-i adevărat. El e aici, mă ajută, n-ar face asta dacă nu i-ar păsa. Dar poate că se gândeşte la porunca tatălui lui de a mă proteja. Poate că loialitatea lui faţă de mine, ţinând cont de sângele meu regal, este cea care îl ţine aici, nu eu.

Mă înfurii numai când mă gândesc la asta.

El a fost cel care a venit în camera mea – chiar i-a trimis pe ceilalţi afară înainte. El a fost cel care a adus vorba despre sărutul nostru din copilărie. El a dat tonul. Vreau să vorbesc despre asta, dar aşa am ajunge la o altă ceartă, iar eu am obosit să mă cert cu el.

Mama mea îşi îndepărta mereu iubirile, alegând câte un favorit pentru fiecare anotimp, deşi Ampelio era de obicei prin preajmă şi nu-i ieşea niciodată complet din graţii.

Mă întreb cum reuşea să facă asta – şi nu e prima dată când îmi pun această întrebare. Îmi fac griji doar din cauza a doi băieţi şi deja mă simt ca şi cum aş fi ruptă în două. Ar trebui să fie simplu: unul este aliatul meu, celălalt îmi este duşman, într-o lume perfectă, asta ar fi tot şi astfel lucrurile ar fi simple, dar acum nici nu pot să sper la aşa ceva. Încă simt atingerea caldă a buzelor moi ale lui Blaise, chiar şi acum când mă privesc în oglindă şi mă întreb ce va crede Søren când mă va vedea.

Dacă mă va vedea. Trebuie să fie aproape miezul nopţii acum şi nici urmă de Søren. Probabil că s-au înşelat.

— De ce nu-ţi place de Dragonsbane? îl întreb

pe Blaise, când tăcerea devine insuportabilă.

— Ba îmi place, răspunde, clar luat prin surprindere.

— Nu-ţi place totuşi, insist. De fiecare dată când e adusă în discuţie, pare că eşti deranjat. Mereu este ultima ta variantă. Nu ai încredere în ea, dar a salvat atâţia oameni…

— Dacă şi-au putut permite să fie salvaţi, spune şi oftează. Nu încerc… Înţeleg. E scump să-şi întreţină vasul şi echipajul. Nu o pot învinovăţi pentru că are nevoie de bani, dar am văzut oameni care au murit pentru că nu şi-au putut permite ajutorul ei. Şi atacurile asupra Kaiserului…

— A fost un ghimpe în coasta lui încă de la asediu, asta nu poţi nega.

— Oare nu? Ampelio a făcut-o des, de-a lungul anilor. Navele alea pe care le-a atacat, cargourile alea? Cine crezi că făcea parte din echipaj? O mână de kalovaxieni şi de zece ori mai mulţi robi astreni. Cine crezi că a luat bărcile de salvare înainte ca vasul să se scufunde? Şi cine crezi că a rămas în lanţuri să se înece? protestează Blaise, ridicând tonul, furios aşa cum nu l-am mai văzut vreodată.

Simt un gol în stomac când mă gândesc la toţi acei astreni care s-au înecat prinşi în lanţuri, neajutoraţi şi îngroziţi.

— Niciodată nu m-am gândit la asta, recunosc în şoaptă.

Oftează uşor.

— A făcut şi mult bine, nu voi nega asta. Dar preţul plătit… Ampelio credea că era prea mare,

iar eu sunt de acord cu el.

Înainte să apuc să răspund, se aude un ciocănit în uşă, încet şi timid.

— Theo? şopteşte Blaise, încremenind dincolo de zid.

— Am auzit, spun la fel de încet.

Mă ridic din pat şi îmi întind rochia, apoi mă îndrept spre uşă. Când ajung la jumătatea drumului, aud ciocănitul din nou, puţin mai tare. Îmi dau seama că nu dinspre uşă, ci dinspre dulapul cu haine. Apuc cel mai apropiat lucru – un sfeşnic de alamă de pe măsuţa de lângă pat –, în timp ce inima îmi bate atât de tare, mai să-mi sară din piept. De ce este cineva în dulapul meu cu haine? Dar nici nu apuc să termin întrebarea, că îmi dau seama că este, de fapt, Søren.

— Probabil a găsit cheia, îi şoptesc lui Blaise.

Nu-mi zice nimic.

Dar de când stă acolo? Şi ce a auzit? Mă îngrijorez şi mai mult şi strâng sfeşnicul şi mai tare.

Mânerul de porţelan scoate un zgomot, apoi uşa şifonierului se deschide şi îl văd pe Søren ieşind împleticit de acolo, abia reuşind să se ţină pe picioare. Oricât de neîndemânatic ar fi, dă dovadă de multă graţie când iese, mai ales că dulapul meu este îngrozitor de mic ca să poată încăpea în el. Rochiile mi-au fost împinse în lături, iar în spatele lui, în fundul dulapului, pot zări gura unui tunel.

Să ştiu că am un tunel în şifonier e cu siguranţă de ajutor, deşi mi-e ruşine că nu l-am găsit chiar eu. Nu că aş fi avut prea multe şanse să

fac astfel de cercetări înainte, când vechile Umbre mă supravegheau în permanenţă.

Dar de când stătea acolo? Dacă ne-a auzit vorbind, îmi va fi foarte greu să vin cu o explicaţie convingătoare.

— Søren? spun, încercând să par cât mai surprinsă.

Las braţele să-mi cadă pe lângă corp şi încerc să-mi ascund panica.

— Ce faci aici?

Se îndreaptă, uitându-se la mine, apoi la rochie şi la sfeşnicul pe care îl ţin în mână. Nu are nicio bănuială, îmi dau seama. Dacă m-ar fi auzit vorbind despre Dragonsbane ca aliat, nu ar arăta nicidecum atât de amuzat. Îmi vine să răsuflu de uşurare, dar mă străduiesc să par în continuare surprinsă.

— Scuză-mă, plănuiam să meargă un pic mai uşor, spune, scărpinându-şi ceafa şi zâmbindu-mi sfios. Vorbeai cu cineva?

Mă uit în direcţia lui Blaise şi ridic din umeri către Søren.

— Umbrele mele, îi explic, arătând spre pereţi. Am auzit un zgomot şi m-am speriat puţin.

Se încruntă şi se uită, la rândul lui, la pereţi.

— Umbrele tale sunt aici? Chiar şi atunci când dormi?

Chicotesc, începând să flirtez cu el.

— Sunt o fată foarte periculoasă, Înălţimea Voastră. Kaiserul vrea să se asigure că nu incit rebelii la violenţă sau că nu-mi fac de cap cu prinţii.

— Ah, spune.

Deşi camera e luminată doar de razele lunii care se strecoară pe fereastră, pot să jur că s-a înroşit la faţă.

— Crezi că pot fi convinse să se uite în altă parte în noaptea asta? întreabă el.

— Poate, dacă le rogi frumos, spun, coborând apoi puţin glasul. De ce? Plănuiai să porneşti o revoluţie în noaptea asta?

În ochii lui Søren care sclipesc în lumina lunii văd o urmă de amuzament. Se roteşte apoi spre pereţii camerei mele.

— O iau pe domniţa Thora la o plimbare. Ne întoarcem peste câteva ore. Nu va intra în niciun bucluc cât va fi cu mine, spune, folosindu-şi tonul autoritar de prinţ care dă ordine.

— Eşti sigur? insist. E o chestiune serioasă.

— Tu de partea cui eşti?

Ştiu că glumeşte, dar cuvintele lui mă ating oricum, amintindu-mi că trebuie să am grijă.

— Kaiserului nu îi va plăcea, intervine Blaise.

Şi-a coborât glasul şi pare mai răguşit. Dacă nu aş şti că e el, aş presupune că vocea aparţine cuiva mai în vârstă. Cuiva care nu prea vorbeşte în mod obişnuit.

— Kaiserul nici nu trebuie să ştie, spune Søren. Şi eu voi avea grijă să fiţi recompensaţi pentru asta.

Blaise ezită, de parcă chiar ar analiza propunerea.

— Două ore, spune.

Søren dă din cap triumfător şi se îndreaptă

spre mine. Îmi ia sfeşnicul din mână şi merge până la vatra de foc în care flăcările sunt pe cale de a se stinge, aplecându-se, cu spatele la mine. Când se îndreaptă, lumânarea e aprinsă.

— Haide, atunci, spune, apropiindu-se şi luându-mă de mână ca să mă tragă spre tunelul din fundul dulapului. Nu avem prea mult timp, vreau să-ţi arăt ceva.

— Oh, oare ce? întreb cu inocenţă. Armate? Arme? Ce altceva mai trebuie pentru o rebeliune?

Se uită iar la ziduri, înainte să-mi arunce o privire ameninţătoare.

— Ai grijă sau s-ar putea ca ei să se răzgândească, spune, fără să-i piară entuziasmul din privire.

Fără să vreau, mă cuprinde şi pe mine entuziasmul lui contagios. Simt fiori de plăcere în timp ce mă strânge de mână. Sper că Blaise nu vede efectul pe care îl are Søren asupra mea – sau, dacă vede, să creadă că doar joc un rol.

Vezi? *Pot flirta cu oricine vreau*, *pot săruta pe oricine*. *Asta nu înseamnă nimic pentru mine şi nici sărutul nostru nu a însemnat ceva*, aş vrea să-i zic.

Trebuie să mă îndepărtez de el cât mai repede, aşa că îl urmez pe Søren spre dulap. Îmi ţine uşa deschisă, dar înainte să păşesc înăuntru mă trage spre el, ferindu-mă astfel şi de privirea lui Blaise. Îşi lasă capul în jos spre mine, astfel că frunţile noastre aproape că se ating.

— Eşti frumoasă, îmi spune în şoaptă.

Pare ruşinat, ceea ce mă face să mă întreb dacă a mai spus asta cuiva vreodată. Simt cum mă

cuprinde satisfacţia. La urma urmei, nu poţi lua o astfel de replică drept ceva neînsemnat. Chiar mă place. Încerc să ignor celelalte reacţii pe care cuvintele lui mi le provoacă – simt cum îmi ard obrajii, cum mi se face pielea de găină.

— Serios? întreb, lăsând capul într-o parte şi ridicând dintr-o sprânceană. Şi chiar mă gândeam că nu trebuia să mă fi schimbat de rochia aceea gri.

Râde şi mă împinge spre o uşă din spatele dulapului meu cu haine, care e atât de mică încât încapi doar dacă te târăşti prin ea.

Aminet

Tunelul e îngust, aşa că ne târâm vreo cinci minute, după care devine destul de înalt încât să îl străbaţi doar aplecat. După alte zece minute devine de mărimea unui hol obişnuit, ca acela pe care am mers când m-am întâlnit cu Blaise. Søren merge alături de mine acum. Trecem de intrările în alte tuneluri, strecurându-ne ca nişte păianjeni spre cine ştie unde. Tuneluri pe care eu şi Blaise nu le-am găsit când eram mici, dar care s-ar putea dovedi utile acum.

Sfeşnicul nu e destul de mare pentru a lumina întregul tunel. Dar e suficient cât să văd că Søren are praf pe obraji şi prin părul blond. Şi după privirea lui sunt sigură că şi eu am, dar nu mă deranjează. Prefer praful în locul cenuşii. Încerc să nu iau în seamă fluturii din stomac pe care mi-i provoacă zâmbetul lui, dar l-am văzut atât de rar

aşa, încât nu mă pot abţine şi îi zâmbesc şi eu, la rândul meu.

— Ai ceva aici… încep şi mă întind să îl curăţ pe obraz.

Îi simt pielea rece şi aspră de la bărbierit. Se uită în ochii mei şi brusc mă intimidează. Las mâna în jos şi o iau înainte.

— Cum ai găsit tunelul, totuşi? îl întreb.

— Palatul e plin de tuneluri spune, ajungându-mă din urmă. Trebuie doar să le cauţi. Ăsta duce spre camera mea şi spre alte câteva camere din aripa de nord. Mai e un tunel care cred că duce în temniţe, dar nu l-am încercat încă.

— Sunt cumva jenată că nu mi-am dat seama că aveam o uşă în dulap.

— Ei bine, având Umbrele care te păzesc, nici nu poţi explora prea multe.

Nu îi pot spune că am explorat destul înainte de asediu. Aşa că tac.

— Mereu sunt aici? Umbrele tale? continuă el.

— Mereu, spun cu un oftat care sper să sune a resemnare, dar nu a protest. De asta se numesc Umbre.

— Totuşi chiar şi atunci când dormi? Chiar şi când îţi schimbi hainele? se încruntă.

— Nu prea am de ales.

Sper că, în cavalerismul lui, nu va încerca să mă scape de Umbre. Şi nu ştiu cum aş putea să-l conving să nu facă asta fără a ridica suspiciuni.

— Oricum, umblă vorba că sunt eunuci. Kaiserul nu vrea să-şi asume vreun risc ca cineva să aducă vreo atingere proprietăţii lui, adaug cu o

privire plină de subînţeles.

Chiar dacă lumina sfeşnicului este slabă, văd că s-a cam albit la faţă. Mă întreb dacă şi el a observat, ca Împărăteasa, interesul pe care mi-l arată tatăl lui, dar nu îndrăznesc să-l întreb asta.

— Søren, unde mergem?

— Puţin mai departe, spune, trecând în faţa mea şi pipăind pereţii de piatră.

Mă încrunt.

— Asta e tot ce-mi vei spune?

Se uită la mine peste umăr şi îmi zâmbeşte.

— Credeam că elementul-surpriză îţi va stimula simţul aventurii.

— Ce te face să crezi că am aşa ceva? i-o arunc la rândul meu.

— Să spunem că este doar o bănuială.

Găseşte piatra pe care o căuta şi o apasă. Aceasta se mişcă mult mai uşor decât cea pe care a trebuit să o apăs eu când m-am întâlnit cu Blaise. Brusc, simt atingerea aerului de afară, surprinzător de rece şi mirosind a sare de mare.

— Portul? întreb surprinsă.

Ies din tunel şi calc pe nisip. Aud valurile care se sparg în depărtare.

— Nu. E plaja, zic, mijind ochii ca să văd linia orizontului.

Nu ştiu la ce mă aşteptam, dar sigur nu la asta. Nici măcar nu mă gândisem că am putea părăsi palatul.

— Spuneai că îţi place marea, zice, venind lângă mine.

Se apleacă, înfige sfeşnicul în nisip pentru a

stinge lumânarea şi îl lasă acolo.

— Şi mie îmi place. Dar nu asta e surpriza.

Mă ia de mână atât de firesc, de parcă ar mai fi făcut asta de mii de ori. Degetele mele se întrepătrund cu ale lui şi palma lui strânsă apasă peste a mea când mă trage după el. Deşi ştiu că tot ce se întâmplă acum face parte dintr-un joc pe care eu îl controlez, aş vrea să dea drumul mâinii, nu pentru că atingerea lui mi-ar provoca repulsie, ci pentru că asta ar trebui să simt, dar nu e cazul. După cum a subliniat Artemisia, este fiul omului care ne-a distrus ţara şi pe toţi cei pe care i-am iubit. Băiatul care a ucis nouă dintre oamenii mei pentru că tatăl lui i-a cerut-o. Prin urmare, nu ar trebui să-mi placă asta, şi totuşi îmi place.

Mă conduce peste o dună, spre ţărm, unde valurile se întrepătrund cu nisipul şi o formă mică şi întunecată se iţeşte la doar câţiva metri distanţă. O barcă, dacă poate fi numită astfel. Nu e un drakkar, nici măcar un vas cu pânze. Este o goeletă cu un catarg mare, o carenă mică şi o velă roşie strânsă.

— Le-ai promis Umbrelor mele că mă voi întoarce în două ore, îi reamintesc. Ce-ai plănuit, mai exact?

— Doar o scurtă călătorie. Nu-ţi face griji, e surprinzător de rapidă – ne va rămâne timp, mă asigură.

Trebuie să-mi ridic rochia deasupra genunchilor, ca să nu o ud când intru în apă, dar imediat ce ajungem mai departe, îi dau drumul. Lui Søren pare că nici nu-i pasă că se udă. Apa îmi

ajunge până la şold când ne apropiem de goeleta care pluteşte, iar Søren mă cuprinde de talie ca să mă ridice. Partea de jos a rochiei e udă fleaşcă, dar fac tot posibilul să o storc. O clipă mai târziu urcă şi el pe barcă. Când îmi vede rochia, zâmbeşte amuzat.

— Scuze, la asta nu m-am gândit. Am câteva rânduri de haine jos, dacă vrei să te schimbi în ceva, cât se usucă. Sunt hainele mele de navigat, deci s-ar putea să nu fie ceva cu care eşti obişnuită, dar… zice el, oprindu-se de îndată ce îşi dă seama că turuie.

E agitat, îmi dau seama, deşi pare ridicol. Søren este stoic şi are sânge rece, e un războinic kalovaxian până în măduva oaselor. Cum poate fi atât de emoţionat tocmai în preajma mea?

— Îţi mulţumesc. Te schimbi şi tu?

Încuviinţează din cap.

— Într-un minut, îmi răspunde. Întâi, să o luăm din loc.

Merge spre catarg şi aprinde două felinare care sunt agăţate acolo – o lumină slabă şi galbenă învăluie barca. Îmi întinde mie unul, apoi merge să desfacă vela.

Îl las să-şi facă treaba şi mă îndrept spre cabină. Este un vas mic şi simplu, după moda kalovaxiană, cu o pătură groasă de lână întinsă pe punte, cu un coş împletit şi un alt felinar peste el, ca să nu fie zburat de vânt.

Uşa se deschide cu o simplă atingere şi păşesc înăuntru cu grijă, urcând câteva trepte care duc în cabina întunecoasă. Pun felinarul în faţă şi intru în

încăperea decorată la fel de auster ca restul navei, cu un singur pat îngust şi un mic dulap beteag. Patul este nefăcut şi pe podea sunt haine aruncate la întâmplare. Nu mă pot abţine să zâmbesc când văd această latură neaşteptată a lui Søren. La curte e atât de aranjat, fără un fir de păr nelalocul lui sau o singură cută pe haine, dar aici, pe mare, e un leneş.

Păşesc cu mare grijă peste hainele mototolite şi peste câteva pocale şi farfurii goale, răsturnate, şi îmi croiesc drum spre sertare. Înăuntru găsesc pantaloni simpli de in şi o bluză albă din bumbac cu nasturi în faţă. Ambele sunt prea mari pentru mine şi trebuie să le suflec până la genunchi şi la coate ca să pot intra în ele, dar sunt confortabile şi, deşi sunt curate, încă miros ca Søren – a apă de mare şi a lemn proaspăt tăiat.

Când ies înapoi pe punte, vela e complet desfăşurată, iar Søren e la cârmă, cu spatele la mine. Se întoarce când aude că mă apropii şi izbucneşte în râs de îndată ce mă vede. Îmi ard obrajii de ruşine.

— N-aveam ce să fac mai mult de atât, spun, aranjându-mi jenată bluza prea lungă şi verificând dacă pantalonii nu mi-au ajuns mai jos de şolduri.

— Nu, nu e asta, spune, scuturând din cap. Doar că e… ciudat să te văd în hainele mele.

— Nu atât de ciudat pe cât se simte, subliniez, uitându-mă în jos, la pantaloni. Nu cred că m-aş putea obişnui să port haine bărbăteşti.

Se opreşte din râs.

— Totuşi eşti frumoasă, îmi spune şi simt cum

obrajii îmi ard şi mai tare. Dacă vrei, poţi să mergi înapoi în cabină, unde e un pic mai cald.

De data asta, izbucnesc eu în râs.

— Nu vreau să te jignesc, Søren, dar n-am văzut niciodată o cameră la fel de dezordonată ca a ta, îl şicanez.

Acum se înroşeşte el.

— În plus, continui eu, scrutând cerul, îmi place aici.

Când mă uit la el, îl surprind privindu-mă într-un anumit fel care mă face să simt că am fluturi în stomac.

— Ai nevoie de ajutor? îl întreb.

Dă din cap că nu.

— Asta îmi place la Wås. Nu are nevoie de un echipaj, ci doar de mine, spune şi îmi întinde o cutie de chibrituri.

E mică, dar e cel mai periculos lucru cu care mi s-a îngăduit să umblu până acum, cu o supraveghere aşa minimală. Nici măcar nu pot folosi un cuţit pentru friptură când mănânc singură în camera mea, deşi nu ştiu pe cine cred ei că aş putea încerca să ucid. Pe Hoa? Sau poate doar sunt îngrijoraţi că aş încerca să mă sinucid.

— Poţi aprinde felinarul ăla? mă întrebă arătând spre unul de pe pătură.

Dau din cap că da, deşi nu sunt sigură. Am văzut alţi oameni aprinzând chibrituri, dar eu nu am făcut-o niciodată. Primele încercări sunt stângace; rup câteva beţe până când unul scânteiază, în sfârşit, şi mă sperie atât de tare, încât aproape îl arunc. Reuşesc să aprind fitilul

chiar înainte să-mi ajungă flacăra la degete.

— Wås, repet când s-a aprins.

Mă aşez lângă felinar şi mă întind pe spate, uitându-mă la cerul nopţii care pare o catifea neagră împânzită cu mii de diamante. E puţin răcoare, dar e bine-venită pentru a domoli o seară atât de fierbinte.

— Şi-ai numit barca după zeiţa pisicilor?

— E o poveste lungă.

— Mai avem la dispoziţie cam o oră şi jumătate, îi reamintesc, sprijinindu-mă într-un cot şi privind cum ajustează unghiul velei pentru a prinde vântul. Bluza albă îi flutură şi se ridică din cauza brizei, dezvăluindu-i abdomenul bine făcut. Încerc să nu mă uit insistent, dar mă surprinde şi îmi zâmbeşte.

— Ai dreptate. Mai lasă-mă doar un minut.

Potriveşte încă o dată vela şi se asigură că ne îndreptăm în direcţia corectă, apoi merge în cabină să se schimbe.

Cât îl aştept, mă întind din nou şi mă uit la stele. Pentru prima dată în ultimii zece ani, sunt singură. Sunt în afara palatului, cu cerul deasupra şi inspir aer proaspăt de mare. E un sentiment pe care nu vreau să-l uit niciodată. După câteva minute, Søren se întoarce şi se aşază lângă mine, mai aproape decât ar îndrăzni dacă am fi oriunde altundeva. Mă ridic şi mă las pe spate, sprijinită în coate. Tot mai e un centimetru între noi, dar chiar şi aşa, atmosfera e la fel de încărcată ca înainte să lovească fulgerul.

— Deci. Wås, spun prompt.

Urechile i se înroşesc.

— Tata mi-a dat-o când am împlinit şapte ani, dar atunci era doar o carcasă. Există tradiţia ca băiatul să-şi construiască propriul vas. Au trecut patru ani până am ieşit cu ea pe mare şi alţi doi, ca să fiu şi mândru de ea. Acum e cel mai rapid vas din tot portul.

— Impresionant, spun, trecându-mi degetele peste puntea lucioasă de lemn de lângă pătură. Dar ce legătură are cu pisicile?

Începe să se joace cu un fir de lână din pătură.

— Pe docuri sunt multe pisici, sunt sigur că ai observat. Desigur, marinarii cei mai experimentaţi ştiu că trebuie să împrăştie coji de portocală în jur, pentru ca pisicile să nu urce pe bărci, dar nimeni nu s-a gândit să-mi spună şi mie asta. Probabil şi-au zis că e amuzant să-l vezi pe prinţişorul arogant urcând pe barca lui de tot râsul şi găsind zeci de pisici peste tot. Mai grav e că pisicile începuseră să mă placă. Câteva dintre ele mă urmăreau pe docuri ca nişte rătuşte care se ţin după mama lor. Oamenii începuseră să-mi spună Wåskin.

Copilul lui Wås. Nici pe departe o poreclă care să inspire teamă. Pufnesc în râs, deşi încerc să mă abţin, dar îmi dau seama că şi Søren râde. Nu cred că l-am mai auzit vreodată râzând aşa sincer, dar ceva e schimbat la el de când am plecat din palat. Aici e mai blând, e mai deschis.

Mi-ar fi plăcut să nu fie astfel, căci acum e şi mai uşor să îl plac.

Scutură din cap şi zâmbeşte. E prima oară când îl văd zâmbind cu adevărat, fără nicio

rezervă, ceea ce mă face să uit o clipă de toate gândurile despre intrigi şi crimă. O clipă, îmi imaginez că sunt o fată simplă, care a ieşit la o întâlnire secretă cu un băiat pe care îl place. Păţesc pe o cale periculoasă, dar, dacă îl voi face să se îndrăgostească de mine, atunci trebuie să creadă că şi eu simt ceva pentru el. Aşa că îmi dau voie doar în această seară să cred că e chiar atât de simplu.

— E o poreclă binemeritată, trebuie să recunosc, îmi spune, în timp ce i se înroşesc obrajii. Şi au început să-mi şi placă micile bestii. Nu deranjau pe nimeni. Barca era călduroasă şi mirosea a peşte.

Ridică din umeri. Brusc, văd cum privirea i se întunecă.

— Tatălui tău nu îi plăcea ca moştenitorul său să fie asociat cu zeiţa pisicilor.

Strânge buzele.

— Se gândea că era nedemn pentru orice kalovaxian, ca să nu mai vorbim de un prinţ. Mi-a spus că fie aveam eu grijă de asta, fie se ocupa el. Aveam nouă ani, dar ştiam ce însemna asta. Şi am încercat, dar cojile de portocală nu mai mergeau. Se obişnuiseră cu mine, erau atât de ataşate, încât nu aveam cum să le mai îndepărtez.

— Deci a trebuit să le omoare el?

Søren ezită. Apoi dă din cap că nu.

— Eu am făcut-o. Mi s-a părut mai… nobil. Erau responsabilitatea mea. Şi am făcut-o să fie cât mai puţin dureros. Am otrăvit apa pe care le-o pregătisem. Nimeni nu mi-a mai spus Wåskin după

aceea, cel puţin nu în faţă.

Se uită drept înainte, cu ochii albaştri pierduţi undeva în zare, luându-şi din nou acea expresie încruntată şi dură.

E povestea tristă a unui copil alintat. Să omori nişte animale nu ţi se mai pare la fel de îngrozitor când ţi-ai văzut mama măcelărită, când ţi-ai înjunghiat tatăl în spate, chiar în timp ce fredona un cântec de leagăn. Dar suferinţa lui Søren e sinceră. Aşa cum i-a fost şi trezirea la realitate. Acela a fost momentul în care a încetat să mai fie un copil. Cum aş putea să spun că n-a fost ceva îngrozitor?

— Îmi pare rău, îi spun.

Scutură din cap şi se străduieşte să zâmbească.

— Tata nu *a* ajuns kaiser pentru că a fost un om blând. Tu ar trebui să ştii asta mai bine decât oricine.

— Şi eu, care credeam că *a* ajuns kaiser pentru că s-a născut în familia potrivită.

Mă priveşte cu coada ochiului.

— Fiind al treilea fiu, spune. N-ai auzit povestea?

— Mama ta mi-a povestit despre nunta ei. Era şi asta parte din poveste? întreb încruntată.

Împărăteasa mi-a spus că el şi-a ucis fraţii, dar mi-am imaginat că erau mai mici decât el. Am văzut cum se comportă fraţii mai mici. Sunt disperaţi să primească atenţie şi afecţiune de la oricine din jur, aşa că încearcă din răsputeri să se facă plăcuţi. Dar ăsta nu este şi cazul Kaiserului. El

e stăpân pe pământul pe care păşeşte, pe aerul pe care îl respiră. Şi am presupus că aşa s-a născut.

Søren ridică din umeri.

— Când tata îşi doreşte ceva, obţine. Chiar dacă trebuie să omoare pe oricine.

Mă trec fiori. Nimeni nu îndrăzneşte să vorbească aşa despre Kaiser şi nu mă aşteptam, dintre toţi oamenii, să aud asta tocmai de la Søren. Poate că nu sunt apropiaţi, dar e tatăl lui. Am crezut că va fi necesar un efort mai mare din partea mea ca să-l întorc împotriva lui, dar se pare că de asta s-a ocupat deja Kaiserul de unul singur.

— În calitate de căpitan al acestui frumos vas, am dreptul să stabilesc câteva reguli, spune Søren, oftând şi întrerupându-mi gândurile.

— Reguli? întreb, ridicând dintr-o sprânceană.

— Bine, una singură, zice el, părând că negociază cu mine. Aici nu vorbim despre tata.

Râd, deşi gândurile îmi năvălesc în minte, încercând să-mi dau seama cum să-l fac pe Søren să-l urască şi mai mult pe tatăl lui, cum să exploatez acest avantaj. Dar mă voi ocupa mai târziu de intrigi. În seara asta vreau să fiu doar o fată pe o barcă, alături de băiatul pe care îl place. În seara asta vreau să fiu Thora.

— Îmi place regula asta, îi spun, surprinsă să realizez că e chiar adevărul.

Ar trebui să încerc să obţin mai multe informaţii de la el, dar perspectiva unei conversaţii neumbrite de prezenţa Kaiserului nu poate fi refuzată.

— Şi ce se întâmplă dacă o încălcăm?

Søren se relaxează şi îmi zâmbeşte subtil.

— Ei bine, există o scândură de pe care va trebui să sari.

Se ridică şi deschide capacul coşului, de unde scoate o sticlă de vin.

— Dar nu avem pahare.

Râd şi mă ridic şi eu.

— Cât de barbar! îl tachinez.

— Pedeapsa sau că nu avem pahare? întreabă, scoţând dopul sticlei cu dinţii.

Mă gândesc la asta un moment.

— Că nu avem pahare. Pedeapsa e acceptabilă. Presupun că scândura e bine lustruită.

Îmi dă sticla şi iau o înghiţitură mică, apoi i-o dau înapoi. Abia dacă am sorbit, dar simt cum mă ia deja ameţeala. Însă trebuie să-mi păstrez concentrarea.

— Ce-ai mai adus? îl întreb, arătând cu capul spre coş.

Nu-mi dă sticla înapoi la fel de repede şi bea serios din ea. Începe să caute în coş. Scoate o prăjitură cu ciocolată, proaspăt scoasă din cuptor, şi două furculiţe.

— Furculiţe! exclam fericită, bătând din palme. Dacă n-ai fi adus furculiţe, cred că aş fi sărit bucuroasă peste bord.

Îmi întinde una, dar o trage înapoi când încerc să o iau.

— Promiţi să nu mă înjunghii cu ea?

Vrea să mă tachineze, dar imediat simt un gol în stomac.

— Nu fi prostuţ, spun voioasă. Dacă te-aş

omorî, cum aş mai ajunge înapoi pe ţărm?

Zâmbeşte şi mi-o dă. Nu ştiu dacă e prăjitura în sine sau altceva – oceanul, sentimentul de libertate, modul în care mă priveşte Søren –, dar e cel mai bun lucru pe care l-am gustat vreodată. Deşi prăjitura este pentru cel puţin patru oameni, o înfulecăm într-o clipită, după care ne întindem ghiftuiri pe spate, cu capetele apropiate.

E atât de uşor să mă prefac că sunt genul de fată care îl place. Mă întreb cât de mult mă prefac, de fapt. Mă simt bine în preajma lui. Îmi place să vorbesc cu el, să ne spunem lucruri pe care nu ar trebui să ni le spunem. Totul pare atât de firesc. Probabil că şi el simte asta, pentru că se întoarce uşor cu faţa spre mine.

— Care e cuvântul astrean pentru prăjitură?

E o întrebare periculoasă. După asediu, de fiecare dată când vorbeam în astreană eram lovită. O palmă puternică peste faţă, un pumn care îmi lăsa vânătăi în zona coastelor, o lovitură în burtă care mă făcea să-mi pierd suflul. Pe atunci nu vorbeam o boabă de kalovaxiană, dar am învăţat-o repede. Una e să vorbesc astreană acum cu Umbrele mele, dar să vorbesc astfel cu prinţul mi se pare o capcană. Când mă întorc spre Søren, văd totuşi că mă priveşte senin şi inocent.

— *Crâya*, spun apoi, după care mă încrunt. Dar, nu, nu e corect. Asta se referă la o prăjitură mai uşoară, de obicei cu lămâie sau cu citrice. Alea erau mai des întâlnite. Ăsteia i s-ar spune…

Mă străduiesc să-mi amintesc. Nu aveam parte des de prăjituri cu ciocolată, poate doar o dată sau

de două ori am mâncat. Închid ochii, încercând să-mi aduc aminte.

— *Darâya*, spun în sfârşit.

— *Darâya*, repetă şi el, cu un accent puternic. Şi pentru vin?

Ridic sticla. E un vin uşor şi plăcut, însă, deşi am băut doar jumătate din cât a băut Søren, îi simt deja efectul, făcându-mi mintea să lucreze.

— *Vintá*, răspund. Acesta este *pala vintá*. Dacă ar fi fost roşu, era *roej vintá*.

— *Pala vintá*.

Ia sticla de la mine şi bea din nou.

— Navă?

— *Băut*.

— Vânt?

— *Ozamini*. Zeiţa aerului era numită Ozam, deci de aici şi numele, îi explic.

— Păr?

Se întinde pentru ca să-mi atingă părul şi începe să se joace cu un cârlionţ de-al meu. Îl privesc hipnotizată. Mă apropii de el, fără ca măcar să-mi dau seama. Asta e ceea ce simte Thora. N-am cum să simt şi eu toate astea, nu-i aşa?

— *Fólti*, spun într-o secundă.

— Ocean?

Se apropie şi el. Îi simt respiraţia pe obraz. Nu mai văd nimic altceva, nu mai văd cerul, stelele, luna. Îl văd doar pe el.

— Sutana, zic, abia trăgându-mi suflarea. La fel ca la Ozamini, dar de data asta vine de la zeiţa apei, Suta.

— Sărut?

Mă priveşte direct în ochi. Înghit în sec.

— *Aminet*.

— *Aminet*, repetă, accentuând fiecare silabă.

Ar trebui să fiu pregătită pentru asta – gura lui, care se apropie de a mea. Chiar şi cu puţina experienţă pe care o am, ştiu că asta urmează; este ceea ce am vrut să obţin până acum, la urma urmei. Dar nu sunt pregătită să aflu cât de mult îmi doresc asta. Nu eu, Thora, fata suferindă, sau Theodosia, regina dornică de răzbunare. Vreau să fiu doar Theo, amândouă şi niciuna. Doar eu. Şi poate că aici, doar cu stelele martore, pot fi, pentru o clipă, acea fată.

Aşa că, atunci când mă sărută, îi răspund pentru că asta vreau. Vreau să simt atingerea buzelor lui, să-i simt respiraţia. Vreau să-i simt mâinile bătătorite pe piele. Vreau să mă abandonez în îmbrăţişarea lui până uit de Blaise, de Ampelio, de mama, de zecile de mii de oameni care au nevoie de mine. Până devenim doi oameni fără trecut, doar cu un viitor.

Dar nu pot uita nimic din toate astea, nici măcar o clipă.

— *Aminet*, şopteşte iar Søren, cu buzele lipite de ale mele, după care se întinde pe spate. Să ştii că nu pentru asta te-am adus aici.

— Ştiu, spun, încercând să par încrezătoare. Dacă scopul tău era să mă seduci, nu trebuia să începi cu povestea despre pisici.

Râde şi mă împunge uşor în umăr.

— Doar că… mi-am dat seama că n-am să te mai văd cel puţin câteva săptămâni. Şi nu mi-a

plăcut.

Face o pauză.

— Urăsc să fiu la curte. Toţi de acolo poartă atâtea măşti. Umblă numai cu linguşiri, minciuni şi manipulări, agăţându-se de orice favor pe care îl pot obţine. E obositor. Cred că eşti singura persoană sinceră în locul acela uitat de zei. Îmi va fi dor de tine.

Mă cuprinde imediat vinovăţia şi simt cum mi se pune un nod în gât, pe care nu pot să-l ignor. Şi eu port la fel de multe măşti ca majoritatea curtenilor – mai multe, probabil. L-am manipulat la fel de mult cum au făcut-o ceilalţi. Asta fac şi acum. Dar presupun că e diferit. Nu caut favoruri. Ce fac este necesar, dar asta nu mă face să mă simt mai puţin vinovată.

Mă întorc pe o parte ca să-l privesc în ochi, sprijinindu-mă într-un cot. În lumina slabă a felinarului, trăsăturile lui sunt mai blânde, pare chiar şi mai sincer.

— Şi mie îmi va fi dor de tine, Søren, îi şoptesc.

Cel puţin asta nu este o minciună. Se încruntă.

— Da?

Se întinde ca să-mi ia mâna, urmărind liniile din palma mea cu degetul arătător. Cu toate că mişcarea e uşoară, mă face să tremur.

— Cum?

— Cum ce?

— Cum te poţi uita la mine fără să-l vezi pe el?

Se strâmbă când o spune. Nu trebuie să-l întreb la cine se referă, dar faptul că l-a adus brusc în discuţie pe tatăl său este ca o baie rece pentru

mine. Pare să fie la fel şi în cazul lui, căci strânsoarea mâinii slăbeşte.

Îmi dau seama că îl urăşte. Aici nu este vorba despre un fiu care se revoltă împotriva tatălui sau despre un tată egocentric care îşi invidiază fiul tânăr şi puternic pentru că într-o zi îi va lua locul. E ură. Poate că nu-l urăşte la fel de mult ca mine, dar e ceva suficient de puternic. Când îmi dau seama de asta, mă emoţionez, pentru că asta mă face să-l înţeleg şi mai bine pe Søren – să-l plac şi mai mult. Şi nu trebuie să-mi asum acest risc – să-l plac şi mai mult.

— Ei bine, acum va trebui să mergi pe scândură şi să te arunci în apă, îi spun, trăgându-mi mâna din a lui. Poate că eşti tu căpitanul, dar nu poţi să încalci propriile reguli…

— Serios, Thora, spune.

Deşi e ca o lovitură în stomac când aud acest nume, îi sunt recunoscătoare. Aveam nevoie să mi se aducă aminte că această bulă în care mă aflu acum nu este reală, că cea la care se uită nu există, de fapt.

După un moment de gândire, decid să-i spun adevărul pentru că nu ar putea crede altceva acum.

— Vă uram, recunosc. Cu toţii eraţi la fel – tu, Kaiserul, Theyn.

Scutur din cap şi trag aer adânc în piept.

— Îţi dai seama cum a fost să mă trezesc într-o lume în care eram în siguranţă, iubită şi fericită şi să merg la culcare într-una în care toţi cei pe care i-am iubit au murit, înconjurată de străini care mă

lasă să trăiesc doar pentru că asta le oferă mai multe avantaje?

— Nu.

— Nu, repet. Pentru că tu erai doar cu un an mai mare decât mine când s-a întâmplat totul. Nu a fost vina ta şi ştiu asta.

Fac o pauză ca să trag aer adânc în piept.

— Tu nu eşti ca tatăl tău.

— Dar…

— Tu nu eşti ca tatăl tău, îi spun iar, de data asta mai ferm.

E adevărul, dar îmi dau seama că el nu mă crede. Totuşi văd cum se mai relaxează şi realizez cât de mult avea nevoie să audă acele cuvinte, chiar dacă nu crede în ele. Poate că nu este interesat de mine doar pentru că sunt o domniţă care vrea să fie salvată. Poate că şi el vrea să fie salvat. Dacă poartă după el păcatele tatălui său, atunci poate că sunt singura care îl poate elibera de o astfel de povară. Mă apropii mai mult de el şi ridic mâna, lăsând-o să se odihnească pe obrazul lui. Ochii îi sunt la fel de întunecaţi precum oceanul care ne înconjoară.

— *Yana Crebesti*, îi spun.

Înghite în sec.

— Ce înseamnă?

Ar fi putut să însemne orice şi n-ar fi avut de unde să ştie. I-aş fi putut spune că aveam de gând să îl omor, că uram fiecare kalovaxian din Astrea – implicit pe el –, că nu aveam de gând să mă opresc până nu îi văd pe toţi morţi. Nu ar fi avut de unde să ştie.

— Înseamnă că am încredere în tine.

— *Yana Crebesti*, repetă şi el.

Mă apropii şi mai mult şi îmi lipesc buzele de ale lui, la început încet, dar, când îmi ridică şi îmi strânge părul, trăgându-mă mai aproape, renunţăm la orice urmă de timiditate. Ne sărutăm de parcă am încerca să demonstrăm ceva, deşi nu aş putea spune exact ce anume. Nu prea îmi pot aminti cine sunt acum. Graniţele devin neclare. Thora-Theo-Theodosia. Şi totul dispare până când nu mai rămân decât corpurile noastre care se contopesc. Părul mi se desprinde şi cade peste noi ca o cortină, izolându-ne de restul lumii. E mai uşor decât oricând să pretindem că nu mai există nimic în jurul nostru, că suntem complet singuri.

Probabil că şi el simte la fel, pentru că, atunci când nu ne mai sărutăm şi doar mă ţine lângă el, odihnindu-şi capul pe umărul meu, îmi şopteşte la ureche:

— Putem să navigăm mai departe. Într-o zi, ajungem la Esstena. Într-o săptămână, trecem de Timmoree. Într-o lună, ajungem la Brakka. Şi-apoi, cine ştie? Putem naviga până ajungem într-un loc în care nimeni nu ne mai cunoaşte.

Oricât de trădătoare aş părea, mă gândesc la propunerea lui. O viaţă în care nu aş mai simţi greutatea niciunei coroane pe cap – fie ea de aur sau de cenuşă. O viaţă în care să nu fiu responsabilă pentru mii de oameni care sunt înfometaţi şi bătuţi zi de zi. O viaţă în care să pot fi o fată simplă, care să poată săruta un băiat, pentru că aşa vrea ea – nu să-l sărute pe prinţ ca să-l

seducă, pentru că are nevoie de el ca să-şi recapete ţara. Ar fi o viaţă mult mai uşoară din atât de multe privinţe. Dar nu ar fi a mea şi, deşi îşi urăşte tatăl şi lumea din care provine, nu ar fi nici a lui.

Totuşi e frumos să-mi imaginez o astfel de viaţă.

— Am auzit că în Brakka se mănâncă o delicatesă numită *intu nakara*, spun.

Râde.

— Peşte de mare crud. E o delicatesă doar pentru că e atât de rară, nu pentru că ar avea un gust bun, crede-mă. Are exact gustul pe care ţi-l imaginezi.

Strâmb din nas şi sărut micul petic de piele expusă a umărului, chiar sub guler.

— Şi dacă aş vrea să gust oricum? întreb.

— Atunci ai avea parte de oricât *intu nakara* ai dori.

Îşi trece degetele prin părul meu, periindu-l încet.

— Deşi, îmi pare rău să spun, nu ar mai fi amineţi în poveste.

— *Aminete*, îl corectez. Pluralul e aminete.

De exemplu: când m-am trezit de dimineaţă, n-am avut parte de niciun aminet, dar până acum am avut trei aminete. Cu doi băieţi diferiţi. Încerc să nu mă mai gândesc la Blaise şi la sărutul lui care m-a tulburat şi mă concentrez pe Søren.

— De ce?

— Din cauză că *intu nakara* e renumit pentru că provoacă respiraţie urât mirositoare.

— Serios? întreb, aşezându-mă mai bine pe braţ, ca să-l pot privi de sus. Nu cred că te-ai putea abţine oricum.

Nu se mai joacă cu părul meu şi mâinile i se mută pe talia mea.

— Cred că subestimezi duhoarea. Se spune că poţi simţi mirosul de la un sfert de kilometru.

— Dezgustător, zic eu, strâmbând din nas.

Râde şi ne rostogolim ca să ajungă deasupra mea, cu părul blond şi lung până la umeri gâdilându-mi obrajii când mă sărută din nou delicat. Când dă să se retragă, întind gâtul, sărutându-l în continuare câteva clipe în plus.

— Altă dată te voi duce la Brakka şi vei putea mânca oricât *intu nakara* doreşti, dar acum trebuie să ne întoarcem.

Mă ridic şi îl privesc cum se duce spre celălalt capăt al vasului, cum ia cârma şi întoarce, îndreptându-ne spre ţărm. În lumina Lunii pline de deasupra, contururile feţei îi devin mai fine, făcându-l să pară mai tânăr. Pentru mine, nu e acelaşi om cu care am urcat pe barcă în seara asta şi nu cred că mai există cale de întoarcere, că mai putem reveni la situaţia de înainte.

Le-am spus Umbrelor mele că l-aş putea ucide pentru a isca un război civil şi acum sunt mai sigură decât oricând că acest plan ar funcţiona. Deja există atât de multă tensiune între el şi Kaiser, încât nu ar trebui să fac prea mult pentru a-i stârni. Dar mă îndoiesc că voi fi în stare să-l omor pe Søren atunci când va veni momentul. Am vorbit serios când i-am spus că el nu este ca tatăl lui. Şi

nu cred că voi mai putea vreodată să cred asta.

Se schimbă anotimpul şi noaptea a devenit surprinzător de rece, aşa că trag şi pătura pe mine când mă ridic, înfăşurându-mi-o pe după umeri şi merg după el. Văd cum i se face şi lui pielea ca de găină, aşa că îl înfăşor cu pătura. Dacă mă ridic pe vârfuri, ajung să-mi pun capul pe umărul său.

— Promiţi? îl întreb.

— Ce să promit? întreabă, întorcând puţin capul şi astfel încât îi simt respiraţia caldă pe buze.

— Să mă duci departe de locul ăsta?

Nu ştiu cine anume a pus întrebarea, dacă Theo sau Thora.

Pentru o clipă mi se pare că se întunecă la faţă şi brusc mă tem că nu l-am citit cum trebuie, că, de fapt, nu îl înţeleg deloc. Să vorbesc astreană şi să fac această plimbărică s-ar putea considera trădări, dar sunt insignifiante. Pot fi iertate, deşi nu fără vreun cost. Totuşi fuga – nu planuri făcute cu jumătate de gură, ci o promisiune – e ceva complet diferit. Søren e destul de deştept să ştie asta. Destul de deştept ca să-şi dea seama că ceea ce vreau să ştiu este dacă m-ar pune mai presus de datoria lui de prinţ.

Oftează şi mă sărută pe frunte.

— Într-o bună zi, spune.

Nu e destul, dar e un început.

Testul

Schimbăm sărutări rapide, disperate, pe tot drumul înapoi, abia încadrându-ne în intervalul de

două ore stabilit de Blaise. Tratăm cu mare seriozitate ora de întoarcere din motive diferite – Søren e îngrijorat că Umbrele mele vor ciripi Kaiserului, dar eu îmi fac griji că Blaise ar putea să creadă că sunt în pericol şi să facă ceva nesăbuit. Chiar când Søren mă sărută lângă uşa care duce spre dulapul meu, nu pot să nu mă gândesc la sărutul lui Blaise de mai devreme. Amândouă se contopesc în mintea mea până când nu le mai pot distinge.

— Ne vedem când mă întorc, îmi promite Søren. Îţi voi aduce un suvenir.

Un suvenir din Vecturia, îmi reamintesc. Unul dintr-o ţară care nu este diferită de a mea, pe care Søren şi oamenii lui o vor cuceri. Pentru că aşa sunt ei. Aşa este el. Nu trebuie să uit asta.

Îi mai dau un ultim sărut, deschid uşa pasajului şi mă târăsc înapoi spre dulap. Rochia mea încă e deranjant de umedă, dar prefer să o port aşa decât să fie găsită pe barca lui Søren sau ca hainele lui să ajungă în camera mea.

Când intru, în cameră e linişte, cu excepţia sforăitului care vine dinspre peretele lui Heron.

— Al meu e, spun oricui m-ar asculta. Sau aproape. E îndrăgostit de mine, aşa că pot duce misiunea la capăt când se întoarce din Vecturia.

Nu mai adaug că şi eu sunt îndrăgostită de el.

— Restul decurge conform planului? întreb.

Blaise îşi drege glasul.

— Mama lui Art a plecat în noaptea asta şi vasul ei e rapid. Ar trebui să ajungă acolo cu câteva zile înaintea lor. Nu vor avea prea mult timp

să pregătească ceva, dar cel puţin vecturienii vor fi avertizaţi. Îşi pot aduna trupele pe cea mai apropiată insulă şi pot lupta de acolo. Kalovaxienii tot îi vor depăşi numeric, dar măcar vor avea avantajul defensivei şi ar trebui să-i încolţească. Kalovaxienii cred că va fi un asediu uşor; dacă li se dă de furcă mai mult decât au anticipat, ar trebui să se întoarcă.

Încuviinţez din cap.

— Ceilalţi dorm?

— Da, e aproape răsăritul.

Deşi simt epuizarea fizică, gândurile mi se învălmăşesc în minte, mă gândesc la Dragonsbane, la libertate, la râsetele lui Søren pe care le aud atât de rar. Încerc să nu mă gândesc la Blaise şi la sărutul lui, amintindu-mi cum nici măcar nu s-a uitat la mine.

Casc şi abia acum îmi dau seama cât de obosită sunt.

— Cred că mă alătur şi eu lor, îi spun, târându-mă în pat, fără să mă deranjez să-mi schimb rochia. Cred că şi tu ar trebui să faci la fel.

— Eu nu sunt obosit. În plus, cineva trebuie să şi vegheze.

Sunt pe punctul de a protesta, când simt ceva tare sub pernă. Bag mâna şi dau peste două obiecte pe care le scot. Primul este o lamă subţire, într-o teacă elegantă de argint. O ridic în lumina slabă a lunii care se revarsă pe fereastra de lângă pat, să o admir. Uitasem cât de elegante sunt armele astreene, cu mânere filigranate şi lame înguste, atât de diferite de săbiile brute cu mânere

de metal pe care le preferă kalovaxienii.

Al doilea obiect e un mic flacon de sticlă, în care nu se află mai mult de o lingură de lichid opalescent.

— Presupun, că nu-i pentru mine, nu?

Recipientul se încălzeşte când îl strâng în mână.

— Dacă nu vrei să te transformi în cenuşă, atunci nu, răspunde Blaise.

Aproape scap flaconul, ceea ce ar fi catastrofal. *Encatrio*. Foc lichid. Am auzit zvonuri despre el, dar reţeta e un secret bine păzit, pe care doar câţiva îl cunosc. Nici măcar Kaiserul nu a reuşit să pună mâna pe el – şi nu pentru că nu ar fi încercat.

— E ceva ce ne-am gândit că i-ai putea oferi prietenei tale şi fermecătorului ei tată, continuă, pronunţând sarcastic cuvântul prietenă. Un alt mod de a-i face vulnerabili pe kalovaxieni, de a-i face să se teamă de noi. Dacă le putem ucide cel mai puternic războinic, vor crede că putem doborî pe oricine şi îl vom face pe Kaiser să pară slab.

Strâng mai tare poţiunea, cu dorinţă şi groază. Are dreptate: dacă-l putem ucide pe Theyn, ar fi o lovitură la fel de puternică pentru Kaiser cum ar fi uciderea lui Søren. În plus, Theyn îmi bântuie coşmarurile la fel de des precum Kaiserul. El e cel care mi-a ucis mama, care m-a bătut şi m-a terorizat şi nu s-a simţit niciodată vinovat. Nici eu nu mă voi simţi vinovată din cauza lui.

Cress totuşi… În ciuda a ceea ce crede Blaise, ea chiar mi-a fost o prietenă adevărată, chiar şi când nu ar fi trebuit. M-a protejat de atâtea ori, m-

a ajutat de atâtea ori n-aş fi rezistat de una singură. Mi-a dat un motiv ca să mă ridic dimineaţa din pat, când îmi doream atât de mult să mor. Fără Cress nu aş fi rezistat până acum, când a apărut Blaise. Cum aş putea oare să o ucid?

Ştiam că se va ajunge şi la asta, că va trebui să o trădez ca să-mi salvez patria. Îmi amintesc cum ochii mamei s-au golit de lumină, cum strânsoarea ei s-a slăbit şi mi-a dat drumul la mână. Îmi amintesc cum sabia a despicat spatele lui Ampelio, cum a icnit, dându-şi ultima suflare, după care s-a prăbuşit inert. În gândul meu, Cress le ia locul pe rând. Îi văd ochii, îi simt atingerea mâinii, văd cum sufletul ei este forţat să-i părăsească trupul.

Nu doar o dată mi-a spus că sunt sora ei, o expresie kalovaxiană pentru prietenie, care e mai profundă decât legătura de familie, atât de puternică pentru că doi oameni sunt legaţi prin iubirea lor. Mi se părea o idee prostească, având în vedere că tatăl lui Cress era motivul pentru care eu nu mai aveam o familie, dar acum totul este atât de clar. Să o pierd pe Cress, să o omor, mi-ar sfâşia inima, şi ar lăsa în inimă un gol pe care nu îl voi mai putea umple vreodată.

E slăbiciunea Thorei, îmi spun, dar nu e aşa. Nu în totalitate.

— Theo, spune Blaise.

Pare că e un avertisment de care nu am nevoie. Strâng şi mai tare otrava şi sunt tentată să o arunc spre zidul după care se află Blaise.

El mi-a redat speranţa când nu mai credeam în

aşa ceva şi tot el este colacul meu de salvare de care mă agăţ în această furtună, dar acum îmi doresc ca el să nu se fi întors. Îmi doresc să fi fost singură în această cameră, înconjurată de adevăratele mele Umbre şi fericită în ignoranţa mea, neştiind nimic din ce se întâmplă în afara palatului. Aş vrea să fiu din nou Thora, pentru că Thora nu a trebuit să facă niciodată vreo alegere.

Dar nici acum nu am încotro. Asta e ceea ce doare cel mai rău.

— Sunt obosită, mă culc, spun, băgând la loc sub pernă otrava şi pumnalul.

— Theo, şuieră el, amintindu-mi de sunetul scos de o velă în bătaia puternică a vântului.

— Te aud, spun fără să ridic tonul. N-aş putea să o fac în noaptea asta, nu? Să mă duc direct la Theyn e riscant, ne trebuie un plan dacă avem de gând să o facem.

Tace o clipă. Dar tăcerea mi se pare copleşitoare.

— Însă o vei face, spune în cele din urmă.

Sesizez îndoiala din vocea lui şi urăsc asta, cât de clar mi-e acum că nu mai are încredere în mine. Dar, din nou, nu îl prea pot învinovăţi. Nici eu nu sunt sigură că mai am încredere în mine.

Nu răspund, iar el nu mă presează, dar ştiu că răbdarea lui nu va dura. Va dori un răspuns curând şi nu sunt sigură că îi voi putea oferi unul.

Îndoiala

Theyn se întoarce din mină la o zi după

plecarea lui Søren, dar otrava rămâne ascunsă în salteaua mea, lângă cămaşa de noapte distrusă, pe care am purtat-o când m-am întâlnit cu Blaise în pivniţă. Chiar şi aşa, îi simt constant greutatea, care mă apasă din toate părţile.

Să-l ucid pe Theyn este alegerea corectă; este necesar, nu am nicio îndoială în privinţa asta. Chiar şi de la distanţă, pot simţi că miroase a sânge proaspăt. Sânge astrean. Dacă era doar el, nu aş fi ezitat. I-aş putea turna otrava pe gât fără vreo urmă de vinovăţie. Aş putea să mă uit în ochii lui până îi dispare şi ultima sclipire de viaţă şi aş zâmbi. Uciderea lui ar putea chiar să-mi aducă un dram de pace sufletească.

Dar cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai sigură: nu o pot ucide pe Cress. E ca şi cum ar trebui să-mi smulg singură inima din piept.

Deja a trecut o săptămână, aşa că Umbrele mele trebuie să observe că ezit să atac. Nu comentează nimic, dar aud cum criticile lor se strecoară în fiecare conversaţie, cum se ascund în fiecare clipă de tăcere. Aşteaptă să acţionez şi, cu cât ezit mai mult, cu atât mă respectă tot mai puţin pe zi ce trece.

Nu este prietena ta, îmi repet întruna, dar ştiu că nu e adevărat. Mi-o amintesc pe fata care m-a salvat de bătăuşi, care a transformat ruşinea coroanei de cenuşă într-o culoare de război când ştia că va fi pedepsită pentru asta, care mi-a distras atenţia de la durerea provocată de loviturile de bici, citindu-mi din cărţile ei preferate. Fata care mi-a fost prietenă chiar şi când avea o mie de

motive să mă evite.

Este duşmanul tău. Dar nu este. Crescentia poate fi orice – egoistă şi precaută printre altele –, dar nu şi crudă. Mâinile nu îi sunt pătate de sânge şi nu a comis nicio crimă în afară de a se fi născut în ţara greşită şi de a avea tatăl greşit. Trebuie omorâtă pentru aşa ceva? Nu aş fi precum Kaiserul dacă aş face asta?

De mai multe ori în ultimele zile m-am trezit leoarcă de transpiraţie rece, însă acum nu faţa speriată a lui Theyn mă bântuie, şi nici măcar ochii cruzi ai Kaiserului, ci zâmbetul Crescentiei. Îşi întinde mâna spre mine aşa cum a făcut cu mulţi ani în urmă. *Suntem prietene acum*, îmi spune, doar că în visele mele pielea ei rozalie devine gri, iar gura se cască într-un ţipăt mut. Ochii ei – roşii ca sângele în jurul irişilor cenuşii –, mă fixează acuzatori şi înspăimântaţi; îmi dau seama că se simte trădată. Vreau să o ajut, dar sunt înţepenită şi tot ce pot face e să privesc cum îi dispare şi ultima sclipire de viaţă din ochi, aşa cum s-a întâmplat şi cu mama.

Când ţipetele mele le trezesc pe Umbre, le spun tot felul de minciuni care sunt foarte uşor de crezut: că l-am visat pe Theyn omorând-o pe mama sau pe Kaiser, care îmi aplică una dintre pedepsele lui. Dar ei nu mă cred.

Chiar dacă nu îi pot vedea faţa, pot să-mi dau seama că Blaise se îndoieşte de mine numai auzindu-l cum oftează, cum îşi târşâie picioarele ca şi cum m-ar avertiza. Jucăm jocul acela cu ciupituri – care dintre noi va ceda primul? Pentru prima dată

mă bucur că există un zid între noi. Ştiu că, dacă m-ar privi în ochi şi m-ar întreba ce s-a întâmplat, aş lua-o razna. Din cauza unei fete kalovaxiene.

În acest caz, ar putea să mă lase de una singură, să mă declare o cauză pierdută şi să dispară. L-ar putea lăsa pe Kaiser să se ocupe de mine, dacă tot sunt o cauză pierdută, şi să-şi poarte războiul în altă parte. Nu ştiu dacă i-aş putea învinovăţi din cauza asta. Ce fel de regină sunt dacă pun duşmanii înaintea poporului meu?

Şi pe Cress încerc să o evit. În dimineaţa în care Søren a plecat, m-am trezit cu ciocănitul ei melodios în uşă.

— Arăţi îngrozitor, m-a înţepat ea când a dat buzna în cameră înainte de micul dejun.

Nu a zis-o cu răutate şi nu puteam să neg că era adevărat. Mă simţeam îngrozitor. Mă întorsesem de la întâlnirea cu Søren cu cinci ore în urmă, timp în care mai mult m-am foit în pat, tot gândindu-mă la otrava pe care mi-a dat-o Blaise şi la ce mi-a spus.

— Nu mă simt bine, i-am zis, ceea ce era destul de adevărat. Nu cred că te pot însoţi la micul dejun în dimineaţa asta.

Brusc, a încetat să zâmbească.

— Atunci îţi voi aduce micul dejun, a insistat ea. Şi o să-ţi ţin companie. Tata mi-a adus o carte nouă despre folclorul astrean pe care sunt sigură că o s-o iubeşti şi…

— Nu.

Am zis-o mai tăios decât intenţionasem, pentru că l-a pomenit pe Theyn şi mi-a propus să-mi

citească o carte despre poporul meu, care mie îmi era interzisă – asta în timp ce aveam acea sticluţă de otravă ascunsă bine în salteaua mea şi care îi era destinată ei.

A făcut ochii mari ca un copil şi bărbia i-a tremurat. Părea atât de afectată încât am fost cât pe ce să-mi cer scuze, să o implor să stea şi să-mi ţină companie, orice să o fac fericită. Dar mi-am înfrânat aceste porniri, iar după un moment ea a încuviinţat din cap.

— Înţeleg, a spus, deşi era clar că nu pricepea.

Am oftat.

— Cress, nu vreau să iei boala de la mine. Nu mi-aş ierta-o niciodată. O să te caut când o să mă simt mai bine.

A încuviinţat din cap, dar mi-am dat seama că nu m-a crezut. A dat să spună ceva, dar a renunţat de îndată.

— Sper să te simţi bine cât mai curând, Thora, mi-a zis cu blândeţe, apoi a plecat.

După două zile mi-a trimis o scrisoare în care îmi zicea să o însoţesc într-un drum până la croitorul ei. Dar i-am răspuns că aveam o lecţie de dans de la care nu puteam lipsi. A venit să mă vadă din nou ieri, dar am rugat-o pe Hoa să nu deschidă uşa, ca să lăsăm impresia că suntem plecate. Ea mi-a aruncat o privire suspectă, dar a acceptat. Însă dacă e ceva ce ştiu sigur despre Crescentia, este că nu cedează, este încăpăţânată şi găseşte mereu o cale pentru a obţine ce vrea.

Următoarea încercare vine azi, în timp ce iau micul-dejun, sub forma unei invitaţii la un

maskentanz – un bal mascat pe care îl organizează cu ocazia întoarcerii tatălui ei din mine. Nu cred că am voie să refuz, chiar dacă asta înseamnă să port din nou acea coroană înjositoare de cenuşă, ceea ce face orice mască inutilă.

Îi arăt invitaţia lui Hoa, iar ochii ei negri o analizează, apoi se încruntă. Se uită la mine nedumerită, apoi încuviinţează din cap şi iese în mare grabă din cameră. Sunt multe de pregătit pentru un *maskentanz*, sunt sigură de asta, şi nu e prea mult timp la dispoziţie. E tipic pentru Crescentia să organizeze ceva în ultimul moment, fără să se gândească la cei care vor face, de fapt, toată treaba. Dar nici măcar această lipsă de responsabilitate nu mă mai deranjează acum. Toate gândurile îmi zboară la otravă.

— Ceva palpitant? întreabă Blaise după ce pleacă Hoa.

— Un *maskentanz* pe care Cress îl organizează în seara asta pentru a sărbători întoarcerea lui Theyn din inspecţia prin mină, spun, împăturind scrisoarea.

Nu primesc niciun răspuns şi îmi dau seama că, probabil, nu au auzit vreodată cuvântul *maskentanz*. Mă îndoiesc că organizau petreceri în mină.

— Un bal mascat, o petrecere, le explic.

Tot nu spun nimic, iar aşteptarea e apăsătoare.

— Vor fi prea mulţi oameni în jur ca să folosesc otrava, spun eu înainte ca ei să sugereze ceea ce ştiu că gândesc. Ar fi prea uşor să greşesc şi să omor pe cine nu trebuie.

— Toţi sunt kalovaxieni, aşa că nu vei avea cum să omori pe cine nu trebuie, zice Artemisia veninoasă. Şi cu atâţia oameni în jur, nu o să ştie nimeni cine a fost făptaşul.

Îi înţeleg furia, deşi nu sunt sigură că mai sunt de acord cu aşa ceva. Dacă aş putea să otrăvesc fiecare kalovaxian din palat în noaptea asta, aş face-o? Aproape că mă bucur că nu am opţiunea asta, pentru că nu ştiu ce alegere aş face. Da, asta ar însemna să scap de Kaiser, de Theyn şi de ceilalţi luptători cu mâinile pline de sânge astrean şi cu priviri reci, dar aici sunt şi copii a căror singură crimă e că s-au născut în ţara greşită. Ştiu că nu e cazul să îi spun Artemisiei asta.

— O otravă *astreană*? Asta e de ajuns ca să mă învinovăţească, iar Theyn este cel mai apropiat prieten al Kaiserului – ar fi suficient să turbeze din cauza asta şi să mă omoare. Şi dacă otrava chiar *ajunge* la kalovaxianul greşit, mă îndoiesc că vei putea să faci rost de mai multă pentru Theyn sau poate că, între timp, vei fi otrăvit deja tot castelul, îi spun, închizându-i gura.

Îmi frec tâmplele. Discuţia asta – ştiu deja unde se va ajunge – îmi dă dureri de cap.

— O să o fac în curând, dar avem nevoie de un plan mai întâi şi nu am fost în stare să facem unul încă, le spun.

— Tu nu ai fost în stare să faci unul până acum, mi-o întoarce Artemisia. Şi ştim cu toţii că nici măcar n-ai încercat, nu-i aşa?

Nu pot răspunde. Chiar şi prin zid îi pot simţi resentimentele. Este furioasă, dar nu doar din

cauza asta.

— Avem veşti de la un spion din Mina de Pământ, spune Heron, după o clipă. Theyn le-a înjumătăţit raţiile şi au început să trimită copii în mină să lucreze mai devreme ca niciodată. Unii chiar de opt ani. Nicio veste de la celelalte mine încă, dar e greu de crezut că doar în Mina de Pământ este această situaţie.

— Pedepse pentru revoltă? întreb.

— Da şi nu, răspunde Blaise pe un ton grav, în care se simte şi oboseala.

Mă întreb când a dormit ultima dată.

— Bineînţeles că nu le-a uşurat situaţia şi sigur e motivul pentru înjumătăţirea raţiilor, dar copiii… Kalovaxienii rămân fără sclavi care să muncească, iar adunarea pietrelor preţioase nu mai e ce a fost. Probabil că este un alt motiv pentru atacul de pe Insulele Vecturia. Au nevoie de mai mulţi sclavi.

Nu pot să nu mă gândesc la Goraki – la kalovaxienii care au dat foc întregii ţări şi au plecat de acolo când au rămas fără resurse. Mă întreb dacă şi Blaise se gândeşte la asta. Nu mai avem timp. Mi se strânge stomacul.

— Şi Theyn a dat ordinul după inspecţie, zic eu.

Nu mă contrazice nimeni.

— Pe cuvânt că aş vrea din tot sufletul să-l ucid diseară, dar ar fi o mişcare prostească şi, dacă aş eşua, doar ne-ar îngreuna situaţia.

— Eşti sigură că asta te face să eziţi? întreabă Artemisia pe un ton tăios şi atât de încet că abia ce o aud.

— Artemisia! o atenţionează Heron în şoaptă.

— Nu, e în regulă, spun pe acelaşi ton, făcând un pas mai aproape de peretele Artemisiei.

Nu pot arăta îndoială. Nu pot arăta frică.

— Artemisia, dacă ai ceva să-mi spui, te rog, nu te abţine. Chiar vreau să ştiu ce gândeşti.

Sunt întâmpinată doar de linişte, dar asta nu mă face să mă simt mai bine, pentru că am îndoieli. Nu mă îndoiesc de ei – de loialitatea lor –, ci de mine. Ăştia sunt oamenii care mi-au luat tot – mi-au luat-o pe mama, mi-au luat propria ţară, au pus stăpânire până şi pe mintea mea. De când a murit Ampelio, aştept momentul în care voi putea să mă răzbun şi să o îngrop pe Thora de tot. Acum, acel moment a venit, iar eu nu sunt sigură că o pot face.

*

După ce iau singură prânzul în cameră – de fapt, nu sunt singură niciodată –, aud un ciocănit scurt şi uşor în uşă. Nu este ciocănitul melodios al Crescentiei, nici lovitura puternică a gardienilor şi nu-mi pot imagina cine altcineva ar putea fi. Hoa îmi curăţă farfuriile de la masa de prânz, aşa că mă duc spre uşă.

Deschid uşa precaut, doar ca să văd că nu e nimeni în partea cealaltă. Mă aplec în faţă şi mă uit în lungul holului, în ambele direcţii, dar holul este gol. Sunt pe punctul de a închide când observ pe podea, în faţa uşii, o bucată răsucită de pergament.

O ridic şi trag uşa cu putere după mine.

Scrisoarea are sigiliul lui Søren, un dragon care scuipă foc, aşa că o strecor în buzunarul rochiei.

— Trebuie să fi fost vântul, îi spun lui Hoa.

Totuşi nu pare să mă creadă. Când părăseşte camera o clipă mai târziu, ducând tava cu resturile prânzului, îmi aruncă o privire suspicioasă. Îi zâmbesc ca şi când ar fi o zi obişnuită, dar nu cred că o păcălesc cu asta. Mă întreb din nou cum mă vede. Mă ştie de când aveam şase ani, m-a ţinut în braţe când am plâns, obişnuia să mă bage în pat. Nu am încredere în ea – cred că acea parte din mine care are încredere în oameni a fost frântă iremediabil –, dar o iubesc într-un fel. E o umbră a dragostei pentru mama mea, cam de aceeaşi formă, dar fără culoare sau ardoare. Uneori, Hoa se uită la mine ca şi cum ar vedea umbra unei fantome. Dar nu o pot întreba despre asta, iar ea cu siguranţă nu ar putea să îmi spună nimic. Când uşa se închide în urma ei, scot scrisoarea din buzunar şi rup sigiliul cu unghia de la degetul mic.

— Prinţul? întreabă Blaise.

Nu îi răspund, doar încuviinţez din cap. Scrisul lui Søren este neîngrijit – o scrisoare mâzgălită în grabă, ceea ce o face dificil de citit.

Dragă Thora,

Te-am visat azi-noapte, iar când m-am trezit de dimineaţă puteam să jur că mirosul tău plutea în aer. Aşa a fost toată săptămâna. Îmi bântui gândurile şi când dorm, şi când sunt treaz. Tot vreau să-ţi împărtăşesc gândurile sau să-ţi cer părerea

despre diverse. De obicei, abia aştept să fiu departe de curte, să fiu pe mare doar cu echipajul meu. Nu sunt presiuni, nu sunt formalităţi, nu sunt jocuri în afară de cele de cărţi şi bere. Dar acum aş da orice să fiu înapoi în palatul ăla blestemat, pentru că te-aş avea alături. Pe scurt: mi-e foarte dor de tine şi mă întreb dacă şi tu îmi duci dorul.

Erik m-a tachinat fără încetare, deşi îl suspectez că e puţin invidios. Dacă eram un om mai bun, îl încurajam să se ţină după tine şi te lăsam în pace, pentru că ştiu că el este o alegere mai sigură pentru tine. Ştim amândoi cât de tare s-ar înfuria tata dacă ar afla cât de mult ţin la tine. Nu sunt destul de altruist ca să renunţ, deşi, dacă mi-ai cere asta, aş încerca. Mi-ai putea cere chiar să-ţi aduc tot oceanul şi aş găsi o cale să ţi-l aduc.

Apele sunt calme şi, dacă totul decurge cum trebuie, mă voi întoarce înainte de luna nouă cu veşti bune care îl vor face foarte fericit pe tata. Dacă vrei să-mi trimiţi o scrisoare, şi sper să o faci, las-o unde ai găsit-o pe asta şi ai încredere că va ajunge la mine.

Al tău,
Søren

Mai citesc scrisoarea o dată, încercând să nu zâmbesc. Dacă aş fi singură, aş face asta. Mi-aş lipi-o de inimă, de buze. Mi-l imaginez cum stă în cabina lui cu o lumânare, încercând să-şi găsească

cuvintele, încercând să-şi pună gândurile pe hârtie, în timp ce-şi duce, din când în când, condeiul în dreptul gurii. Mă întreb ce anume a visat despre mine.

Dar nu sunt niciodată singură şi pentru prima dată sunt recunoscătoare pentru asta. Ochii Umbrelor mele îmi analizează fiecare tresărire, amintindu-mi cine sunt şi în ce joc am intrat. Având în vedere cearta noastră de mai devreme, sunt sigură că acum caută orice semn care să arate că am îndoieli şi nu îi pot lăsa să afle aşa ceva. Nu îi pot lăsa să afle că m-am îndrăgostit de prinţul pe care ei vor să îl omor.

— Nu scrie nimic interesant, nicio precizare despre Vecturia, le zic, mototolind hârtia şi rupând-o. E o scrisoare de dragoste, nu zice nimic despre ceea ce face. Apele sunt calme, se aşteaptă ca voiajul să fie unul uşor şi rapid. Desigur, asta a fost acum câteva zile. A spus că se va întoarce înainte de Luna nouă. Asta e abia peste două săptămâni.

— Ar trebui să ajungă în Vecturia azi, dacă apele sunt calme, intervine Artemisia pe un ton tăios, semn că nu a uitat de cearta noastră de mai devreme.

— Ce păcat că niciunul dintre voi nu este Păzitor al Focului, spun.

Mă uit în jos, la bucăţile de hârtie din palme, pe care îmi doresc să le ard. Nu sunt mai mari ca unghiile de la degetele mele mici, dar nu aş vrea să-i dau ocazia Kaiserului să pună pe cineva să-mi umble prin gunoi şi să le reasambleze.

Şi nu este prima dată când mă întreb dacă pot

isca un foc. Dacă legenda este adevărată şi sângele lui Houzzah chiar îmi curge prin vene, ar trebui să fie simplu, chiar şi fără antrenament sau o piatră preţioasă. Am simţit chemarea pietrei de foc mai intens decât oricare alta, tentaţia puternică de a o invoca şi de a folosi toată puterea pe care aş primit-o. Dar nu vreau să verific teoria asta. Niciodată. Înainte de asediu, auzeam des poveşti despre oameni care se credeau demni de astfel de puteri, deşi nu primiseră binecuvântarea zeilor în mine. Îmi amintesc cum zeii îi pedepseau pentru mândria sau imprudenţa lor. Nu mă pot juca cu mânia lor, acum mai puţin ca oricând, pentru că până cea mai mică greşeală îmi poate aduce sfârşitul. Şi astfel Astrea va fi condamnată pentru totdeauna.

Cuvintele Artemisiei îmi răsună din nou în minte – că nu crede în existenţa zeilor şi în puterile lor. Îndoiala mi se strecoară în suflet şi nu-mi mai dă pace – încep să mă gândesc că poate, până la urmă, are dreptate. De ce nu ne-au salvat zeii ţara dacă ne iubesc aşa de mult? Dacă sunt urmaşa lui Houzzah, cum de le-a permis kalovaxienilor să se poarte aşa cu mine şi nu a făcut nimic? Nu vreau să mă gândesc la asta sau să-mi pun aceste întrebări, dar nu mă pot abţine.

Totuşi mama mă aşteaptă în Lumea de Dincolo, trebuie să cred asta. Dacă nu – dacă nu există nicio Lume de Dincolo – nu ştiu ce voi face. Doar speranţa că o voi revedea într-o bună zi m-a făcut să mă dau jos din pat în unele dimineţi. Legenda spune că folosirea unei pietre fără

binecuvântarea zeilor este un sacrilegiu, iar cei care fac aşa ceva nu mai au voie să intre în Lumea de Dincolo. Oricât de mult mi-aş dori să simt focul în vârful degetelor şi să transform totul în cenuşă, nu-mi pot asuma acest risc.

— Art, strigă Blaise, scoţându-mă din gândurile mele.

— Pot să te ajut eu cu asta, spune ea.

Aud cum se deschide o uşă, apoi se închide. Apoi o văd pe Artemisia cum intră în camera mea, îşi dă gluga pe spate şi îşi arată chipul prima dată. Înghit în sec – nu arată deloc aşa cum mă aşteptam.

E atât de mică încât aproape că ar putea fi confundată cu un copil, deşi bănuiesc că suntem apropiate ca vârstă, poate e puţin mai mare. Spre marea mea surprindere, nu e astreană sau cel puţin nu complet. Are aceeaşi piele măslinie şi ochi negri, dar ai ei sunt mai alungiţi. Faţa ei are formă de inimă, cu bărbia ascuţită, cu pometii înalţi şi plini de pistrui şi o gură mică, cu buzele voluptuoase. Ştiu că Dragonsbane e astreană, prin urmare presupun că tatăl Artemisiei este de undeva din Est, deşi nu am întâlnit prea mulţi oameni de pe acele meleaguri.

Iar părul ei este minunat. Îi atârnă până la omoplaţi în şuviţe groase, albe la rădăcini şi de un albastru precum cerul, la vârfuri. Îşi schimbă culoarea la lumină, devine ca apa, oglindind agrafa cu piatră de apă prinsă în el.

Unii Paznici prezintă manifestări fizice ale darurilor lor. Era o poveste veche cu un Paznic al

Pământului a cărui piele se făcea gri şi se întărea, dar majoritatea manifestărilor sunt subtile, cum sunt cicatricele. Ampelio mi-a arătat-o odată pe a lui: o cicatrice de un roşu-aprins în dreptul inimii, care părea să provină de la o arsură recentă, deşi mi-a spus că o avea de când îşi terminase antrenamentul.

Îmi aruncă o privire iritată şi îmi dau seama că mă holbez la ea. Îşi dă părul pe spate, peste umeri, iar acesta prinde o tentă de castaniu-închis, ca al meu. Mă imită intenţionat? Vreau să o întreb, dar deja este enervată. Nu vreau să o supăr mai tare.

— Îmi pare rău, spun. Părul tău… m-a luat prin surprindere.

— Ar trebui să încerci să vezi cum e să te trezeşti cu el, zice ea, fără să schiţeze vreo reacţie.

Nu o cunosc suficient de bine să-mi dau seama dacă încă e supărată sau dacă aşa e ea.

— E superb, îi spun eu, sperând să-mi zâmbească, însă ea ridică din umeri.

— E o povară, îmi răspunde. Când am evadat din mine, toată lumea căuta o fată cu păr albastru şi, fără o piatră de apă, nu aveam suficientă putere să îl schimb mai mult de câteva minute. Ai un castron să punem bucăţile de hârtie în el?

Îi fac semn spre măsuţa de toaletă, unde stă un castron gol, în care Hoa ar trebui să amestece fardurile. Mi-l aduce, pun bucăţile de hârtie în el, iar ea îşi pune o mână peste castron, acoperindu-l complet. Pietrele din agrafa de păr sclipesc în timp ce închide ochii, iar în jur încep să se audă tot felul de vibraţii de la energia degajată. Se opreşte la fel

de repede cum a început şi ochii i se deschid din nou – sunt de un albastru strălucitor, apoi redevin căprui-închis. Ia mâna de pe castron şi ne uităm înăuntru.

Bucăţile de hârtie au dispărut, reduse la un lichid gros de aceeaşi culoare cu pergamentul.

— Le-ai transformat în apă? o întreb.

— Nu chiar, spune, strângând din buze. Am grăbit procesul de dizolvare. S-ar fi întâmplat de la sine, în cele din urmă. Acum trebuie doar să scapi de asta, ceea ce ar trebui să fie mult mai uşor. Îţi recomand să o arunci în oala de noapte.

Îmi întinde castronul şi, când degetele ni se ating, îi simt pielea rece şi fină.

— Mulţumesc.

— Acum trebuie să ne gândim la răspuns, zice, împreunându-şi gânditoare mâinile în faţă. Blaise, Heron, sunt sigură că asta va fi plictisitor pentru voi. Faceţi o tură de palat. Vedeţi dacă aflaţi ceva nou.

Blaise ezită.

— Art… o avertizează el.

— Oh, nu-ţi face griji, o să mă port frumos, spune ea cu un zâmbet aşa de dulce încât îmi dau seama că e fals.

Şi ceilalţi ştiu asta, pentru că Heron pufneşte zgomotos, iar Blaise oftează. Cu toate astea, se resemnează şi aud cum ghetele le zăngănesc pe podeaua de piatră, cum uşile se deschid şi se închid. De îndată ce au plecat, Art începe să-mi zâmbească malefic. Mă prefac că sunt ocupată – mă aşez la birou şi scot o foaie de pergament şi

condeiul, dar prezenţa ei mă deranjează.

Vrea să mă intimideze, să-mi aducă aminte că eu am nevoie mai mare de ea decât are ea de mine, dar nu îi voi da satisfacţia asta. Nu o să mă mai las hărţuită.

— Nu pot scrie dacă ai de gând să stai acolo, izbucnesc eu.

— Ar trebui să te bucuri că ai audienţă pentru micul tău joc scenic, contraatacă ea.

— Ca să creadă ceea ce-i spun, trebuie să o cred şi eu. Dar numai eu ştiu ce este adevărat şi ce este minciună.

— Chiar ştii? mă întreabă ea, lăsându-şi capul într-o parte. De asta îi pui pe criminalii kalovaxieni înaintea poporului tău?

Deci nu a trecut peste cearta de mai devreme, ci doar a aşteptat momentul potrivit ca să atace, a aşteptat să rămân singură şi fără apărare. Dar nu am nevoie de Blaise ca să-mi ia apărarea.

— Nu am de gând să pun în pericol vieţile tuturor şi să acţionez în grabă doar pentru că tu vrei să vezi cât sunt de loială.

Râde batjocoritor.

— Tu crezi că ăsta este doar un test? Ai uitat ce a făcut Theyn poporului nostru? Mamei tale?

Cuvintele sunt usturătoare, dar nu o voi lăsa să mă vadă şovăind.

— Nu mă referem la Theyn. Tu vrei să ştii dacă îi sunt loială Crescentiei sau ţie.

Ridică din umeri.

— Oh, încă de la început ştiam că nu pot avea încredere în tine. Fata *a* fost ideea lui Blaise.

— Nu am nimic de demonstrat. Nici lor, nici ţie, spun eu, ridicând sfidătoare bărbia. Şi nu am de gând să distrug tot ceea ce am obţinut până acum doar pentru că am acţionat nechibzuit. Când va veni momentul potrivit, voi ataca.

Zâmbeşte răutăcios şi batjocoritor.

— Cu siguranţă, Înălţimea Voastră.

Revin asupra scrisorii, încerc să ignor faptul că-mi stă în spate şi citeşte peste umăr.

Dragă Søren,

Îmi e greu să cred că te gândeşti la mine şi te frământi atât de mult, mai mult decât o fac eu. Şi asta pentru că nu-mi pot imagina cum reuşeşti să conduci o navă în această situaţie. Te invidiez că îl ai pe Erik cu care poţi să vorbeşti despre asta, pentru că eu nu am pe nimeni. Crescentia n-ar înţelege şi nu m-ar ierta vreodată şi nici n-aş putea să o învinovăţesc pentru asta. Nici eu nu pot înţelege ce se întâmplă cu mine, dar nu pot nega că inima mea îţi aparţine – oricât de nepotrivit sau periculos ar fi.

Artemisia pufneşte batjocoritor şi simt cum obrajii încep să-mi ardă. Da, e exagerată, dar nu e asta ideea unei scrisori de dragoste? O ignor şi scriu mai departe.

M-ai făcut extrem de curioasă: ce anume ai visat? Abia aştept să te întorci, ca să transformăm acest vis în realitate.

Art scoate un alt sunet, dar de data asta pare probator, deci presupun că sună mai bine, deşi mă simt ciudat să scriu toate astea. Ezit, pentru că ştiu ce vreau să-i scriu în continuare, dar sunt foarte conştientă că Artemisia este în spatele meu, aşteptând în linişte – nu chiar aşa de multă linişte – să citească şi să judece fiecare cuvânt pe care îl scriu. Dar decid să-i scriu adevărul. Mă tem că cineva ar putea găsi scrisoarea, dar Søren a scris o mulţime de lucruri periculoase în scrisoarea pentru mine; dacă el nu şi-a făcut griji că va fi găsită, nici eu nu ar trebui să mă tem.

În ceea ce priveşte ce vreau eu de la tine, nu e ceva extravagant ca marea, deşi am senzaţia că e la fel de imens şi imposibil. Te vreau pe tine. Vreau să ne putem plimba după-amiaza în văzul tuturor şi să ne ţinem de mână. Vreau să te sărut şi să nu-mi fac griji că ne vede cineva. Iar când te visez – ceea ce fac destul de des –, îmi imaginez o lume în care putem să facem toate astea.

De data asta, Artemisia nu spune nimic, ceea ce e cumva mai rău. Scriu mai departe. Ştiu că va fi de acord cu ce voi adăuga.

Te rog, mai povesteşte-mi despre zilele tale şi cu ce ţi le ocupi. Ale mele sunt la fel de simple şi de plictisitoare ca de obicei; de cele mai multe ori, citesc în camera mea sau

aud tot felul de zvonuri plictisitoare. Cel mai interesant lucru care s-a întâmplat este că Lordul Gibraltar şi-a lăsat averea fiului nelegitim, nu soţiei sau fiicelor sale. Te rog, spune-mi ceva mai captivant decât asta, te implor.

Număr cu nerăbdare zilele până la Luna nouă şi aştept cu sufletul la gură să te ţin din nou în braţe.

A ta,
Thora

Maskentantz

Cu o oră înaintea balului mascat aud un ciocănit în uşă. Nu e un ciocănit pe care îl recunosc, dar, când deschid uşa, îl văd pe unul dintre însoţitorii familiei Crescentiei – un bărbat astrean în vârstă, pe a cărui piele timpul şi-a lăsat amprentele, cu ochii înceţoşaţi. Fără niciun cuvânt, îmi întinde o cutie mare pe care o ţine în braţe, apoi dă din cap, semn că se retrage. Dispare înainte să apuc să îi mulţumesc.

Pun cutia pe masa mea mică. Când ridic capacul, îmi stă inima în piept, deşi sper ca Umbrele mele să nu observe.

Înăuntru este o rochie cu voaluri turcoaz de pânză, iar când o ridic şi o ţin în aer, materialul e la fel de uşor ca un suflu de aer pe piele. Ar fi uşoară ca puful dacă stratul exterior al fustei nu ar fi acoperit de discuri aurii subţiri, ca solzii de peşte. Sau, mai exact, de sirenă.

Mie şi lui Cress ne-au plăcut dintotdeauna sirenele. Când eram mici, citeam orice găseam despre ele în biblioteca tatălui ei şi le desenam în loc să ne luăm notiţe în timpul cursurilor – de câteva ori, Cress chiar a acceptat să facem o excursie cu barca, în speranţa că aveam să găsim o sirenă, cu toate că suferea de rău de mare. Nu conta că erau periculoase sau că marinarii nu supravieţuiau de îndată ce le zăreau. Noi nu voiam să le vedem. Voiam să fim ca ele.

Dă-mi coadă de sirenă în loc de picioare şi aş putea înota în adâncuri, unde oamenii Kaiserului nu m-ar putea găsi niciodată. Aş putea fredona un cântec care ar îneca pe oricine ar încerca să mă rănească. Aş putea fi în siguranţă. Pentru Crescentia, care a fost crescută să fie delicată, liniştită şi drăguţă, sirenele erau feroce şi gălăgioase, dar nu le putea rezista farmecelor. Asta e diferenţa dintre noi două, presupun: Crescentia tânjeşte după iubire, iar eu prefer distrugerea.

În zilele friguroase de iarnă, când dădaca lui Cress ne ducea la piscinele încălzite de sub palat, ne petreceam cea mai mare parte a timpului bălăcindu-ne, prefăcându-ne că picioarele ni se transformau în cozi de sirene. În anii pătaţi de sânge şi suferinţă, acelea erau momentele care făceau ca restul să fie suportabil pentru mine. Când îmi amintesc de acele momente şi mă uit la rochia pe care mi-a trimis-o, îmi dau seama că ăsta este modul prin care Crescentia îşi cere iertare pentru felul în care s-a comportat faţă de mine în

preajma lui Søren. Probabil crede că de asta am tot evitat-o. Dacă ar fi fost aşa de simplu!

La câteva minute după ce primesc rochia, Hoa intră în cameră şi mă ajută să o îmbrac, cu degetele ei agile dansând peste închizătorile minuscule aflate pe spate, de la omoplaţi până jos, la baza coloanei. Părţile de sus ale cicatricelor mele vor fi vizibile deasupra corsajului, dar pentru prima dată refuz să fiu ruşinată de ele. Da, sunt urâte, dar semnifică faptul că am supravieţuit.

Eşti o mieluşică în cuşca leului, *copilă*. *Şi supravieţuieşti*, mi-a zis Împărăteasa.

Dar să supravieţuiesc nu e suficient. Nu mai este.

Hoa îmi pune şiraguri de perle la gât şi câteva brăţări asortate la mâini, ţesând câteva şi în părul meu. Masca aurie pe care Crescentia mi-a trimis-o împreună cu rochia este plină de perle, cu decoraţiuni şerpuite de jur-împrejurul ochilor.

Hoa murmură aprobator când se uită la mine, apoi mă întoarce cu faţa la oglindă.

Arăt perfect, atât de bine că aproape că mă simt ca o curteană obişnuită care merge la o petrecere, şi nu ca atunci când îmi alege Kaiserul ţinutele – ca un trofeu în vitrină. Desigur, tot va trebui să port coroana de cenuşă, care îmi va distruge rochia în câteva secunde, dar măcar acum mă simt frumoasă.

Un alt ciocănit în uşă, dar de data asta ştiu cine e. Şi Hoa ştie şi se repede la uşă să o deschidă. Unul dintre servitorii Kaiserului stă acolo cu o altă cutie. Coroana de cenuşă.

Hoa ia uşurel cutia, o aşază pe măsuţa mea de toaletă şi o deschide. În timp ce stă cu spatele la mine, caut pumnalul ascuns în buzunarul secret al mantiei. Cât Hoa se chinuie să ridice cu grijă coroana din cutie, mi-l strecor în corsetul rochiei. Nu cred că o să am nevoie de el, dar, ştiindu-l acolo, voi avea cel puţin iluzia siguranţei.

— Ai grijă, îmi şoptește Blaise, atât de încet că abia îl aud.

— Ştiu ce fac, îi şoptesc şi eu, deşi ar putea fi cea mai mare minciună pe care am spus-o vreodată.

*

În timp ce Umbrele mă urmează de-a lungul holului, sunt mai conştientă ca niciodată de coroana de cenuşă din care curg fulgi la fiecare pas pe care îl fac. Nici nu mai ţin minte de câte ori m-a obligat Kaiserul să port această coroană îngrozitoare, dar de data asta e mai rău, pentru că ştiu că mă privesc şi Umbrele. Ştiu că e o insultă pentru ei, la fel cum e pentru mine. Mai mult ca niciodată, vreau să mi-o smulg de pe cap şi să o strâng până se face praf în mâinile mele, dar asta nu ar ajuta pe nimeni. Aud paşi apropiindu-se de mine. Când mă întorc, văd doar două Umbre în urma mea.

— Heron, îl atenţionez.

Am grijă să-mi mişc gura cât mai puţin posibil. Holul e pustiu, dar Kaiserul veghează întotdeauna, aşteptând să comit cea mai mică greşeală.

— Voi fi atent, răspunde el, cu vocea lui blândă. Îmi pare rău pentru ce a zis Art mai devreme. Are prieteni în mină.

— Şi tu trebuie să ai.

Pentru un moment, nu spune nimic. Dacă nu ar fi fost foşnetul mantiei lui, aş fi crezut că s-a întors în spate, lângă ceilalţi.

— Nu, spune într-un final. I-au luat deja pe toţi la care ţineam. Părinţii mei, sora mea, prietenii. Iubitul meu. Numele lui era Leonidas. Ţi-ar fi plăcut de el, avea o minte ageră.

Face pauză din nou şi îmi dau seama cât de greu îi este să vorbească despre asta. Brusc, realizez că nu ştiu prea multe despre Heron. Vorbeşte foarte rar şi, de obicei, discută despre lucruri practice. Credeam că este reţinut pentru că nu-i pasă aşa de mult ca nouă, dar acum îmi dau seama că nu e aşa. Heron este reţinut tocmai pentru că i-a păsat prea mult în trecut şi a plătit pentru asta. Vreau să-i spun că-mi pare rău, vreau să-i promit răzbunare la fel cum i-am promis lui Blaise când mi-a spus despre părinţii lui, dar nu reuşesc să-i zic nimic. După o clipă continuă şi eu fac singurul lucru pe care pot să îl fac în acest moment. Să ascult.

— Am privit cum gărzile i-au omorât sau i-au luat de acolo când au înnebunit. Am văzut tot şi ştiu că poate fi şi mai îngrozitor. Dar şi tu ai văzut suficiente orori.

Nu ştiu ce aş putea să-i răspund.

— M-am gândit tot mai mult la ce a spus Artemisia şi poate că are dreptate, zic, în cele din

urmă. Zeii din poveştile mamei nu ar permite ca toate astea să continue la infinit. Nu i-ar lăsa pe kalovaxieni să câştige.

Heron îşi drege glasul.

— Înainte, voiam să mă fac preot. Asta îmi dorisem dintotdeauna, chiar şi când eram copil, şi au fost momente în ultimul deceniu în care mi-am pus şi eu aceste întrebări, în care am fost furios pe zei.

Arunc o privire în lateral spre el, uitând o secundă că este invizibil. Mă uit din nou în faţă.

— Şi încă îţi mai pui aceste întrebări?

Tace câteva clipe.

— Eu cred că, dacă zeii ar putea interveni, ar face-o, dar poate că este peste puterile lor. Poate că, de fapt, ei ne pot da tot ce avem nevoie ca să reuşim singuri.

— Cum ar fi darul tău, spun eu. Şi al lui Blaise şi al lui Art.

Nu îl pot vedea pe Heron, dar am impresia că încuviinţează din cap.

— Şi ca al tău, spune el.

Aproape că mă pufneşte râsul, dar reuşesc să mă abţin.

— Nu am niciun dar.

Deşi nu e nimeni pe hol, tot am grijă să vorbesc în şoaptă şi să-mi mişc gura cât mai puţin.

— Poate tu eşti darul, spune el. Descendenta lui Houzzah, regina legitimă.

Iar cuvântul ăsta, regină. Titlul ăsta nu-mi aparţine şi, când îl aud pe Heron că-mi spune că sunt de fapt un dar pentru ţinutul meu, povara de

pe umerii mei devine şi mai mare. Ştiu că a spus asta ca să mă încurajeze, dar pentru mine este mai mult o condamnare. Cuvintele lui mă dor mai tare decât replicile tăioase şi calculate ale Artemisiei sau decât privirile pline de îndoială ale lui Blaise. El are încredere în mine şi sunt sigură că o să-l dezamăgesc cumva.

Îmi mai strânge mâna o dată în semn de încurajare, apoi încetineşte ritmul şi revine în rând cu ceilalţi. Intru singură pe coridorul care duce spre camera balului.

Pentru un bal plănuit doar cu o zi înainte, Crescentia a realizat înfiorător de multe şi e mulţumită de ea. Mulţimea de oameni străluceşte în lumina candelabrului grandios ca şi cum ar fi intrat într-un cazan cu smoală şi apoi s-ar fi rostogolit prin pietre de spirit. S-au adunat cu toţii, pentru că îl admiră pe Theyn – sau pentru că se tem de el. E greu să faci cu certitudine această distincţie şi, în final, contează prea puţin. Rezultatul e acelaşi: un devotament straşnic.

Cu toţii poartă măşti – ca şi mine, de altfel –, dar îi pot recunoaşte uşor după toţi aceşti ani în care am fost atentă la detalii.

Femeia costumată în păun este baroneasa Frandhold, care arată cu zece ani mai tânără şi de două ori mai frumoasă, pălăvrăgind cu cel mai nou amant al ei, Lordul Jakob – e cu câţiva ani mai mare decât mine şi i-a cerut mâna lui Cress, dar fără succes, la scurt timp după ce ea a împlinit şaisprezece ani. Baronul este prin zonă, dar pare mai neinteresat ca niciodată de comportamentul

soţiei sale. E prea ocupat să flirteze cu un soldat.

Deşi nu o caut, ochii îmi cad pe domniţa Dagmaer – dar acum, că e măritată, este doamna Dalgaard, căci doar servitoarele şi cei din familia regală îşi păstrează numele de familie. Nunta a fost o afacere pripită, cât mai rapidă pentru ca tatăl ei să pună mâna pe bani, iar Lordul Dalgaard să-şi primească noua jucărie. Deşi sunt căsătoriţi doar de câteva zile, are deja vânătăi pe braţe, pe care toată lumea se preface că nu le vede. Stă singură, căci toată lumea o ocoleşte, de parcă suferinţa ei ar fi contagioasă. Dagmaer pe care mi-o amintesc era în centrul oricărei întruniri, era cea care râdea cel mai tare, dansa cel mai mult, flirtând atât de evident cât să îi facă pe toţi să bârfească săptămâni întregi. Dar acum ochii i-au devenit mohorâţi sub mască, în timp ce fuge de lumină şi de zgomot ca un iepure speriat.

Nu ar trebui să mă simt vinovată. Poporul meu a îndurat mult mai mult. Eu am îndurat mult mai mult. Nu ar trebui să mă simt vinovată, dar mă simt. Eu i-am făcut asta şi este o povară care îmi atârnă pe umeri.

Îmi iau ochii de la ea şi o caut în mulţime pe Crescentia. Nu e greu de zărit – tot ce trebuie să fac este să mă uit după Kaiser, care stă în mijlocul tuturor, cu coroana de aur pe cap, mai dreaptă şi mai maiestuoasă ca niciodată. El nu se oboseşte să se deghizeze niciodată şi de ce ar face-o? E mult prea îndrăgostit de propria putere ca să se schimbe în altcineva chiar şi pentru o noapte.

Păstrez distanţa, căci nu vreau să îi atrag

atenţia. Prinsă în conversaţia cu el, Crescentia arată minunat. Costumul ei se potriveşte cu al meu, doar că e de culoarea delicată a lavandei în partea de sus, iar solzii din partea de jos sunt argintii, în loc de perle, poartă coral, care îi scoate în evidenţă obrajii rozalii. Poate că e doar o fată şi nu înseamnă prea mult pentru kalovaxieni dincolo de căsătorie şi maternitate, dar cine vede cum îl influenţează pe Kaiser nu poate să nu-i admire mintea de strateg. Îl joacă pe degete fără să îl lase vreodată să-şi dea seama de asta, ba zâmbindu-i cu gropiţele în obraji, ba aruncându-i o privire timidă, ţinându-se dreaptă şi mândră – fiecare gest este demn de o prinţesă, un titlu pe care şi-l doreşte cu atâta ardoare. Tot ce îi mai lipseşte este, de fapt, prinţul.

Privirea Kaiserului zăboveşte asupra ei mai mult decât ar trebui, dar măcar nu o priveşte aşa cum mă priveşte pe mine. Nici urmă de răutate în privirea lui, este doar o privire calculată şi distantă. Păcat că Søren nu e aici să vadă cum i se pregăteşte viitorul, dar, la urma urmei, nici nu are nevoie. Îl compătimesc puţin, dar imediat îmi amintesc că nu o să apuce să se căsătorească vreodată cu Crescentia. Dacă Umbrele mele au ceva de spus, vor fi amândoi morţi cu mult timp înainte.

Când mă gândesc la asta, simt un gol în stomac.

— Sunt aproape sigur că Crescentia a făcut toate astea mai mult ca să te scoată pe tine afară din cameră decât să sărbătorească întoarcerea

mea, spune o voce înţepată chiar în spatele meu. A fost foarte indispusă în ultimele zile de când nu v-aţi mai văzut.

Cele mai groaznice coşmaruri se perindă în faţa ochilor mei şi trebuie să mă opresc din tremurat. Sunt recunoscătoare că am pumnalul atât de aproape, deşi ştiu că nu am cum să-l folosesc. Când sunt în prezenţa lui Theyn, simt mereu că mă sufoc. Mă îngrozeşte: inima începe să-mi bată nebuneşte, gândurile mi se înceţoşează şi am o transpiraţie rece, deşi încerc să nu arăt asta. Deodată, am din nou şase ani şi mă uit la el în timp ce o omoară pe mama. Am şapte ani şi el îmi aplică lovituri de bici, în timp ce Kaiserul mă obligă să-mi uit numele. Am opt ani, nouă ani, zece ani şi el stă deasupra mea cu o găleată de apă rece ca gheaţă şi un vătrai încins – face orice îi spune Kaiserul ca să mă oblige să uit că sunt Theodosia şi să devin Thora.

Nu mi-ar face rău aici. Ştiu asta. Totuşi nu mă pot abţine să mă gândesc la toate secretele mele, la toate planurile mele, fiind sigură că îmi poate citi toate aceste gânduri la fel de clar ca nişte cuvinte pe o pagină.

— E foarte mărinimoasă, mă forţez să spun. Sunt norocoasă să o am ca prietenă.

— Chiar eşti, aprobă el, dar e o ameninţare în tonul lui, pe care o sesizez prea bine.

Desigur, tot ce îmi spune Theyn sună ca o ameninţare. Theyn în sine este o ameninţare, fie că vorbeşte sau nu.

— Îmi pare foarte rău pentru toate problemele

din mine, continui eu, de parcă aş fi avut vreo legătură cu asta.

Mi-aş fi dorit să fi avut. Mi-aş fi dorit să fi fost în stare să realizez ceva aşa de mare.

— Ştiu că Crescentia v-a dus dorul foarte mult.

Nu sunt sigură că asta e adevărat, de vreme ce Cress nu vorbeşte niciodată cu mine despre sentimentele faţă de tatăl ei. Totuşi pare lucrul potrivit de spus.

— Şi mie mi-a fost dor de ea, îmi răspunde într-o secundă.

— Cred că va fi o prinţesă extraordinară.

Mă străduiesc să am un ton relaxat şi blând, să-mi opresc mâinile din tremurat. Theyn se hrăneşte cu frică; o poate mirosi ca un câine de vânătoare.

Pentru un moment, ne uităm amândoi la Crescentia cum îi zâmbeşte Kaiserului, cu gropiţele ei în obraji, jucându-l atât de bine pe degete.

— A fost născută să fie prinţesă, spune Theyn după câteva clipe.

Arunc o privire spre el şi imediat îmi doresc să nu o fi făcut. Îmi dă dureri în piept când văd cum o priveşte pe Crescentia… cum îndrăzneşte? Cum îndrăzneşte să-şi iubească fata când a luat-o pe mama de lângă mine? Din cauza lui nu o să o mai văd vreodată pe mama privindu-mă aşa. E o stană de piatră, incapabil să simtă ceva, şi nu îmi place să mi se amintească faptul că este şi el un om. Că amândoi iubim aceeaşi persoană.

Crescentia se întoarce spre noi şi zâmbeşte şi mai tare. Se scuză faţă de Kaiser, adresându-i

câteva cuvinte dulci şi atingându-l uşor pe braţ. Kaiserul îi urmăreşte privirea, iar când ochii lui îi întâlnesc pe ai mei simt o greutate în piept, atât de mare încât abia mai pot respira.

— Scuzaţi-mă, vă rog, îi spun lui Theyn, făcând un pas în spate.

Chiar şi când mă retrag simt privirea Kaiserului aţintită asupra mea, ştiu că mă supraveghează tot timpul. Acum, că mă priveşte, mă face să mă simt murdară şi tânjesc după o baie ca să mă curăţ.

Sunt o mieluşică în cuşca leului. Cum pot să fiu o regină când mă sperii aşa de uşor? Artemisia nu s-ar teme de Kaiser; nu ar ezita să înfigă pumnalul în pieptul lui aici şi acum, oricât ar costa-o.

— Thora!

E Crescentia. Încetinesc, dar nu mă întorc, sunt prea speriată că o să întâlnesc din nou privirea Kaiserului. Prea speriată de ce aş putea găsi acolo. Cress mă ajunge din urmă şi mă ia de braţ.

— Mă bucur aşa de mult că ai venit! Arăţi minunat!

Aruncă o privire rapidă la coroana care se sfărâmă, la cenuşa care începe să-mi acopere faţa. Gâtul şi umerii. Mă mănâncă îngrozitor, dar nu îndrăznesc să mă scarpin. Mai bine mă prefac că nici nu e acolo.

— Îţi mulţumesc, îi spun cu un zâmbet forţat, care sper să pară natural. A fost aşa drăguţ din partea ta să-mi trimiţi rochia! Putem fi surori în seara asta.

O strâng de mână şi încerc să ignor sentimentul de vinovăţie care mă cuprinde.

— Suntem, îmi răspunde ea zâmbindu-mi şi simt o strângere de inimă.

Nu e nimic de adăugat. Tot ce îi pot spune sunt minciuni şi nu pot face asta acum, nu ei. *Tot ce sunt e o minciună*, îmi reamintesc. *Thora e o minciună*. Dar acesta nu e adevărul complet.

Dau să-i răspund, deşi nu ştiu ce să-i spun, dar, înainte să apuc să rostesc un cuvânt, se apropie de noi un băiat cu o mască cu coarne aurii de berbec. Chiar şi fără cicatrice şi cu trăsăturile estompate ca să-şi ia o înfăţişare mai nordică, l-aş recunoaşte pe Blaise oriunde. Mă uit prin cameră cu precauţie, ştiind că Artemisia trebuie să fie şi ea prin zonă, ca să menţină iluzia, dar nu o văd. Sunt prea mulţi oameni, prea multe măşti.

— Un dans, domniţă Thora?

Chiar şi pe sub mască, pot vedea dezgustul pe care i-l provoacă acest nume, ca şi cum ar fi un blestem. Nu a mai fost nevoit să mi se adreseze aşa până acum şi îmi dau seama că se urăşte puţin pentru asta, chiar dacă nu avea cum să evite numele meu fals. Sprâncenele blonde ale Crescentiei se arcuiesc atât de sus, încât aproape că îi dispar în păr, dar începe să zâmbească şi mă înghionteşte spre el. Deşi este ultima persoană cu care vreau să vorbesc, nu am de ales decât să îl las să mă ia de mână şi să mă conducă pe ringul de dans.

— Eşti nebun? şoptesc eu în kalovaxiană, mişcându-mi buzele cât mai puţin posibil. Dacă eşti prins…

— E un *maskentanz*, spune el, accentuând

sunetele ascuţite ale cuvintelor kalovaxiene aşa încât să sune mai degrabă ca o tuse seacă. Sunt puţine şanse să se întâmple asta.

— Puţine, dar nu deloc, îi atrag eu atenţia, încercând să nu ridic tonul. Şi, în plus, nici nu ştii să dansezi.

— M-am uitat la câţiva dintre ei, spune el indiferent, ridicând din umeri.

Mă strânge de talie şi mă ia de mână. E poziţionarea corectă pentru *glissadantul* pe care orchestra îl interpretează, dar paşii lui sunt neîndemânatici. Îi simt prin rochie atingerea caldă.

— Nu suficient, spun eu, strâmbându-mă când mă calcă pe picior. Ţine-te după mine.

Oftează, dar face cum îi spun, lăsându-mă să îl conduc spre paşi mai complecşi de dans. Ne amestecăm printre ceilalţi dansatori din jurul nostru, dar nu mă amăgesc că restul nu ne privesc, că nu se întreabă cine e nou-venitul care a ales să danseze tocmai cu Prinţesa de Cenuşă.

Mă întreb dacă el se gândeşte la cum arăta sala asta înainte de asediu, deşi pe atunci eram mult prea mici să mergem la baluri. Însă părinţii noştri trebuie să fi fost. Au dansat şi au râs aici, sorbind vin din aceleaşi cupe aurite pe care le folosesc kalovaxienii acum, ţinând toasturi pentru mama, pentru zei şi pentru zeiţe, pentru Astrea.

Încerc să-mi amintesc că trebuie să fiu supărată pe el din cauza spuselor Artemisiei, dar nu mă pot concentra când e atât de aproape de mine. Ultima dată când am fost aşa de apropiaţi mă săruta. Mă prinsese strâns de talie, refuzând

să-mi întâlnească privirea. Nici acum nu vrea să se uite la mine, dar cred că are de-a face mai puţin cu respingerea de data asta şi mai mult cu faptul că îşi dă seama cât de furioasă sunt.

Nu ştie ce să facă, iar mie mi-e teamă că, dacă deschid gura, o să mă iau de el şi atunci toată lumea o să se uite la noi. Prin urmare, ne cufundăm într-o tăcere apăsătoare, care pare o versiune a jocului cu ciupituri. Care dintre noi va ceda primul?

De data asta, eu câştig. Începe să trăncănească, tot uitându-se prin cameră de parcă i-ar fi frică să mă privească.

— Asta pare o oportunitate prea bună ca să nu profităm de ea şi nu am putut auzi nimic din locurile Umbrelor. Artemisia a jonglat cu iluziile: eu îl vizitez pe fiul ducelui din Elcourt, Artemisia este o doamnă singuratică de la ţară, iar Heron a decis să rămână invizibil şi să se învârtă pe lângă pavilioanele deschise în care se reflectă lumina soarelui – sau mai degrabă a lunii acum…

— Ai încredere în mine? îl întrerup, pentru că, cu cât ignoră mai mult adevărata discuţie pe care ar trebui să o avem, cu atât tensiunea dintre noi creşte.

Se încruntă şi mă învârte pe sub mână, dându-mi ocazia să studiez camera. Sunt uşurată să realizez că majoritatea nici nu se uită la noi; sunt prea ocupaţi cu dramele lor ca să le pese de ale mele. Dar unii o fac, inclusiv Kaiserul. Când ochii mei îi întâlnesc pe ai lui la jumătatea drumului, mi se întoarce stomacul pe dos.

— Eu… de ce ai întreba asta? spune Blaise, când revin în braţele lui, punându-mi mâna pe spate ca să mă prindă.

Nu e un răspuns, dar ar putea fi.

— Nu risc totul ca să joc jocuri, Blaise, îi spun în şoaptă. Nu sunt o maimuţă antrenată să facă trucuri ca să te amuze…

— Nu am spus niciodată… mă întrerupe el, ridicând tonul fără să-şi dea seama.

Se uită repede în jur, ca să verifice dacă cineva a observat, dar toţi ceilalţi dansatori sunt prinşi în conversaţiile lor.

— De ce crezi aşa ceva? mă întreabă el în şoaptă.

— Art mi-a spus că a fost ideea ta ca eu să o otrăvesc pe Crescentia. Este suficient Encatrio pentru două persoane şi sunt destui alţii în castelul ăsta care s-au dovedit a fi o mai mare ameninţare decât o fată răzgâiată. Aşa că spune-mi că nu este un alt test prin care vrei să trec ca să-mi dovedesc loialitatea.

Simt cum i se încordează umerii sub mâna mea şi cum atingerea lui devine mai caldă.

— Nu loialitatea ta mă îngrijorează, spune, după o clipă. Ci mintea ta. Ai trăit în mijlocul kalovaxienilor zece ani. Asta nu se uită prea uşor.

Deşi nu face decât să dea voce propriilor mele frici, cuvintele lui tot mă dor.

— Ţi-am spus, sunt bine. Şi nu ai dreptul să pui la îndoială sănătatea mintală a altcuiva. Nu-mi spune mie că cei cinci ani petrecuţi în mină nu şi-au lăsat amprenta asupra ta.

Îmi dau seama că clocoteşte de furie, dar nu mă abţin.

— Fiecare mişcare pe care o facem este periculoasă, Blaise, spun eu mai departe. Şi am nevoie de oameni în care pot avea încredere. Şi care au încredere în mine.

Râde batjocoritor.

— Şi totuşi, Theo, tu sigur nu ai încredere în mine.

Aş vrea să îl contrazic, dar are dreptate. Cred că ne dorim aceleaşi lucruri, cred că şi-ar da viaţa ca să mă protejeze. Dar ştiu că nu mie îmi este loial, ci lui Ampelio, vrea să respecte promisiunea pe care i-a făcut-o lui Ampelio. Prin urmare, este o loialitate care i-a fost impusă, nu este ceva ce a ales. Când ne-am sărutat, credeam că ţine la mine, că mă vede mai întâi ca pe o persoană, nu doar ca pe un simbol, dar îmi dau seama că m-am înşelat din felul distant în care mă ţine de talie, din faptul că-mi evită privirea. Pentru el nu sunt decât o datorie, atât.

Are dreptate: nu pot avea încredere în el, dacă el nu are încredere în mine.

— Dă-mi un motiv, spun eu. Un motiv real ca să o otrăvesc pe Cress.

Îşi linge buzele, uitându-se prin jur, încercând să vină cu un răspuns.

— Se spune că în curând va deveni prinţesă.

— Amândoi ştim că nu va fi niciodată prinţesă. Søren va fi de mult mort înainte ca ea să se mărite cu el. Dă-mi un motiv real şi o voi face.

Îşi strânge buzele.

— E o kalovaxiană. Este fiica lui Theyn. Ar trebui să fie motive suficiente, izbucneşte el. De ce nu-mi dai tu un motiv pentru care n-ar trebui să o omori?

— Mâinile nu îi sunt pătate de sânge, spun eu. Îi place să citească cărţi şi să flirteze cu băieţii. Nu este o ameninţare.

Mă uit în ochii lui şi văd cum se pregăteşte să izbucnească. Mă strânge mai tare de talie.

— Animalele crescute în captivitate ajung întotdeauna să-şi iubească răpitorii, chiar şi când le bat. Nu e surprinzător că îl iubeşti pe unul de-al lor.

Mă înfurii îngrozitor, dar ştiu că, în felul lui, a vrut doar să mă consoleze.

— Nu sunt un animal, Blaise. Sunt o regină şi ştiu cine îmi sunt duşmanii. Să se nască din părintele greşit nu o face unul dintre ei.

Mă îndepărtez de el când melodia ajunge la final şi plec, dorindu-mi ca el să mă urmărească. Dar presupun că mă cunoaşte suficient de bine ca să nu o facă. Nici nu apuc să ajung la jumătatea sălii când Kaiserul îmi taie calea, blocându-mă efectiv. Fac o reverenţă, dar, când mă ridic, e tot acolo, privindu-mă aşa cum a făcut-o toată noaptea. Simt un gol în stomac.

— Înălţimea Voastră, spun eu.

Îmi ţin privirea plecată. *Eu sunt Thora*, *docilă şi frântă*, îmi spun. Nu îl voi înfuria pe Kaiser şi el mă va ţine în viaţă.

— Prinţesa de Cenuşă, răspunde el, cu un zâmbet strâmb. Sper că i-ai mulţumit lui Theyn pentru serviciile sale în mină din ultimele

săptămâni, pentru cât a redus lepădăturile.

— Desigur, Înălţimea Voastră, spun eu, deşi numai când mă gândesc la asta, mi se face rău.

Câţi oameni a mai ucis Theyn în inspecţia sa?

Se dă într-o parte să mă lase să trec, dar când fac asta se freacă de mine şi îşi trece o mâna peste curbura taliei mele şi peste şold. Sunt complet şocată, apoi mi se face greaţă. Mă forţez să nu tremur sau să mă smucesc, pentru că ştiu că asta urmăreşte şi aşa doar aş înrăutăţi lucrurile. Pumnalul din corset e la îndemână şi pentru o clipă mă imaginez scoţându-l şi trecându-l peste gâtul lui înainte să-şi dea seama ce se întâmplă. Îmi doresc asta atât de mult încât cu greu mă abţin. Mâinile îmi tremură şi mă chinui să le ţin nemişcate pe lângă corp. Dacă aş încerca, gărzile ar sări pe mine într-o secundă, iar rebeliunea noastră în creştere ar fi înăbuşită imediat.

Nu merită. Nu încă.

Se apropie de faţa mea, suficient de mult cât să îi simt respiraţia urât mirositoare de la vin. Brusc, îmi vine să vomit, dar mă abţin.

— Te-ai făcut destul de frumuşică pentru o păgână, îmi şoptește el în ureche.

Chiar şi când cuvintele lui mă fac să mă simt murdară, nu schiţez nicio reacţie. În curând, îmi promit. În curând, îl voi ucide, dar nu în seara asta. În seara asta trebuie să joc un alt rol.

— Vă mulţumesc, Înălţimea Voastră.

Thora spune asta, nu eu, dar tot simt cum îmi lasă un gust amar. Inima îmi bate foarte tare – mi se pare că o poate auzi oricine, chiar şi peste

orchestră. Mai zăboveşte o clipă, strângându-mă şi mai tare de şold, apoi pleacă. Răsuflu prelung şi o iau în direcţia opusă cât de repede pot. Blaise se uită după Kaiser – se vede clar cât este de furios. Nu ştie să-şi ascundă reacţiile ca mine, aşa că se vede în linia buzelor, în cutele de pe frunte, deasupra măştii. Când ochii lui îi întâlnesc pe ai mei, se înmoaie. Ne amintim cine este adevăratul nostru duşman.

Face o mişcare spre mine, dar îi fac semn din cap imediat să renunţe. Deja a atras atenţia asupra lui dansând cu mine, iar minciunile despre identitatea lui vor ţine până cineva îi va pune întrebarea greşită. Miza este prea mare ca să riscăm pentru un moment de alinare şi, oricum, nu sunt convinsă că vreau să primesc alinare din partea lui.

Mulţimea îmi face loc, dar nu din respect, ci pentru că nimeni nu vrea să se murdărească de cenuşă. Mă îndrept spre capătul opus al sălii, cât mai departe de toţi. Încă simt atingerea Kaiserului şi respiraţia lui puturoasă. Amintirea asta îmi va bântui coşmarurile în noaptea asta şi probabil mult timp de acum înainte.

— Încă umbli cu jocuri, mieluşică? spune o voce blândă dinspre firida umbrită din spatele meu.

Este Împărăteasa. Poartă o rochie gri care pare că îi înghite trupul delicat cu totul şi o mască dintr-o bucată de organza neagră, înfăşurată în jurul tâmplelor, decupată în jurul ochilor. Parcă e o fantomă.

— Niciodată nu mi-au plăcut jocurile, îi spun, surprinsă de tonul vocii mele.

Râde.

— Toţi umblă cu jocuri, mieluşică. Kaiserul le joacă în palat, Theyn le joacă pe câmpul de luptă, Søren le joacă pe navele lui. Chiar şi prietenii tăi le joacă… şi destul de bine.

Pentru o fracţiune de secundă am impresia că se referă la Blaise, dar, de fapt, vorbeşte despre Crescentia.

— Va fi o prinţesă frumoasă, spun eu.

— Asta e tot ce trebuie să fie o prinţesă, spune Împărăteasa, pufnind batjocoritor. Toată lumea se aşteaptă ca o prinţesă să fie frumoasă şi graţioasă. Dar ştii deja asta. Ai jucat acest rol de când erai doar o copilă. Micuţa Prinţesă de Cenuşă, cu ochii ei trişti şi spiritul frânt. Sau poate nu chiar atât de frânt.

Cuvintele ei mă tulbură atât de tare, încât nu pot să le ignor. Mă prefac că am înţeles greşit.

— Kaiserul a fost bun să mă lase să-mi păstrez titlul, spun eu.

Ea râde iar.

— O fi Kaiserul în multe feluri, dar ştim amândouă prea bine că nu este un om bun.

Când mă ia de mână, atingerea ei e rece ca gheaţa. E numai piele şi os.

— El întotdeauna câştigă la jocurile lui. De asta e Kaiserul.

Pentru că trişează, vreau să-i spun, dar ăsta nu e răspunsul corect. Nu există unul, dar ea pare să ştie asta.

— E de ajuns doar să supravieţuieşti, mieluşică.

Mă sărută pe frunte şi îi simt buzele reci. Apoi se îndreaptă către mulţimea de curteni cu buzele negre de cenuşă.

Crima

Chiar dacă balul mascat durează până la răsărit, când cerul începe să se coloreze în nuanţe pastelate, iar luna dispare repede la vest, îmi petrec restul timpului într-un colţ al camerei, sperând să evit privirea Kaiserului. Nu-mi dau seama dacă din cauza forfotei de la bal sau a ameninţării Kaiserului care pluteşte deasupra mea, nu mi se face somn, deşi oboseala pune stăpânire pe corpul meu. Când oaspeţii încep să părăsească sala, îndreptându-se spre uşa principală, îi urmez fără nicio tragere de inimă, gata să mă strecor în pat, deşi ştiu că nu voi apuca să mă odihnesc deloc în aceste ore. Dar când ajung în dreptul uşii, o văd pe Cress care mă aşteaptă, cu două căni aburinde cu cafea condimentată şi cu miere.

Mă simt uşurată când o văd, dar îmi trece repede când îmi amintesc de otrava pe care am ascuns-o în camera mea şi ce trebuie să fac cu ea. Îmi tot răsună în minte vorbele lui Blaise, dar alung aceste gânduri.

— Noaptea abia a început, îmi spune ea, rânjind şi întinzându-mi o cană.

Îi mulţumesc şi iau o înghiţitură mică. În tradiţia astreană, cafeaua este amestecată cu

miere, scorţişoară şi lapte. E prea dulce pentru majoritatea kalovaxienilor, dar Crescentia aşa o comandă mereu. Mă întreb dacă face asta pentru că e amatoare de dulciuri sau pentru că înţelege cât de mult înseamnă pentru mine gestul ăsta mărunt. Cafeaua îmi aminteşte de respiraţia mamei când mă pupa de „bună dimineaţa”, iar amintirea asta îmi aduce alinare şi mă tulbură în acelaşi timp.

Crescentia mă ia de braţ şi mă conduce spre o ieşire mai mică, din lateral. Acum, când e atât de aproape de mine şi când mă gândesc ce ar trebui să-i fac, simt o împunsătură în inimă, e o senzaţie tot mai dureroasă, pe care nu pot să o ignor, oricât aş încerca.

— Ar trebui să merg la culcare, Cress, îi spun. Sunt extenuată.

— Pentru asta este cafeaua, spune ea cu voioşie, strângându-mi mâna. Abia dacă am apucat să schimbăm o vorbă în noaptea asta, Thora.

— Ştiu. Ai fost o gazdă incredibilă şi nu am vrut să te țin departe. Dar vom vorbi mâine, îţi promit.

Crescentia se uită la mine în timp ce mergem şi nu-mi dă drumul la mână.

— Eşti supărată pe mine? întreabă după un moment lung de tăcere.

Pare rănită şi brusc îmi tresare inima.

— Nu, spun eu, râzând. Sigur că nu sunt.

— M-ai tot evitat, insistă ea. Săptămâna asta. În seara asta. Chiar şi acum.

— Ţi-am spus, am fost bolnavă.

Chiar şi pentru mine sună neconvingător.

— Doar o oră, Thora. Te rog.

Pare aşa de rănită, că îmi frânge inima şi sunt tentată să spun da. Şi de ce nu aş putea spune da? Ce mă aşteaptă în camera mea? O altă ceartă cu Blaise şi cu Artemisia, în timp ce Heron încearcă să facă pe mediatorul? Şi Blaise va vrea să vorbim despre Kaiser, despre ce a văzut el, iar eu nu pot face asta. Mă cutremur numai gândindu-mă la mâna Kaiserului pe mine, la respiraţia lui pe pielea mea. Dacă Blaise mă întreabă despre asta, mă voi prăbuşi şi voi pierde şi fărâma de respect pe care o mai am pentru mine. Cu Crescentia e mai uşor, pentru că a fi în preajma ei înseamnă să devin Thora, iar Thora nu se gândeşte la prea multe lucruri. În momentul ăsta, Thora e ca o binecuvântare.

— În regulă. Mai stau trează puţin.

Trag aer în piept.

— Mi-a fost dor de tine, Cress.

Îmi zâmbeşte larg şi radiază de fericire, aproape luminând holul întunecos.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, spune ea în timp ce împinge cu umărul într-o uşă.

Îmi dau seama unde anume intenţionează să mergem de cum mă loveşte aerul înviorător de dimineaţă. Grădina de piatră. Nu va mai fi niciodată la fel de frumoasă cum era când o îngrijea pe mama, dar în lumina asta este ceva straniu de încântător la ea. Este fantoma unui loc, plin la rândul lui cu fantome. Crengile copacului desfrunzit se întind ca nişte degete scheletice în sus, deasupra noastră, aruncând umbre neclare pe

aleea de piatră, în lumina răsăritului.

Cress strâmbă din nas când se uită la grădină. Nu e genul ei de loc. Preferă culoarea, muzica, mulţimile şi viaţa, dar, când îmi întâlneşte privirea, zâmbeşte. Încă un lucru pe care îl face pentru mine, pentru că ştie ce înseamnă locul ăsta. Pentru că ştie şi cum e să-ţi pierzi mama. Ceea ce mă face să mă simt şi mai vinovată, să am conştiinţa şi mai încărcată.

— E din cauza prânzului, nu-i aşa? mă întreabă. Te-am pus să porţi rochia aia hidoasă şi apoi am fost geloasă când ai vorbit cu prinţul. N-ar fi trebuit să mă port aşa cu tine. A fost... necuviincios. Îmi pare rău.

Scuzele ei mă iau prin surprindere. Nu cred că am mai auzit-o vreodată pe Cress cerându-şi scuze cuiva, cel puţin nu sincer. Doar dacă aşa obţinea ce-şi dorea. Dar în vocea ei de acum se simte indubitabil o urmă de regret. Zâmbesc şi scutur din cap.

— Nimic din ce faci nu ar putea fi vreodată necuviincios, Cress. Îţi jur, nu sunt supărată pe tine.

Nu pare convinsă, aşa că o strâng de mână şi o privesc drept în ochi când mint, sperând că voi părea convingătoare.

— Nu sunt interesată de prinţ. Îţi jur.

Îşi muşcă buza de jos şi se uită la cana ei de cafea.

— Poate că nu. Dar el te place.

Râd forţat, ca şi cum ideea ar fi complet ridicolă.

— Ca pe o prietenă, îi spun, surprinsă de cât de uşor scot minciuna pe gură.

Aproape că o cred şi eu, chiar şi cu amintirea proaspătă a buzelor lui Søren peste ale mele.

— Desigur că un băiat, luând în calcul căsătoria cu o fată, va căuta prietenia celei mai apropiate confidente a ei. Când vorbim, este mereu despre tine.

Zâmbeşte subtil, iar umerii i se relaxează.

— Chiar vreau să fiu prinţesă.

— Ai fi una grozavă, îi spun eu şi chiar vorbesc serios.

Imediat îmi vin în minte cuvintele Împărătesei: *Toată lumea se aşteaptă ca o prinţesă să fie frumoasă*. Tace o clipă, traversând aleea ca să ia loc pe o bancă din piatră, sub cel mai mare copac, şi îmi face semn să mă duc lângă ea. După ce mă aşez şi eu, trage adânc aer în piept şi oftează.

— Când o să fiu împărătească, Thora, nu va mai trebui să porţi coroana aia îngrozitoare, spune încet, privind în faţă spre grădină, care acum este scăldată în razele pastelate ale răsăritului.

Cuvintele ei mă iau prin surprindere. După acel incident în care mi-a întins cenuşa pe obraji, zicându-mi că sunt o războinică, nu a mai vorbit vreodată despre coroana de cenuşă. Credeam că a ajuns să se obişnuiască cu ea şi pur şi simplu nu o mai vedea. Iată că am subestimat-o din nou.

— Cress… încep eu, dar ea mă întrerupe; se întoarce ca să mă privească din faţă, îmi ia mâinile într-ale ei şi îmi zâmbeşte.

— Când o să fiu eu împărătească, voi schimba

totul, Thora, spune ea pe un ton ferm. Nu e corect cum te tratează. Sunt sigură că şi prinţul crede asta. Mi se rupe sufletul, ştii? zice ea, zâmbindu-mi aşa de trist încât, o clipă, uit că îi este milă de mine şi rolurile se schimbă. O să mă mărit cu prinţul şi o să am grijă de tine. O să-ţi găsesc un soţ chipeş și ne vom creşte copiii împreună, aşa cum ne-am dorit întotdeauna. Vor fi cei mai buni prieteni, ştiu asta. Ca noi. Surori de suflet.

Mi se pune un nod în gât. Ştiu că, dacă îmi las viaţa în mâinile Crescentiei, o va transforma în ceva frumos, ceva simplu şi uşor. Dar mai ştiu şi că asta e speranţa unei fete răsfăţate, cu lumea la picioarele ei. Chiar şi înainte de asediu, mama mi-a spus cu câte probleme mă voi confrunta ca regină, cum o regină nu trăieşte pentru ea, ci pentru oamenii ei. Şi oamenii mei sunt flămânzi şi bătuţi şi aşteaptă ca cineva să îi salveze.

— Surori de suflet, repet eu, simţind greutatea acelui jurământ.

Nu e ceva făcut cu uşurinţă; e o promisiune nu doar să iubeşti o altă persoană, ci şi să ai încrederea în ea. Credeam că nu am încredere în nimeni, că nu mai sunt capabilă de asta, dar am încredere în Cress şi mereu am avut, iar în aproape zece ani de prietenie, niciodată nu m-a făcut să regret asta. E sora mea de suflet.

Umbrele mele privesc, ştiu asta. Pot să le desluşesc formele din dreptul ferestrelor de la al doilea etaj, uitându-se în jos la noi. Dar nu vor putea auzi nimic.

— Cress, spun eu ezitant.

Probabil că sesizează şovăiala din vocea mea, pentru că se încordează şi se întoarce la mine, cu sprâncenele blonde arcuite şi cu un zâmbet ameţitor. Inima îmi bate atât de tare, cât pe ce să-mi sară din piept. Mărturisirile curg, deşi ştiu că ar trebui să fiu mai reţinută, dar Cress a fost mereu sinceră cu mine. Suntem surori de suflet, a spus-o chiar ea. Trebuie să mă iubească suficient ca să mă pună înainte de toate.

— Putem schimba lucrurile. Nu doar pentru mine, dar şi pentru restul.

Se încruntă.

— Care restul? întreabă ea.

Începe să zâmbească nesigură, ca şi cum ar crede că vreau să fac o glumă pe care ea nu o înţelege încă. Vreau să dau înapoi, să retrag tot ce-am spus şi să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic, dar e prea târziu pentru asta. Şi, da, Cress este fata lui Theyn şi asta o face ţinta perfectă, dar o poate face şi foarte importantă. O pot implica în asta? Îmi amintesc cum am reuşit să schimb părerea Umbrelor mele despre Vecturia. Îi pot convinge şi de asta. O pot salva.

— Astrenii, îi spun în şoaptă, urmărindu-i expresia. Sclavii.

Îşi păstrează zâmbetul, care pare o fantomă a celui de dinainte. Apoi îşi ia o expresie gravă.

— Asta nu se poate schimba, îmi şoptește.

E un avertisment. Îl ignor. O iau de mână. Nu şi-o retrage, zace inertă într-a mea.

— Dar am putea, insist eu, simţind cum începe să mă cuprindă disperarea. Kaiserul este un om

nemilos. Ştii asta.

— Este *Kaiserul*, poate fi cât de nemilos vrea, îmi răspunde.

Se uită în jur ca şi cum ar fi cineva care ascultă în apropiere. Când ochii ei îi întâlnesc pe ai mei din nou, mă tratează ca pe o străină, ca pe cineva de care trebuie să te fereşti. În toţi anii noştri de prietenie, niciodată nu m-a privit aşa. Nu ştiu cât de tare o strâng de mână, dar nu schiţează niciun gest. Nu încearcă să se retragă.

— Dacă tu ai fi împărătească. Dacă… dacă te-ai mărita cu Søren… Ai putea schimba lucrurile. Oamenii te-ar iubi, s-ar aduna pentru tine în locul Kaiserului, tu ai putea să iei cu uşurinţă ţinutul de la el.

— Asta este trădare, rosteşte ea printre dinţi. Opreşte-te, Thora.

Dau să o contrazic, să îi spun că numele meu nu e Thora, dar ceva aflat dincolo de umărul lui Cress, din dreptul uneia dintre ferestrele înalte care îngrădesc grădina la vest, îmi atrage atenţia. Văd o figură palidă într-o rochie gri. Văd cum părul blond îi flutură în spate ca o dâră de lumină în urma unei comete aflate în cădere liberă. Aud un ţipăt care îmi dă fiori pe şira spinării, urmat de o bufnitură dizgraţioasă în partea cealaltă a grădinii, la vreo treizeci de metri distanţă.

Scăpăm cănile din mâini, iar acestea se sparg de aleea de piatră; alergăm într-un suflet până acolo, deşi ştiu că va fi prea târziu. Nimeni nu poate supravieţui unei asemenea căzături.

Sângele este primul lucru pe care îl văd. Se

întinde în jurul corpului – aşa de mult, aşa de repede. E singura culoare pe care o pot vedea pe cenuşiul rochiei ei, pe cenuşiul pietrelor, pe paloarea pielii. Trupul îi este frânt, membrele îi sunt sucite în unghiuri nefireşti, ca o marionetă căreia i s-au tăiat sforile.

În sinea mea ştiu cine e, dar când îi văd faţa mă cutremur până în străfundul sufletului. Sunt atât de şocată că abia dacă aud plânsetele panicate ale Crescentiei. Nici nu-mi dau seama că mă prinde strâns de mână, şocată şi îngrozită, uitând de discuţia noastră din urmă cu doar câteva minute, de parcă aş putea să o protejez de cadavrul Împărătesei.

Mă desprind de Crescentia şi mă apropii de trup, călcând în jurul sângelui. Mă las pe vine şi îmi pun mâna pe obrazul Împărătesei. Chiar şi când trăia pielea îi era rece, dar acum e o senzaţie stranie, ştiind că a murit cu adevărat. Ochii îi sunt ţintiţi către nimic, iar eu îi închid, chiar dacă sunt convinsă că mă vor urmări în coşmarurile mele.

Dar ceea ce mă şochează cu adevărat este gura ei. Buzele uscate îi sunt încă acoperite de cenuşă de când m-a sărutat pe frunte, cu o urmă de afecţiune, şi zâmbeşte mai larg decât am văzut-o vreodată. Are acelaşi zâmbet ca Søren.

— Thora, mă atenţionează Crescentia, zgâlţâindu-mă de umeri. Uită-te sus.

La fereastra de la care a căzut Împărăteasa este o siluetă care ne priveşte. E prea întuneric să-i desluşim faţa, dar coroana sa de aur străluceşte în lumina soarelui de dimineaţă.

Jelirea

În săptămâna care urmează morţii Împărătesei nu îndrăznim să discutăm despre ce am văzut. De asemenea, nu vorbim nici despre discuţia pe care am avut-o în grădină, aşa că mă întreb dacă nu cumva totul nu a fost decât un coşmar intens. Dar e imposibil, pentru că, în fiecare dimineaţă în care mă trezesc, Împărăteasa tot moartă rămâne.

La doar câteva secunde după ce am găsit-o au apărut şi gărzile şi ne-au luat la întrebări, dar amândouă am ştiut că nu trebuie să arătăm cu degetul spre Kaiser. Nu am văzut nimic, le-am spus, iar ei ne-au crezut fără nicio ezitare.

Curtenii şușotesc că Împărăteasa a cedat în cele din urmă din cauza nebuniei şi s-a aruncat în gol, ceea ce se specula deja de câţiva ani, iar câţiva au fost suficient de insensibili încât să pună şi pariuri pe tema asta.

Aud cum Kaiserul e cel care a câştigat pariul, dar asta e doar o bârfă, chiar dacă, cel puţin pentru mine, e ceva uşor de crezut.

Înmormântarea s-a organizat în tăcere şi nu am fost invitată să particip, deşi Cress a mers. A venit să mă vadă după aceea şi mi-a spus cum era trupul Împărătesei – curat, dar la fel de frânt ca atunci când am găsit-o. Mi-a zis cum a stat Kaiserul în spatele capelei, dar a plecat repede, fără să ţină discursul obişnuit. Tradiţia kalovaxiană cere ca aceia care jelesc să-şi radă părul, dar el încă îl are lung pe al său, aşa cum e obiceiul la războinici,

deşi au trecut zeci de ani de când a participat ultima oară la o bătălie.

Încerc să identific vreo urmă de dezamăgire în vocea lui Cress, orice indiciu că lucrurile despre care am vorbit au fost auzite, dar e ca şi cum ar fi uitat complet de asta. S-ar putea să fie un lucru bun. Poate că am fost o proastă că am avut încredere în Cress – dar nu din cauză că nu ar fi de încredere, ci pentru că a fost crescută astfel. Asta este singura lume pe care o cunoaşte şi, deşi pentru mine este una de coşmar, pentru ea înseamnă acasă. Presupun că e uşor să te simţi acasă într-o lume în care te afli deasupra tuturor. Şi e uşor să nu îi observi pe cei de la bază, pe al căror spate te caţări ca să rămâi în vârf. Nimeni nu-i vede.

Blaise vrea să discutăm despre ce s-a întâmplat în grădină, dar, deşi nu mai sunt supărată din cauza discuţiei noastre de la *maskentanz*, nu sunt pregătită să vorbesc cu el. Dacă aş face-o, aş răbufni şi i-aş spune totul – despre avertismentul Împărătesei, despre privirea languroasă a Kaiserului, despre sentimentele mele pentru Søren, despre încercarea de a mă confesa lui Cress. E mai bine ca el să nu ştie nimic din toate astea. Blaise mă protejează în felul lui, eu mă protejez în al meu.

Nu aud nicio veste din partea Kaiserului, deşi mă aştept să apară ceva, vreun joc nou ale cărui reguli va trebui să le învăţ când el va fi trişat deja. Dacă împărăteasa avea dreptate când a spus că vrea să se însoare cu mine, ca să-şi consolideze

domnia asupra Astreei, pot să presupun că cererea va veni curând. Ideea asta îmi bântuie fiecare coşmar şi toate gândurile pe parcursul zilei. Indiferent de câte ori mă spăl, de cât de tare îmi frec pielea cu bureţi şi uleiuri, nu pot alunga senzaţia aceea pe care mi-au lăsat-o mâinile lui. Uneori, chiar înainte de a adormi, mă trezesc brusc, convinsă că îi simt iar respiraţia puturoasă.

Într-una dintre aceste zile, când mă trezesc, găsesc ceva sub perna mea – un obiect tare şi fierbinte pe care îl strâng în mână. Sticla de Encatrio, îmi dau seama când o scot. O lăsasem în locul ei obişnuit din saltea, dar probabil că cineva a mutat-o aici pentru a-mi aminti – de parcă aş fi putut să uit. Simt cum Umbrele mă privesc, dar nimeni nu scoate o vorbă. Nimeni nu e mirat că flaconul e acolo.

Ar trebui să spun ceva, ştiu că ar trebui, dar nu pot intra iar în defensivă. Ştiu la fel de bine ca ei că nu mai am ce scuze să inventez ca să nu o fac.

Mă ridic din pat, cu sticluţa de Encatrio în mână, şi îngenunchez pentru a o împinge la loc în gaura din saltea, fără să spun un cuvânt despre asta.

Ar fi o imprudenţă din partea mea să îi otrăvesc pe Cress şi pe Theyn la repezeală, îmi spun, aşa cum le-am spus şi Umbrelor mele de nenumărate ori. Dacă eşuăm, Kaiserul va da vina pe mine şi cel mai probabil m-ar decapita înainte să se întoarcă Søren. Planul nostru s-ar duce pe apa sâmbetei şi nu merită să riscăm asta. Dar mai ştiu şi că asta e doar o părticică de adevăr. Mă tot

gândesc la conversaţia din grădină cu Cress, încercând să-mi imaginez ce s-ar fi întâmplat dacă Împărăteasa nu ar fi căzut chiar atunci, ce-ar fi putut spune Cress.

Îmi e prea frică să reiau această discuţie cu ea. Îi tot văd expresia îngrijorată, o tot aud spunându-mi că situaţia astrenilor nu se poate schimba. Totuşi încă sper că mă înşel.

*

În fiecare dimineaţă, când Hoa intră în cameră, verific să văd dacă nu am primit o altă scrisoare de la Søren în pragul uşii, dar nu am găsit niciuna până acum. Trebuia să se fi întors de câteva zile deja – prin urmare, presupun că Vecturia încă rezistă. Încep să-mi fac griji că s-ar putea să nu se mai întoarcă deloc.

Şi, oricum, la ce să se întoarcă aici? La o lume din care a dispărut brusc mama lui, singura persoană din palat pe care o iubea. Nici măcar nu au apucat să îşi ia rămas-bun. Iar asta înţeleg mai mult decât orice, motiv pentru care decid să îi mai scriu o scrisoare.

Nu le spun Umbrelor mele ce fac când mă aşez la masă – nu aş suporta ca Artemisia să-mi sufle iar în ceafă. Nu şi de această dată, când nu există vreo strategie ascunsă în vorbele mele, fără viclenii şi subterfugii, doar sinceritate.

Dragă Søren,

Sunt sigură că, până acum, ai aflat despre mama ta. Mi-aş dori să fiu acolo, cu tine, să te consolez cum pot. Mama ta a fost o femeie bună şi mult mai puternică decât au crezut-o mulţi. În acea noapte a vorbit cu mine câteva minute şi mi-a spus despre cât de mândră era de tine, de bărbatul care ai devenit. Ştiu că nu e mare lucru, dar sper că asta te va face să te simţi un pic mai bine. Te-a iubit profund, Søren.

Dacă această scrisoare va fi găsită, sunt sigură că mă va pedepsi crunt Kaiserul pentru ce urmează să spun, dar cred că e bine să afli asta.

Mama a fost omorâtă în urmă cu zece ani şi aş vrea să-ţi pot spune că durerea se atenuează cu timpul, dar nu ar fi adevărat. Nu cred că mă voi obişnui vreodată să trăiesc într-o lume în care mama nu mai există. Nu cred că voi închide vreodată ochii seara fără să-i revăd moartea, iar şi iar. Nu cred că voi înceta vreodată să-mi doresc să apelez la ea când voi avea întrebări sau voi avea nevoie de sfaturi. Nu cred că voi mai fi vreodată un om complet.

La început, nu îţi va veni să crezi că s-a întâmplat. Va trebui să-ţi reaminteşti singur, în repetate rânduri, că ea nu mai este. Şi, deşi ştii, tot te vei aştepta să te întâmpine în port când vasul tău se va întoarce acasă. Dar nu va mai fi acolo şi-mi pare rău pentru asta.

Apoi vei jeli. Vei avea nevoie de toată

forţa ca să te ridici din pat dimineaţa şi să îţi vezi de viaţă, dar o vei face pentru că eşti genul de bărbat care poate. Mii de oameni depind acum de tine, iar tu eşti un lider prea bun ca să te laşi devastat complet de asta.

Apoi – sau poate în acelaşi timp – te vei înfuria. Te vei înfuria pe zei pentru că ţi-au luat-o, te vei enerva pe tatăl tău şi pe curteni pentru că au împins-o spre nebunie, poate te vei înfuria chiar pe mine pentru că am fost martoră şi n-am putut opri nimic. Este în regulă dacă vei fi aşa, te înţeleg.

Dacă există un alt pas după furie, să ştii că eu încă nu l-am descoperit.

A ta,

Thora

Încep să rulez pergamentul; în timp ce fac asta, îmi vine brusc o idee şi încremenesc.

— Dacă îi spun lui Søren că mama lui a fost omorâtă de Kaiser, ar fi suficient pentru a-i diviza pentru totdeauna, spun tare, parţial pentru ca Umbrele să mă audă, parţial pentru că şi eu vreau să aud asta cu voce tare. Ar fi suficient de furios încât să se revolte public împotriva Kaiserului.

O clipă, nimeni nu spune nimic.

— Cum poţi fi sigură? întreabă Blaise, în cele din urmă.

— Îl voi face să simtă că nu are de ales.

Despăturesc scrisoarea şi înmoi peniţa încă o dată în sticluţa cu cerneală, iar planul prinde tot mai mult contur în mintea mea. Pare inevitabil,

într-un fel, la fel de uşor cum e să dărâmi o piramidă din fructe, doar dacă scoţi un singur fruct din teanc.

La fel de uşor cum ar fi să-i înfig pumnalul în inimă? şoptește o voce în mintea mea, dar încerc să o ignor. Ştiam că se va ajunge la asta, ba chiar a fost ideea mea. E singurul mod prin care aş putea recuceri Astrea şi nu am de gând să mă răzgândesc pentru că îmi pasă de Søren mai mult decât credeam.

* * *

În ziua următoare aud un ciocănit în uşă şi dau peste Elpis, pe care Crescentia a trimis-o după mine ca să bem cafeaua împreună. O clipă mă gândesc să refuz, pentru că, de fiecare dată când ajung în preajma ei, sentimentul de vinovăţie care mă cuprinde este insuportabil, dar cumva sper mereu – şi mi-e frică în aceeaşi măsură – că de această dată vom vorbi despre ce am discutat atunci după maskentanz.

— Doar un moment, îi spun lui Elpis, în timp ce inima aproape că-mi sare din piept.

O las să aştepte pe hol şi mă întorc în cameră, la locul ascuns din saltea, de unde iau sticluţa de Encatrio. Nu o voi folosi, dar acum aş putea să le arăt Umbrelor mele că sunt dispusă să o fac şi, astfel, aş mai câştiga nişte timp. Le simt privirile aţintite asupra mea când o pun în buzunarul rochiei mele de doliu, dintr-un brocart gri. Nu dau niciun semn, nici de atenţionare, nici de încurajare

– chiar şi Artemisia rămâne, din fericire, tăcută. Poate şi ei ştiu că fac doar un gest lipsit de semnificaţie.

Elpis îmi zâmbeşte timid când ajung la uşă. Traversăm holul care duce spre pavilion. Nu ne putem spune mare lucru, de vreme ce holul e plin de oameni. Totuşi să o am aproape mă ajută să mă concentrez. Elpis este motivul pentru care fac asta, motivul pentru care joc acest joc pe care nu prea cred că îl pot câştiga, motivul pentru care port în buzunar o sticluţă cu otravă pregătită pentru cea mai bună prietenă a mea. Elpis şi toţi oamenii pe care îi reprezintă ea au fost înrobiţi de prea multă vreme. Toţi cei care sunt în lanţuri, bătuţi şi înfometaţi, dar care încă au puterea de a visa la o lume mai bună. Una pe care eu o voi construi pentru ei, dar fără să calc pe cadavrele celor nevinovaţi.

Cotim pe un coridor liber care duce spre aripa de est a palatului. În continuare, e prea riscant să vorbim, dar imediat ce se asigură că nu mai avem companie, Elpis mă prinde de mână. Degetele ei sunt scheletice şi un alt val de vină mă izbeşte în plin. Seara trecută am avut o masă cu cinci feluri de mâncare, dar oare când a mâncat ea ultima oară mai mult de un bol cu fiertură?

Îmi pune ceva în palmă, după care îşi retrage mâna. Când mă uit, e o floare mică, încropită din bucăţi de mătase pe care le recunosc de la una dintre rochiile lui Cress. Fiecare petală a fost atent tăiată şi aranjată în jurul unei singure perle, nu mai mare decât un pistrui. Amintirea e acolo, dar este

înceţoşată şi îmi scapă printre degete.

— Belsiméra fericită, Înălţimea Voastră, îmi şoptește, zâmbind larg.

Strâng floarea în palmă şi o îndes în buzunar, departe de ochi curioşi. Obişnuiam să fac cu mama zeci de flori de mătase cu ocazia sărbătorii Belsiméra pentru cei mai apropiaţi de noi, deşi eram neîndemânatică şi majoritatea florilor pe care le făceam ieşeau fără forme şi nu erau bune de nimic. Punea croitoresele să mai facă câteva sute, destule pentru toţi Păzitorii palatului.

Belsiméra – ziua de naştere a Belsimiei, zeiţa iubirii şi a frumuseţii. În povestea pe care mama obişnuia să mi-o spună, zeiţa pământului, Glaidi, detesta toamna, când florile ei mureau şi copacii deveneau nişte trupuri dezgolite. Jelea pierderea culorii din lume, pierderea frumuseţii.

Într-un an, când a venit din nou toamna, iar Glaidi a devenit melancolică şi retrasă, zeiţa apei, Suta, a înveselit-o, meşterind sute de flori de mătase pe care i le-a dat în dar. Când Glaidi le-a văzut, a fost atât de mişcată de dovada de afecţiune şi frumuseţe, încât a început să verse lacrimi de bucurie. O lacrimă a aterizat pe una dintre florile de mătase şi aşa s-a născut Belsimia.

Pentru a o sărbători pe Belsimia şi prietenia profundă care i-a dat naştere, făceam flori de mătase şi le dădeam prietenilor şi celor dragi pe parcursul acelei zile. Seara era sărbătoare în capitală, cu dansuri, dulciuri şi flori de mătase peste tot.

Îmi amintesc că făceam flori cu mama şi le

dădeam oricui lucra sau trăia în palat. Îmi amintesc festivalul, când Ampelio m-a luat în braţe şi m-a învârtit într-un dans până nu am mai putut să mă opresc din râs. Îmi aduc aminte că era noaptea mea preferată din tot anul, îmi plăcea chiar mai mult decât cele în care se ofereau daruri.

— Mulţumesc, Elpis, îi spun privind-o şi văd cum se îmbujorează. Îmi pare rău, eu nu… mă opresc jenată, muşcându-mi buza. Am uitat.

Încuviinţează din cap, privindu-mă solemn.

— În zona pentru robi încă sărbătorim, dar o facem în cea mai mare linişte. Dacă ar afla cineva…

Se opreşte şi scutură cu putere din cap, alungându-şi gândurile negre.

— Voiam să ţi-o ofer ţie. O vei păstra ascunsă, nu-i aşa?

— Desigur, îi spun zâmbind. Îţi mulţumesc.

O iau din loc, dar Elpis îmi atinge braţul pentru a mă opri.

— Sigur e ceva ce pot face, îmi şoptește.

— Elpis… încep, dar mă întrerupe.

— Orice, te rog. Pot fi de ajutor, dacă mă laşi.

Când mă uit în ochii ei, văd o determinare atât de mare, încât e uşor să uit că are doar treisprezece ani. În vechea Astrea ar fi considerată în continuare un copil.

— Eu vreau să fii în siguranţă, îi spun cu blândeţe.

— Dar…

— Va sosi timpul, şoptesc în astreană, aruncând o privire pe hol, în caz că ne ascultă

cineva. Vreau să ai răbdare.

Îşi muşcă buza şi îmi dă drumul la mână.

— Mă ajuţi destul, o asigur. Şi ai făcut deja atât de mult.

Ochii ei mă studiază, căutând un semn că o tratez cu superioritate. În sfârşit, îşi pleacă uşor capul.

— Mulţumesc, Înălţimea Voastră.

Nu îmi pronunţă titlul aşa cum fac ceilalţi; nu aşteaptă nimic în schimb. Mi-a oferit toată încrederea ei şi e un lucru teribil de fragil. Nu îl voi frânge.

Ameninţarea

Cafeaua a fost pregătită la una dintre mesele din fier forjat din pavilionul public. Perdelele cu dungi albe şi violet flutură în vânt de-a lungul verandei largi, în vreme ce lumânări aurii împrumută din căldura lor fiecărei mese, ajutate de pietrele de foc care încrustează stâlpii de susţinere. Deşi iarna se apropie cu repeziciune, iar soarele apare tot mai rar, spaţiul e încă plin de viaţă datorită activităţii de la curte. În orice caz, moartea Împărătesei i-a reanimat pe curteni. Dau pe-afară de bârfe noi despre cea cu care se va însura Kaiserul şi fiecare familie care are o fiică e nerăbdătoare să o sacrifice pentru câteva favoruri în plus.

Până acum sunt douăsprezece candidate, unele mai mici decât mine, şi fiecare poartă câte o rochie care lasă prea multe la vedere, ţinând cont

de vremea de afară. Toată lumea, cu excepţia mea, se pare, a renunţat la griul de doliu, deşi au mai rămas încă trei săptămâni de doliu potrivit tradiţiei kalovaxiene. Tremură toate în mătăsuri şi sorb din cafea, înconjurate de membri ai familiei care îşi dau importanţă, în cazul în care Kaiserul decide să-şi facă apariţia.

În partea opusă, Cress studiază o carte de poezii; rar îşi ridică ochii din paginile acesteia deşi ea m-a invitat azi aici, încă nu am vorbit despre conversaţia din grădină, dar ştiu că din cauza asta există o tensiune între noi care aruncă o umbră asupra fiecărui cuvânt pe care ni-l spunem. Vreau să discutăm despre asta acum, să încerc să o forţez aşa cum nu am avut şansa atunci, dar, de fiecare dată când încerc, simt un nod în gât.

— Sărmanele fete, şoptește Cress, abia ridicând ochii din cartea cu poezii lyriene pe care o ţine în mână. Atâta muncă pentru nimic. Tata spune că şi-a ales deja mireasa. Crede că logodna va deveni oficială până să plece la Elcourt, adică peste patru zile.

Încremenesc cu ceaşca la gură, iar de groază simt un gol în stomac.

— Presupun că nu ştii cine e, nu? o întreb, încercând să par detaşată, în timp ce pun ceaşca înapoi pe farfuriuţă.

Dă din cap că nu, pufnind, în timp ce scrie ceva.

— Nu vrea să-mi spună, ca de obicei. Nu are încredere în mine că pot păstra un secret.

Râd forţat.

— Păi, cam are dreptate, nu? o tachinez.

Mă aştept să râdă şi ea, dar când se uită la mine văd gravitatea din privirea ei.

— Pot păstra secrete, Thora.

E o afirmaţie banală, dar îi simt greutatea. Ce am spus în grădină constituie trădare, iar ea ar fi putut să se folosească de asta ca să-şi asigure drumul spre coroană. Dar nu a făcut-o, iar asta înseamnă ceva, nu-i aşa?

— Sigur că poţi, spun în şoaptă. Eşti sora mea de suflet, Cress. Ţi-aş încredinţa şi viaţa mea.

Brusc, simt atingerea caldă a sticluţei cu otravă.

Ea încuviinţează din cap şi se întoarce la cartea cu poezii.

— Ch'bur, spune şi învârte pana peniţei, gânditoare. Crezi că are legătură cu cuvântul orinamic chabor? înşfăcat?

— Nu ştiu, recunosc. Citeşte cu voce tare.

Îşi muşcă buza de jos o clipă, apoi începe să citească.

— *Pe valea Gredan* – acesta este termenul lor pentru Lumea de Dincolo – *iubirea mea mă aşteaptă*, *încă învăluit în îmbrăţişarea Morţii*. Nu. Nu poate fi corect, nu-i aşa?

Încerc să îi răspund, dar tot ce văd este corpul inert şi gri al lui Cress, ţinut în ghearele unei păsări uriaşe.

— În plus, nu văd de ce mai contează, spune, scoţându-mă din gândurile mele şi mâzgălind iar ceva în carte. Nu e ca şi cum fata – indiferent cine ar fi ea – va spune nu, nu crezi?

Îmi ia o clipă ca să-mi dau seama că nu mai vorbeşte despre poezie şi că nu face aluzie la trădarea mea. Ne-am întors la Kaiser acum, iar ea pare teribil de nepăsătoare dacă te gândeşti că şi ea la fel de eligibilă pentru rol ca orice altă fată. Dar nu va fi ea şi presupun că o ştie. Tatăl ei nu ar permite să se întâmple asta. O fi el câinele de luptă al Kaiserului, dar chiar şi el are o limită şi acea limită înseamnă Cress.

— Nu e ca şi cum ar putea să spună nu, subliniez eu, iar Cress îmi aruncă o privire ameninţătoare.

— Nu îi plânge de milă prea mult, Thora. Cred că şi eu m-aş dărui Kaiserului, dacă odată cu el vine şi coroana.

Împărăteasa Anke nu ar fi de acord cu tine, îmi vine să spun. Avem o înţelegere tacită despre ce am văzut atunci, aşa că nu o voi încălca. Ştie că pe Împărătească a împins-o Kaiserul pe fereastră, la fel de bine cum ştiu şi eu, dar niciuna dintre noi nu are curajul să o spună cu voce tare, ca şi cum, dacă nu vorbim despre asta, putem să rămânem în siguranţă. La urma urmei, dacă Kaiserul şi-a omorât soţia pentru că ea era un impediment, cine l-ar putea opri să ne facă şi nouă asta?

Totuşi vreau să împărtăşesc cu cineva cuvintele pe care mi le-a spus Împărăteasa înainte de a muri – înainte de a fi omorâtă. Vreau să spun cuiva despre sentimentele mele pentru Søren şi despre cât de complicat e planul pe care l-am pus la punct împreună cu Umbrele mele. Vreau să vorbesc despre acest plan şi despre cât de fragil

pare uneori.

Dar aud o voce care îmi şopteşte în minte: *Asta e trădare*, *opreşte-te*, *Thora*. Şi nu cred că aş suporta să-i văd reacţia dacă i-aş spune despre mine şi Søren. Dar nici nu ştiu dacă să fiu furioasă din cauza reacţiei ei din grădină. I-am cerut să aleagă între mine şi ţara ei – ca să nu mai vorbim de tatăl ei. Ar fi trebuit să ştiu ce va alege. Ştiu ce aleg eu, la urma urmei.

În buzunarul meu, otrava e mai grea ca oricând.

— Şi, continuă Cress, fără să-şi ridice privirea din carte, ar fi o variantă mai bună decât ai fi putut tu să speri.

Încremenesc cu ceaşca în mână. Cu mâinile tremurând, o pun înapoi pe farfurioară.

— Ce-ai spus?

Ea ridică un umăr, blazată.

— Nu a fost nevoie să-mi spună nimeni de planurile Kaiserului, Thora. Dar are sens. Am auzit câteva bârfe despre revolte, despre cum sunt ţări care încă refuză să recunoască faptul că Astrea e sub ocupaţia Kaiserului. Căsătoria lui cu tine ar rezolva frumuşel problema. În plus, nu mai avea nevoie de Împărătească – ea i-a dat un moştenitor, şi-a servit scopul. Iar eu mereu m-am întrebat, presupun, de ce te-a ţinut în viaţă pe tine.

O spune extrem de calm, cu ochii încă aţintiţi în carte. Dar nu e pentru că nu i-ar păsa. Îmi dau seama de asta din glasul ei. Ci pentru că îi este frică să se uite la mine.

— Deci când l-ai văzut împingând-o de la

fereastră, probabil că asta ţi-a confirmat suspiciunile, răspund pe acelaşi ton lejer, ca şi cum am vorbi despre planurile de cină, nu despre o crimă.

Tresare, dar atât de subtil încât abia observ. Trage aer în piept şi se uită la mine, în cele din urmă, lăsându-şi condeiul pe masă.

— Va fi cel mai bine aşa, Thora, spune ea ferm. Vei fi Împărătească. Vei avea putere.

— Putere aşa cum a avut Împărăteasa Anke? Îmi spui că sunt sora ta de suflet şi că asta îţi doreşti pentru mine? Să sfârşesc ca ea?

De data asta tresare şi mai tare. Ochii ei cenuşii scrutează împrejurimile, apoi oftează.

— Mai bine aşa decât o trădătoare în ghilotina călăului, spune ea în şoaptă.

Cuvintele astea pline de venin sunt ca o palmă peste faţă şi mă străduiesc să nu-mi feresc privirea. Înghit în sec.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, Cress, spun eu, dar vocea îmi tremură şi ştiu că nu o păcălesc.

Oricât ar încerca să se prefacă, Cress nu e o toantă.

— Nu mă insulta, spune ea, lăsându-se pe spate în scaun.

Îşi bagă mâna în buzunar şi scoate o bucată de hârtie împăturită. Sigiliul a fost rupt, dar văd că e un dragon care scuipă foc. Sigiliul lui Søren. Simt un gol în stomac când îl văd şi în minte îmi vin o mie de explicaţii, dar ştiu deja că nu există nicio scuză pentru ce se află în scrisoarea aceea.

— De unde o ai? întreb eu, de parcă aş putea

întoarce asta asupra ei, să o fac să creadă că ea m-a trădat.

Mă ignoră, despăturind încet scrisoarea. Văd cum chipul i se umple de durere de îndată ce începe să citească.

— *Dragă Thora*, începe ea pe un ton neutru. *Nu pot spune în cuvinte cât de fericit m-a făcut scrisoarea ta*. *Ştiu că nu am spus-o atât de clar în ultima mea scrisoare*, *deşi sunt convins că puteai ghici asta*, *dar şi inima mea îţi aparţine. În scrisoarea ta ai spus că îţi doreşti să găsim o cale prin care să fim împreună fără să ne mai ascundem*. *Şi eu vreau asta*. *Vreau să le spun tuturor*; *vreau să mă laud cu scrisorile tale la fel cum oamenii mei se laudă cu scrisorile pe care iubitele lor le trimit*; *vreau o lume în care există un viitor pentru noi*, *altul decât furişatul prin tuneluri întunecate* (*oricât de plăcut ar fi furişatul ăla*). *Dar cred că*, *mai mult decât orice*, *vreau să trăiesc* într-*o lume mai bună decât cea creată de tatăl meu*. *Am speranţa că* într-*o zi*, *când voi fi Kaiser*, *pot crea lumea asta*. *Iar acum am speranţa că*, *atunci când voi face asta*, *vei fi alături de mine*.

Se uită din nou la mine după ce împătureşte scrisoarea.

— Desigur, e mai mult. Puţin despre activităţile lui pe vas, despre cum decurge lupta – îngrozitor de plictisitoare, pe bune, deşi îmi imaginez că de partea asta eşti tu interesată.

Nu sunt în stare să scot niciun cuvânt; nu fac decât să privesc cum împătureşte scrisoarea. Probabil e venită recent. Eu am presupus că a fost

prea ocupat cu lupta ca să-mi răspundă, dar probabil Cress a găsit-o sub preşul meu de la intrare.

— Nu e ceea ce crezi, reuşesc într-un final să-i spun, deşi este o minciună ridicolă.

— Cred că m-ai minţit, Thora, spune duios.

Dar de pe chipul ei a dispărut orice urmă de duioşie. Are o expresie dură şi o privire furioasă. Arată, pentru prima dată, ca tatăl ei.

— Cred că mi-ai furat pietrele de spirit, ceea ce înseamnă că lucrezi cu alţii. Nu ai fi putut organiza rebeliunea asta de una singură. Bănuiesc că sunt trei, având în vedere câte bucăţi ai furat.

Mă trec fiorii pe şira spinării şi inima îmi bate nebuneşte. Nu pot să îi zic despre Umbrele mele, nu aşa. Mă uit în jur şi le zăresc la marginea pavilionului; ne privesc, dar sunt prea departe ca să audă ceva. Încă sunt acolo, ceea ce înseamnă că nu a spus nimănui încă despre suspiciunile ei. Nu o pot lăsa să facă asta.

— Îmi pare rău, îi spun eu, aplecându-mă în faţă. Îmi pare foarte rău, Cress, dar nu e ceea ce crezi.

— Ceea ce cred este că e foarte convenabil, spune ea, strângându-şi buzele.

Are o sclipire periculoasă în privire, care îmi aminteşte de tatăl ei.

— Aceşti *alţii* cu care lucrezi apar dintr-odată, tu le aduci pietrele de spirit şi, în acelaşi timp, te hotărăşti să-l vrăjeşti pe prinţ. Ştii probabil că o uniune dintre tine şi el nu va fi permisă niciodată, iar tu eşti prea isteaţă ca să pretinzi contrariul.

Ceea ce înseamnă că urmăreai altceva.

Se uită la scrisoarea din mâinile ei.

— *Te-am indus în eroare înainte*, *când am zis că plecăm să rezolvăm nişte probleme cu Dragonsbane pe ruta comercială*, *dar*, *dacă eşti chiar aşa de plictisită încât vrei să ştii ce se întâmplă aici*, *îţi voi povesti*.

Se opreşte şi se uită la mine. Nu este nicio urmă de emoţie în privirea ei, ceea ce e de înţeles. Sunt paralizată.

— Nu-ţi pasă de misiunea în care l-a trimis Kaiserul. Mi-e greu să cred că voiai să auzi despre aşa ceva, dar presupun că oamenii ăştia – oricare ar fi ei – asta voiau şi ţi-au spus să îl seduci pe Prinţ pentru a obţine cât mai multe informaţii pentru ei. Greşesc? întreabă ea, înclinându-şi capul într-o parte şi privindu-mă.

Da, vreau să-i spun. *Dar nu asta contează cu adevărat*. Probabil îmi ia tăcerea ca pe un *nu*, pentru că apoi continuă.

— Înţeleg, Thora, spune ea, revenind la tonul obişnuit, blajin şi îngăduitor.

Îmi aminteşte de modul în care Theyn mi-a vorbit după ce a ucis-o pe mama, când mă întreba dacă îmi era foame sau sete în timp ce încă avea sângele ei pe mâini.

— Am vorbit serios când am zis că viaţa ta e nedreaptă. Felul în care se poartă cu tine e nedrept. Dar nu vei reuşi să îndrepţi lucrurile aşa.

Vreau să urlu că nu e vorba despre mine deloc, că nedreptatea vieţii mele nu e nimic în comparaţie cu mizeriile îndurate de ceilalţi astreni

din oraş, de astrenii din mină, de ceilalţi astreni care au plecat şi au devenit cetăţeni în alte ţări.

Trag aer în piept şi mă străduiesc să îi susţin privirea în loc să urlu aşa cum îmi doresc atât de mult să o fac Pentru că nu sunt prietena ei şi nu am fost niciodată. Sunt animalul ei de companie şi mă iubeşte tocmai pentru că îi sunt inferioară, iar această constatare mă face să mă simt de parcă eu aş fi băut sticluţa aceea de Encatrio. Ca şi cum mă transform în cenuşă din interior spre exterior. Când vorbesc, vocea îmi e calmă şi controlată. E plină de remuşcări, în ciuda mâniei care a pus stăpânire pe mine.

— Atunci cum le pot îndrepta? o întreb eu.

Este exact ce vrea să audă. Zâmbetul ei este sincer şi pare uşurată. Se întinde peste masă să-mi ia mâinile într-ale ei.

— Faci ceea ce se aşteaptă de la tine, spune ea, ca şi cum ar fi simplu.

Pentru Cress, este. Întotdeauna a făcut ceea ce au aşteptat ceilalţi de la ea şi va primi o coroană pentru asta. Dar nu suntem la fel. Trăim în două lumi diferite, aşa că şi aşteptările legate de noi sunt diferite.

— Îi vei da Kaiserului ceea ce vrea. Rămâi în viaţă până când te pot salva.

Înghit în sec şi mă abţin cu greu să vomit. Are intenţii bune, ceea ce face totul mult mai rău.

— Îi vei spune Kaiserului? o întreb.

Îşi trage mâinile înapoi şi îşi drege vocea.

— Nu văd de ce ar trebui să ştie. Te-ai pierdut cu firea, este de aşteptat. Dar niciun rău nu a fost

făcut, nu-i aşa? spune ea ca şi când aş fi spart un vas de porţelan, nu aş fi plănuit o trădare.

— Nu, spun eu.

Încuviinţează din cap, ţuguindu-şi buzele, gânditoare. După o clipă îmi aruncă un zâmbet suficient de tăios cât să treacă prin oţel.

— Ei bine, atunci cred că voi ţine astea pentru mine, având în vedere că totul se opreşte aici.

Face o pauză şi ia o gură din ceaşca de cafea. Joacă un joc în care are toate atuurile şi ştie asta. Cântăreşte cât are de câştigat din victoria ei.

— Vei încheia socotelile cu prinţul când revine. Kaiserul ne va aranja logodna şi nu vreau ca el să refuze din cauza ta.

— Desigur, spun eu ascultătoare.

— Şi ceilalţi? Cei cărora le-ai dat pietrele mele? Ei sunt cei care au pus totul la cale, ştiu asta. Nu ai fi făcut aşa ceva de una singură niciodată. Te-au îndrumat greşit şi va trebui să îi dăm pe mâna Kaiserului.

Cress şi-a scris versiunea ei de poveste şi este una uşor de urmat. De departe mai bună decât adevărul. Nu m-ar fi iertat aşa de uşor dacă ar fi ştiut că sentimentele mele pentru Søren erau pure sau că am acţionat din proprie voinţă. Dar, dacă ea mă vede ca pe un animal de companie, dresat să facă trucuri pentru amuzamentul ei, de ce s-ar aştepta ca altcineva să mă vadă diferit?

— Au plecat, îi spun eu.

Devine mai uşor să o mint pe Cress.

De data asta nu mai am niciun gol în stomac. Totuşi ştiu că trebuie să o conving de asta pentru

a-i proteja pe ceilalţi, aşa că adaug:

— Au recunoscut o cauză pierdută când au văzut-o. După ce le-am dat pietrele, au plecat. Au spus că le vor da la schimb pentru un drum cu vaporul spre Grania. S-au oferit să mă ia cu ei, dar eu… eu nu am putut pleca.

Zâmbetul lui Cress se înmoaie, devine mai natural.

— Mă bucur că nu ai plecat, spune ea. Ţi-aş fi dus dorul.

Ia condeiul în mână şi se uită în carte. Apoi mă priveşte din nou, ezitând pentru o secundă.

— Aşa e cel mai bine pentru tine, Thora. Altfel, te va ucide. Ştii asta.

Cuvintele îmi rămân în gât, dar le forţez să iasă.

— Ştiu.

Se întinde peste masă ca să-mi mângâie mâna, apoi se întoarce la poezia ei. Mintea îi e limpede din nou, acum, că singurul rid din viaţa ei s-a şters. E simplu pentru ea, ca jocul de şah pe care îl joacă cu tatăl ei. M-a adus în şah-mat, aşa că jocul e terminat. Ea a câştigat. Dar nu e simplu. Sunt dărâmată şi ştiu că nu mai există cale să-mi revin vreodată.

Mă concentrez pe lumânarea dintre noi, pe dansul constant al flăcării, care se micşorează şi creşte în acelaşi ritm cu bătăile rapide ale inimii mele. Apoi inima începe să-mi bată mai încet şi un calm ciudat mă cuprinde. Nu ar trebui să fiu calmă. Ar trebui să mă dezlănţui, să ţip şi să o plesnesc peste faţa ei drăguţă.

Nu ar trebui să fiu calmă, dar sunt. Există o singură cale şi acum o pot vedea clar. Este o cale îngrozitoare, una pe care o urăsc. Nu mă voi ierta niciodată pentru că am ales această variantă. Pentru că la final nu voi mai fi aceeaşi persoană.

Dar e singura cale pe care o pot urma.

Cress priveşte în sus şi dă să-mi spună ceva, dar surprinde o mişcare în spatele meu şi îşi lasă privirea în pământ, cu spatele drept ca bradul. Apoi îmi dau seama că toţi au adoptat poziţia asta şi mă grăbesc să-i imit, cu un gol în stomac. În condiţiile în care Împărăteasa a murit, iar Søren este încă pe mare, există doar o persoană a cărei prezenţă ar putea stârni o astfel de reacţie.

Chiar înainte să fac o reverenţă, îl văd pe Kaiser în dreptul intrării cu uşi duble, îmbrăcat într-un costum de catifea cu nasturi aurii care se întind pe burta lui rotundă. De parcă asta n-ar fi fost suficient, Theyn îl însoţeşte, ceea ce poate însemna un singur lucru. Desigur, vin în direcţia noastră. Theyn are aceeaşi expresie indescifrabilă ca întotdeauna, dar ochii Kaiserului sunt luminaţi de voioşia maliţioasă care îmi bântuite coşmarurile. Deja mă străduiesc să nu tremur din cauza privirii lui insistente.

În curând, îmi amintesc. În curând nu o să-mi mai fie frică de niciunul dintre ei. În curând voi fi departe de amândoi. În curând sper că vor fi morţi. În curând nu mă vor mai putea atinge vreodată. Dar în curând nu este acum. Acum încă mă pot răni. Acum încă trebuie să joc jocul Kaiserului.

Mă uit din nou la lumânarea de pe masă,

pentru că mi-e greu să-i privesc. Bătăile inimii mi se accelerează iar, în ritmul în care pâlpâie lumânarea.

— Domniţă Crescentia, domniţă Thora, spune Kaiserul şi nu am altă opţiune decât să mă uit la el.

Urmează mişcarea lui, cel mai nou joc al său, dar pentru prima dată sunt cu un pas înainte şi voi folosi asta în avantajul meu. În mintea mea, Thora este cuprinsă de panică şi frică. Îşi aminteşte de mâinile lui, îşi aminteşte de bici, îşi aminteşte de zâmbetul lui bolnav când i-a spus că e o fată bună. Dar nu îmi va fi teamă, pentru că am în buzunar o sticluţă cu cea mai puternică otravă din lume şi îi pot curma viaţa cu jumătate din ea.

— Înălţimea Voastră, Theyn, spun eu cu vocea suavă şi echilibrată.

Sunt o fată simplă care se gândeşte doar la lucruri simple.

— E minunat să vă vedem pe amândoi. Vreţi să ne însoţiţi la o cafea? întreb eu, gesticulând către masă.

Privirea Kaiserului se îndreaptă către Crescentia.

— De fapt, domniţă Crescentia, dacă nu te superi, aş vrea să vorbesc puţin cu domniţa Thora, spune el şi, deşi pare politicos, este, de fapt, un ordin.

Şi Cress şi-a dat seama, pentru că ezită o clipă şi ochii ei îi întâlnesc pe ai mei, o reamintire de care nu am nevoie. Ameninţările ei încă îmi răsună în minte.

— Cress, spune tatăl ei.

Îi întinde o mână, iar Cress, după ce-mi mai aruncă o privire, îl lasă să o conducă.

Kaiserul se aşază în locul ei, eu în al meu, încercând să-mi calmez bătăile inimii. Flacăra lumânării încă e în tandem, deşi o privire rapidă la celelalte mese îmi spune că flăcările lor sunt calme şi sigure. Doar cea de pe masa mea pâlpâie neregulat şi nu îmi pot da seama de ce e aşa, nu acum, când Kaiserul se holbează aşa la mine. Sunt perfect conştientă că ceilalţi curteni ne privesc şi şuşotesc. Încerc să nu mă mai gândesc la ei şi mă concentrez pe Kaiser, pe vasul de cafea dintre noi şi pe sticluţa din buzunarul meu. Dacă reuşesc să îl omor pe Kaiser, ceilalţi vor considera asta o reuşită, chiar dacă Theyn şi Cress sunt în viaţă. Poate reuşesc să fug înainte ca Cress să descopere ce am făcut, înainte să îi spună totul tatălui ei şi să mă aresteze. Dar, chiar dacă voi fi ucisă pentru asta, va merita. Mama şi Ampelio mă vor întâmpina mândri în Lumea de Dincolo.

Las sticluţa să alunece din buzunar în mâneca lungă a rochiei, aşa încât dopul să fie prins între încheietură şi manşetă. Azi-dimineaţă, când am pus-o în buzunar, nu m-am gândit că o să o şi folosesc. A fost un gest pe care l-am făcut doar ca să le mai calmez pe Umbre, dar acum chiar mă văd turnând otrava în cana Kaiserului când nu e atent. Îl văd bând-o. Îl văd arzând din interior spre exterior. Şi gândurile acestea nu mă îngrozesc, oricât de criminale ar fi. Dacă cineva merită să moară otrăvit cu Encatrio, acela este Kaiserul.

— Cafea, Înălţimea Voastră? întreb eu cu un

zâmbet blând, ridicând vasul.

Dacă mă prefac că îmi scarpin încheietura, pot să scot dopul şi să tom otrava fără ca cineva să observe… Dar strâmbă din nas.

— Nu mi-a plăcut niciodată, spune, fluturând din mână dezaprobator.

Pieptul mi se umflă de frustrare, dar încerc să mă calmez. Deşi sunt atât de aproape, nu îi pot turna otrava pe gât.

— Prea bine, spun eu, punând vasul cu cafea înapoi pe masă. Cu ce vă pot fi de folos, Înălţimea Voastră?

Deşi îmi provoacă greaţă, îi arunc o privire sfioasă, printre gene, zâmbindu-i cât de dulce pot. Începe să-mi zâmbească şi el, lăsându-se pe spate în scaunul care trosneşte sub greutatea lui.

— Eu şi Theyn am discutat despre viitorul tău, Prinţesă de Cenuşă, şi m-am gândit că ţi-ar plăcea să ai un cuvânt de spus.

Încerc să nu râd. Deja mi-a plănuit viitorul şi nimic din ce voi spune nu va schimba asta. E iluzia unei alegeri, la fel ca aceea pe care mi-a dat-o când mi-a spus să îl ucid pe Ampelio.

— Sunt sigură că ştiţi ce e cel mai bine pentru mine, Înălţimea Voastră, răspund eu. Aţi fost aşa de bun cu mine până acum. Trebuie să ştiţi cât de recunoscătoare sunt.

Îşi întinde degetele peste masă spre ale mele, iar eu mă forţez să nu mă retrag. Îl las să-şi pună degetele groase şi lipicioase peste ale mele şi mă prefac că atingerea nu mă revoltă. Mă prefac că o primesc, deşi îmi vine să vomit.

— Poate că îmi şi arăţi cât de recunoscătoare eşti, şoptește el, aplecându-se spre mine.

Nu mă pot uita la el, aşa că îi privesc mâna în loc. Mâneca îi atinge baza lumânării, la câţiva centimetri distanţă de flacără. Dacă nu-mi imaginez sau dacă nu este doar o coincidenţă – dacă chiar controlez flacăra fără să vreau – ce altceva mai pot face? Cât de greu ar fi chiar să fac o scânteie să sară şi să-i aprindă dea foc mânecii lui? Va fi destul de inofensiv, dar măcar nu o să mă mai atingă.

Aş da orice să îl opresc să mă atingă. Orice.

Ai renunţa chiar şi la posibilitatea de a intra în Lumea de Dincolo? *Chiar şi la mama ta*? *Chiar şi la viitorul ţării tale*? Întrebările mă pun pe gânduri.

Dintr-odată, o bufnitură spintecă aerul şi Kaiserul este aruncat pe spate, căzând într-un morman dizgraţios, cu scaunul despicat sub el, cu scheletul metalic rupt în două. Şocată, sar în picioare, împreună cu toţi cei din pavilion.

Cum stă acolo pe spate, îmi aminteşte de o ţestoasă răsturnată, cu carapacea în sus. Burta umflată i se întinde în cămaşă cât se zvârcoleşte, luptându-se să se ridice, dar fără nicio izbândă. Gărzile se grăbesc să îl apere, dar, când devine clar că nu a fost niciun atac, ci doar greutatea Kaiserului care a rupt scaunul, chiar şi ele se chinuie să nu râdă când îl ajută să se ridice în picioare. Curtenii adunaţi în pavilion nu reuşesc să se abţină atât de bine din chicotit, ceea ce îl face pe Kaiser să fie din ce în ce mai roşu de furie şi de ruşine.

Îmi caut Umbrele ascunse prin colţuri şi pe Blaise în mod special. Doar greutatea Kaiserului nu a fost suficientă să crape scaunul din fier forjat, nu fără puţină magie a Pământului. Dar e greu de crezut că Blaise a făcut ceva atât de nesăbuit.

Sunt doar două siluete într-un colţ întunecat, una înaltă şi una scundă. Blaise nu e acolo, deşi ştiu că a fost acum câteva clipe. Tot ce pot face este dau ocol mesei în grabă până în locul în care se află Kaiserul, ajutat acum să se ridice de gărzile lui.

— Înălţimea Voastră, sunteţi bine? întreb eu.

Îşi împinge gărzile şi se scuturã, apoi face un pas spre mine. Ochii săi albaştri – aceeaşi culoare ca ochii lui Søren – cercetează pavilionul. Nimeni nu mai îndrăzneşte să râdă şi mulţi îşi feresc privirea, prefăcându-se că nici nu au observat gafa. Dar probabil ştie că nu este adevărat. Trebuie să ştie că toţi râd de el. Îşi împinge gărzile, încordându-şi maxilarul, şi vine spre mine. Mirosul de transpiraţie şi fier e copleşitor.

— Vom vorbi din nou. În curând, Prinţesă de Cenuşă, spune el, ridicând mâna ca să-mi atingă obrazul.

Este acelaşi gest pe care l-a făcut Søren când eram pe corabia lui, dar e atât de diferit. Nu e o atingere de afecţiune, e o revendicare exprimată în faţa a zeci de curteni şi într-o oră tot oraşul va afla despre asta.

Când se întoarce, luându-şi, în sfârşit, ochii aceia reci de pe mine, şi pleacă, genunchii mi se îndoaie şi trebuie să mă prind de marginea mesei

ca să mă sprijin, deşi încerc să ascund asta. Acum, mai mult ca niciodată, toată lumea mă priveşte, rugându-se să mă prăbuşesc pentru ca una dintre fetele lor să-mi ia locul.

Sunt o mieluşică în cuşca leului şi nu ştiu dacă pot supravieţui.

Belsiméra

Când ajung în cameră, sunt uşurată că Hoa nu e acolo. Măcar aşa pot să-mi stăpânesc fricile şi îndoielile care au năvălit ca o furtună peste mine. Îmi vine să urlu şi să plâng, simt cum îmi arde gâtul, dar trag aer în piept şi încerc să mă calmez. Nu pot să arăt că sunt slabă, nu când Umbrele sunt cu ochii pe mine. Căci mereu e cineva care mă supraveghează, nu-i aşa? Mereu e cineva care aşteaptă ceva de la mine, mereu aşteaptă ca eu să greşesc.

Cu paşi calmi şi măsuraţi mă îndrept spre lavoarul de pe măsuţa de toaletă şi îmi pun mâinile în el. Mâinile pe care el le-a atins. Le frec până devin roşii şi zgâriate, dar tot nu e suficient. Încă simt atingerea Kaiserului. Încă îmi amintesc de ameninţarea lui, care se strânge ca un lanţ în jurul gâtului meu.

Iau piatra ponce de lângă lavoar şi îmi frec temeinic mâinile, palmele, spatele, degetele, chiar şi spaţiile dintre degete. Nu contează, nu e suficient. Nici când articulaţiile îmi sângerează şi apa devine rozalie. Nici când pielea îmi amorţeşte.

Fată cuminte. *Te-ai făcut destul de frumuşică*

pentru o păgână. *Poate că îmi şi arăţi cât de recunoscătoare eşti*. Un plânset chinuit străpunge tăcerea şi mă uit în jur, încercând să-mi dau seama de unde vine. E de la mine, eu am izbucnit în plâns, iar acum, că s-a pornit în sfârşit, nu îl mai pot opri. Picioarele îmi cedează şi cad pe podea: trag după mine lavoarul, iar rochia mi se îmbibă cu apa însângerată.

Nu-mi pasă. Nu-mi pasă nici când se deschide uşa, nici dacă e Hoa, gata să alerge şi să-l anunţe pe Kaiser. Să se ducă. E prea mult. Nu pot face asta. Nu sunt în stare. Paşii se apropie de mine şi, când ridic privirea, o văd pe Artemisia în mantia ei neagră, cu părul albastru revărsat peste umeri şi ceva ce ar putea fi compasiune în privirea ei dură.

— Ridică-te, îmi spune cu o voce blândă.

Ar trebui să o ascult, nu ar trebui să o las să mă vadă aşa. Deja crede că nu le sunt de niciun ajutor şi nu vreau să îi demonstrez că are dreptate. Totuşi nu mă pot mişca. Nu pot face nimic altceva decât să plâng. Oftează şi îngenunchează în faţa mea, întinzându-se după mâinile mele pline de sânge, dar le trag înapoi, ţinându-mă de stomac.

— Nu o să-ţi fac rău, izbucneşte ea. Lasă-mă să văd cât de tare te-ai rănit.

I le întind cu ezitare şi tresar când le întoarce cu un pic prea multă forţă.

— Heron? spune ea, privind peste umăr.

Un băiat înalt, cu o claie de păr negru şi sprâncene groase aşteaptă în uşă, arătând ca şi cum ar fi bolnav.

— Puţin ajutor?

Tresare, de parcă vorbele ei ar fi trimis o undă de şoc spre el. Apoi vine lângă mine. Aşezat, este cu un cap mai înalt decât mine şi, deşi pare cuprins de spaimă, îl pot recunoaşte pe băiatul misterios care a stat dincolo de pereţii camerei mele în ultimele luni, vocea raţiunii. În blândeţea din ochii lui migdalaţi, în timiditatea zâmbetului lui.

Îmi ia o mână şi o cercetează. În comparaţie cu mâna lui, a mea pare de pitic, dar este o senzaţie reconfortantă.

— Nu arată prea rău, spune el, după o clipă. Pot să o vindec.

Gâtul mi-e uscat de la atâta plâns, dar nu mă pot opri.

— Unde e Blaise? E bine? apuc să întreb printre suspine.

— E bine. Ne-am gândit că e mai indicat să facă o plimbare şi să se calmeze după izbucnirea aia, spune Artemisia.

Scaunul. Căzătura Kaiserului. A fost puterea lui Blaise. O putere pe care nici măcar nu a folosit-o în mod intenţionat. Încuviinţez din cap şi încerc să inspir adânc, dar scot numai horcăieli.

— Nu pot… nu pot să mai fac asta.

Nu am vrut să spun vorbele astea, dar zidul din mine a cedat şi nu am niciun control asupra cuvintelor care îmi ies pe gură în timp ce plâng.

— Atunci n-o mai face, îmi zice Artemisia, a cărei voce este plină de duritate.

— Art, îi atrage atenţia Heron, dar ea îl ignoră.

— Renunţă. Pierde-ţi minţile ca Împărăteasa lor. Ce te opreşte?

Simt cum mă ard cuvintele ei, dar cel puţin mă opresc din plâns.

— Sunt douăzeci de mii de oameni care se bazează pe mine, şoptesc eu. Dacă renunţ…

— Majoritatea nici nu-şi vor da seama, spune ea.

Cuvintele sunt dure, dar îndârjirea i-a dispărut din voce. Pare la fel de obosită ca mine.

— Poate că eşti regina, dar eşti doar o fată. Revoluţia nu se va opri pentru că renunţi tu. Nu s-a oprit când a murit Ampelio, iar el a făcut mult mai multe decât tine. Dacă tu ai muri sau eu sau Heron sau Blaise… suntem doar nişte pioni. Facem ceea ce putem, dar, până la urmă, niciunul dintre noi nu este de neînlocuit. Nici măcar tu.

— Atunci de ce o mai facem? o întreb eu.

Cuvintele sunt pline de amărăciune, dar nu asta intenţionam. Chiar îmi doresc să ştiu răspunsul la întrebarea asta. Nu spune nimic o vreme şi doar atunci când sunt pregătită să renunţ, mi se adresează pe un ton calm, ceea ce este nefiresc pentru Artemisia cea obraznică şi gălăgioasă cu care m-am obişnuit.

— Pentru că ăsta este principiul după care funcţionează apa. Un râu are cursul lui şi în drumul lui loveşte o piatră, deşi ştie că nu o poate muta. Nici nu trebuie. Pentru că pe lângă piatră trec suficienţi curenţi şi în timp, chiar şi cea mai masivă cedează. Poate dura o viaţă sau mai mult, dar apa îşi urmează cursul, nu se opreşte niciodată.

— Nimic nu îl va opri. Nu pot câştiga în faţa lui, spun eu.

— Nu, zice ea. Cel mai probabil, nu poţi.

— Art, intervine Heron din nou.

Simt furnicături în mâna pe care mi-o ţine Heron, ca şi cum ar începe să-mi amorţească. Nu este aceeaşi senzaţie ca atunci când mă vindecă Ion după pedepsele Kaiserului. Atingerea lui îmi lasă mereu pielea lipicioasă, netedă şi soioasă, dar atingerea lui Heron e liniştitoare, caldă, şi simt cum puterea îmi cuprinde pielea.

— Nu o voi minţi, îi răspunde sfidătoare Artemisia.

Cuvintele ei sunt dure, dar cred că prefer onestitatea ei în locul minciunilor reconfortante ale lui Heron.

— Nu o să permitem să ţi se întâmple ceva, zice Heron. De îndată ce se întoarce prinţul, te scoatem.

— După ce îl omor vrei să zici. Şi pe Theyn, şi pe Cress.

Dacă Blaise ar fi aici, mi-ar spune probabil că siguranţa mea este prioritară. Ar începe să facă planuri ca să plecăm imediat cu toţii de aici şi nu cred că aş avea curajul să îl refuz. Dar el nu este aici. Heron şi Artemisia au un schimb de priviri pe care nu îl înţeleg.

— Da, spune Artemisia.

Heron îmi dă drumul la mână şi pielea palmei este fină şi curată, ca şi cum nu ar fi fost rănită niciodată. Trece la cealaltă şi o ia de la capăt.

— În mină, spune Artemisia, atrăgându-mi din nou atenţia.

Nu se uită la mine, ci la modelul dalelor de pe

podea, urmărindu-le liniile cu degetele ei mici.

— Am învăţat repede să folosesc singurul avantaj pe care îl aveam cu unul dintre paznici. Era... un fel de tortură, dar primeam raţii în plus, turele erau cele mai uşoare. Întorcea privirea când fratele meu mai mic nu-şi putea ridica greutatea. Mi-am spus... mi-am spus că ţine la mine, chiar că ţin şi eu la el. E mai uşor să te minţi singură, nu-i aşa?

Nu, vreau să-i spun. *Nu e acelaşi lucru*. Dar încep să mă gândesc că poate aşa e, de fapt. Poate că să te minţi e singurul mod de supravieţuire.

Când începe să vorbească din nou, nu mai are nicio urmă de duioşie în voce.

— Dar când fratele meu a înnebunit şi acelaşi paznic i-a zdrobit capul de un bolovan la un metru şi jumătate de mine, am văzut adevărul.

Îmi dau seama că suspină.

— Apoi, câteva luni bune am adormit lângă criminalul fratelui meu şi m-am rugat ca moartea să mă ia şi pe mine.

Râde batjocoritor.

— Nu mă mai rugasem înainte niciodată, nu vedeam rostul. Nu credeam nimic, nici când îmi ziceam toate acele cuvinte. Aveam nevoie să vorbesc cu cineva, chiar dacă era doar în mintea mea. Tot nu cred în zeii voştri, dar ştiu că aşa am devenit din ce în ce mai puternică, până într-o zi în care i-am tăiat paznicului beregata în timp ce dormea.

Ochii ei întunecaţi îi fixează brusc pe ai mei şi văd în ei o empatie la care nu m-aş fi aşteptat. Îmi

dau seama imediat că nu-i cunosc deloc, nici pe Heron, nici chiar pe Blaise. Probabil, toţi au astfel de poveşti, poveşti pe care nu le-am auzit, poveşti despre orori pe care nu le pot înţelege pe deplin.

— Nu suntem definiţi de ceea ce facem ca să supravieţuim. Nu ne cerem iertare pentru asta, spune ea încet, fără să-şi ia ochii de la mine. Poate că te-au frânt în mii de bucăţi, dar aşa ai devenit o sabie şi mai ascuţită. Şi e momentul să loveşti.

*

După ce Heron şi Artemisia pleacă din cameră, nu-mi mai găsesc locul. Nu mai e senzaţia de panică de mai devreme – gândurile nu-mi mai năvălesc în minte, m-am distanţat puţin. Văd situaţia ca şi cum totul s-ar întâmpla altcuiva. Mintea îmi e ocupată, aşa că şi mâinile tânjesc să facă ceva. Mă duc la ascunzătoarea din saltea şi scormonesc până găsesc cămaşa de noapte pe care am purtat-o când m-am întâlnit cu Blaise în pivniţă, şi mi se pare că a trecut o veşnicie de atunci. Materialul odată alb e gri de la praf şi murdărie. Se destramă uşor în fâşii, deşi sunt smotocite şi zdrenţuite la capete – nu ar mai fi aşa dacă aş fi avut voie să am o foarfecă. Dar e în regulă şi aşa.

Artemisia şi Heron se uită tăcuţi la mine cum înfăşor fiecare fâşie într-un trandafiraş pricăjit, legat cu bucăţi de paie din interiorul saltelei. Abia îl aud pe Blaise cum intră, după câteva clipe, în camera lui, fără să spună vreun cuvânt. Sunt foarte

puţin conştientă de prezenţa oricăruia dintre ei. Mă uit la degetele mele şi la trandafiraşii pe care îi meşteresc, întorcând pe toate părţile ce va urma.

Deşi ştiu ce am de făcut, tot mă întreb dacă mama ar fi luat aceeaşi decizie în locul meu. Adevărul este că nu ştiu ce ar face mama. Pentru mine, acum ea este jumătate amintire, jumătate născocire. Leg ultimul dintre cei patru trandafiraşi şi îi strâng în palme.

— Belsiméra fericită, spun eu, spărgând liniştea.

Îl aud pe Heron cum îşi schimbă poziţia, dincolo de zid.

— Nu este… începe el, dar se opreşte.

— Este? întreabă Blaise.

Eu ridic din umeri.

— Elpis spune că este, iar eu am încredere în ea.

Strecor câte un trandafiraş prin fiecare gaură din perete, înghesuindu-i puţin ca să intre.

— Ştiu că nu e mult, spun eu când mai am doar unul – pentru Elpis, când o să o văd, data viitoare. Dar vreau să ştiţi că şi când nu suntem de acord asupra unor anumite chestiuni, sunteţi prietenii mei – nu, familia mea. Am încredere în voi, deşi sunt conştientă că nu vă arăt asta mereu. Şi sper că ştiţi că mi-aş da viaţa pentru voi fără nicio ezitare. Nu voi putea să exprim niciodată cum se cuvine cât de recunoscătoare vă sunt şi nu doar pentru că aţi venit aici să mă ajutaţi, ci pentru că aţi rămas când am fost dificilă. Vă mulţumesc.

Nimeni nu zice nimic o vreme şi încep să mă

îngrijorez că am mers prea departe, că am spus prea mult. Vor crede că sunt o fraieră sentimentală care nu merită să fie regina nimănui. Într-un final, Heron îşi drege vocea.

— Şi tu faci parte din familie, spune el, ceea ce sună mai bine decât să-mi spună că sunt regină. Iar familia nu te părăseşte niciodată.

— Şi în plus, adaugă Art, mi se pare amuzant când încerci să te opui. Atunci îmi place de tine cel mai mult.

Izbucnesc în râs, reacţie care mă surprinde. Apoi, în nicio clipă, începe şi ea să râdă. Îmi dau seama că mi-e prietenă. Nu e precum Cress, nu e genul cu care port conversaţii uşoare, nu e genul cu care dansez sau probez rochii. Poate că nu-mi place mereu de ea, dar e aici când am nevoie de ajutor, tipul de ajutor pe care Cress nu ar putea să mi-l ofere niciodată. Gândul ăsta mă face să simt un nod în gât, dar încerc să îl ignor. Belsiméra este o ocazie pentru a ne bucura.

— Când eram mici, spune Blaise, şi îi simt zâmbetul pe buze, încercai mereu să-mi dai o floare, îţi mai aminteşti?

— Nu, recunosc eu, stând pe pat şi uitându-mă la floarea din mâna mea.

Nu e aşa de frumoasă precum cea pe care Elpis mi-a dat-o, dar sper să îi placă.

— A trecut aşa de mult timp de atunci că mi-e puţin neclar. Îmi amintesc că le făceam cu mama, erau mult mai frumoase decât astea.

— Erau, aprobă el. Şi în ultimii doi ani înainte de asediu, încercai mereu să mi-o dai pe cea mai

frumoasă pe care o aveai, iar eu fugeam mereu de tine.

— Nu-mi amintesc asta, spun eu, uitându-mă spre peretele lui. De ce?

— Pentru că florile tale veneau mereu cu ceva la pachet, spune el. Îi pupai pe toţi cei cărora le dădeai una.

— Ba nu, zic eu, râzând.

— Ba da, insistă el. De fiecare Belsiméra, mergeai ţanţoşă prin castel cu coşul tău cu flori, oferindu-le tuturor celor pe care îi întâlneai şi cerându-le un pupic în schimb. Toată lumea te credea drăgălaşă, toţi se supuneau. Nimeni nu te putea refuza. Nu din cauza titlului ei, adaugă el repede pentru ceilalţi. Toată lumea o iubea.

— Eu am crescut într-un orăşel pe coasta de est, spune Heron. Chiar şi noi am auzit despre tine acolo, cum că toţi care te întâlneau te apreciau.

Cuvintele mă înduioşează şi scot la iveală o amintire înceţoşată, deşi nu sunt sigură cât e de reală. Îmi amintesc coşul din răchită atârnând de braţul meu. Îmi amintesc cum slujitoarele, bucătarii şi Păzitorii se lăsau pe vine în faţa mea sau mă ridicau în braţe ca să mă sărute pe obraz sau pe frunte şi îmi ziceau: *Mulţumesc*, *prinţesă*. *O voi preţui mereu*. *Belsiméra fericită*.

— În mod evident, nu şi Blaise, spun eu ca să îl tachinez.

El ezită o clipă.

— Ba da. Dar tot erai o fată care mă fugărea şi îmi cerea un pupic. Nu era nimic personal. La vârsta aia refuzam să o pup până şi pe mama.

— Noi nu prea sărbătoream pe corabie, recunoaşte Artemisia. Mama e astreană, dar echipajul era de peste tot. Dacă respectam fiecare sărbătoare, nu mai făceam nimic. Asta e prima pentru mine.

— Atunci, ştii care e povestea? o întreb eu.

— Nu prea cred. Mama m-a învăţat numele zeilor, dar le avea cu poveştile, recunoaşte ea.

Mă poticnesc puţin la început, dar, când ajung la partea în care Suta face florile pentru Glaidi, simt cum vocea mamei mele preia controlul şi povestea curge fără să mă gândesc la ea. Sunt mai mult spectator decât narator, iar când îi spun că Belsimia s-a născut din dragostea şi prietenia celor două zeiţe, îmi dau seama că am început să plâng.

— În versiunea pe care am auzit-o eu, spune Heron încet, Belsimia nu s-a născut când Glaidi a vărsat o lacrimă într-o floare, ci când a sărutat-o pe Suta.

— Părinţii mei obişnuiau să se contrazică, unul zicea că Belsimia a crescut dintr-o floare, altul că a fost transformată din floare, spune Blaise.

— Nu mi-i pot imagina pe părinţii tăi contrazicându-se, îi răspund. Erau mereu aşa de fericiţi.

Blaise tace câteva clipe şi încep să-mi fac griji că l-am supărat.

— Tata îmi spunea că se dondănesc pentru că le pasă. A spus că voi înţelege asta când voi fi mai mare.

Cuvintele sună mai mult a confesiune decât a amintire şi, chiar dacă sunt şi ceilalţi prezenţi, ştiu

că mie îmi sunt adresate. Mă îmbujorez şi întorc faţa ca să nu mă vadă.

Îşi drege vocea.

— Cât am fost plecat... să mă calmez după accidentul cu Kaiserul, m-am gândit puţin, spune el. La fiica lui Theyn... zice el, apoi ezită. Nu este necesar. Aveai dreptate.

Cuvintele îi provoacă durere, îmi dau seama de asta, dar nici mie nu-mi aduc vreo bucurie acum când am aflat cine este Cress cu adevărat.

— Blaise, izbucneşte Artemisia.

— Art, o atenţionează Heron pe un ton blând.

— Dacă vreunul dintre voi se poate gândi la un motiv să o ucidă pe fată, care să nu aibă nicio legătură cu sentimentele lui Theo pentru ea, sunt bucuros să ascult. Dar toţi ştim că este de ajuns să-l ucidem pe Theyn.

Inima începe să-mi bată mai tare. Blaise seamănă aşa de mult cu tatăl lui!

Artemisia trebuie să aibă o replică; chiar şi Heron trebuie să aibă ceva de spus în privinţa asta, un argument pentru a o ucide pe Cress. Îl aştept. Tânjesc după el, după un alt motiv în afară de nesăbuinţa mea de a fi avut încredere în ea în primul rând. Dar niciunul nu zice nimic. Închid ochii. Apoi decid să le spun adevărul.

— Ea crede că îl seduceam pe prinţ pentru a obţine informaţii. Nu şi-a dat seama şi de altceva, dar ştie că uneltesc împotriva Kaiserului, ştie de mine şi Søren şi ştie că i-am furat pietrele pentru că lucram cu alţii. Nu îi va spune Kaiserului câtă vreme crede că eu sunt doar un pion şi că mă

căiesc. I-am spus că sunt. Dar nu ştiu cât va mai crede asta. Ea vrea să fie prinţesă şi, dacă încă consideră că îi stau în cale… zic eu, apoi mă opresc, oftând adânc.

Mă doare să spun asta cu voce tare. Nu doar emoţional – e o durere în pieptul meu ca şi cum mi-ar fi înfipt cineva un pumnal ascuţit. Pentru că, oricât aş încerca să mă mint, invocând concepte precum loialitate, prietenie sau datorie de ţară, adevărul e uimitor de simplu: eu o pun pe Cress înaintea poporului meu, iar ea îşi pune setea de putere înaintea mea. Am făcut o greşeală şi nu o voi repeta.

Aştept să mă condamne, să-mi spună că sunt o fraieră. Dar nimeni nu zice nimic. Nici măcar Artemisia.

— Uite motivul tău, îi spun fermă lui Blaise, cu o voce dură. Voi face ceea ce trebuie să fac, dar nu încă. Kaiserul va găsi o cale să dea vina pe mine pentru asta chiar şi dacă nu are dovezi. Encatrio va demonstra clar că este un atac astrean – ceea ce şi vrem –, dar, dacă eu sunt încă aici, va da vina pe mine. Theyn este cel mai bun aliat al său; m-ar putea omorî pentru moartea lui şi a Crescentiei, indiferent de preţul pe care l-ar plăti. Ar trebui să-l aşteptăm pe Søren să se întoarcă, să se revolte public împotriva tatălui său. Apoi vom încheia totul, lovindu-i pe toţi trei deodată: pe Theyn, pe Cress şi pe Søren. Nu se vor aştepta la asta.

Trag aer adânc în piept, surprinsă de cât de încrezătoare sunt. Nu mai e loc de îndoială sau vinovăţie. Mă simt mai matură, mai puternică

decât sunt în realitate. Nu semăn cu mama – nu chiar –, dar ştiu că aşa ar trebui să se comporte o regină.

— Şi apoi vom pleca. Ştiu că nu-i putem elibera pe toţi cei din palat în drumul nostru, sunt prea mulţi şi ne-ar încetini prea mult, dar nu putem pleca fără Elpis şi familia ei. Cred că îi datorăm asta după tot ce a făcut. Va fi asta o problemă? întreb eu.

— Nu, răspunde Blaise, după o clipă. Nicio problemă.

Pedeapsa

Tresar din somn în miez de noapte din cauza uşii forţate şi a tropăitului unor bocanci grei care se îndreaptă cu repeziciune spre mine. E un sunet care îmi bântuie adeseori coşmarurile şi la început am impresia că despre asta e vorba, dar mâinile aspre care mă apucă de braţe şi mă trag din pat nu pot fi în imaginaţia mea. Paznicii sunt tăcuţi şi cred că bătăile inimii mele sunt aşa de zgomotoase încât le pot auzi toţi cei şase bărbaţi. Vreau să ţip şi să mă lupt cu ei, dar ştiu prea bine că nu-mi va fi de niciun folos, aşa că îmi ascund teroarea şi încerc să mă concentrez.

Kaiserul a trimis şase paznici ca să mă escorteze, mai mulţi ca de obicei când se întâmplă asta – când vrea să mă pedepsească. Aş fi flatată, dacă nu mi-ar fi atât de frică. Totuşi, mă adun suficient cât să arunc o privire spre pereţii de unde privesc Umbrele mele, rugându-mă la toţi zeii să

nu facă nimic prostesc.

— Puteţi să-mi spuneţi despre ce e vorba de data asta? întreb eu, izbucnind aşa cum face Crescentia când vreuna dintre slujitoare o trage puţin de păr când o piaptănă sau când nu îi pregăteşte cum trebuie ouăle la micul dejun.

Ca şi cum ar fi doar un mic inconvenient şi nu ar urma să primesc câteva lovituri bune de bici. Indiferent de câte ori sunt târâtă în faţa Kaiserului şi bătută de moarte, groaza e mereu aceeaşi. Trebuie să mă forţez să nu tremur, să nu mă afund, atât de adânc în gândurile mele, încât să nu mai pot ieşi vreodată din ele. Dar ştiu că poporul meu a îndurat mult mai multe decât atât. Mă gândesc la Blaise şi la cicatricea lui. La pierderile lui Heron. La ce mi-a spus Artemisia ieri. Trebuie să îndur.

— Ordinele Kaiserului, se răsteşte un paznic la mine.

Nu îi ştiu numele, deşi ar trebui, până acum. E unul dintre preferaţii Kaiserului, un fost luptător cu faţa plină de cicatrice şi un nas care pare că a fost rupt de prea multe ori ca să mai ţină cineva socoteala. Are o lovitură mai dură decât restul, ceea ce e de aşteptat, iar eu ştiu că nu trebuie să-l provoc.

— Vin de bunăvoie, spun eu, încercând să vorbesc pe un ton normal. Am trecut prin asta de suficiente ori ca să ştiţi că nu sunt o ameninţare. Orice s-ar fi întâmplat, o să accept pedeapsa Kaiserului fără să mă plâng. Aşa cum am făcut-o mereu.

De fapt, nu mă adresez lor, ci Umbrelor mele. Apoi mă loveşte gândul – dacă ei nu sunt acolo? Dacă despre asta e vorba şi eu nu mă îndrept spre o pedeapsă, ci spre o execuţie? Dacă Cress s-a dus totuşi la Kaiser şi i-a spus tot?

Aceste gânduri îmi răsună în cap cât mă târăsc paznicii afară din camera mea, îmbrăcată în cămaşa de noapte, fără să mă lase măcar să mă încalţ. Mă împiedic desculţă în podeaua rece pietruită, iar doi paznici mă trag de braţe, fără să încetinească nici măcar când încep să las urme de sânge din cauza juliturilor şi a zgârieturile de la picioare – mai mult mă târăsc decât să mă escorteze. Abia mai sesizez durerea. Nu mă pot gândi decât că, până la urmă, Cress s-a dus la Kaiser şi că el mi-a găsit Umbrele. Le-a ucis şi acum mă va ucide şi pe mine şi totul se va termina.

Când trecem, în sfârşit, de colţ, aproape că-mi vine să răsuflu uşurată. Mă duc în camera tronului, nu afară, în piaţa capitalei, ceea ce înseamnă că nu va fi o pedeapsă publică, cum se întâmplă de obicei. Pedepsele se execută în camera tronului doar când Kaiserul nu doreşte să se afle despre ele în afara palatului. Dacă m-ar fi executat pentru trădare, ar fi avut nevoie de public. Aici e vorba despre altceva, ceva stânjenitor, ceva ce vrea să ţină secret.

Camera tronului e mai puţin aglomerată decât de obicei, dar toţi cei care contează pentru Kaiser sunt prezenţi înalţii duci şi ducese grupaţi lângă tron, baroni şi baronese, conţi şi contese. Nicio

urmă de veselie şi voioşie pe feţele lor; în ochii lor este doar pofta de sânge. În umbra tronului stă Ion, Păzitorul trădător. Priveşte în jos, ca de fiecare dată când sunt chemată în faţa Kaiserului. Laşitatea nu-i dă voie să se uite la mine, nici măcar la final, când Kaiserul îi va porunci să-mi vindece rănile suficient cât să pot trăi cu ele.

— Domniţă Thora, spune Kaiserul din tronul mamei.

Se apleacă în faţă, iar toate pietrele de spirit în care este îmbrăcat din cap până în picioare încep să zăngănească.

— M-aţi chemat, Înălţimea Voastră? întreb eu, arătându-mi frica în voce.

Nu are niciun farmec pentru el dacă nu sunt speriată.

Pentru o clipă, nu spune nimic, doar mă priveşte. Ochii lui mă măsoară, făcându-mă conştientă de cămaşa de noapte subţire pe care o port, de picioarele dezgolite. Vreau să mă acopăr, însă doar l-aş enerva şi nu-mi permit asta acum, aşa că nu fac nimic. Îl las să mă privească, ceea ce mi se pare mai greu de suportat decât o lovitură de bici într-un final, vorbeşte.

— Acum trei săptămâni, fiul meu a condus un batalion de patru mii de oameni în Vecturia. Acum două săptămâni, am primit veşti că au fost întâmpinaţi de detaşamente care îi aşteptau, dar fiul meu m-a asigurat că victoria era încă posibilă. El şi oştenii lui au luptat cu vitejie până acum câteva zile, când navele lui au fost atacate din cealaltă parte de o flotă despre care se crede că e

sub comanda faimosului pirat Dragonsbane. Ceea ce trebuia să fie o cucerire simplă s-a transformat într-o ambuscadă plătită cu preţul vieţii multor oameni de-ai noştri.

Îmi dau seama că mulţi dintre curtenii din sală au fii care ar fi putut face parte din echipajul lui Søren, băieţi tineri care au fost trimişi într-o luptă de cucerire simplă, care le-ar fi crescut reputaţia cu un risc minim pentru siguranţa lor. Asta până am intervenit eu şi am transformat-o într-o luptă cinstită.

Dar oamenii ăştia nu ştiu acest lucru. Nu au cum. Dacă Kaiserul ar fi ştiut că eu am trimis un avertisment în Vecturia prin intermediul lui Dragonsbane, ar fi ştiut şi despre Umbrele mele, iar eu aş fi fost dusă direct la execuţie.

Nu, ăsta e numai un spectacol, un mod de a-i face pe Kaiser şi pe dragii lui fani să le mai piară ruşinea îndurată. Probabil că mulţi dintre ei au fete pe care ar dori să le vadă prinţese – o altă lovitură împotriva mea. Ei au solicitat asta, iar Kaiserul a fost mai mult decât dornic să accepte. Şi apoi, aşa mă place cel mai mult: bătută şi distrusă.

— Îmi pare rău, Înălţimea Voastră. Este o veste îngrozitoare.

Mijeşte ochii şi se lasă înapoi în scaun.

— Oamenii tăi au făcut toate astea, spune el.

Nu e prima oară când mă acuză de aşa ceva, dar acum chiar sunt responsabilă şi sunt mândră de asta. Vor fi nişte cicatrice pe care le voi purta cu mândrie. Dar războiul nu este câştigat încă şi mai avem mult până acolo. Cad în genunchi şi o las pe

Thora să iasă în faţă ca să facă ce se pricepe mai bine: să implore.

— Vă rog, eu nu am niciun om, Înălţimea Voastră. Nu am mai vorbit cu niciun astrean de ani întregi, din ordinele voastre. Nu sunt implicată în asta, ştiţi prea bine.

Jocurile lui devin plictisitoare dacă le câştigă prea uşor.

— Theyn, rosteşte el, pocnind din degete.

Adunătura de nobili îi face loc lui Theyn care vine spre mine, cu faţa lui plină de cicatrice, neclintită şi rece, şi cu un bici în mână. Nu se uită la mine, dar nu face asta niciodată. Este diferit de Kaiser, care se bucură de fiecare grimasă, de fiecare ţipăt, ca un copil care se uită la un spectacol cu păpuşi. Theyn face asta din datorie, ceea ce cumva mă face să îl urăsc şi mai mult.

Unul dintre paznici îmi rupe cămaşa de noapte astfel încât să am spatele dezgolit, dar, din fericire, de data asta restul rămâne acoperit. Cei doi care mă ţin de braţe se încordează de parcă ar fi posibil ca eu să îi dobor. Dar nici măcar nu încerc. Dacă mă împotrivesc, doar înrăutăţesc lucrurile. Am învăţat lecţia asta acum mult timp. E mai bine să-mi păstrez energia pentru acel moment în care chiar voi putea schimba ceva.

— Douăzeci de lovituri de bici, spune Kaiserul în şoaptă, că abia îl aud. Una pentru fiecare familie de aici care a pierdut un fiu din cauza prostiei astrenilor.

Douăzeci. Luând în considerare câţi au fost trimişi în luptă, nu sunt mulţi oameni, dar dacă

sunt nobili şi atât de apropiaţi de Kaiser, ar fi trebuit să fie cei mai îndepărtaţi de bătălia în sine şi mai bine protejaţi decât restul. Dacă douăzeci dintre ei au fost ucişi, numărul total trebuie să fie mult mai mare.

A meritat, îmi tot spun în minte, sperând că aşa durerea va fi mai uşor de suportat.

Ghetele lui Theyn tropăie pe podeaua de piatră când se apropie de mine. Las capul plecat, ca să le fie mai greu să mă vadă plângând. Prima lovitură e mereu cea mai grea şi cel mai uşor de îndurat deopotrivă. Când e aplicată, mă aplec în faţă, ţinută în loc doar de paznicii care mă ţin de braţe. Şocul e aproape mai rău decât durerea, dar măcar lovitura este aplicată pe o zonă fără cicatrici. Următoarea, nu. Se suprapun una peste cealaltă până când pot să jur că biciul îmi despică pielea şi carnea ca să-mi sărute oasele. Până când mă simt de parcă ar trece prin oase.

La a patra lovitură nu pot să-mi mai înăbuş ţipătul. La a cincea, genunchii mi se îndoaie, dar paznicii mă forţează să stau dreaptă. La a şasea apar în sfârşit lacrimile, curgând fierbinţi pe obraji. Când vine a zecea, ajung în stadiul în care sunt prezentă doar pe jumătate. Cealaltă jumătate pluteşte undeva deasupra, fără să simtă nimic, doar privind. Mintea mi se înceţoşează şi puncte negre încep să danseze în faţa ochilor mei. Vreau să leşin ca să nu mai simt durerea, dar ultima dată când am făcut asta Kaiserul a aşteptat să mă trezesc ca să poată duce la final pedeapsa chiar el şi a adăugat încă cinci lovituri.

Părul îmi e lipit de frunte de transpiraţie, în ciuda frigului. În cameră nu se mai aude nicio mişcare, batjocurile şi ţipetele din partea audienţei se cufundă în tăcere – cel puţin pentru mine. Nu există nimic în afara corpului meu, în afară de această durere care ştiu că mă va mistui.

Numele meu este Theodosia Eirene Houzzara, regina Astreei, iar eu voi îndura asta.

Biciul izbeşte din nou şi îl simt până în vârful degetelor de la picioare. Braţele mă dor de la strânsoarea paznicilor. Nu mă pot ridica, nu pot sta dreaptă, aşa cum şi-ar fi dorit mama. Tot ce pot face este să ţip şi să plâng.

Numele meu este Theodosia Eirene Houzzara, regina Astreei.

Încă o lovitură care muşcă din piele, muşchi şi oase. Încă o rană care nu se va vindeca niciodată.

Numele meu este Theodosia Eirene Houzzara.

Următoarea lovitură îmi atinge coloana, transmiţând un val de şoc care îmi dă convulsii în tot corpul. Paznicii nu slăbesc strânsoarea, aşa că doar îmi fac mai rău singură.

Numele meu este Theodosia.

Am pierdut numărătoarea acum. Paznicii îmi dau drumul şi cad pe podea ghemuită când vine o altă lovitură.

Numele meu este…

Numele meu este…

Mă concentrez pe dalele de sub picioarele mele. Am făcut primii paşi pe dalele astea, cu mâinile mamei prinse strâns în jurul meu ca să mă ţină în picioare. Dacă mă concentrez suficient de

mult, aproape că o pot simţi acum, îndemnându-mă să fiu puternică, promiţându-mi că totul se va sfârşi curând.

Numele meu este…

Una dintre dale este crăpată. Deloc surprinzător, având în vedere cât de vechi sunt şi cât de puţin au grijă de ele kalovaxienii. Dar cum mă uit la dale şi Theyn îmi mai aplică o lovitură, o altă dală se crapă, se formează fisuri subţiri pornind chiar din mijloc, ca nişte picioare de păianjen.

Încep să-mi imaginez lucruri. Nu e prima dată când durerea îmi afectează gândirea. Dar, chiar şi când mă gândesc la asta, ştiu că nu e doar în capul meu.

Privesc în sus, peste curtenii adunaţi, spre fundul camerei de unde privesc Umbrele mele, cu feţele ascunse sub glugile trase. Blaise. Emană unde de energie, deşi nimeni altcineva nu pare să observe.

Chiar şi în umbra glugii, îi pot desluşi ochii verzi. Se uită în ochii mei. Se străduieşte să nu intervină, dar e o luptă pe care o pierde. Artemisia şi Heron încearcă să îl calmeze, dar degeaba, este pe punctul de a erupe.

Fac singurul lucru de care sunt în stare: îi întâlnesc privirea şi o susţin, chiar şi când biciul muşcă din mine din nou. Nu ştiu sigur dacă el mă alină pe mine sau eu pe el, dar legătura asta subţire dintre noi pare a fi tot ce ne mai ţine în viaţă, iar eu nu vreau să o rup.

Cântecul de leagăn

Când s-a terminat, Kaiserul şi curtenii ies din sala tronului, lăsându-mă ghemuită pe podeaua însângerată. Umbrele aşteaptă în capătul încăperii, neştiind ce să facă, dar Ion se îndreaptă spre mine aşa cum face mereu, magia Aerului făcându-i paşii uşori, insesizabili.

Mă feresc când se ghemuieşte lângă mine şi îşi pune mâna uscată şi rece pe spatele meu, acolo unde a lovit de cele mai multe ori biciul, transmiţând un val de durere atât de puternic, încât ameţesc. Încleştez pumnii şi îmi înfig unghiile în palme, ca să nu leşin, îmi muşc puternic buza de jos, ca să nu ţip. Durerea mai ţine doar o secundă, apoi îi simt puterea cum pătrunde prin corp, cicatrizându-mi rănile. Îmi simt spatele rece ca gheaţa.

Când îşi ia mâna de pe mine, rănile dor încă, dar încep să-mi revin. Cu respiraţia întretăiată, lupt să mă ridic în picioare, icnind. Pentru ca durerea să dispară complet va mai fi nevoie de câteva doze de salvie pe care Ion mi le va trimite prin Hoa.

Durerea e mai suportabilă când stau aplecată, dar mă forţez să-mi îndrept umerii şi spatele. Ion tot nu se uită la mine, dar ura care m-a cuprins refuză să fie ignorată. Doar Umbrele mele ne pot vedea, aşa că fac ceea ce am vrut să fac în ultimii zece ani. Îl ating pe umăr, astfel încât să se uite la mine, cu ochii lui negri şi goi.

— Înaintaşii tăi te privesc cu ruşine din Lumea de Dincolo, îl blestem în astreană şi mă bucur de

expresia lui şocată. Când ţi se vor termina zilele, nu te vor lăsa să li te alături.

Îi întorc spatele înainte să apuce să-mi răspundă. Mă îndoiesc că îi va spune Kaiserului – va presupune că Umbrele vor face asta.

Mă grăbesc să-mi închid la spate cămaşa de noapte din mers, tresărind când bumbacul îmi atinge rănile proaspete şi se lipeşte de sângele care mi s-a scurs pe spatele. Cămaşa de noapte era albă când am luat-o pe mine, dar acum e plină de pete de sânge.

Umbrele mă urmează când ies din camera tronului. Nu mă ating – nu vreau ca ei să mă atingă. Mă prăbuşesc dacă o fac, mă voi sfărâma în bucăţi, la fel cum se întâmplă cu coroana mea de cenuşă. Sunt o prinţesă făcută din cenuşă, la urma urmei. Aşa că o să mă destram, nu am de ales.

Îmi ia de trei ori mai mult să ajung în cameră, pentru că fiecare pas îmi provoacă dureri în tot corpul şi mă împiedic la fiecare câteva secunde. O dată, Heron mă prinde de cot, după care îşi reaminteşte de rolul pe care-l joacă. Nu trebuie să mă mai sprijin aşa de el.

Hoa mă aşteaptă în cameră, cu un bol de apă fierbinte, cârpe şi bandaje. Nu se uită la mine, dar şi ea are mereu de suferit după pedepsele mele – uneori aş putea să jur că o doare pe ea chiar mai mult decât pe mine, deşi nu sunt sigură cum este posibil aşa ceva.

Tăcerea din cameră este ca o alinare când îmi spală rănile proaspete şi le îmbracă în unguentele pe care i le-a dat Ion. E aproape la fel de dureros

precum biciul, dar, când totul se termină, durerea e redusă la o presiune constantă. Cu delicateţe, îmi spală sângele de pe restul pielii şi din păr, după care mă îmbracă într-o nouă cămaşă de noapte. Ştie deja că nu voi putea purta altceva astăzi. Sau mâine, cel mai probabil. Tresar când materialul îmi atinge spatele, iar mâna ei îmi zăboveşte o clipă scurtă pe umăr. Se întoarce ca să plece.

— Mulţumesc.

Cuvântul iese ca o şoaptă sugrumată, dar ea aude şi se întoarce să mă privească, apoi încuviinţează din cap şi se strecoară pe uşă afară.

Nu cred că Umbrele mele au tăcut vreodată atât de mult timp. Mereu se aude ceva – o respiraţie, o şoaptă, o mişcare –, dar de data asta este o linişte mormântală.

— Sunt bine, spun când nu mai pot suporta.

E o minciună, o ştim cu toţii, dar, dacă o spun de suficient de multe ori, poate că se va transforma în adevăr. Nu-mi răspund, deşi îl aud pe unul dintre ei foindu-se pe scaun. Mai aud pe cineva – Heron, cred – care expiră zgomotos. Nu mai au nici ei nimic de spus. Nimic nu-mi poate îndepărta durerea; nimic nu poate schimba ceea ce s-a întâmplat. Tăcerea e mai uşoară pentru toţi.

Mă strecor în pat, atentă să stau doar pe o parte, ghemuită ca un bebeluş. Îmi îndes faţa într-o pernă şi plâng cât de încet pot, dar ştiu că încă pot să mă audă.

Întâi se aude vocea Artemisiei, mai gingaşă decât am auzit-o vreodată. Mă învăluie ca un şal de mătase, uşor şi răcoros.

Mergi cu mine prin ceaţă,
Copil frumos.
Plecăm spre tărâmul din vis, draga mea,
Unde lumea e cu susul în jos.

Îi tremură glasul când cântă vechiul cântec de leagăn astrean şi ştiu că şi ea plânge. Gândul că Artemisia plânge e de-a dreptul absurd. A fost mereu atât de puternică, atât de sigură de tot. Se gândeşte la mama ei care îi cânta acest cântec, aşa cum o fac eu? Aproape că pot simţi degetele mamei trecându-mi prin păr, aproape pot mirosi aroma de grădină care o însoţea.

Vocea puternică de bariton a lui Heron i se alătură ca o mână delicată pe umărul meu, calmă, reconfortantă.

Ziua de azi e gata, a venit timpul
Ca micile păsări să-şi ia zborul.
Ziua de mâine e aproape, a venit timpul
Ca ciorile bătrâne să moară.

Cuvintele acestea îmi smulg un plânset pe care nu-l pot controla. Umbrele mele nu au vreo intenţie ascunsă când îl cântă, ştiu asta. Ei nu ştiu – nu au de unde să ştie – că acestea au fost printre ultimele cuvinte pe care Ampelio mi le-a şoptit înainte să-l ucid. Oare mi-a cântat vreodată acest cântec de leagăn înainte? M-a ţinut vreodată în braţe şi m-a legănat ca să adorm? Vreau să cred că da.

Li se alătură şi Blaise şi cântă atât de prost, încât îmi vine să râd, în ciuda a tot ce s-a întâmplat. Mormăie şi e îngrozitor de afon, dar cântă oricum, pentru că ştie că am nevoie de asta.

Visează un vis c-o lume neştiută
Unde orice se poate.
Mâine vei vedea că visul se-ntâmplă,
Dar visează, visează astă-noapte.

Theodosia Eirene Houzzara. Numele îmi cântă prin corp, mă înmoaie. Mi-l tot spun, agăţându-mă de el aşa cum face un copil cu păturica lui preferată. Nu mai plâng, dar tremur în continuare. Şi nici nu mă voi opri prea curând.

— Søren nu poate întârzia prea mult. O zi sau două, cel mult, spun după o clipă, dându-mi seama că vocea mi-e mai puternică decât mă simt. De îndată ce se întoarce, planul intră în acţiune. După ce i-am spus despre mama lui în acea scrisoare, nu va dori să aştepte ca să-şi înfrunte tatăl. Chiar dacă nu o va face public, întregul palat va afla totul într-o oră. Va trebui să alegeţi un paznic din garda regelui care să pară că a comis crima, unul dintre cei mai apropiaţi de Kaiser. Heron, tu rupi o bucată din haina lui, îi iei pumnalul, legătura de păr, orice ar putea conduce la el şi la Kaiser.

— Cred că mi-a plăcut cum arată cel care i-a coordonat pe oamenii care te-au târât din pat azi, spune Heron.

Deşi vocea lui e joasă şi blândă, îmi dau seama că vorbeşte cu ură.

— Susţin din inimă această alegere, îi spun, după care mă întorc spre zidul Artemisiei. Artemisia, du-te la golful de lângă pădurea cu chiparoşi şi vezi dacă mama ta s-a întors din Vecturia.

Urmează o tăcere de câteva clipe, care mă face să cred că trebuie să mă aştept la o împotrivire sau un pufăit.

— Da, regina mea, îmi răspunde în schimb.

E prima oară când îmi spune aşa fără urmă de sarcasm. Inspir adânc.

— Apoi, imediat ce Søren face o mişcare împotriva tatălui lui, îl voi ucide.

Nu ezit când pronunţ cuvintele, deşi mi se revoltă stomacul. Având în vedere durerea produsă de pedeapsa Kaiserului, sentimentele mele pentru Søren sunt mai puţin importante. O pot face, îmi spun, şi aproape mă cred.

— Cum? întreabă încet Blaise.

Nu sesizez vreo urmă de îndoială în întrebarea lui, aşa cum poate că ar fi fost ieri; e o întrebare, pur şi simplu.

Îmi muşc buza şi mă ascund mai tare sub pături, ca şi cum aşa aş putea să nu mă mai gândesc la zâmbetul lui Søren de pe barcă, la modul în care m-a ţinut, cum m-a făcut să mă simt în siguranţă pentru prima dată în zece ani, cum m-a privit, de parcă m-ar fi înţeles.

— Are încredere în mine, spun în sfârşit, şi mă detest în acest moment. Nu se va aştepta la asta.

Încet, încep să respire în acelaşi ritm, la fel de adânc, dar, oricât aş încerca, nu reuşesc să mă

alătur lor pe tărâmul viselor. Sunt sigură că acolo nu mă aşteaptă nimic plăcut, în niciun caz o lume mai bună. Doar coşmaruri, infectate de prezenţa mâinilor Kaiserului, de biciul lui Theyn, de sângele lui Ampelio, de ochii mamei din care a dispărut orice urmă de viaţă.

Uşa se deschide încet şi-l văd pe Blaise care se strecoară înăuntru şi îşi scoate gluga de pe cap. Ar trebui să îi cer să plece, pentru că, dacă va fi descoperit aici, *acum*, totul se va termina. Şi el trebuie să ştie asta prea bine, dar niciunul dintre noi nu scoate o vorbă când îşi dă jos pelerina şi se bagă în pat, lângă mine. Deschide braţele şi ezit doar o secundă înainte de a mă cuibări acolo, cu capul pe pieptul lui şi strângându-l de parcă ar fi singurul care mă ţine ancorată în lumea asta. Mă cuprinde cu braţele cât de bine poate, atent să nu mă atingă pe spate.

— Mulţumesc, şoptesc.

Îi simt respiraţia prin păr, dar nu răspunde. Ridic capul ca să mă uit la el. În lumina slabă a lunii, ochii lui de un verde-închis par spectrali şi cicatricea de pe faţă iese în evidentă, de un alb şters, în contrast cu pielea închisă la culoare. Îmi trec degetul mare peste ea şi îl simt cum tresare, apoi închide ochii şi se lasă în voia atingerii mele.

— Ce s-a întâmplat? îl întreb.

Scutură din cap.

— Nu vrei să auzi povestea asta. Nu acum, după…

Nu reuşește să termine.

— Te rog.

Se mişcă puţin, privind peste umărul meu.

— În mină există normă de lucru, spune el, după un moment. Trebuie să aduci o cantitate fixă de pietre pe zi, altfel ţi se reţine din mâncare. Aşa devii mai slab şi înseamnă că ziua următoare sunt riscuri şi mai mari să nu-ţi îndeplineşti norma. Nu e un sistem foarte drept, dar ţine la respect pe toată lumea, ne determină să ne facem norma. Dacă nu o faci trei zile la rând, te pun într-o celulă din mină, atât de adânc încât uiţi ce gust are aerul proaspăt.

Începe să îi tremure glasul, dar tuşeşte şi continuă.

— Majoritatea celor care ajung în celulă nu mai ies sănătoşi la cap. Fiind atât de adânc... se întâmplă ceva cu oamenii care ajung acolo. E ca şi cum ai petrece ani întregi în mină, în doar o zi sau două. De obicei, cei care sunt trimişi acolo sunt duşi direct la execuţie după ce ies.

— Dar tu nu, spun încet.

Scutură din cap.

— Aveam zece ani sau cam pe-acolo şi pe patul alăturat dormea un bărbat. Yarin. Era cam de vârsta tatei înainte ca el să... În fine, nu se simţea bine. Praful din mină îi cauza o tuse groaznică şi-l slăbea tot mai mult. Rata norma de multe ori, dar niciodată de trei ori la rând. Avea grijă în privinţa asta, iar grupul nostru împărţea ce strângea, atunci când el nu avea suficient. Nu era uşor – ce găseam era deja insuficient – dar... ce altceva puteam face? Cu toţii ştiam că, dacă ajungea să fie trimis în celulă, nu s-ar mai fi întors niciodată de acolo. Paznicii ştiau şi ei asta. Nu erau deloc buni

acei oameni. Le făcea plăcere să vadă cum eşuam, le plăcea să ne bată. Şi, probabil mai mult decât orice, le plăcea să ia oamenii şi să-i ducă la execuţie. Iar Yarin era o ţintă uşoară. De mai multe ori i-am văzut dând jos de pe cântar o mână de pietre, atunci când le cântăreau pe ale lui, astfel încât să nu aibă suficient. Kalovaxienii sunt nişte monştri, sunt sigur că ştii asta la fel de bine ca mine.

Mă gândesc la Kaiser şi nu pot protesta, deşi aş face-o în privinţa lui Søren şi a lui Cress. Blaise continuă:

— Yarin ajunsese la a treia zi şi ştiam că nu avea cum să-şi îndeplinească norma. Tusea lui era mai rea decât de obicei şi trebuia să se oprească să-şi tragă sufletul la fiecare câteva minute. Când ziua a început să se apropie de sfârşit, nu avea nici măcar jumătate din cât îi era necesar.

Se opreşte pentru a înghiţi.

— Dar eu aveam. Paznicii nu stăteau jos, cu noi – nu voiau să rişte să înnebunească şi ei – aşa că intrau doar puţin, la începutul şi la sfârşitul zilei. Înainte să vină să ne ia la apus, am schimbat găleata mea cu a lui Yarin. Yarin a încercat să mă împiedice, desigur, dar o făcusem deja.

— Când a venit timpul pentru a cântări, Yarin a trecut, chiar dacă gărzile i-au scos o mână de pietre. Şi eu nu am trecut. Dar gărzile ne ştiau dintotdeauna. Ştiau că, încă din prima mea zi acolo, niciodată nu am avut probleme în a-mi îndeplini norma. Ştiau ce făcusem, chiar dacă nu o puteau dovedi. Atunci am crezut că aveau să mă

omoare, dar ce aveau în minte era mai rău de atât. L-au ucis pe Yarin înfigându-i un pumnal în gât dintr-o singură lovitură, chiar în faţa întregului grup, şi apoi m-au dus în celulă. Mai târziu am aflat că mă lăsaseră acolo o săptămână, dar atunci nu am realizat asta. Acolo jos, singur în întuneric, o zi se simte ca şi cum ar fi un an şi un minut, în acelaşi timp. Când au venit, în cele din urmă, după mine, eram strâns într-un colţ, cu degetele rupte. Am încercat să-mi sap drum prin stâncă, presupun, dar nu-mi amintesc nimic de atunci. Şi aveam asta, spune arătând spre cicatrice. Un semn, la fel ca părul Artemisiei.

Îmi trec degetele peste obrazul lui. În ciuda frigului, cicatricea e fierbinte la atingere şi pulsează prin mine ca o a doua bătaie de inimă. Mă trage mai aproape şi îmi îneacă gândurile într-o vibraţie plăcută, ca atunci când ţin în mână o piatră de spirit. Puterea ei mă sperie şi, deşi nu vreau, încep să-mi retrag mâna. Blaise îşi pune mâna peste a mea, apăsându-mi palma peste pielea lui, peste cicatrice. Ochii îi sunt atât de adânciţi în ai mei încât nu-mi pot lua privirea.

— Simţi, nu-i aşa?

— E puternică, spun, încercând să-mi ascund disconfortul.

Nu-mi aduc aminte ca cicatricea lui Ampelio sau însemnele celorlalţi Păzitori despre care am auzit să fi avut aşa putere. Încerc să par încrezătoare când adaug:

— Glaidi te-a binecuvântat. Ştia cât de puternic erai, chiar şi atunci. Tatăl tău ar fi mândru.

Îşi încordează maxilarul şi înghite în sec.

— Nu se simte ca o binecuvântare, Theo. Nu pot controla puterea asta. Ai văzut ce am făcut cu scaunul Kaiserului, ce s-a întâmplat azi în camera tronului. Ampelio m-a ajutat cât a putut, dar nu a fost suficient. L-am speriat, cred. Mă sperii şi pe mine. Din vina mea l-au prins. Dacă nu mi-aş fi pierdut controlul…

— Cutremurul din mine, îmi dau seama eu. Cel după care a izbucnit revolta.

Încuviinţează din cap şi se uită în jos.

— Cel care a ucis o sută de oameni, adaugă. Şi din cauza căruia Ampelio a fost prins.

Nu am auzit ca cineva să aibă atâta putere fără o piatră, oricât de incontrolabilă ar fi magia. Nici nu credeam că este posibil, dar nu am motive să nu îl cred pe Blaise. Chipul lui plin de angoasă îmi rupe inima; e un sentiment pe care îl cunosc mult prea bine. Vreau să îi spun că nu a fost vina lui, că a fost un accident, că Ampelio nu l-ar învinui. Dar, oricât de adevărate ar fi aceste lucruri, nu îl vor face să se simtă mai bine. Ştiu asta pentru că nici eu nu am avut de ales când a trebuit să îl omor pe Ampelio – deşi el mi-a cerut-o – şi încă mă simt vinovată. Vinovăţia lui Blaise e la fel de mare şi nu există nimic ce aş putea spune ca să îi diminuez măcar un pic sentimentul acesta.

Aşa că nu fac nimic. În schimb, îl îmbrăţişez şi stăm aşa, în timp ce plângem amândoi. Inima lui bate lângă a mea, în tandem, şi când lacrimile încetinesc, îi simt buzele pe păr, pe frunte, pe obrajii plini de lacrimi. Încearcă să se retragă, dar îl

opresc şi îl trag aproape de buzele mele.

E un sărut complet diferit de cel pe care l-am avut în urmă cu trei săptămâni, cel despre care nu am mai vorbit de atunci. Cel după care am crezut că m-a respins, deşi acum mă întreb dacă nu cumva am înţeles greşit. E diferit şi faţă de săruturile cu Søren. Acelea erau jucăuşe şi pline de speranţă, de dorinţa de a explora ceva nou şi frumos.

Acesta este un sărut de acceptare, atât din partea lui, cât şi din partea mea. E o formă de iertare pentru lucrurile de neiertat pe care le-am făcut amândoi. Îl iubesc, dar, când îmi dau seama de asta, nu mă simt ca şi cum aş plonja în apă îngheţată, aşa cum se întâmplă când încerc să înţeleg ce simt pentru Søren. Şi asta pentru că tot aveam să mă îndrăgostesc de Blaise, chiar dacă am fi trăit într-o lume mai simplă, în care asediul nu ar fi avut loc. Chiar dacă niciunul dintre noi nu ar fi avut vreo cicatrice. Oricum ar fi fost, tot aici aveam să ajungem.

Văd asta la fel de clar cum aş vedea dacă aş privi printr-o fereastră: părinţii noştri care încă trăiesc şi sunt fericiţi, tachinându-ne pentru fiecare semn de afecţiune, eu şi cu Blaise plimbându-ne de mână prin grădina mamei, sărutându-l în semn de rămas-bun când ar pleca pentru a-şi da testele de Păzitor, sărutându-l iar de bun-venit la întoarcere. Îmi doresc atât de mult viaţa aceea, încât mă doare pieptul, şi aş da orice ca să fie adevărat.

Mă ţine aşa până adorm, dar, când mă trezesc

cu soarele strecurându-se pe fereastră, îmi amintesc că asta nu e o lume simplă. Pentru că el a dispărut, ceilalţi mă privesc, iar spatele mă omoară.

Encatrio

Hoa a fost suficient de îngăduitoare cât să mă lase să dorm până târziu – ştia că am nevoie de odihnă. Trebuie să fie trecut de amiază. Pentru o clipă, uit ce s-a întâmplat noaptea trecută, dar, de îndată ce mă mişc, simt o durere pătrunzătoare în tot corpul din cauza cicatricelor, care mă face să scap un geamăt.

— Prinţul s-a întors, îmi spune de îndată Artemisia, ca şi cum ar fi aşteptat ore întregi să mă trezesc.

Cel mai probabil, aşa a şi făcut. Mă forţez încet să mă ridic.

— M-ai auzit? întreabă când vede că nu îi răspund pe loc.

— Da, răspund, iar rănile mă dor când îmi întind braţele deasupra capului. Doar un moment.

Mă dau jos din pat cu grijă şi mă duc spre dulapul cu haine, stând cu spatele la ea. Inima îmi bate puternic şi mi-e greu să-mi ascund panica. Deşi încă îmi amintesc cum Blaise m-a strâns în braţe, cum buzele lui le-au atins pe ale mele, nu pot nega că am sentimente şi pentru Søren şi, dacă s-a întors, asta înseamnă că a sosit momentul să-l ucid. Nu vreau. Mi se face rău când mă gândesc cum înfig pumnalul în el, ca atunci când l-

am omorât pe Ampelio. Nu cred că e ceva ce aş putea să-mi iert vreodată.

Dar, cu kalovaxienii divizaţi şi luptându-se între ei, vor fi mai slabi în faţa unui atac din exterior. E cea mai bună şansă pe care o avem ca să-mi recapăt ţara şi să-mi eliberez poporul. Trebuie să profit de ea acum.

Găsesc o tunică de culoarea ametistului, una pe care pot să o îmbrac fără ajutorul lui Hoa, şi o scot din dulap.

— Cine ţi-a spus că s-a întors Søren? o întreb pe Artemisia, mustrându-mă pentru că i-am folosit numele în loc de titlul nobiliar. Nu mă pot abţine: mă gândesc la prinţ şi la Søren ca la două entităţi diferite. E mai uşor aşa.

— Nu te supăra, Theo, dar să te privesc cum dormi e plictisitor, spune Heron. Mi-am tras mantia pe mine şi am plecat prin castel acum câteva ore. Şi toată lumea vorbea numai despre asta.

— Vreun cuvânt despre cât de rău au eşuat trupele lor? întreb, icnind când îmi îndrept spatele şi, astfel, rănile proaspete se întind. Aş vrea să ştiu că am fost biciuită pentru ceva semnificativ.

— A plecat cu patru mii de oameni şi s-a întors cu mai puţin de două mii, spune Heron şi practic îl aud cum zâmbeşte. Dragonsbane a izbutit.

— Deşi la limită, adaugă Art. Conform membrilor echipajului cu care am vorbit de dimineaţă, ea a vrut doar să-i pună în gardă pe vecturieni. Au strâns destui oameni de pe toate insulele Vecturiei ca să lupte împotriva a patru mii de kalovaxieni. Vasul mamei era pe drumul de

întoarcere când membrii vecturieni ai echipajului ei s-au răsculat şi i-au convins pe majoritatea de pe vas să se întoarcă şi să ajute la egalizarea de forţe. Kalovaxienii nu se aşteptau să se lupte prea mult. Nu erau pregătiţi şi nu au avut de ales decât să se întoarcă.

— Totuşi, transmite-i mulţumirile mele, îi zic Artemisiei. Nu-i de mirare că era aşa de furios Kaiserul.

Nu pot decât să zâmbesc. A meritat, îmi spun, chiar dacă spatele mă doare.

— Povesteşte-i şi restul, zice Blaise cu glas moale.

— Blaise, spune Artemisia cu o urmă de avertizare în voce.

Rămân cu răsuflarea tăiată. Dacă Artemisia încearcă să mă protejeze, nu poate fi bine.

— Zi-mi.

Heron oftează.

— Nu au plecat fără un suvenir. O mie de săgeţi cu pietre de foc în vârf, trase într-o pădure de pe ţărm. Era un sat acolo, unul mic…

— Unde era şi locul în care erau proviziile de hrană ale Vecturiei, adaugă Artemisia. Nu au putut stinge focul decât după ce locul era pe trei sferturi ars. Şi vine iarna…

Nu termină, dar nici nu mai e nevoie. Majoritatea oamenilor vor muri de foame. Nu trebuie să mai pun întrebări – ştiu că Søren a dat ordinul. E o mişcare genială, dar care îţi provoacă repulsie în acelaşi timp. Aş face la fel, dacă s-ar ajunge la asta? Nu aş condamna niciodată mii de

oameni nevinovaţi să moară pentru ţara mea. Dar ştiu că nu e adevărat. Oricât ar fi ea de manipulatoare, Crescentia nu are sânge pe mâini, iar înainte de răsărit o voi omorî. E la o scară mai mică, da, dar nu e diferit. Eu nu sunt diferită.

Mama m-a crescut doar vreme de şase ani. În schimb, Kaiserul m-a avut pentru alţi zece ani şi, fie că îmi place sau nu, a avut o influenţă mare în formarea mea.

Îmi dreg vocea, conştientă că mă privesc cu toţii, aşteptând o reacţie.

— Tot vor mânca mai bine decât dacă i-ar fi cucerit kalovaxienii, spun, încercând să par încrezătoare.

Nu există răspuns corect, nu există cale corectă. Oamenii mor, indiferent ce fac eu. Dar mai puţini oameni mor, ceea ce e totuşi ceva, nu-i aşa? Bineînţeles, au fost omorâţi şi mai mult de două mii de kalovaxieni, de parcă morţile lor ar fi victorii pentru noi; erau şi ei copiii cuiva, iubiţii cuiva, prietenii cuiva. Cineva va avea inima frântă de durere când îi va jeli.

— Am făcut mişcarea corectă, spune Blaise cu fermitate. M-am gândit că vrei să ştii.

Mi-e greu să vorbesc, dar reuşesc să răspund.

— Întotdeauna vreau să ştiu.

Îmi fac de lucru ghemuindu-mă lângă pat şi caut sub cearşafuri pentru a ajunge la mica gaură din saltea. Cu faţa ascunsă, las sentimentul de vină să mă răscolească, dar când mă ridic, cu sticluţa de Encatrio în mână, nu arăt niciun semn de slăbiciune. Nu-mi permit slăbiciuni, mai ales acum.

A venit vremea ca micile păsări să-şi ia zborul. Cuvintele îmi răsună în minte, îi aud pe Ampelio şi pe mama spunându-mi-le. În sfârşit a sosit timpul să îi răzbun. E vremea să revendic ce-mi aparţine, indiferent cât mă va costa asta.

— Kaiserul va ţine o masă în cinstea lui Søren diseară, spun. Mereu face aşa când se întoarce un echipaj din bătălie şi sunt sigură că va găsi o modalitate de a face să pară că a fost o victorie. Søren nu va putea trece peste seara asta fără să se ia de Kaiser. Îl voi forţa eu să o facă, dacă va fi nevoie.

— Dar dacă te vede Cress vorbind cu el, îi va spune Kaiserului despre… începe Blaise.

— Cress nu va fi acolo, îl întrerup eu, stabilind pe loc detaliile unui plan. Va rata banchetul pentru că, de vreme ce trebuie să plece mâine, Theyn va insista să ia cina cu ea. Ar prefera să petreacă timp cu fiica lui decât să meargă la un banchet, sărbătorind o bătălie cu care nu a avut nicio legătură. Otrava va fi în vinul de la desert, pe care ar trebui să-l bea cam pe la miezul nopţii. Şi voi stabili să mă văd cu Søren după, ca să termin şi cu el. Trebuie să-i trimitem vorbă lui Dragonsbane că plecăm înainte de răsărit.

— Şi fata? întreabă Heron. O luăm cu noi, nu?

— Da, şi pe familia ei, spun, apoi strâng concentrată din buze. Mama şi fratele ei ar trebui să fie în cartierul sclavilor. Duceţi-i pe nava lui Dragonsbane în această după-amiază, spun după o clipă. Dar pe Elpis nu o putem lua decât la noapte.

Theyn este ultimul om pe care vreau să-l văd

azi, dar mă consolează gândul că în curând va fi mort şi nu va mai putea *să* mă rănească, pe mine sau pe altcineva, vreodată. Nu mă voi mai trezi din coşmaruri urlând. Nu voi mai lăsa ochii în pământ când intră în încăpere. Nu va mai trebui să-l privesc în faţă pe ucigaşul mamei şi să zâmbesc.

Simt căldura emanată de sticluţa de Encatrio în buzunarul rochiei, o reamintire constantă a prezenţei şi puterii sale. Nu mă gândesc la Crescentia. Deşi este o alegere dificilă, ştiu că este cea corectă. Singura variantă.

Bat la uşa Crescentiei şi a lui Theyn şi, după nicio clipă, văd faţa rotundă a lui Elpis.

— Domniţa Thora, spune surprinsă, dar atentă să nu trădeze vreo emoţie.

Are toate caracteristicile unui bun spion, deşi detest că eu am făcut-o aşa. Urăsc că acum trebuie să cer şi mai mult de la ea.

— Crescentia e aici?

Se uită în spate, să se asigure că nu ne ascultă nimeni.

— Domniţa Crescentia ia masa cu prinţul, răspunde grăbită.

— Oh! spun.

Ştiu că nu ar trebui să fiu mirată. Sigur e un aranjament, pus la cale de Kaiser şi de Theyn.

— Ei bine, nu o pot învinui că preferă compania lui, în loc de a mea, dar te rog să îi spui că am trecut pe aici.

Nu dau niciun semn că vreau să plec şi ea se uită iar în spate, asigurându-se că suntem singure.

— Mai e şi altceva? întreabă cu subînţeles. Şi

Theyn e plecat.

— Ai spus că mama ta a fost botanist înainte de asediu. Presupun că nu cunoşti plantele şi ierburile ca ea, nu?

Se încruntă confuză, dar încuviinţează din cap.

— Aproape la fel de bine.

— Te poţi gândi la ceva ce ar face-o pe Crescentia suficient de bolnavă ca să rateze banchetul de diseară, dar nu prea bolnavă, ca să ia parte totuşi la masa de seară?

Îşi muşcă buza de jos câteva clipe.

— Nu cred că există boală destul de gravă care să o facă pe domniţa Crescentia să nu ia parte la banchet.

Are dreptate. Seara aceasta o va aduce pe Crescentia cu un pas mai aproape de a deveni prinţesă. Va petrece întreaga noapte alături de Søren şi întreaga curte va şuşoti despre asta. N-ar rata asta nici moartă. Deşi…

— Dar dacă îi pui în pudră ceva care să-i afecteze înfăţişarea? îi sugerez. Atunci nu ar mai vrea să se prezinte la banchet.

Elpis începe să zâmbească din ce în ce mai larg, cu subînţeles.

— Seminţe de treska. Îi vor irita pielea şi o vor face să se umfle.

— Foloseşte multe atunci, îi spun, nedorind să risc.

Şi, deşi nu sunt mândră de asta, ideea ca faţa Crescentiei să fie roşie şi umflată mă umple de satisfacţie.

— Poţi să faci rost de aşa ceva?

— Da, avem câteva seminţe în cămară, le folosim drept condiment. Îmi va fi uşor să le sustrag, spune, legănându-se pe călcâie de entuziasm. Pot să o fac diseară, când se va pregăti pentru banchet.

— Perfect. Mulţumesc, Elpis!

Ar trebui să o las aşa, dar mai zăbovesc o clipă în plus, neştiind cum să îi cer o altă favoare. Caut o altă cale, deşi ştiu că nu există vreuna. Niciodată nu voi avea curajul să o otrăvesc eu însămi pe Cress. Acum ştiu asta. Dar, uitându-mă la Elpis, văzând ura pură pe care o simte faţă de Cress şi de Theyn, ştiu că ea ar putea.

— Vrei să mai faci ceva? o întreb.

Elpis face ochii mari şi îmi spune:

— Te rog.

Ezit doar o secundă, apoi scot sticluţa de Encatrio din buzunar.

— Atunci mai am o sarcină pentru tine. Poţi refuza oricând, Elpis. Nu mă voi supăra. Vom găsi altă cale. Una dintre Umbrele mele îi ia acum pe mama şi pe fratele tău şi-i duce pe un vapor, în siguranţă. Tu vei fi cu ei diseară, promit, indiferent de ceea ce alegi.

Elpis ascultă atentă cât îi explic planul, încuviinţează din cap, cu buzele strânse şi încruntată. Chiar şi când i-o cer, ştiu că e prea mult. E un copil şi eu încerc să o fac o criminală – asemeni mie, cred. Asta nu e o misiune pentru un copil şi aproape că simt dezaprobarea lui Blaise, de oriunde m-ar privi el.

Deşi, sincer, nu o transform în ceva ce

Kaiserul, Theyn şi Crescentia nu au făcut-o deja. Într-un fel, şi pe ea tot kalovaxienii au crescut-o.

Aşa că, desigur, Elpis acceptă.

Erik

Erik aşteaptă în faţa uşii mele când mă întorc, cu o mână pe capătul spadei din centura de la şold. Arată de parcă nu a avut timp nici să se schimbe de când s-a dat jos de pe vapor – încă poartă pantalonii din uniforma de luptă şi o bluză albă care trebuie urgent spălată. Are urme de tăciune pe obraji, ca să alunge razele de soare departe de ochii lui. Sunt la câţiva metri distanţă de el când simt mirosul de transpiraţie şi de peşte, care mă loveşte atât de rău încât ameţesc.

Zâmbeşte nesigur când mă vede în hol şi se îndepărtează de peretele de care se sprijină ca să mă întâmpine.

— Mă bucur atât de mult că eşti bine, Erik, îi spun, surprinzându-mă şi pe mine când îmi dau seama că e adevărat.

Poate pentru că nu e în totalitate kalovaxian, de asta mi-e greu să mă gândesc la el ca fiind unul de-al lor.

— Nu au cum să mă doboare câţiva piraţi, spune, scuturând din cap.

Ezit.

— El cum e?

Erik se întunecă la faţă şi nu e nevoie să întrebe la cine mă refer.

— Søren… e aşa cum te-ai aştepta să fie.

Indiferent ce i-ai spus în scrisoare, a părut să-l facă să se simtă bine. A citit-o de zeci de ori înainte să îi dea foc. Bineînţeles, Kaiserul îl învinuieşte pe el pentru că asediul a eşuat. A fost prima lui misiune în calitate de comandant şi ar fi trebuit să fie una uşoară. Dar am fost acolo, Thora. Nu ar fi putut face nimic diferit. A fost o ambuscadă.

O ambuscadă pentru a opri o alta. Oamenii ăştia nu merită să le arăt vreun strop de milă.

— Ştiu, spun în schimb. Cred că a fost îngrozitor. Dar mă bucur că amândoi sunteţi bine.

Încuviinţează din cap, dar îl văd cum începe să arunce priviri în jur.

— Speram să putem vorbi… între patru ochi, îmi spune el în şoaptă. Ei bine… se opreşte, uitându-se în spatele meu, unde sunt sigură că îmi vede Umbrele. Între cât mai puţini ochi.

Cobor şi eu glasul, la fel ca el, deşi inima îmi bate puternic.

— E totul în regulă?

Face o pauză, iar ochii săi albaştri mai scrutează o dată coridorul.

— Când ne-am întâlnit prima dată, m-ai întrebat despre berserkeri…

Se opreşte, dar ridică din sprâncene cu subînţeles.

Mâna îmi alunecă pe braţul lui la auzul cuvântului, deşi încerc să-mi păstrez nonşalanţa. Domniţei Thora nu îi pasă cu adevărat de ceva atât de plictisitor cum sunt berserkerii, orice ar fi ei. Ea doar l-a întrebat din pură curiozitate. Nu pot să-i permit să vadă cât de disperată sunt să aflu.

— Ştiu locul perfect, îi răspund.

*

Grădina e goală, aşa cum e întotdeauna, şi, imediat după ce am făcut un tur pentru a ne asigura că nu ne ascultă nimeni, Erik îmi dă drumul la braţ şi se întoarce spre mine. Toată pretinsa prietenie dispare imediat. Ochii i se umplu de răceală şi îmi amintesc de Kaiser atât de mult, încât e înfricoşător. Fără să mă gândesc, fac un pas în spate.

— Ai spus cuiva despre Vecturia? întreabă încet, dar ca şi cum ar şti deja răspunsul.

Acuzaţia mă lasă cu răsuflarea tăiată şi simt cum mă cuprinde panica, dar încerc să nu arăt nimic, doar că sunt uimită şi perplexă. Mă uit în continuare în ochii lui.

— Sigur că nu, spun râzând de ridicolul întrebării, chiar dacă inima îmi bate atât de tare încât simt că o să-mi sară din piept.

— A fost o misiune făcută în tăcere; rutele comerciale atacate de piraţi a fost versiunea oficială a poveştii. Eu eram singurul, în afară de Søren, care ştia asta când am plecat, şi eu nu am spus nimănui, cu excepţia ta. Dar Dragonsbane ştia, vecturienii ştiau.

Mă uit spre ferestre, acolo unde număr una, două, trei Umbre. Dacă acuzaţiile merg mai departe, ele se pot asigura ca Erik să sfârşească pe fundul mării, alături de fostele mele Umbre. Nu e nimeni în jur să ne vadă, chiar el s-a asigurat de

asta. Totuşi aş prefera să nu se ajungă până acolo.

— Nu am idee, Erik, spun tot în şoaptă. Chiar uitasem de Vecturia până acum, când ai menţionat-o iar. În plus, eu sunt mereu supravegheată, chiar şi acum – crezi că am avut şansa să ies din palat, să îl caut pe Dragonsbane şi să-i spun ce aţi plănuit? Nici măcar nu ştiu ce anume aţi plănuit. Dar Kaiserul m-a făcut deja să plătesc pentru eşecul vostru. Acum mă pui să plătesc pentru acelaşi lucru?

Pentru o clipă, priveşte nesigur în jur, apoi se uită din nou la mine.

— Nimic altceva nu ar putea explica asta, Thora, spune, ezitând.

— Şi asta o explică? spun. Că eu aş fi spion, că aş da informaţii piraţilor? Cum m-ar ajuta asta pe mine?

Ridică dintr-un umăr, luându-şi un aer sfidător, dar nu e sincer.

— Se ştie că Dragonsbane lucrează cu rebelii astreni. E un mod de a riposta, de a ne slăbi trupele, chiar de a scăpa de Søren…

— Niciodată nu aş… îl întrerup eu, ridicând tonul.

Mă calmez şi mă apropii de Erik.

— Niciodată nu aş… adaug eu în şoaptă.

Mă opresc şi mă dau în spectacol muşcându-mi buza şi părând încurcată.

— Eu îl iubesc pe Søren.

Nu e adevărat în totalitate, dar nici minciună nu e. Oftez profund şi mă aşez pe banca de piatră din centrul grădinii, lăsându-mi umerii să cadă.

— Am fost crescută aici, printre kalovaxieni, spun mai departe, cu un tremur în voce, de parcă ar urma să izbucnesc în lacrimi. După tot ce am făcut, după câte am îndurat, nu pot să cred că încă mi se pune la îndoială loialitatea.

Îl aud cum oftează, apoi se aşază lângă mine.

— Îmi pare rău, spune după un minut, iar eu trebuie să mă străduiesc din răsputeri să-mi ascund uşurarea.

Îşi drege vocea.

— Când ai spus că te-a făcut Kaiserul să plăteşti pentru eşecul nostru…

Se opreşte. Oftez şi mă întorc cu spatele, lăsând gulerul jos de tot, ca să poată vedea carnea vie de lângă unele cicatrice. Chiar dacă Ion a grăbit procesul, tot sunt proaspete. Arată ca şi cum le-aş avea de câteva zile, nu de câteva ore, dar încă sunt roşii, umflate şi dureroase. Oftează şi lasă să-i scape o înjurătură, iar când mă întorc spre el văd că e mai alb la faţă – arată aproape ca un kalovaxian pur sânge.

Îi va spune lui Søren despre asta, îmi dau seama acum; e ceva ce pot folosi în avantajul meu. Pot alimenta furia lui Søren împotriva tatălui său şi mai mult.

— Nu e prima oară, mă îndoiesc că a fost ultima, spun, trăgându-mi gulerul înapoi în sus, ascunzând încă o dată rănile.

— Cândva afla Søren…

— Ce va face, Erik? spun, râzând amărâtă, ştiind că îi va spune şi asta lui Søren, deci trebuie să îl impresionez. Nu o să se revolte împotriva

tatălui său. Nu mă va duce departe de aici. Se va căsători cu Crescentia, aşa cum a decis Kaiserul, iar pe mine mă va ţine drept ce? Amantă? Sau mamă vitregă, dacă îi ies calculele Kaiserului. Şi amândoi ştim că mereu îi ies.

Ideea e atât de ridicolă încât încep să râd, deşi mi-e greaţă. Mă uit la Erik şi aştept să îl văd uimit, dar nici vorbă.

— Ai auzit zvonurile, spun. Nu a fost prea subtil. Søren ştie?

Scutură din cap.

— Søren preferă să ignore zvonurile, chiar şi pe cele despre care ştie că sunt adevărate. În toţi anii noştri de prietenie, niciodată nu m-a întrebat dacă sunt într-adevăr bastardul tatălui său.

Revelaţia mă şochează, dar, în acelaşi timp, are sens. Am presupus că Erik e fiul bastard, pe jumătate gorakian, al cuiva important, deşi mă gândisem că e vorba despre un baron sau despre un conte. Niciodată nu l-am luat în calcul pe Kaiser, un lucru prostesc din partea mea. Acum, că a spus-o, văd similitudinile în trăsăturile lor – linia bărbiei, nasul. El şi Søren au aceiaşi ochi, pe cei ai Kaiserului.

Probabil că îmi remarcă uimirea, pentru că râde.

— Serios acum, Thora. Te credeam mai deşteaptă. Credeam că ţi-ai dat seama până acum, de vreme ce o vezi pe mama mai mult decât o văd eu.

— Mama ta… încep eu, dar rămân fără cuvinte.

Sunt foarte puţini oameni pe care îi văd

regulat, iar de vreme ce Crescentia nu îi poate fi mamă, mai rămâne o singură femeie. Hoa. Vorbeşte despre Hoa.

Erik mă priveşte şi pentru o clipă aş putea să jur că îmi cunoaşte toate secretele. Dar ar fi imposibil.

— Mama mea a complotat împotriva Kaiserului din patul lui, după ce el a cucerit Goraki. A fost blând că i-a cruţat viaţa, deşi ea e o trădătoare.

Spune cuvintele cu prea mare uşurinţă, aşa cum recit eu una dintre minciunile pe care Kaiserul m-a silit să le învăţ. Aş vrea să-l provoc, dar nu o pot face fără să-mi pierd masca, şi nu pot risca aşa ceva. Îmi cercetează chipul, aşteptând o reacţie pe care am grijă să nu i-o ofer. După o clipă, oftează şi se ridică de pe bancă.

— E o persoană, spune.

— Pardon? întreb mirată.

— Un berserker. E un astrean, mai exact. Presupun că ştii ce li se întâmplă majorităţii celor care stau prea mult în mină.

— Înnebunesc şi sunt trimişi la moarte, răspund.

Îmi evită privirea, uitându-se în schimb la aleea de piatră.

— Da, în primul caz, nu, în al doilea. Nebunia, sunt sigur că ştii, e cauzată de concentraţia prea mare de magie din mină. E ceea ce dă putere pietrelor. În timp, ajunge în sângele celor care lucrează acolo. Unii oameni pot suporta, alţii nu. Ştii simptomele.

Mă încrunt.

— Nu. Oamenii înnebuneau în mină şi înainte, ocazional, dar despre asta nu se discuta deschis în faţa unui copil, iar după ce am fost cuceriţi... ei bine, nimeni nu a discutat aşa ceva cu mine.

Erik începe să enumere pe degete.

— Piele încinsă, izbucniri sporadice de magie, instabilitate emoţională, insomnie. Pe scurt, devin periculoşi.

Un gând răsare în mintea mea, dar îl alung înainte să capete formă. Nu. El continuă.

— Butoaie de pulbere umană. Trimişi în primele linii, cu o piatră, şi e o chestiune de minute până când puterile le sunt eliberate, incontrolabile şi destul de puternice încât să distrugă totul pe o rază de şapte metri buni. În foc, aer, apă sau pe pământ. Nu contează prea mult, rezultatul e acelaşi: ruină.

— Minţi, spun, deşi nu cred că o face.

Oricât aş încerca, tot nu-mi vine să cred. Corbinian e diabolic, niciodată nu m-am îndoit, dar asta? Asta e dincolo de orice mi-am imaginat vreodată.

— De unde ştii?

Se uită la mine aşa cum nu a mai făcut-o până acum, aproape cu tandreţe. Mă ţine cu sufletul la gură. Aşa te uiţi la cineva înainte să-l dezamăgeşti.

— Pentru că am văzut asta cu ochii mei. În Vecturia. Søren a folosit nave pline de câteva sute, dar nici măcar asta nu ne-a ajutat. A amânat până în ultimul moment să îi folosească. Şi atunci a fost prea târziu – lupta era deja pierdută.

Rămân fără suflare. Nu. Kaiserul ar fi capabil

de aşa ceva, dar nu şi Søren. Nu băiatul care a mâncat prăjitură cu ciocolată cu mine, cel care m-a întrebat cum se spune prăjitură în astreană. Nu băiatul care a promis să mă ducă departe de acest loc uitat de zei. Nu băiatul care m-a sărutat de parcă am fi putut să ne salvăm unul pe celălalt.

Dar sigur că a făcut-o. Pentru că e ceea ce e: un războinic kalovaxian până în măduva oaselor. Nu e prinţul cu comportament de cavaler şi eu nu sunt îndrăgostita domniţă Thora, indiferent cât de mult am încerca să pretindem contrariul.

— Iniţial a refuzat, spune Erik, de parcă asta ar putea îndulci în vreun fel adevărul. Dar Kaiserul a insistat.

Clocotesc de furie. Dar nu o pot lăsa să erupă. Nu încă.

— Sunt sigură că Søren a făcut ce i s-a cerut, spun pe cât de calmă pot, deşi ştiu că nu par convingătoare.

Lacrimile îmi înceţoşează vederea, dar nu le voi lăsa să cadă.

— Thora, spune Erik. Eşti bine?

Cum crede că aş putea fi bine? Vreau să ţip, să lovesc şi poate să vomit când mă gândesc că sute de oameni de-ai mei sunt folosiţi în felul ăsta, că mor în felul ăsta. Cu un efort susţinut, mă ridic în picioare şi îmi aranjez rochia. Când mă uit iar la Erik, am revenit la expresia neutră.

— Erik, mama ta este loială Kasierului? îl întreb.

Mă priveşte atent, ca pe un tigru care l-ar putea ataca în orice clipă.

— La fel de loială ca tine, spune în sfârşit. Nu vrea să aibă parte de probleme. A avut destule în viaţa ei.

Acesta nu e cu adevărat un răspuns. Pot interpreta aceste vorbe în nenumărate moduri şi, după mişcarea mea greşită cu Cress, ar trebui să fiu mai atentă. Ar trebui să nu am încredere în nimeni. Totuşi îmi aduc aminte cum Hoa mă băga în pat când eram copil, cum mă ţinea când Kaiserul a pus să ne fie arsă grădina. Nu ştiu ce va face Kaiserul când va afla că am evadat – când va afla că i-am ucis prietenul şi fiul –, dar ştiu că pe ea nu o pot lăsa aici, să sufere urmările.

— Ia-o pe mama ta şi pleacă din oraş la noapte, îi spun.

Mă aştept să protesteze sau măcar să pună întrebări, dar Erik doar îmi cercetează chipul şi încuviinţează din cap.

— Mulţumesc, spune cu o uşoară plecăciune. Fie ca drumurile noastre să se mai întâlnească, Theodosia.

Abia după ce pleacă şi rămân singură în grădină, îmi dau seama că mi-a spus pe adevăratul meu nume.

Sora de suflet

Nici nu îmi vine să le povestesc Umbrelor mele despre berserkeri. Numai când mă gândesc la asta şi mă cutremur, dorindu-mi să nu fi ştiut ce erau – ca să nu mai spun că asta li s-a întâmplat oamenilor pe care chiar îi cunoşteau şi îi iubeau.

Mă gândesc la ceea ce mi-a spus Heron despre băiatul de care era îndrăgostit, Leonidas, şi cum a fost el luat pentru execuţie când a înnebunit în mină. Nu e mai bine că el crede asta, că a avut parte de o moarte rapidă în loc să fie transformat într-o armă? Dar ei merită să ştie ce s-a întâmplat cu familiile şi cu prietenii lor şi trebuie să ştie cu ce ne luptăm.

— Au fost zvonuri, zice Artemisia după o clipă în care toţi tac şocaţi, acum, că le-am explicat. Am auzit că cei care au înnebunit au fost luaţi pentru a fi testaţi. Se zvonea chiar că fizicienii kalovaxieni recoltează magia din diverse părţi ale corpurilor lor, vânzând sângele lor peste mări. Dar nu m-am gândit niciodată că… spune ea şi se opreşte.

Vocea mi se frânge, în ciuda eforturilor mele de a părea puternică.

— Elpis are otrava. Îi va pune lui Cress ceva în farduri de la care să i se umfle faţa şi să se înroşească, aşa încât va trebui să rateze banchetul din seara asta. Dacă ea nu participă, nici Theyn nu va avea vreun motiv să vină, mai ales că urăşte petrecerile. Vor lua cina împreună, singuri, de vreme ce Theyn trebuie să plece cu corabia în curând. Søren e deja furios pe tatăl lui, iar în seara asta îl pot face să izbucnească şi să îl înfrunte public. Apoi îl voi convinge să vină pentru încă o plimbare nocturnă cu barca, iar când vom fi singuri pe barcă îl voi ucide cu pumnalul.

Nu ezit şi nu mă poticnesc în cuvinte, aşa cum aş fi făcut doar cu câteva ore în urmă. Sunt, din toate punctele de vedere, o altă persoană acum, şi

aşa este şi el.

— Artemisia, mama ta este pregătită să plecăm cu toţii?

— Aşteaptă ordinul, răspunde ea şi ştiu că zâmbeşte, deşi nu pot vedea din cauza zidului dintre noi. Voi pleca acum să mă asigur că totul este pregătit. Vreo destinaţie preferată?

Îmi umezesc buzele, gândindu-mă la opţiuni. Sunt câteva importante.

— Ruinele Anglamar. E locul perfect ca să ne regrupăm şi să facem o strategie înainte de a-i elibera pe cei captivi în mine.

Răspunsul este întâmpinat de proteste. Toţi trei vorbesc unul peste altul pentru a-mi spune aceleaşi lucruri: eliberarea celor din mine este o idee proastă, sunt prea mulţi paznici, e imposibil. Aştept ca protestele lor să se oprească.

— E singura cale, spun eu. La câţi suntem acum, nu putem opune cu adevărat rezistenţă. Ajutorul din partea celorlalte ţări va veni cu anumite obligaţii, dar sunt mii de astreni în mină. Şi ştiind ce facem noi acum… nu-mi pot lăsa oamenii – mulţi dintre ei copii – să stea acolo o zi mai mult decât este necesar. E singurul lucru pe care îl putem face. Şi cu prinţul mort şi curtenii certându-se între ei în legătură cu ce pot face, nu vor fi la capacitate maximă. Şi dacă vrem să încercăm să luăm minele înapoi, acum este cel mai prielnic moment.

Mai aştept la nişte proteste, dar de data asta, nimic.

— Mama va spune că e prea riscant, zice

Artemisia, într-un final.

Mă pregătesc să o contrazic.

— Dar o pot convinge eu, adaugă ea rapid.

Încuviinţez din cap, dar mă abţin să zâmbesc. Să o am pe Artemisia de partea mea e ceva nou şi bine-venit.

— Heron, du-te şi strânge dovezi pentru a-i face o înscenare paznicului. Voi avea nevoie de ele când mă voi întoarce de la banchet.

— Da, Înălţimea Voastră, spune el.

*

Bătaia în uşă mă ia prin surprindere. E doar amiază şi banchetul nu începe decât la lăsarea serii, aşa că nu poate fi Hoa sau o slujitoare care să-mi aducă rochia sau coroana. Prima dată mă gândesc că ar putea fi Søren, dar e o intrare mult prea convenţională pentru el. Las deoparte cu ezitare cartea istoriilor elcourtiene –, doar prin citit pot acum să-mi liniştesc gândurile – dar nici nu apuc să mă dau jos din pat, că uşa se deschide şi Cress se strecoară înăuntru, cu rochia roz de mătase fluturând în urma ei. Nu a început să se pregătească pentru banchet, iar pielea ei deschisă la culoare este încă nepătată şi netedă.

Când mă vede, paşii îi încetinesc şi ezită, ţintuindu-mă o clipă cu ochii ei gri, apoi priveşte în altă parte. Deşi ar trebui să fie încă entuziasmată după prânzul ei cu Søren, are o expresie sumbră.

— Eu… începe ea, cu privirea aţintită în podea, îşi strânge mâinile şi le frământă în faţa mea.

— Am auzit ce s-a întâmplat…

Nu poate rosti cuvintele, dar ştiu că se referă la pedeapsa mea, ceea ce e surprinzător. În zece ani nu a vorbit niciodată despre bătăile mele. S-a prefăcut că nici nu au avut loc vreodată.

Dar, după ultima noastră discuţie, probabil se simte vinovată. Nu ar trebui să mă înmoaie; nu ar trebui să simt vreo strângere de inimă. Dar exact asta se întâmplă. Încerc să mă gândesc la lucrurile pe care mi le-a spus ieri, la răceala din voce, la faptul că prezintă în continuare o ameninţarea făţişă. Fata care şi-a pus ambiţia înaintea vieţii mele. Asta nu este o prietenă, îmi spun, dar felul în care se uită la mine, ruşinată şi îngrijorată, mă face să uit aproape tot ce ştiu acum că e adevărat.

Ar trebui să îi spun să plece, ar trebui să găsesc vreo scuză sau ceva – nu mă simt bine, vreau să dorm, am dureri prea mari. Aş putea să îi spun că ne vom întâlni la banchet în seara asta, să facem un plan pe care nu îl vom duce niciodată la capăt. Pentru că, având-o aici, ştiu că voi şovăi din nou şi nu-mi permit asta.

— Vino aici, spun, mutându-mă în pat să îi fac loc să se întindă lângă mine.

Simt junghiuri în spate când mă mişc, dar abia sunt conştientă de asta acum.

Zâmbetul lui Cress este plin de fericire când ia cartea cu istoriile elcourtiene. Îmi va fi dor de zâmbetul ei. Gândul ăsta e ca biciul lui Theyn, o durere pe care o simt până în măduva oaselor.

— E bună, spun eu, făcând un semn spre carte.

— Ai ajuns la Războiul Negustorilor de Peşte?

întreabă ea nerăbdătoare, răsfoind cartea până găseşte capitolul respectiv.

Am ajuns, dar o las să mi-l citească oricum, cu vocea ei delicată şi melodioasă, povestindu-mi despre ţăranii negustori de peşte care s-au ridicat împotriva regalităţii elcourtiene acum aproape cinci sute de ani. Nu a fost o luptă pe care o puteau câştiga, erau lipsiţi de experienţă şi depăşiţi numeric, dar nu a trecut mult până când ţăranii de peste tot s-au alăturat cauzei, sătui de regimul corupt. În plus, cunoşteau în amănunt apele înconjurătoare şi astfel au ajuns să execute întreaga familie regală şi să jumulească nobilimea de titluri şi averi, reîmpărţindu-le între ei.

Practic este o poveste, dar adevărata întorsătură este la final. Regele de acum din Elcourt, descendent al unei generaţii de negustori de peşte, este la fel de îngrozitor precum cel împotriva căruia ţara s-a răsculat înainte. Bucata asta nu este în cartea Crescentiei, evident, dar am auzit astfel de zvonuri. După ce citeşte doar câteva momente, Crescentia lasă cartea deoparte şi mă ia de mână.

— Îmi pare rău, înţeleg acum, spune ea cu vocea gravă.

Cuvintele ei sunt ca o lovitură în stomac, pentru că nu înţelege, oricât de mult mi-aş dori să o facă. Ea crede că înţelege de ce am încercat să mă răzvrătesc împotriva Kaiserului, dar doar din cauza pedepsei, doar din cauza reamintirii recente despre cât de îngrozitoare sunt circumstanţele în care mă aflu. Crede că de asta am acţionat. Îmi

înţelege durerea, pentru că mă iubeşte, dar compasiunea ei se termină aici.

Trage cu greu aer în piept.

— Ţi-am spus că nu mi-o amintesc pe mama, dar nu-i adevărat. Îmi amintesc unele lucruri, deşi era mai bine dacă nu făceam asta.

Mă ridic, deşi simt urmele de la bici la fiecare mişcare. În zece ani de când o cunosc, Cress a menţionat-o pe mama ei o singură dată, spunându-mi că a murit când ea era foarte mică. Nici măcar nu îi ştiu numele.

— Ştii că, înainte să fim aici, eram în Goraki. M-am născut acolo. La fel ca Søren, continuă ea, apoi vocea ei capătă o urmă de amărăciune. Se spunea că mama era una dintre cele mai frumoase femei din lume. Toţi o iubeau. Ar fi putut să se mărite cu un duce sau cu un conte dacă voia, dar, dintr-un motiv sau altul, l-a ales pe tatăl meu, un războinic parvenit la vremea aia, fiul unui tâmplar. Presupun că l-a iubit.

Se simte vulnerabilitatea din zâmbetul ei, este un zâmbet atât de diferit de cel cu care sunt obişnuită, acela care poate lumina o cameră, făcându-mă să zâmbesc mereu, chiar şi când sunt prost dispusă.

— Sunt convinsă că poţi intui că el avut mult de urcat până a ajuns acest Theyn pe care-l ştim azi. Sunt convinsă că poţi intui ce înseamnă să ajungi în poziţia lui. Mama a urât asta. Am auzit-o ţipând că nu vrea ca el să o atingă, nu cu mâinile alea murdare de sângele atâtor oameni. Ea nu şi-a dat seama sau poate că nu i-a păsat că el a făcut

totul pentru ea, ca să îi ofere viaţa pe care credea că o merită.

Se opreşte şi înghite în sec. Nu are lacrimi în ochi, dar arată ca şi cum ar suferi din cauza unei răni. Îmi dau seama că nu a mai vorbit niciodată despre asta, nici cu alţi prieteni de-ai ei, nici cu tatăl său. E o tensiune care a existat mereu între ei – o tensiune apăsătoare, un fapt nerecunoscut.

— Nu a murit când eram eu un bebeluş. Nu a murit deloc, din câte ştiu, dar presupun că e mai uşor să mă prefac. Ne-a părăsit înainte să venim aici; a spus că nu mai rezistă. A vrut să mă ia cu ea, dar tata nu i-a permis, aşa că m-a lăsat în urmă.

Aici, vocea îi cedează şi îşi şterge în grabă lacrimile care abia încep să se formeze în colţul ochiului. În mod normal, lacrimile lui Cress sunt nişte arme, folosite împotriva tatălui ei sau a vreunui curtean care nu mă invită pe mine la vreo petrecere sau a vreunui croitor care spune că nu are timp să îi facă ceva nou în săptămâna aia. Însă lacrimile acestea nu sunt arme, sunt o slăbiciune şi de asta nu le poate arăta. Este fiica lui Theyn, până la urmă.

— Voiai să pleci cu ea? o întreb eu cu atenţie.

Ea ridică din umeri.

— Eram un copil. Tata era plecat mai tot timpul şi mă temeam puţin de el. Pe mama o iubeam mai mult, dar nu am avut de ales. Nu mă înţelege greşit, Thora, spune ea, scuturând din cap. Mă bucur că tata m-a ţinut cu el. Ştiu că tu crezi că e îngrozitor şi nu te pot învinovăţi pentru asta, dar

este tatăl meu. Totuşi, uneori îmi este dor de ea.

Vocea ei se frânge din nou şi mă întind să o iau de mână.

— Eşti o prietenă bună, Cress, îi spun, pentru că e ceea ce are nevoie să audă.

Într-o lume mai simplă, prietenia ei ar fi suficientă. Dar în asta nu este. Zâmbeşte şi îmi strânge mâna înainte să îi dea drumul.

— Ar trebui să te odihneşti puţin, spune ea, ridicându-se. Ne vedem la banchet diseară.

Face o pauză şi mă priveşte prudentă o clipă.

— Nu aveai… nu aveai vreun sentiment pentru el, nu-i aşa? La Søren mă refer.

O spune de parcă nu ar vrea de fapt să ştie răspunsul.

— Nu, îi spun, iar minciuna îmi scapă uşor.

Îmi dau seama că nici măcar nu mai este o minciună. Zâmbeşte uşurată.

— Ne vedem diseară, repetă ea, întorcându-se să plece.

— Cress? spun eu când ajunge la uşă.

Se uită din nou la mine, cu sprâncenele blonde ridicate, cu o tentativă de zâmbet. O mărturisire îmi vine pe buze. Nu ştiu dacă o pot lăsa să se îndrepte spre moarte. Îmi imaginez un cântar în minte, Cress pe o parte, cei douăzeci de mii de oamenii încă în viaţă pe cealaltă parte. Nu ar trebui să fie o decizie greu de luat; ar trebui să fie simplă. Nu ar trebui să mă simt ca şi cum cineva mi-ar smulge inima din piept. Înghit în sec.

— Ne vedem diseară, spun eu, ştiind că ultimele cuvinte pe care i le adresez sunt doar o

altă minciună.

Banchetul

Încă un banchet înseamnă încă o coroană de cenuşă, deşi îmi promit că este ultima dată când mai port una. Paznicul care o aduce împreună cu rochia pare nedumerit că mă vede pe mine, nu pe Hoa, dar îi spun că a plecat pentru câteva momente să ducă rufele murdare la spălătorie şi el acceptă explicaţia cu uşurinţă; după aceea îmi pune cutiile în braţe şi face cale întoarsă fără să mai zică nimic.

Aşez cutia mai mică pe masa de toaletă, iar pe cea mare pe pat şi o deschid. Respect rutina lui Hoa şi trag rochia pe mine, iar coroana o pun la final. Rochia este de un roşu-sângeriu şi îmi dau seama că nu va acoperi decât ce este necesar. Îmi promit că este ultima dată când voi fi trofeul lui.

Heron şi Artemisia nu s-au întors încă, aşa că aici este doar Blaise. Îi spun să se întoarcă cu spatele, ca să mă schimb în rochia de banchet. Partea din spate, care este destul de mică, are mulţi năsturei şi pentru a-i desface singură am nevoie de câteva momente. Spre deosebire de alte rochii trimise de Kaiser, aceasta nu doar că îmi lasă spatele descoperit, dar are şi un decolteu mai mare decât al majorităţii curtezanelor şi o despicătură până la şold. Practic sunt goală. Mi se întoarce stomacul pe dos când mă gândesc că mă va vedea cineva aşa şi, fără tragere de inimă, îi zic lui Blaise să se întoarcă.

Pentru un moment lung nu spune nimic.

— Îmi pare rău, Theo, reuşeşte să zică într-un final.

— Ştiu, îi spun, apoi îmi îndrept umerii şi mă îndrept spre cutia de pe masa de toaletă.

Capacul se ridică uşor, iar înăuntru coroana e un cerc perfect de cenuşă, aşezat pe o pernă de mătase roşie. Aproape că ar putea fi drăguţă, în alte circumstanţe, dar când o văd mă umplu de ură.

— Blaise? spun eu, uitându-mă către peretele lui. Nu mi-am pus-o niciodată singură. Hoa mi-o aşeza întotdeauna şi nu vreau să îi dau Kaiserului niciun motiv să suspecteze că e ceva diferit în seara asta.

Tace pentru un moment.

— Bine, spune în sfârşit.

Îl aud cum se mişcă după zid, apoi uşa lui se deschide în hol. După câteva secunde se strecoară prin uşa mea cât poate de încet. Are ochii plini de îngrijorare şi îmi pare rău că l-am rugat să mă ajute. Sunt deja destul de îngrijorată şi eu. Dar acum, când îmi văd îngrijorarea reflectată pe chipul lui, sunt şi mai conştientă câte pot merge prost în seara asta.

Încerc să îi zâmbesc, dar mi-e foarte greu.

— O să fii bine în seara asta? întreabă el în timp ce se uită la cutie.

— Cu Kaiserul?

Exact la asta încercam să nu mă gândesc. Încă simt cum mi-a atins şoldul când eram la maskentanz, încă îi simt respiraţia în ureche, mâna

lui pe obrazul meu când mi-a promis că vom vorbi din nou în curând. Încerc să stăpânesc fiorul care îmi străbate corpul, dar ştiu că Blaise îl vede.

— Am suferit zece ani. Pot supravieţui încă o noapte.

În timp ce vorbesc, mă gândesc cât de real e totul. Împărăteasa este moartă, iar acum Kaiserul va avea şi mai mult tupeu. Dacă Blaise nu ar fi rupt scaunul din pavilion şi conversaţia noastră ar fi continuat, nu ştiu cum s-ar fi terminat. Nu vreau să ştiu ce ar fi urmat.

— O să fiu acolo tot timpul, spune Blaise.

Ştiu că vrea să mă consoleze, aşa că îi zâmbesc, prefăcându-mă că mă ajută, dar ştim amândoi că nu va putea face nimic.

— Pot să supravieţuiesc încă o noapte, repet. Dar îmi promiţi ceva?

Cu delicateţe, ridică din cutie coroana, dar cu ochii tot aţintiţi către mine.

— Orice, spune el.

— Când va muri Kaiserul, oricând va fi acea zi, vreau să îi ard corpul. Vreau să îi dau foc cu mâna mea, să aprind o torţă, apoi să privesc până când nu mai rămâne din el decât cenuşa. Îmi promiţi asta?

Ochii îi licăresc şi îmi dau seama că tremur. Trag adânc aer în piept ca să mă calmez.

— Jur pe Houzzah. Şi îţi jur şi ţie, spune încet.

Amândoi stăm cu răsuflarea tăiată în timp ce-mi pune coroana pe cap şi câţiva fulgi îmi cad pe nas şi pe obraji. Se uită în ochii mei, iar mâna i se îndreaptă către obrazul meu, apoi ezită şi o lasă să

cadă. Fruntea îi este tot încreţită de îngrijorare.

— Vei supravieţui.

O spune de parcă încearcă să se convingă de acest fapt. Mai ezită o secundă, de parcă mai vrea să zică ceva, dar apoi încuviinţează uşor din cap şi părăseşte camera în linişte, aşa cum a venit.

Mă mai uit încă o dată la reflexia mea din oglindă. Cenuşa cade sub formă de fulgi pe obrajii şi pe nasul meu, însemnându-mă. Culoarea roşie folosită pentru buze arată că sângele e proaspăt. Dedesubt văd fărâme din mama, care se uită la mine, dar privirea îi este plină de ură şi furie, sentimente pe care mama nu a trebuit să le cunoască vreodată. Nu îmi pare rău.

Sunt furioasă.

Sunt flămândă.

Şi îmi promit că, într-o zi, îi voi vedea pe toţi cum vor arde.

Când ajung banchetul deja a început. La masa lungă sunt aşezaţi nenumăraţi curteni, îmbrăcaţi în costume din mătase şi catifea în culorile bijuteriilor. În multe sunt cusute pietre de spirit de toate formele, mărimile şi tipurile, care strălucesc în lumina candelabrului. Mă scârbesc când îi văd aşa, atât de mulţi. Câţi dintre oamenii mei şi-au dat viaţa şi sănătatea mintală pentru că aceşti indivizi să aibă un strop de frumuseţe, un strop de putere în plus?

Crescentia nu este aici, îmi dau seama în timp ce cercetez cu atenţie sala, ceea ce înseamnă că trucul cu seminţe treska a funcţionat. Măcar asta a mers cum trebuie până acum, o problemă în minus

pentru care să mă îngrijorez. Dar uşurarea nu durează mult, căci îl văd pe Søren. Mă încordez din nou şi abia mai pot respira.

Nu arată ca băiatul care a plecat acum trei săptămâni. Este secătuit, cu cearcăne pronunţate. Nu mai are părul lung, e ras atât de inegal încât mă întreb dacă nu a făcut-o de unul singur. Este un obicei kalovaxian în perioada doliului şi, în ciuda a tot ce s-a întâmplat, tot îl compătimesc puţin. Dar mila se transformă repede în ură. Poate că este îndurerat de moartea mamei sale, dar tot un criminal rămâne. Pe câţi dintre oamenii mei i-a omorât chiar el? Mă îndoiesc că ştie răspunsul, darămite să-şi mai şi amintească numele lor.

Sunt furioasă, îndurerată şi plină de ură, dar le las pe toate deoparte şi îi ofer un zâmbet subtil, o tentativă de zâmbet, ca şi cum mă bucur să îl văd, înainte de a fi nevoită să îmi feresc privirea, în caz că ne surprinde careva.

— Prinţesă de Cenuşă! urlă Kaiserul din capul mesei.

Toate privirile se îndreaptă spre mine, spre toată pielea rămasă expusă de rochia roşie şi vulgară.

Vrea să mă înjosească, să mă expună ca pe o bijuterie furată, dar pentru prima dată asta nu mă deranjează. Pot să văd furia pe chipul lui Søren după cum se încruntă. Kaiserul, fără să vrea, îmi face treaba – nu va fi dificil să îl facă pe Søren să izbucnească în seara asta. Adevărata provocare pentru mine va fi să nu trădez nicio urmă de furie faţă de vreunul.

— Înălţimea Voastră, spun eu, făcând o reverenţă la picioarele lui.

Faţa lui e deja roşie de la băutură. Ca întotdeauna, îmi ia bărbia şi mi-o ridică, punându-mi palma pe obraz, astfel încât în cenuşa care mi s-a împrăştiat deja pe faţă să rămână urma mâinii sale. Privesc în continuare în jos, dar văd cu coada ochiului cât de încordat este Søren, care se uită furios la tatăl său.

— Stai lângă mine în seara asta, spune Kaiserul când mă ridic, arătând spre scaunul din stânga lui.

Cel care aparţinea de obicei Împărătesei. Ia o înghiţitură mare din pocalul încrustat cu pietre preţioase, apoi îl pune la loc pe masă. I-au rămas câteva picături de vin roşu în barbă; arată că nişte stropi de sânge.

— Aş fi onorată, Înălţimea Voastră, îi răspund.

Deşi nu este ceva la care nu mă aşteptam, simt un gol în stomac când iau loc, la doar câţiva centimetri distanţă de Kaiser şi chiar faţă în faţă cu Søren. Deşi ştiu că e bine că amândoi mă privesc fix, asta înseamnă că planul funcţionează, mă străduiesc din răsputeri să nu fug.

— Eşti foarte frumoasă astă-seară, Prinţesă de Cenuşă, spune Kaiserul, devorându-mă din priviri.

Apoi îşi îndreaptă privirea spre fiul lui şi rânjeşte.

— Nu-i aşa că arată bine, Søren?

Îmi dau seama că este sarcastic. Atenţia pe care mi-a acordat-o Søren nu a trecut neobservată de către Kaiser, dar, în loc ca asta să îl şi enervat,

l-a bine dispus. Spre meritul său, Søren reuşeşte să ridice din umeri dezinvolt, deşi se abţine să nu se uite la mine. Murmură ceva şi se uită în jos, la farfuria lui. Kaiserul îşi ridică pocalul pentru o altă înghiţitură, apoi îl trânteşte, făcându-ne pe mine şi pe Søren să tresărim şi speriind toţi curtenii de la masă, care tac brusc. Încearcă să se poarte ca şi cum nu trag cu urechea, dar bineînţeles că asta fac.

— Nu cred că te-am auzit, Søren, spune Kaiserul. Ţi-am adresat o întrebare şi aştept un răspuns pe măsură.

Søren tresare la auzul vocii Kaiserului şi, în sfârşit, ridică ochii din farfurie, întâlnindu-i pe ai mei, plini de durere şi scuze.

— Am zis că este frumoasă, tată, dar fiecare cuvânt este tăios ca un cuţit.

Kaiserul se încruntă când aude tonul fiului său, de parcă nu i s-a mai prezentat niciodată această perspectivă. Gura i se strâmbă şi ia încă o înghiţitură din pocal. Privirea i se înceţoşează pe măsură ce se întoarce către mine.

— Nu cred că mi-ai mulţumit, Prinţesă de Cenuşă, spune el. Nu îţi place rochia pe care ţi-am trimis-o?

Vreau să îi întâlnesc privirea şi să îl scuip. Dar nu sunt regina Theodosia acum, sunt domniţa Thora, aşa că, în schimb, îmi muşc buza de jos şi mă simt stânjenită, trăgând de decolteul adânc.

— Bineînţeles că da, Înălţimea Voastră, spun eu, iar vocea îmi tremură la fiecare cuvânt. Sunt foarte recunoscătoare. Este minunată.

Zâmbeşte ca un lup care îşi încheie vânătoarea şi inima îmi bate tot mai tare, iar palmele îmi transpiră. Oamenii de la masă îşi reiau conversaţiile, dar Søren strânge atât de tare cuţitul în mână, încât i se albesc degetele. Apoi Kaiserul îmi pune mâna pe genunchiul gol, expus de despicătura rochiei.

— Fată ascultătoare, spune el destul de încet, ca să aud doar eu.

Mă străduiesc cu greu să nu fug, uitându-mă, în schimb, la masa din faţa mea. Îţi voi arde trupul până va fi cenuşă, îmi zic în gând. Îmi imaginez cum ţin o torţă în mână, iar corpul lui zace pe un morman de fân. O să mă apropii cu torţa de el şi o să înceapă să ardă. O să zâmbesc şi poate abia atunci o să mă simt din nou în siguranţă.

— Destul.

Vocea lui Søren este atât de slabă, încât abia îl aud peste muzică şi zgomotele de fond. Kaiserul îl aude clar, dar înţepeneşte în timp ce mă strânge atât de tare de picior că tresar. Pentru un moment înfiorător de lung, îl aţinteşte pe Søren cu privirea sa rece şi dură. Dar Søren, spre meritul lui, îi susţine privirea până când ceilalţi curteni de la masă renunţă să mai pretindă că nu trag cu urechea. În sală este atât de linişte că îmi aud inima zbătându-se în piept.

— Ce a fost asta, Søren? întreabă Kaiserul.

Deşi tonul lui este politicos, se simt înţepătura şi veninul din el. Sunt sigură că vorbele sale au fost auzite de toţi cei din sală.

Søren înghite în sec, dar nu bate în retragere,

aşa cum mă aşteptam. Ochii lui îi întâlnesc pe ai mei pentru un moment, apoi şi-i îndreaptă spre ceilalţi curteni care privesc scena. Văd cum încep să i se învârtă rotiţele în cap, pe măsură ce îi analizează şi începe să vadă situaţia din perspectiva lor. Poate că nu ştie cum merg lucrurile la curte, dar cunoaşte lupta şi ştie că a intrat într-o bătălie. Ştie că poate să se predea sau să declare război. Ştie că, dacă declară război din cauza mea, ar însemna să-mi semneze mandatul de execuţie. Ştie că, dacă s-ar preda, ar însemna, într-o anumită măsură, acelaşi lucru.

Analizează situaţia din fiecare perspectivă în doar câteva secunde, apoi ia o hotărâre. Se ridică în picioare şi îşi înfige mâinile pe masă, hărţuit şi epuizat.

— Am spus că este destul, tată, zice el, destul de tare încât să îl audă toată sala acum. Nu este o seară pentru a sărbători victoria, nu cu atât de mulţi bărbaţi care au căzut la Vecturia.

Dacă Kaiserul ar putea executa pe cineva doar cu privirea, Søren ar fi mort în câteva secunde. Nu îi oferă niciun răspuns.

— În schimb, spune Søren, luându-şi ochii de la tatăl său şi îndreptându-şi-i spre curteni, aceasta este o seară în care trebuie să ne arătăm tristeţea pricinuită de cei pe care i-am pierdut într-o bătălie în care nu trebuia să fi intrat. A fost o misiune inutilă, nu aveam niciun motiv să atacăm Vecturia şi mii de bărbaţi kalovaxieni şi-au pierdut viaţa pentru asta.

După declaraţia lui Søren se face linişte, care

se prelungeşte până mi se pare că devine o eternitate. Apoi un bărbat chel din celălalt capăt al mesei se ridică în picioare. Îl recunosc de la ultima pedeapsă, este unul dintre curtenii care au pierdut un fiu în Vecturia.

— Aşa e! Aşa e! strigă el şi ridică pocalul de vin.

Unul câte unul, mai mulţi bărbaţi şi femei i se alătură, ridicându-şi pocalurile către Søren cu strigăte de acord şi cereri solemne de comemorare a celor care au pierit în bătălia din Vecturia. În scurt timp, majoritatea auditoriului stă lângă el şi chiar şi cei care au rămas pe scaune par derutaţi şi nesiguri. Kaiserul nu-mi mai strânge genunchiul şi se uită prin sală cu o privire feroce, aproape letală. Când realizează că este depăşit numeric, se ridică încet de pe scaun, ridicându-şi pocalul.

— Bine spus, fiul meu, zice el, rânjind perfid. Propun un moment de linişte pentru cei căzuţi în lupta din Vecturia. Acei oameni au murit pentru onoare şi vor fi primiţi cu demnitate de strămoşii lor.

Dar pentru că s-a pornit deja împotriva tatălui său, Søren nu mai poate fi oprit.

— Acei bărbaţi nu au murit pentru onoare, au murit din cauza lăcomiei, spune, scrâşnind printre dinţi, şi ştiu că nu se gândeşte doar la oamenii săi, ci şi la mama lui.

Totuşi nu este atât de nerod încât să îl acuze pe Kaiser de crimă în faţa întregii curţi. Kaiserul a încetat să mai zâmbească, luându-şi din nou expresia gravă.

— Păi, Søren, poate data viitoare o să îţi cer părerea înainte a de a lua o decizie pentru poporul meu.

— Poate că ar trebui. Dar, cum am zis, aceasta nu este o seară în care să sărbătorim. Vom ţine un moment de reculegere şi apoi propun să încheiem seara devreme, din respect faţă de cei care au murit.

Kaiserul este la fel de tensionat ca un arc întins la maximum, pe punctul de a se rupe.

— Cred că aşa este cel mai bine, îi dă el dreptate.

Subit, mă întreb dacă va mai fi necesar să îi înscenez Kaiserului uciderea lui Søren, poate o va face chiar el. Dar Kaiserul acţionează destul de încet şi nu am atât timp la dispoziţie ca să aştept.

Ne lăsăm capetele în jos pentru un moment de reculegere. După câteva secunde mă uit în sus şi îl surprind pe Søren privindu-mă. Toţi cei din jurul nostru au ochii închişi, aşa că îmi mişc doar buzele şi zic mut: *La miezul nopţii*, *în noaptea asta*. Privirea lui este apăsătoare. Încuviinţează din cap, apoi se uită din nou în jos.

Cuşca

După banchet mă întorc neînsoţită în camera mea, deşi sunt sigură că toţi cei pe lângă care trec presupun că Umbrele mele sunt în apropiere. E bine să ai paznici care sunt apreciaţi tocmai pentru că trec neobservaţi – nimeni nu le duce lipsa când nu sunt prin preajmă.

Inima îmi bate puternic, dar nu îmi dau seama dacă este din cauza entuziasmului, a panicii sau a fricii ori a unei combinaţii între cele trei. Deşi este frig, îmi simt pielea asudată, iar transpiraţia se amestecă cu fulgii de cenuşă din coroană, care mi se preling pe faţă. Mă şterg cu mâinile tremurânde, iar palmele mi se înnegresc.

Aproape s-a terminat, îmi spun. Aproape. Dar, indiferent de cât de departe de acest loc şi de Kaiser voi ajunge, nu voi uita niciodată noaptea asta, privirea lui lacomă şi mâna lui pe genunchiul meu. Mă întreb dacă voi mai putea să adorm vreodată liniştită.

Ajung la uşa mea şi o deschid şi abia mă abţin să ţip când îi găsesc pe Blaise şi Heron pe marginea patului meu, aşteptând îngrijoraţi în tăcere.

Heron se ridică rapid în picioare când mă vede şi mă bombardează cu întrebări pe care le aud doar pe jumătate, iar Blaise doar se uită la mine, aţintindu-mă cu privirea. Nu trebuie să mă întrebe nimic. Cred că îmi citeşte fiecare gând, se vede totul clar pe faţa mea.

Nu ştiu ce să le zic, aşa că tac şi mă îndrept către masa de toaletă unde îmi văd reflexia din oglindă – o fată cu ochii mari, în care se citeşte tulburarea, într-o rochie de prost-gust, cu dungi negre care îi acoperă aproape toată faţa.

— Uite, spune încet Heron, pot să-ţi ţin părul pe spate, dacă te ajută.

— Te rog, spun eu în şoaptă.

Îşi trece degetele cu grijă prin păr pe măsură

ce mi-l strânge de pe faţă. Cenuşa a ajuns şi acolo, acoperindu-mi capul, dar nu am ce să fac. Søren o să vină în curând şi acum, mai mult ca niciodată, totul trebuie să decurgă exact ca la carte. Heron îmi ţine părul şi eu mă stropesc cu apă din lavoar pe faţă, îndepărtându-mi urmele de transpiraţie, de cenuşă şi de farduri. Mai stau un moment, apoi îmi tamponez faţa cu un prosop, şi Heron se îndepărtează, lăsându-mi părul să cadă peste umeri. Când mă întorc către ei mă simt puternică, sigură şi pregătită să mă ridic. Sunt regina Theodosia.

— A funcţionat, le spun lui Heron şi Blaise, uitându-mă la ei. Chiar mai bine decât mă aşteptam. Prinţul a făcut scandal – l-a făcut pe Kaiser să pară egoist şi a pus vieţile tovarăşilor pierduţi pe seama lui. Sincer, la cum se uită Kaiserul la el, este posibil să îl omoare chiar el pe Søren, dar nu este un risc pe care sunt dispusă să mi-l asum.

Blaise încuviinţează din cap, uitându-se în ochii mei.

— Familia lui Elpis este la bordul vasului lui Dragonsbane. Artemisia este acolo ca să se asigure că mama ei se va ţine de cuvânt.

Heron scotoceşte în buzunar şi scoate ceva de prins părul, o legătură confecţionată din piele, o bucăţică de material roşu-aprins, brodat cu un dragon auriu şi o piatră de pământ.

— Le-am şterpelit, spune el, în timp ce mi le oferă. Le-am trântit pe jos ca să pară că au trecut printr-o încăierare.

Încuviinţez din cap şi le iau. O să am nevoie de o altă rochie, una cu buzunare, ca să am unde să le ţin şi oricum abia aştept să scap de asta de pe mine.

— Søren va fi aici în curând, le spun. Ar trebui să fiţi deja plecaţi când va ajunge. O să îi zic că vreau să fac o plimbare cu barca şi sunt sigură că va fi fericit să audă asta – se simte mai în largul lui pe apă decât în palat. După Portul din Est este o barcă mică, cu o velă roşie.

— O să aştept într-o altă barcă în apropiere. Ar trebui să stabilim un semnal în caz că dai de necaz, spune Balise.

— O să ţip, va fi un semnal suficient, îi spun eu, apoi mă întorc spre Heron. Asta înseamnă că tu trebuie să o iei pe Elpis. Îţi aminteşti unde locuieşte Theyn?

Heron încuviinţează din cap.

— Îmi amintesc, spune el.

Face un pas către uşă, apoi se întoarce spre mine.

— Pot să te îmbrăţişez acum?

— O să ne revedem cam într-o oră, spun eu cu jumătate de zâmbet. Dar, da, mi-ar plăcea.

Heron zâmbeşte şi el, se apropie de mine şi îşi încolăceşte braţele lungi şi subţiri în jurul meu. Este o îmbrăţişare plăcută, care te face să te simţi în siguranţă, ca acasă, ca iubirea. Mă pierd în ea câteva momente şi apoi mă retrag.

— Ne vedem în curând, îi spun eu emoţionată.

— Curând, repetă el, apoi mă mai îmbrăţişează o dată rapid şi pleacă.

Liniştit ca o briză uşoară, se îndreaptă către uşă, lăsându-mă singură cu Blaise.

— Nu-mi place că o să fii singură cu prinţul, spune încet.

— Ştiu. Dar poţi să ne urmăreşti prin tuneluri fără să fii văzut. Şi pot să o fac. Ai spus-o şi tu: Søren nu-mi va face rău.

— Îţi va face dacă va crede că vrei să-l omori.

— Nu îmi va face, spun eu cu certitudine.

Blaise tace câteva momente.

— Cred că poţi să-l omori, dar n-ar trebui să o faci tu.

— Este război. Nu o să îmi bat capul prea mult cu asta.

Blaise scutură din cap, văd îngrijorarea din ochii lui.

— Ba da, o vei face.

Mi se pune un nod în gât. Înghit în sec.

— Chiar trebuie să pleci, Blaise, îi spun. Søren o să ajungă în curând şi trebuie să mă schimb.

Încuviinţează din cap, dar nu dă niciun semn că ar pleca.

— Blaise…

— Plec, nu-ţi face griji, spune, fluturând din mână în semn de dezaprobare. Doar că… este posibil să nu ne întoarcem niciodată aici, Theo. Asta este casa noastră.

Am o strângere de inimă, dar scutur din cap.

— Este o colivie pătată cu sângele prea multor oameni pe care i-am iubit. Nu mai este casa noastră de multă vreme.

— Totuşi… zice el, cu glasul tot mai stins pe

măsură ce se apropie de mine. Aici am făcut primii paşi. Am zis primele cuvinte. Aici am fost ultima dată cu adevărat fericiţi.

Sunt pe punctul de izbucni în plâns, dar reuşesc să mă abţin.

— Sunt doar nişte pereţi, Blaise. Nişte acoperişuri, nişte podele. Da, sunt pline de amintiri, însă acum nu mai reprezintă nimic altceva.

Pentru un moment, nu zice nimic, nu schiţează niciun gest. Îşi pune mâinile pe umerii mei. Se apleacă şi mă sărută pe frunte.

— Îţi doresc să fii în siguranţă, spune el. Şi să nu faci nimic nesăbuit. Ne vedem în curând, Înălţimea Voastră.

Abia după ce pleacă îmi dau seama că nu mi-a mai zis aşa niciodată. Totdeauna am fost doar Theo pentru el, dar poate că Theo – că Thora – nu o să mai existe mult timp. Curând voi fi doar regina Theodosia şi, oricât de mult mi-aş dori asta, tot o să-mi pară rău că va trebui să renunţ la toate celelalte identităţi.

Pumnalul

Nu îmi găsesc liniştea cât îl aştept pe Søren. Potrivit lui Elpis, Cress şi tatăl ei vor lua cina târziu – de obicei, nu înainte de ora zece –, aşa că am instruit-o să pună otrava în vinul de la desert. Heron o va lua din apartamentul lui Theyn şi o va duce pe vasul lui Dragonsbane. Chiar dacă totul este la limită, tot ar trebui fiu pe vas când va fi

descoperit trupul lui Theyn, doar dacă nu va interveni ceva inoportun. O să îl găsească şi pe al lui Søren la scurt timp după aceea.

Din cauza agitaţiei, simt vibraţii în tot corpul de parcă aş fi acoperită din cap până în picioare cu pietre de spirit. Mă gândesc întruna la ceea ce urmează să fac. Mi-e uşor să mă concentrez când mă gândesc la Søren aşa cum mi l-a descris Erik, prinţul atât de dornic să câştige respectul tatălui său încât mi-a folosit oamenii pe post de arme, dar îmi amintesc şi de băiatul de *pe vas căruia nu* îi plăcea să fie la curte, băiatul disperat care voia să întoarcă spatele la tot, băiatul care i-a ţinut piept tatălui în faţa întregii curţi. Băiatul care a vrut să îi confirm că nu seamănă deloc cu tatăl său. Cum pot exista amândoi într-o singură persoană?

Se aude o bătaie în uşă chiar după ce bat clopotele la miezul nopţii, apoi îl văd pe Søren care se strecoară înăuntru cu greu. Deşi la banchet părea o umbră, de aproape are trăsăturile mai ascuţite. Cu părul ras, faţa lui pare mai aspră. Ochii lui senini sunt mai închişi decât îmi amintesc, adânciţi în fundul capului. Când se uită la mine, am impresia că nici nu mă vede.

Stă în faţa mea dărâmat şi, în ciuda a tot, vreau să îl consolez. Pentru că ştiu că lucrul care urmează să se întâmple este iremediabil şi fără consimţământ.

— Søren? zic, făcând un pas ezitant spre el.

Nu trebuie să ştie că s-a schimbat ceva, dar nu îl pot privi ca înainte, oricât de mult aş încerca. Acum, când mă uit la el, văd sânge şi moarte. Îl

văd pe Kaiser. Din fericire, este prea pierdut în propria suferinţă ca să observe, iar vocea mea pare să rupă vraja care l-a cuprins. Atenţia i se îndreaptă către mine şi, după ce face câţiva paşi mari, mă ia în braţe. Îşi lipeşte faţa de gâtul meu şi barba lui aspră mă zgârie. Căldura lui mă învăluie, dar nu pot să nu mă gândesc la tot sângele de pe mâinile lui.

— Mă bucur foarte mult că eşti bine, îi spun, trecându-mi mâna peste capul lui ras în grabă.

Iniţial nu răspunde, rămânând cu capul pe gâtul meu.

— Arată-mi, spune el, cu vocea înăbuşită.

— Ce?

Începe să tragă de umărul rochiei şi înghit în sec, când îmi dau seama la ce se referă. Rănile mele. Probabil i-a spus Erik. Mă întorc cu spatele la Søren şi las în jos umărul tunicii ca să-mi poată vedea rănile. Rămâne cu respiraţia tăiată. Se întinde să-mi atingă umărul acolo unde biciul nu a ajuns.

— Îmi pare atât de rău, Thora, spune el, oftând. Dacă nu aş fi eşuat…

Vocea i se stinge uşor şi scutură din cap.

Mă întorc cu faţa către el şi îl iau de mână. Nu am răbdare să îl alin şi cu siguranţă că nu am nici timp. Mă gândesc la Theyn şi la Crescentia, care se pregătesc să guste desertul şi vinul înainte de a merge la culcare şi la cum nu se vor mai trezi niciodată.

— Du-mă departe de aici, te rog, spun eu. Hai să mergem să navigăm, doar pentru câteva ore.

Søren încuviinţează din cap, dar are aceeaşi privire bântuită.

— O să o aduc înapoi până la răsăritul soarelui, spune el, adresându-li-se Umbrelor.

Nu primeşte niciun răspuns. Au plecat demult.

— Hai să mergem, îi cer, trăgându-l către dulap.

A sosit momentul şi brusc simt toată presiunea asupra mea. Îmi dau seama că mă pierd cu firea, trebuie să mă adun şi să mai rezist încă puţin timp. Apoi voi fi liberă.

Nu opune nicio rezistenţă, ci mă urmează în dulap, apoi către intrarea în tunel, aşa cum a făcut-o şi data trecută. Nu mă opresc, înaintez grăbită prin tunel, într-o tăcere tensionată. Când devine destul de înalt, mă ridic în picioare şi îmi şterg mâinile murdare de poala rochiei. Îl aud în spatele meu, dar, imediat ce mă întorc către el, gura lui o atinge pe a mea şi sunt prinsă între el şi peretele tunelului. Mă sărută cu o disperare pe care n-am mai simţit-o, ca un om care moare de sete. Nu ştiu dacă să îl trag mai aproape sau să-l împing. Îmi simte ezitarea, pentru că se retrage după câteva secunde, rezemându-şi fruntea de a mea.

— Îmi pare rău, spune cu vocea răguşită. Doar că aveam nevoie să mai fac asta pentru ultima oară.

Simt fiori pe măduva spinării.

— Ultima oară? îl întreb, punându-mi mâna pe gâtul lui, trăgându-l mai aproape de mine. Dar avem timp până la răsărit, Søren.

Încerc să îl apropii de mine pentru încă un

sărut, dar mă opreşte punându-mi delicat mâna pe umăr.

— Nu pot, Thora, spune încet. Sunt lucruri pe care tu nu le ştii, dar, odată ce le vei afla, nu vei mai vrea să mă vezi. Şi nu te voi învinovăţi.

— Biciuirea nu a fost din cauza ta, îi zic eu. Nu ai fi avut ce să faci.

Îşi pleacă privirea.

— Nu despre asta este vorba.

Îmi iau mâinile de pe el.

— Atunci ce este? îl presez.

Dă să-şi treacă mâna prin păr, uitând, pentru o clipă, că nu îl mai are. Face câţiva paşi, depărtându-se de mine, apoi se întoarce şi trage adânc aer în piept.

— Te iubesc, spune el. Vreau să ştii asta înainte de toate. Te iubesc şi nu aş vrea să fac vreodată ceva care să te rănească.

— Şi eu te iubesc, spun, având grijă ca vocea mea să fie neutră.

Mama mi-a spus odată că este păcat să minţi un om care este pe moarte, dar nu ştiu dacă este adevărat. Søren va fi în curând mort şi minciunile mele vor muri odată cu el.

— În mină... începe el, forţându-se să vorbească. Sclavii care munceau acolo erau ţinuţi sub observaţie de către medici. Se făceau teste. Experimente.

Nu. Vreau să îi acopăr gura, să îl opresc, să îl sufoc cu propriile lui cuvinte. Nu are dreptul să facă asta: să se confeseze pentru o crimă pentru care eu l-am condamnat deja. Sentimentul lui de

vină nu mai are nicio valoare acum şi nu sunt aici pentru a-l face să se simtă mai bine. Dar sunt atâtea lucruri pe care vreau să i le zic şi este o uşurare că am şansa de a nu mă mai preface pentru un moment şi să las furia să se dezlănţuie.

— Ce vrei să spui? încerc eu să par şocată. Aţi făcut experimente pe oamenii mei?

— Nu sunt oamenii tăi. Şi ar trebui să ştii că nu poţi să spui asta cu voce tare.

— Nimănui altcuiva, da, spun eu, cu o furie care, într-un final, iese la suprafaţă. Dar am crezut că nu trebuie să te mint şi pe tine.

În întuneric, abia reuşesc să disting dacă s-a schimbat la faţă.

— Nu asta am vrut să zic, spune el, scuturând din cap. Îmi pare rău. Doar... doar că... mi-e greu să vorbesc despre asta.

— Nu la fel de greu pe cât îmi imaginez că este să înduri aşa ceva, îi răspund, stăpânindu-mă să nu ridic vocea.

Are bunul-simţ să pară pus la punct şi parcă inima mi se înmoaie puţin. Strâng pumnii şi mi-i ascund pe după rochie, ca să nu fiu tentată să îi ofer vreo îmbrăţişare de consolare. Nu va fi un erou înşelat de alţii.

— Ce anume căutau să afle? insist.

Ezită pentru o clipă.

— Expunerea prelungită în mină... transformă o persoană, care astfel primeşte abilităţile pietrei extrase, cumva. Unii oameni pot suporta, majoritatea nu. Noi ştiam asta. Tu ştiai asta. Ceea ce nu ştiam era de ce. Dar tatăl meu credea că era

ceva care poate fi util dacă e descoperit. Şi aşa s-a dovedit. Ani buni, medicii noştri au făcut teste şi comparaţii. Acum câteva luni au determinat cauza. Magia din mină este atât de densă că se regăseşte şi în aer. Le dă pietrelor puterea, dar este absorbită şi de corpul unei persoane – de sânge mai ales. Doar câţiva oameni îi pot supravieţui, majoritatea nu sunt atât de norocoşi. Magia îi înnebuneşte. La început i-am omorât pe toţi cei care prezentau simptomele, pentru că ne temeam că este letală. Dar tata a hotărât că este o risipă. Poate că reprezentau un pericol pentru noi, a zis el, dar asta nu însemna că erau un pericol şi pentru alţii? A crezut că îi poate transforma în arme, să îi trimită în lupte, în primele linii, pentru a cauza cât mai multe pagube şi să limiteze pierderea de vieţi.

— Dar asta nu limitează pierderea de vieţi deloc, spun eu, străduindu-mă să nu ţip.

— Ştiu, ştiu, zice înfiorat.

— Şi i-ai folosit în Vecturia, continui eu.

Nu mă mai prefac. Furia mea a ieşit la suprafaţă şi mă face periculoasă. Cu o mizăatât de mare, ştiu că trebuie să mă stăpânesc, dar pare imposibil. Îmi dau seama că nu îl cunosc pe Søren mai mult decât mă cunoaşte el pe mine.

— Cât de mulţi?

La început, nu îmi răspunde.

— Nu ştiu. Sute, cred. Tatăl meu a dat ordinul.

— Tatăl tău era aici, Søren. Tu ai dat ordinul.

Se albeşte la faţă.

— Nu am vrut. Ăsta a fost planul dintotdeauna, chiar şi înainte de a pleca pe mare. Voia să îi

testeze într-o luptă pe care ştia că o putem câştiga, pentru ca apoi să poată începe să îi vândă altor ţări. Tata obţine mereu ceea ce-şi doreşte şi tu ştii asta mai bine decât oricine altcineva.

În vocea lui se simte vinovăţia. Se întinde să mă prindă de mâini, dar mă retrag de parcă atingerea lui m-ar arde. Vrea să îl iert, vrea să se cureţe de păcatele tatălui său, dar de data asta mâinile lui sunt pătate de sânge.

— Da, spun eu, privind în jos.

Furia este una, dar dezamăgirea îl va răni mai tare.

— Am ţinut piept mâniei sale de fiecare dată, pentru lucruri pe care nici măcar nu le-am făcut. Dar acum ştiu cine sunt, ştiu ce contează pentru mine şi sunt dispusă să lupt pentru asta. Poţi să spui şi tu acelaşi lucru?

Înghite în sec.

— Ştiu că sunt dispus să lupt pentru tine, spune încet.

Sunt sigură că aşa ar face, mai ales după banchet. Søren îşi doreşte atât de mult să nu semene cu tatăl său. Şi eu îmi doresc ca totul să fie uşor, într-un fel sau altul, dar simt că sunt ruptă în două. Pumnalul îmi apasă antebraţul, ascuns în mâneca mantiei, dar greutatea lui nu mă mai deranjează ca mai devreme. Este aproape bine-venit, ca o ancoră pe o mare furtunoasă, fiind singurul lucru care mă împiedică să mă pierd printre valuri. Nu mă pot înfuria, nu când mai sunt atâtea de făcut şi timpul se scurge.

— Thora, spune Søren, făcând un pas către

mine.

De data asta nu mă mai mişc. Nu tresar când îmi atinge obrazul cu mâna.

— Nu pot să îţi spun cât de rău îmi pare, cum aş vrea să pot da timpul înapoi şi să şterg ce am făcut. Aş face-o într-o secundă.

— Nu mai e cale de întoarcere, îi spun, deşi nu ştiu dacă îi vorbesc lui sau mie.

Fac un efort să mă uit în sus, în ochii lui, şi o las pe Thora să preia controlul pentru ultima dată, înainte de a înfige cuţitul în el.

— O să fie bine, Søren. O să trecem peste asta. Ştiu că tu nu eşti ca tatăl tău, îi spun, pentru că ştiu că asta are nevoie să audă.

Deodată, îmi amintesc de Împărătească, cum mi-a povestit că s-a îndrăgostit ea de Kaiser, cum nu şi-a imaginat vreodată că este capabil să facă tot ce a făcut. Mă întreb de ce este în stare Søren? Ce sămânţă a răului se află deja în sufletul lui, care va creşte dacă nu îl omor acum? În doisprezece ani poate fi mai rău decât Kaiserul.

Îmi trec degetele prin părul lui scurt de la baza craniului şi îl trag în jos pentru un sărut lent şi dureros. După o secundă îmi răspunde şi el, cuibărindu-mi faţa în palmele lui, de parcă i-ar fi teamă să nu mă sparg. Simt umezeală pe obraji, dar nu sunt sigură dacă lacrimile sunt ale mele sau ale lui. Nu cred că mai contează. Timp de o respiraţie, suntem o singură persoană şi îi simt tristeţea la fel de puternic cum o simt pe a mea.

Pe măsură ce sărutul se intensifică, las cuţitul să alunece pe braţul liber până ajung să îl ţin

strâns în mână. Sunt necesare câteva manevre pentru a-l scoate din teacă, dar el este atât de pierdut în braţele mele şi în propria durere încât nu-şi dă seama de nimic. Nu până când vârful ascuţit al pumnalului îi presează spatele.

Buzele i se îndepărtează de ale mele şi ochii albaştri i se deschid larg, căutând răspunsuri pe care le găseşte repede. Faţa îi este cuprinsă de şoc, care este înlocuit repede de resemnare. Înghite în sec şi încuviinţează scurt din cap.

— Un centimetru mai jos, îmi şoptește în dreptul buzelor.

Când mă conformez, o umbră de zâmbet trece pe faţa lui, dar nu ajunge până la ochi.

— Gata! Acum loveşte cu putere şi precis, Thora.

Nu vreau să îi văd chipul când îl omor, dar nu-mi pot lua ochii de la el.

— Numele meu este... mă opresc pentru a trage adânc aer în piept. Numele meu este Theodosia, spun eu încet.

Văd o urmă de nedumerire pe faţa lui care dispare rapid.

— Theodosia.

Este prima dată când îmi pronunţă numele real şi sună aproape ceremonios.

Fruntea lui se reazemă de a mea, aşa că tot ce văd sunt ochii lui.

— Ştii ce să faci.

Are dreptate, ştiu exact ce să fac. Este acelaşi lucru, mai mult sau mai puţin, pe care i l-am făcut lui Ampelio – tatăl meu. Să-l omor pe prinţ nu ar

trebui să fie mai greu, desigur, dar în acest moment este doar Søren, băiatul pierdut, cu ochi trişti, care odată lăsa pisicile să îl urmărească peste tot, care s-a împrietenit cu fratele său vitreg, indiferent de pericolul pe care îl reprezenta, care m-a sărutat ca şi cum, poate, ar fi avut puterea de a mă salva – de a ne salva reciproc.

Şi nu pot să îl privesc cum moare, aşa cum nu am putut să o văd nici pe Crescentia.

Pumnalul îmi alunecă din mână, zdrăngănind pe podeaua din piatră, cu ecou, şi îl împing departe. Arată la fel de şocat ca mine. Chiar credea că o să o fac şi nu ştiu dacă ar trebui să mă simt mândră sau nu.

Se apleacă şi ridică pumnalul. Mă aştept să îl înfigă în mine, dar doar se uită la el un moment, după care îl ascunde în talia de la pantaloni. După un moment de linişte mi se adresează în şoaptă, dar ferm:

— Nu trebuie să mă ierţi, nici nu mă aştept să o faci, dar ştiu că trebuie să te duc departe de aici – departe de el. Putem să fugim împreună în noaptea asta, aşa cum am vorbit. Ţi-am făcut o promisiune, aşa că te rog să mă laşi să o respect.

Gâtul mi-e atât de uscat, încât nu pot vorbi, doar încuviinţez din cap. El crede că este în siguranţă şi nu-l pot învinovăţi pentru asta. Nu ştie că Blaise este undeva prin apropiere şi îl aşteaptă. Poate că eu nu am fost în stare să o fac, dar Blaise va reuşi.

O furtună biciuie aerul imediat ce ieşim din tunel. Nu-mi imaginez cum se gândeşte Søren să o

înfrunte pe mare, dar pare ciudat de calm, chipul lui în lumina lunii pare sculptat în marmură albă. Dacă nu mi-ar strânge mâna atât de tare, nici nu aş şti că este agitat. Încerc să nu mă uit la el; încerc să nu mă gândesc nici la faptul că încă merge alături de mine.

Este prea întuneric ca să se vadă vasul lui Blaise de pe ţărm, dar ştiu că este acolo undeva, în valurile întunecate.

— Tatăl meu va trimite oameni, spune Søren, scoţându-mă din propriile gânduri. Dar nu are mulţi prieteni printre războinicii săi. Eu am. Sper ca asta să conteze în cazul în care suntem prinşi. Dar vasul meu este rapid şi uşor. Orice vas va trimite tata după mine, va fi mai greu din cauza echipajului şi a artileriei grele. Vom fi înaintea lor cu câteva mile bune.

Încerc să par calmă, dar în mintea mea este un haos. O să îl duc pe barcă, destul de departe de ţărm, astfel încât doar Blaise să mă audă ţipând. O să vină repede, iar între timp pot să îi zic lui Søren că am văzut un şobolan sau o minciună similară, ca să îi distrag atenţia până ajunge Blaise pe vas ca să-i taie gâtul.

Şi apoi…

Şi apoi voi fi liberă. Simt fiori pe şira spinării când mă gândesc la asta. Nu am mai fost liberă de zece ani. Şi, cât de repede voi putea, îmi voi elibera şi oamenii.

Când suntem la câţiva paşi de ţărm, Søren mă apucă de mână şi mă strânge tare, apoi mă împinge în spatele lui, devenind captivă între

corpul lui şi valuri. Apa îmi ajunge până la glezne. Îi aud înainte de a-i vedea, cizme care mărşăluiesc în tandem pe plajă, un ţipăt transformat de bătaia vântului într-un murmur, zgomotul săbiilor care sunt scoase din teacă. Doisprezece oameni ai Kaiserului se apropie prin dunele de nisip, din toate părţile, înconjurându-ne, fiind efectiv captivi între ei şi apă.

— Du-te, şoptește Søren, împingându-mă în apă, către vas.

Mă întorc şi fac jumătate de pas, apoi mă opresc. Apele care mai devreme erau goale se umplu de vase. Chiar şi cu Blaise, care este în apropiere, nu am nicio şansă să scap. Şi chiar dacă reuşesc să ajung la Blaise înainte de a fi prinsă, chiar dacă reuşesc să scap de ei o vreme, i-am conduce direct către locul în care ne aşteaptă ceilalţi.

Nu o să fac asta. Artemisia avea dreptate: sunt un om de sacrificiu. Aşa că rămân cu Søren şi îl strâng de mână pe măsură ce soldaţii se apropie de noi şi îl las să creadă că o fac pentru că nu îl pot abandona. Poate asta îmi va cumpăra un dram de indulgenţă, deşi mă îndoiesc că această imagine îl va mişca pe Kaiser. În faţa mea, Søren se forţează să pară calm, în vreme ce soldaţii se apropie.

— Înălţimea Voastră, spune cu voce precaută şeful gărzilor.

Este cel cu cicatrice, cel căruia Heron i-a înscenat potenţială crimă.

— Johan, răspunde Søren bine dispus. Ce vă aduce pe toţi aici în noaptea asta?

Dar Johan nu se lasă intimidat.

— Ar trebui să vă întreb acelaşi lucru.

Încearcă să se uite la mine, dar Søren îl opreşte, ascunzându-mă.

— Speram să am o întâlnire în miez de noapte, dar mi-aţi cam stricat planul.

Vorbeşte ca prinţul capricios care credeam odată că este.

— Şi oare trebuie să vă întâlniţi cu Prinţesa de Cenuşă? întreabă Johan, ca şi cum ar şti deja răspunsul.

Søren mă strânge şi mai tare de mână, dar nu-şi schimbă tonul.

— Nu văd de ce te-ar interesa pe tine acest lucru, Johan, având în vedere că datoria ta este să îl protejezi pe tatăl meu. Care îşi poartă singur de grijă acum, cât timp tu eşti aici, întrerupându-mi planurile romantice?

— Tatăl tău are destulă protecţie, spune Johan, zburlindu-se. Dar domniţa Thora a plănuit uciderea lui Theyn în seara asta şi credeam că îţi pregăteşte şi ţie aceeaşi soartă.

Îmi simt pulsul în urechi, dar Søren nu îşi pierde calmul. Deşi probabil pune cap la cap totul. Probabil îşi dă seama că atacul meu asupra lui face parte dintr-un plan mai mare. Posibil că se întreabă de când există acest plan.

Dar, când vorbeşte, vocea lui este netulburată.

— Nu cred că e adevărat. Cum ar fi posibil să îl omoare pe Theyn când este aici cu mine? Şi acest om avea un număr mare de duşmani, sunt sigur că ştiţi şi voi asta. Domniţa Thora a fost în grija tatălui

meu timp de zece ani fără incidente.

— Există martori, spune Johan. Kaiserul a ordonat să fie adusă în faţa lui ca să răspundă. Lăsaţi-l pe el să decidă, dacă este într-adevăr nevinovată.

Martor. Ce fel de martor? Ideea ar trebui să mă înspăimânte, dar nu mai simt nimic.

— Pentru că ştim cu toţii că tatăl meu este un om corect, izbucneşte Søren.

Johan măcar are bunul-simţ să pară puţin speriat. Îndemânarea lui Søren în luptă este legendară şi, deşi nu are şanse împotriva a douăzeci de oameni, cu siguranţă va doborî câţiva dacă va fi cazul.

Vreau să cred că nici Blaise nu este nesăbuit, încercând să mă salveze, dar nu pot să fiu sigură. Sper că este departe, în larg, astfel încât să nu fie observat de celelalte nave, destul de departe cât să nu mă vadă astfel.

— Daţi-vă la o parte, Înălţimea Voastră, spune şeful gărzilor, îndreptându-şi spatele. Sau voi fi nevoit să vă arestez.

Søren nici măcar nu tresare. Stă nemişcat în faţa mea ca un stejar. Nu se mişcă, pentru că ştie că nu există nicio şansă să fiu găsită nevinovată de către Kaiser, chiar dacă nu eu am făcut-o. Nu se mişcă pentru că ştie că, dacă o va face, mă va condamna.

Nu îşi dă seama că sunt deja osândită, indiferent de ce va face. Nu mă poate salva. Îmi trag mâna din strânsoarea lui ca dintr-o menghină şi îl ocolesc.

— Este în regulă, Søren, spun eu şi, deşi vocea îmi tremură, încerc să par la fel de netulburată ca el. Nu am pentru ce să fiu trasă la răspundere şi sunt sigură că şi Kaiserul se va convinge de asta.

Søren se întinde ca să mă prindă, dar unul dintre gardieni i-o ia înainte, ajutat de pietrele de aer prinse pe cămaşa lui.

— Domniţă Thora, eşti arestată pentru uciderea lui Theyn şi tentativa de omor asupra domniţei Crescentia.

Chiar în timp ce mă încătuşează, mă cuprinde un val de uşurare. Tentativă de omor. Crescentia este încă în viaţă.

Judecata

Mă percheziţionează înainte de a mă duce în faţa Kaiserului şi sunt recunoscătoare că Søren nu a avut încredere în mine ca să îmi înapoieze pumnalul. Nu găsesc nimic, dar asta nu mă va ajuta. Dacă Cress a supravieţuit, îmi imaginez că i-a spus tot Kaiserului – despre ademenirea lui Søren, despre cum i-am furat pietre de spirit pentru că, de fapt, colaboram cu alţii, lucrurile pe care i le-am spus despre el în grădină. Pentru Kaiser am devenit o problemă mult prea mare, aşa că nu va avea altă opţiune decât să mă omoare.

Dar Theyn este mort. Theyn este mort. Îmi repet cuvintele în cap iar şi iar, ca să mă conving. Nu-mi va mai fi frică să îl văd, nu va mai trebui să mă străduiesc să nu fug când sunt în preajma lui. Asta este ce mi-am dorit atât de mult timp. Cu

toate astea, nu simt nimic altceva decât uşurare – şi asta deoarece Cress a scăpat.

Cum? mă întreb. Nimeni nu supravieţuieşte lui Encatrio.

Când sunt îmbrâncită în sala tronului, caut în mulţime chipul ei, dar nu este aici. Este posibil să nu fi băut vinul. Asta este singura explicaţie; chiar şi o picătură de Encatrio ar fi fost suficientă să o omoare. Indiferent de ce a zis şeful gărzilor, nu o să cred că este încă în viaţă până nu o să o văd cu ochii mei. Şi, ţinând cont încotro se îndreaptă ziua de azi, acest lucru nu pare prea posibil.

Poate o să o văd în Lumea de Dincolo într-o zi. Poate că până atunci ne vom fi iertat reciproc.

Când ajung la baza podiumului pe care stă Kaiserul, gărzile mă împing tare şi cad în genunchi. Mă uit la sculpturile din aur care îl înconjoară. Flăcări pentru Houzzah, dar, fiind atât de aproape, văd că sunt mai mult de atât. Curburile flăcărilor formează litere. Literele formează cuvinte. Cuvinte astreene. Sunt atât de subtile încât mă îndoiesc că vreun kalovaxian a observat. Nici eu nu am remarcat înainte.

Viaţă lungă fiicelor lui Houzzah, *născute din foc*, *apărătoare ale Astreei*.

Sunt cuvinte pe care strămoşii mei au dorit să le facă să dăinuie timp de secole. Sunt cuvinte care i-au fost adresate mamei. Sunt cuvinte care îmi sunt adresate mie. O să mor azi, dar o să mor cu ele în inimă. O să mor luptând, iar mama şi Ampelio vor fi mândri când o să îi revăd în Lumea de Dincolo. Poate şi Împărăteasa va fi acolo, în

sfârşit liniştită.

Aş fi putut să fac mai mult, să lupt cu mai multă putere, să nu fiu atât de nehotărâtă, dar am încercat. Şi Artemisia avea dreptate: rebeliunea nu se va termina odată cu mine. Ea, Heron şi Blaise vor lupta în continuare. Oamenii mei vor lupta în continuare şi, poate, într-o zi, Astrea va cunoaşte din nou libertatea. Voi merge fericită în Lumea de Dincolo dacă pot crede asta.

— Prinţesa de Cenuşă.

A fost mereu o titulatură spusă cu dispreţ, dar acum cuvintele sunt şi pline de venin. Nu mai sunt Prinţesa de Cenuşă, deşi nu sunt nici domniţa Thora. Numele meu este Theodosia Eirene Houzzara şi, ca mama şi ca toate străbunicile mele, sunt o Regină de Foc, cu sânge de zeu care îmi curge prin vene. Chiar dacă mi-au mai rămas doar câteva momente de trăit. Îmi îndrept umerii şi ridic capul, întâlnind privirea insistentă şi rece a Kaiserului. Nu-mi feresc privirea, chiar dacă mi se întoarce stomacul pe dos. Gura i se strâmbă.

— Eşti acuzată că ai plănuit uciderea lui Theyn. Cum răspunzi la aceste acuzaţii?

Nu există răspuns corect. Chiar dacă neg, mă va ucide. Dar nu voi muri ca Thora, în genunchi, rugând milă.

— Theyn i-a tăiat gâtul mamei mele acum zece ani. Îmi pare rău doar pentru că a durat atât de mult să i-o plătesc, spun eu destul de tare încât să se audă în întreaga sală a tronului.

Faţa Kaiserului se înăspreşte şi strânge mânerele tronului mamei. Dacă am fi singuri, s-ar

bucura să mă omoare chiar el, dar trebuie să-şi continue spectacolul. Vrea ca ei să-şi amintească de mine într-un anumit fel: Prinţesa de Cenuşă, mică şi fricoasă. Dar nu îl voi lăsa să câștige de data asta.

— Ce ai pus în vin? întreabă el, cu vocea înspăimântător de calmă, deşi îmi imaginez că ştie deja răspunsul, având în vedere starea în care ar trebui să fie trupul lui Theyn.

Totuşi vrea să o audă de la mine. Ochii lui albaştri strălucesc ameninţători, asortându-se cu pandantivul de la gât. Pandantivul lui Ampelio. Vrea să mă sperie, dar nu mai are această putere asupra mea. Mi-a luat deja tot – i-a luat pe mama, pe Ampelio, mi-a luat casa. Acum nu mai am nimic de pierdut, aşa că nu mai are de ce să-mi fie teamă. Îmi ridic bărbia şi îmi menţin privirea la nivelul lui, fără să tresar.

— Lichid de foc care îl arde din interior spre exterior pe cel care îl bea, îi spun. Este o moarte nemiloasă. Gâtul arde primul, aşa încât cel care *a băut să nu* poată nici măcar să strige când moare.

Groaza licăreşte pe faţa lui doar o secundă, înainte de a fi înlocuită de dorinţă.

— Encatrio, murmură. De unde ai procurat-o? întreabă, aplecându-se în faţă.

— Sunt mulţi care ştiu cine este conducătorul de drept al Astreei şi sunt dispuşi să mă ajute. Într-o zi, curând, o să vezi şi tu cât de mulţi sunt. Îmi doresc doar să fiu prezentă când vei afla.

Kaiserul îi face semn cu capul paznicului din spatele meu, care vine spre mine şi mă loveşte în

spate cu sabia băgată în teacă, atât de tare încât mă înclin în faţă, sprijinindu-mă cu mâinile pe podea în timp ce cad în genunchi. Strig când durerea îmi cuprinde tot corpul şi rănile recente, de la biciuire, se redeschid. Un ţipăt se aude din mulţimea tăcută. Søren. Nu ştiu dacă prezenţa lui mă liniştește sau nu, aşa că mă străduiesc să o ignor. Trag adânc aer în piept, apoi mă ridic în picioare.

Nu voi muri în genunchi.

Paznicul vine iarăşi să mă lovească, dar Kaiserul ridică mâna, făcându-i semn să se oprească.

— Ei ştiu că tu ai omorât-o pe Împărăteasă? ţip cât de tare pot ca toţi cei din sală să mă audă. Ai îmbrâncit-o pe fereastră. Am văzut chiar eu.

Se apleacă în faţă, chipul i se înroşește.

— Probabil că tot tu mi-ai ucis draga soţie, se răsteşte el, făcându-i din nou semn paznicului să mă lovească.

De data asta sunt pregătită. Chiar când sabia acoperită mă loveşte, mă las la podea, astfel încât lovitura să pară reală, chiar dacă sunt foarte puţin atinsă. Mă ridic mai repede de data asta, simţind doar o zvâcnire slabă în umăr.

— Împărăteasa a fost bună cu mine, spun, cu un tremur în voce, dar cu claritate. Ştia ce monstru sunteţi. Vă ura atât de mult încât a înnebunit. Mai este cineva, Înălţimea Voastră, care nu ar fi fericit să vă vadă murind? câţi dintre ei – şi arăt către mulţimea din spatele meu – nu v-ar înjunghia în spate dacă ar avea ocazia? Nu vă iubesc, nu vă

respectă, le este frică. Nu aşa se conduce o ţară.

— Este singura cale de a conduce o ţară, mârâie el. Ar trebui să conduc cu dragoste şi compasiune, ca mama ta? Asta nu s-a terminat prea bine pentru ea.

Încordez maxilarul, strângând din dinţi. Nu îl voi lăsa să o folosească pe mama ca să mă provoace.

— Mama mea a fost o conducătoare mult mai bună decât veţi fi vreodată, îi spun în schimb. Şi un şobolan ar fi un conducător mai bun ca Înălţimea Voastră. Chiar şi o furnică.

Îi face iar semn paznicului şi, de data asta, loviturile curg una după cealaltă, chiar şi după ce cad la podea. Rănile sunt redeschise şi rochia îmi este pătată de sânge. Tot ce simt este mânie. Arde în mine până când simt că îmi ia foc pielea. Când paznicul se retrage în cele din urmă, încerc să-mi recapăt suflul. Picioarele mele refuză să se îndrepte, să-mi susţină greutatea, dar le forţez. Încă puţin şi apoi nu va mai fi durere. O voi vedea pe mama. Îl voi vedea pe Ampelio.

— Adu-i înăuntru, ordonă Kaiserul, făcând semn din mână.

Un gardian mă înşfacă de braţ, în timp ce uşa din spatele tronului se deschide şi două sclave sunt târâte înăuntru; mâinile lor sunt încătuşate. Îmi ia un moment să îmi dau seama că una dintre ele este Elpis.

Nu! Simt cum mi se sfâşie inima chiar şi când îmi zic că mă înşel. Nu poate fi Elpis. Elpis este pe un vas, cu familia ei. Elpis este în siguranţă.

Dar nu este. Pare mai tânără ca de obicei, faţa rotundă îi este plină de lacrimi, ochii ei mari sunt roşii de plâns şi se vede frica în ei. Când îi întâlneşte pe ai mei, se măresc şi începe iar să plângă. Vreau să ajung la ea, să îi zic că totul este bine, să lupt pentru ea, dar strânsoarea gardianului este puternică.

Încă doi paznici apar în spatele lor, desfăcându-le cătuşele. Unul o ghidează pe cealaltă fată în faţa Kaiserului. Îmi dau seama că este sclava mai în vârstă a Crescentiei. Şchiopătează când merge şi îmi dau seama că ochiul stâng este umflat şi vânăt. Spre deosebire de Elpis, nu este speriată. Stă dreaptă, este şovăielnică.

— Cum te cheamă? întreabă Kaiserul.

— Gazzi, Înălţimea Voastră, spune ea cu o curtoazie îndoielnică.

— Gazzi, repetă el cu un zâmbet îngăduitor.

— Vrei să ne spui ce le-ai spus gardienilor când a fost descoperit trupul lui Theyn?

Îmi aruncă o privire rapidă, dar nici urmă de empatie în ea. Este ea astreană, dar eu nu sunt regina ei.

— Le-am spus că, mai devreme în acea zi, Elpis a răspuns la uşă unui musafir. Eu eram în altă cameră, dar le-am auzit vorbind câteva minute. Pot spune că era domniţa Thora – a vizitat-o pe Lady Crescentia atât de des încât îi recunosc vocea. Când a plecat, m-am uitat pe furiş și am văzut-o pe Elpis cum strecoară o sticluţă în şorţ. Avea un zâmbet larg pe care nu l-am văzut niciodată.

— Şi nu ai menţionat asta Crescentiei şi lui Theyn? întreabă Kaiserul.

— Nu ştiam ce am văzut. Mă gândeam că poate este un cadou pentru domniţa Crescentia – erau prietene atât de apropiate, că nu ar fi fost neobişnuit. Abia la cină am văzut că a luat sticluţa din şorţ şi a pus-o în vinul pentru desert. Am întrebat-o ce era şi m-a lovit, Înălţimea Voastră, zice ea, arătând către ochiul vânat. M-a încuiat într-un dulap. A terminat de preparat desertul de una singură şi următorul lucru pe care mi-l amintesc este când m-au găsit gardienii şi le-am spus tot. Dar era prea târziu şi Theyn era mort. Din fericire, săraca domniţa Crescentia a luat doar o înghiţitură din vin, pentru că băuse prea mult în timpul cinei.

Doar o sorbitură. Doar una ar fi trebuit să o omoare. Ar fi ucis pe cineva de două ori cât ea. Dar nu-mi pot imagina că ar avea vreun motiv să mintă despre asta acum. Deşi încă nu cred că Cress trăieşte, picioarele mi se înmoaie de uşurare.

— Îţi mulţumesc, dragă, spune Kaiserul, apoi face semn să fie adusă Elpis în faţa lui.

Gardianul o îmbrânceşte şi privirile ni se întâlnesc. Dau încurajator din cap, dar ştim amândouă cum se va termina. Spre surprinderea mea, teama dispare din ochii ei. Încuviinţează şi ea din cap către mine o dată, apoi îşi îndreaptă atenţia către Kaiser.

— Conteşti acuzaţiile care ţi-au fost aduse? întreabă el.

— Nu, spune ea cu o voce ridicată, puternică şi

clară. Regina mea mi-a oferit şansa de a riposta faţă de oamenii care i-au rănit pe toţi pe care îi iubeam. Am profitat de această şansă.

În ciuda a toate, are un zâmbet sălbatic şi triumfător. Dar Kaiserul răspunde cu un pocnet din degete şi cu un rânjet care mă încremeneşte. Gardianul care o ţine pe Gazzi îşi scoate sabia din teacă.

Gazzi este prea şocată să facă ceva, iar gardianul care o ţine îşi înfige sabia în spatele ei, capătul însângerat ieşind prin piept. O moarte rapidă. Nu mă mai uit la ea. Aştept ca paznicul lui Elpis să facă acelaşi lucru, dar în schimb scoate o sticluţă din pelerină şi îi îndepărtează dopul. Cu o mână strânsă în jurul lui Elpis, aduce sticluţa la buzele acesteia. Ochii ei se aţintesc asupra mea şi realizez ce plan are Kaiserul. A mărturisit, da, dar nu i-am spus tot. Este destul de deştept să ştie asta.

— A rămas suficient vin otrăvit, spune Kaiserul. Ai de ales, Prinţesă de Cenuşă. Spune-mi adevărul şi o voi trimite în mină. Altfel…

Gardianul o trage pe Elpis de păr până când aceasta nu are de ales decât să deschidă gura şi aduce mai aproape poţiunea. Mă zbat ca să scap de gardianul care mă ţine, dar strânsoarea lui parcă este de fier. Nu o va cruţa, indiferent ce fac eu – aşa cum nu l-a cruţat nici pe Ampelio. Este un mincinos nemilos. Ştim asta şi eu, şi Elpis. Şi toată lumea din încăpere. Nu pot s-o salvez. Nu pot s-o salvez. Nu pot…

— Stop! spun eu, suspinând fără să vreau.

Paznicul încremeneşte.

— Mă gândeam că putem ajunge la o înţelegere, spune Kaiserul cu un zâmbet greţos. O să întreb din nou: de unde ai procurat Encatrio?

Înghit în sec. Deodată, nu mă mai simt ca o regină. O regină poate să pună în balanţă viaţa mai multora contra unei singure vieţi, dar eu nu pot să fac asta. Nu o văd decât pe Elpis. În minte îmi răsună doar vocea lui Blaise care îmi spune că sunt responsabilă pentru ea. Eu i-am cerut să facă asta, din cauza mea este aici, e ca şi cum eu am omorât-o. Îi datorez asta. Chiar dacă Kaiserul nu o va cruţa, îi va oferi o moarte mai uşoară, ca lui Gazzi. Nu Encatrio, să păstreze otrava pentru altcineva.

— Umbrele mele, spun eu, fiind sigură că au plecat de mult. Rebelii le-au înlocuit luna trecută. De unde au luat-o, nu ştiu.

Kaiserul se încruntă şi îi face semn gardianului care apropie şi mai mult sticluţa de buzele lui Elpis.

— Nu ştiu! strig eu, luptându-mă să scap de paznicul care mă ţine, dar fără niciun folos. Jur că nu ştiu nimic mai mult!

Totuşi nu se opresc. Gardianul care o ţine pe Elpis înclină fiola suficient cât să-i dea o picătură, apoi o ţine de nas până când înghite. Izbucneşte din ea un sunet cum n-am mai auzit niciodată, strigătul răguşit al unui animal pe moarte care vibrează prin tot corpul meu, care parcă îmi sfâşie pielea. Mă lupt cu gardienii mei, reuşind să dau o lovitură de cot. Ceva trosneşte şi unul dintre ei rosteşte un şir de înjurături, dar strânsoarea rămâne la fel puternică. Elpis se prăbuşește, cu

ochii pe jumătate închişi. Pielea gâtului îi este deja carbonizată, devenind gri şi uscată. Abia mai poate scânci.

— Mai sunt câteva înghiţituri, spune Kaiserul tărăgănat. Ce făceai în seara asta?

Înghit în sec şi îmi iau ochii de la Elpis. Asta cel puţin n-o să coste nimic.

— Trebuia să îl ucid pe prinţ înainte de a evada.

Cu gâtul ars, Elpis nu poate decât să dea din cap foarte puţin.

— Să evadezi unde? insistă el. Cu cine?

Dau să răspund, căutând o minciună – orice minciună. Nu va mai conta; Elpis şi cu mine vom fi moarte când minciuna va fi descoperită, iar Blaise şi ceilalţi vor fi departe. Dar nu e atât de simplu. Kaiserul va merge cu batalioane de soldaţi şi luptători în orice ţară îi voi spune. Va aduce războiul la uşa lor. Nu pot pronunţa cuvintele.

Kaiserul pare că se aştepta la asta. Pare că asta vrea. Plin de voioşie, face din nou semn către gardian, privind-o pe Elpis cu o fascinaţie care îmi întoarce stomacul pe dos.

Elpis zvâcneşte sprijinită de gardian şi el se chinuie să o ţină în loc în timp ce îndreaptă din nou sticla către buzele ei. Se uită în ochii mei. Durerea din ei îmi cască un gol în stomac, dar mai e ceva. Îmi dau seama prea târziu: hotărâre.

Gardianul vrea să-i mai toarne o picătură de poţiune, dar Elpis o bea pe toată, sorbind fiecare strop, înainte ca paznicul, luat prin surprindere, să mai poată îndepărta sticluţa. Strig o serie de

cuvinte astreene pe care nu le-am învăţat de la mama şi mă zbat împotriva strânsorii gardianului, luptându-mă cu toată puterea pe măsură ce mintea mi se înceţoşează. Dar Paznicul nu slăbeşte strânsoarea şi tot ce pot face este să o privesc pe Elpis cum cade pe podea zvâcnind şi încolăcindu-se ca un copil. Carbonizarea se întinde mai jos de gât şi mirosul de carne arsă umple încăperea. Curtenii din spatele meu încep să se înece, ca şi cum ei ar suferi.

Când, într-un final, nu se mai mişcă, gura ei înnegrită rămâne înţepenită într-un ţipăt mut. Îl aud ca prin ceaţă pe Kaiser cum ordonă ca trupul să fie ridicat. Un gardian trage trupul lui Elpis ca şi cum ar fi doar o păpuşă din cârpe, capul ei agăţat fără vlagă de gât, cu ochii închişi, din fericire. O dâră de cenuşă rămâne în urma ei.

Elpis era responsabilitatea mea şi eu am omorât-o. Dacă am vreun regret, acesta este. Prea mulţi oameni au murit pentru mine şi acum sunt aproape recunoscătoare că nimeni nu va mai trebui să o facă.

Kaiserul coboară de pe tronul mamei, urmele paşilor săi răsună în liniştea sălii pe măsură ce se apropie de mine. Nu îl pot privi, incapabilă să-mi iau ochii de la dâra de cenuşă lăsată în urmă de trupul lui Elpis, dar mă apucă de bărbie şi mă obligă să mă uit în sus, să îi văd faţa roşie, privirea cruntă şi rece.

— Ce păcat, şoptește el ca să aud doar eu şi paznicii mei. Ai fi fost o Împărătească atât de frumoasă!

Îmi înghit lacrimile. Sunt pentru Elpis; Kaiserul nu merită să le vadă. Dacă gardienii nu m-ar fi ţinut atât de strâns, m-aş fi aruncat asupra lui şi aş fi încercat să îl rănesc cât puteam până să fiu oprită – să îi scot ochii, să îi zdrobesc capul de o piatră, să smulg o sabie de la un gardian şi să i-o înfig în inimă – sunt atâtea feluri în care poţi răni pe cineva doar în câteva secunde şi aş mai inventa vreo câteva. Dar paznicii îmi simt disperarea, pentru că mă ţin strâns, ştiind că aş putea reprezenta un pericol.

Fac singurul lucru pe care îl pot face – îl scuip. Chiar în faţă, chiar sub un ochi, o flegmă care străluceşte.

Îmi trage o palmă. Forţa cu care mă loveşte ar trebui să mă pună la pământ din nou, dar gardienii mă ţin în picioare.

— Luaţi-o de aici. Pregătiţi executarea ei la răsărit, astfel ca toată lumea să o poată vedea. Vreau ca toată lumea să ştie că Prinţesa de Cenuşă este moartă.

Celula

Kaiserul nu face prea des greşeli, dar a făcut una când nu m-a ucis. Crede că este o idee bună să aştepte până când se va strânge un public mai larg, spectatori astreni care vor fi şi mai frânţi văzând cum sunt omorâtă. Îi înţeleg logica, dar există o problemă în planul său.

Eram gata să mor pentru cauza mea, înainte. Eram pregătită să îi întâlnesc pe mama şi pe

Ampelio în Lumea de Dincolo şi să privesc cum ţara mea se ridică din nou fără mine. Dar acum nu pot să îmi şterg din minte imaginea trupului carbonizat al lui Elpis. Nu pot să uit cum rânjea Kaiserul în timp ce o privea cum moare. Oricât de mult îmi doresc să o revăd pe mama, nu sunt pregătită încă.

Nu mi-am încheiat socotelile cu această lume, nu mi-am încheiat socotelile cu el.

Gardienii mă duc în temniţa de sub palat, un labirint de celule înghesuite şi murdare pe care mama nu le-a folosit niciodată cât a domnit. Credea că este o pedeapsă prea crudă, chiar şi pentru criminali, în schimb îi trimitea la muncă în Ţinuturile îndepărtate.

Sunt aceleaşi celule pe care le exploram cu Blaise când eram copii. Recunosc traseul; pot vizualiza în minte tot planul labirintului. Şi Blaise trebuie să-şi amintească.

M-au închis într-o celulă rece, departe de ceilalţi prizonieri, fără pătură, mâncare sau un schimb de haine nepătate de sânge. Este atât de înghesuit, încât nu îmi pot ridica ambele braţe şi este un întuneric care există doar în coşmaruri. Se aude scârţâitul lacătului când este închis şi ecoul cizmelor de pe hol.

Cum rămân singură, încep să râd. Nu are cine să mă audă aici, atât de adânc în pământ, şi dacă ar fi, nu are decât să îi povestească Kaiserului.

Să creadă că sunt nebună. Nu ar fi cea mai mare greşeală pe care a făcut-o în seara asta. Undeva afară, Blaise, Heron şi Artemisia au auzit

de arestarea mea şi pun la cale un plan pentru a mă ajuta să evadez. Sunt la fel de sigură de asta ca de propriul nume.

Kaiserul trebuia să mă fi ucis când a avut ocazia.

*

Nu ştiu cât trece până mă opresc din râs sau cât timp se scurge până când sunetul unor paşi întrerupe tăcerea – sunt nişte paşi mai domoli decât cei ai gardienilor. Prea lini să fie ai lui Blaise. Artemisia poate? Mă agăţ de zăbrele şi încerc să văd pe hol, dar este prea întuneric şi nu am curaj să strig vreun nume.

Văd lumina slabă a unei lumânări care se îndreaptă către mine, devenind tot mai puternică şi luminând faţa celei care o ţine. Pielea ei odată trandafirie a devenit albă ca varul şi, chiar şi în lumina lumânării, are un luciu gri, cu excepţia gâtului, care este negru ca tăciunele de la maxilar la claviculă, zgrunţuros ca o piatră neşlefuită. Părul, sprâncenele şi genele s-a transformat din auriu-pal într-un alb orbitor, casant, înainte, părul ei curgea în valuri până la talie, dar acum este ciuntit până la umeri, despicat la vârfuri, pârlit.

Dar nu este doar otrava. Fata care se află de partea cealaltă a gratiilor nu este cea pe care o cunosc de zece ani, cea cu care mă prefăceam că sunt sirenă, cea cu care râdeam şi bârfeam. Acea Crescentia era drăguţă, blândă şi mereu zâmbitoare, dar această fată are ochii roşii şi o

expresie de gheaţă. Nimeni nu ar zice că este drăguţă – feroce, impresionantă, poate frumoasă, dar în niciun caz drăguţă. Când ne-am întâlnit, mi se părea că arăta ca o zeiţă, şi încă e aşa. Dar nu o mai văd pe Evavia; este sora ei, Nemia, zeiţa răzbunării. Înainte, Crescentia mă privea cu dragoste, ca şi cum am fi fost surori, dar acum este plină de atâta ură, că pare palpabilă.

Nu o învinovăţesc, dar nici nu regret că l-am omorât pe Theyn.

— Vrei să afli de ce am făcut-o? o întreb eu după câteva momente de linişte.

Tresare aproape imperceptibil.

— Ştiu de ce ai făcut-o.

Gâtul îi este zdrelit şi ars şi fiecare cuvânt rostit îi provoacă durere, deşi văd cât de mult se străduieşte să nu o arate. Nu ştie, nu cu adevărat, şi vreau să înţeleagă.

— În ultimii zece ani nu am putut să dorm din cauză că auzeam ţipetele mamei care murea, iar ochii cruzi ai tatălui tău îmi bântuiau coşmarurile. Credeam că mă va ucide şi pe mine, mai devreme sau mai târziu. Reuşeam să adorm doar dacă îmi imaginam că o să îl omor eu prima. Recunosc că otrava nu a fost soluţia ideală. Un pumnal ar fi fost mai potrivit, cu propria lui sabie ar fi fost ideal.

Îi urmăresc cu atenţie chipul în timp ce vorbesc, încercând să o impresionez, dar abia dacă clipeşte. Mă citeşte ca pe unul dintre poemele ei pe care încearcă să le traducă şi ştiu că vede dincolo de nepăsarea mea. Dar nu mă surprinde. Întotdeauna ne-am citit corect una pe cealaltă.

Singura diferenţă este că acum nu pot să văd nimic. Mă uit la un străin.

— Singura dată când tatăl meu a încălcat un ordin a fost atunci când nu te-a omorât, îmi spune ea, după un moment de linişte, cu o răceală de gheaţă. Kaiserul te voia moartă. Tatăl meu a făcut-o să pară strategie şi nu a greşit, dar nu este adevăratul motiv pentru care te-a cruţat. Mi-a zis odată că s-a uitat la tine şi m-a văzut pe mine. Asta s-a transformat în cea mai mare greşeală pe care a făcut-o.

Îmi amintesc cum Theyn m-a tras de lângă trupul mamei, în ciuda faptului că mă agăţasem de rochia ei cât de tare am putut. Îmi amintesc cum m-a dus într-o altă încăpere şi a vorbit cu soldaţii săi într-o limbă greoaie şi pătrunzătoare, pe care nu o înţelegeam în acel moment. Îmi amintesc când m-a întrebat într-o astreană îngrozitoare dacă vreau să beau sau să mănânc ceva. Ţin minte că plângeam prea tare pentru a-i putea răspunde.

Îmi reprim amintirea şi mă concentrez asupra lui Cress, care stă în faţa mea aşteptând… ce anume aşteaptă din partea mea? Compasiune? Scuze?

— După o viaţă plină de crime nejustificate şi brutalitate, asta chiar spune ceva, îi replic. O să dorm cu conştiinţa împăcată, chiar dacă mai am la dispoziţie doar o noapte.

Maxilarul i se încordează.

— Şi pe mine de ce?

Izbucnesc în râs.

— De ce şi pe tine? repet eu surprinsă că mă

întreabă asta, după toate cele întâmplate.

— Eram sora ta de suflet.

Cuvintele care erau odată o dezmierdare sună acum dezgustător.

— M-ai fi dat pe mâna Kaiserului dacă nu rămâneam serviabilă şi docilă. Nu eram sora ta de suflet, Cress. Nu am fost pentru tine altceva decât o sclavă care şi-a uitat locul şi şi-a întrecut limita. Ai plesnit din bici şi mi-ai amintit cine este la putere.

Tresare atât de încet, încât, dacă nu aş fi cunoscut-o de atâta timp, nu aş fi observat. Poartă masca unui străin acum, dar i-a căzut, doar pentru o secundă. Suficient cât să-mi amintească cum am fost odată, cât de mult ne-am îndepărtat într-un timp atât de scurt. Dar cum apare, şi dispare. În spatele unor ochi reci şi a unui chip de piatră.

O provoc, disperată să o pot citi din nou, chiar dacă simt doar furie şi ură din partea ei. Dar prefer orice decât să se uite la mine cu ochii aceia reci şi goi.

— Poate că Thora era sora ta de suflet. Thora cea drăguţă şi amabilă, care nu dorea niciodată nimic. Sărăcuţa Prinţesă de Cenuşă, care depindea de tine pentru că nu avea pe nimeni altcineva. Dar nu asta sunt eu.

Apare o scânteie în ochii ei şi îşi încleştează maxilarul.

— Eşti, de fapt, un monstru, spune ea.

Rosteşte cuvintele cu mai multă ferocitate decât credeam că e în stare, făcându-mă să tresar.

— Sunt regină, o corectez eu calm.

Totuşi mă întreb dacă nu cumva sunt ambele. Poate că toţi conducătorii trebuie să fie monştri măcar într-o mică măsură pentru a putea supravieţui.

Dar mama nu a fost, îmi şoptește o voce din cap. O fac să tacă. Mama nu a fost un monstru, e adevărat, dar Kaiserul are dreptate: a sfârşit cu gâtul tăiat şi şi-a pierdut ţara. Şi Blaise are dreptate. Mama a fost o regină blândă pentru că a trăit într-o lume blândă. Eu nu am acest lux.

— De ce ai venit aici, Cress? o întreb încet.

Ochii i se îngustează când aude cum îi spun şi îmi doresc să nu-i fi spus aşa. Nu suntem prietene; trebuie să țin minte asta. Dar nu e ceva ce pot uita atât de uşor.

— Voiam să-ţi mai văd o dată chipul înainte să mori, Prinţesă de Cenuşă, spune ea, făcând un pas în faţă până când faţa îi este prinsă în spaţiul dintre două gratii, iar mâinile gri i se încleştează pe bara de sub bărbie. Şi vreau să ştii că voi fi acolo mâine, privind. Când va curge sângele tău şi mulţimea va ovaţiona, vreau să ştii că eu voi fi cea care va aclama cel mai tare. Şi, într-o zi, când voi fi împărătească, voi ordona ca ţara ta şi oamenii tăi să fie arşi până la ultimul.

Răutatea din vocea ei mă sperie mai mult decât vreau să recunosc. Nu am niciun dubiu că vorbeşte serios. Aşa că îi spun singurul lucru cu care pot riposta:

— Chiar dacă Søren se va căsători cu tine, vei şti întotdeauna.

Încremeneşte.

— Ce să ştiu?

— Că mă vrea pe mine în locul tău, îi spun, zâmbindu-i batjocoritor. O să ajungi ca Împărăteasa, o bătrână singură, nebună, înconjurată de fantome.

Gura i se îngustează când îmi răspunde la rândul ei cu acelaşi zâmbet batjocoritor.

— Cred că o să îl întreb pe Kaiser dacă îţi pot păstra capul, spune ea, după care se întoarce şi mă lasă din nou în întuneric.

După ce pleacă, duc o mână spre bara de fier pe care a atins-o şi sar înapoi. Bara frige.

Planul de scăpare

Lui Blaise îi ia mai mult decât mă aşteptam ca să ajungă la mine, deşi noţiunea timpului îmi este distorsionată. Sincer, nu pot spune dacă trec secunde sau ore. Poate că nici nu o să mai vină. Trebuie să cred că Heron a scăpat, după ce nu a reuşit să o scoată pe Elpis din palat; altfel Kaiserul l-ar fi omorât şi pe el în faţa mea. Asta mă consolează puţin.

El şi Artemisia ar putea fi departe acum. Sper că sunt. Dar îl cunosc pe Blaise destul de bine ca să ştiu că se va întoarce şi că va afla curând despre anunţul Kaiserului.

Totuşi mi se pare că a trecut o eternitate până să aud din nou zgomot de paşi, mai grei de data asta. Nu riscă să aibă o lumânare cu el, aşa că nu îi văd faţa până când nu este la câţiva centimetri de a mea, separate doar de gratiile celulei.

Este mai tras la faţă decât de obicei. Are cearcăne întunecate, este nebărbierit şi are hainele murdare şi umede.

— Ţi-a luat ceva timp, spun eu şi mă ridic.

— A trebuit să aştept să se schimbe garda.

Îşi trece mâna prin părul dezordonat, ochii îi rătăcesc îngrijoraţi.

— Sunt doi postaţi la intrarea către celule. Avem douăzeci de minute până când vor face ture.

— Ai folosit intrarea către celule când există un tunel secret aici, jos.

Scutură din cap.

— Aceea este ruta de evadare – nu este nevoie să o expunem înainte de asta. Voiam să vin mai repede, dar prietena ta a stricat planul.

Nu trebuie să întreb ca să ştiu despre cine vorbeşte.

— Nu este prietena mea.

Nu este prima dată când îi zic asta, dar abia acum este adevărat.

— Ce s-a întâmplat? întreabă, uitându-se la rochia mea, care acum e mai mult roşie decât purpurie.

— Sunt bine, zic eu, dar nu mă crede.

Nu pot să mă uit la el când îi voi spune despre Elpis.

Aştept să înceapă acuzaţiile. M-a avertizat să nu îi dau o responsabilitate aşa mare, dar eu am insistat. Sângele ei este pe mâinile mele, aşa că are tot dreptul să-mi amintească asta. Merit să o aud, deşi s-ar putea să cedez.

Nu spune nimic pentru moment şi, deşi nu îi

văd ochii, ştiu că mă priveşte. Întinde o mână printre zăbrele ca să o atingă pe a mea. Este o mângâiere pe care nu o merit.

— Nu ai voie să te prăbuşeşti, Theo, îmi spune. Nu acum. Sau a murit degeaba.

Îmi acopăr gura pentru a-mi înăbuşi strigătul. Ştiu că are dreptate, dar aş vrea să nu aibă. Vreau să mă înfăşor în propria vină ca într-o pelerină, doar că asta m-ar ajuta numai pe mine. Cu siguranţă nu i-ar fi de folos şi lui Elpis.

— Familia ei? spun după un moment.

Spre uşurarea mea, reuşesc să vorbesc ca o regină din nou, nu ca ceea ce sunt, o fată dărâmată.

— În siguranţă. Deja cu Dragonsbane.

— Şi Artemisia şi Heron?

— Sunt în apropiere, aşteaptă un plan.

— Ai unul? îl întreb, iar el ridică din umeri.

— Te pot scoate de aici destul de uşor, spune şi îşi pune mâinile pe gratii.

Având puterea lui Glaidi, cât de uşor îi va fi să le depărteze? Muşchii braţelor i se încordează şi gratiile de fier încep să se îndoaie fără ca el să transpire măcar.

— Tunelul închisorii duce către golful de pe coasta de vest.

Analizez ideea în gând. E simplu – o evadare perfectă, fără riscuri. Şi totuşi…

— Ceva te deranjează la planul meu, spune, văzându-mi reacţia.

Îşi ia mâinile de pe gratii.

— Ce e?

Oftez şi îmi sprijin capul de gratii.

— Nu este suficient. Trebuia să lovim şi să fugim. Dar nu i-am lovit.

— L-am omorât pe Theyn.

Scutur din cap.

— Nu contează. Kaiserul nu este slăbit şi nu este suficient pentru ca toţi kalovaxienii să se întoarcă împotriva lui. Şi după ce a păţit Elpis…

— Va fi timp şi pentru răzbunarea lui Elpis – tot timpul din lume din momentul în care vei fi în siguranţă. Dar nu astăzi.

Nu vreau să recunosc că are dreptate. Nu câştigăm nimic dacă ne grăbim, dar când vom mai avea şansa să fim destul de aproape de Kaiser pentru a-l ataca? Am văzut suficient din strategia de război a Kaiserului ca să ştiu că stă ascuns în spatele altora mai mult decât luptă. Asta este posibil să fie unica şansă de a-i slăbi autoritatea şi nu vreau să o ratez.

— Poate că reuşim, îi spun, în timp ce planul începe să mi se contureze în minte.

— Theo, mă avertizează Blaise. Iar ai privirea aia dinainte de a face ceva necugetat.

Izbucnesc în râs.

— Poate că ai dreptate, dar, din experienţa ta, Blaise, poţi să faci ceva ca să mă opreşti?

Tăcerea lui este răspunsul de care am nevoie.

— Bun, pentru că nu avem timp, aşa că hai să sărim peste partea în care îmi zici cât de nechibzuit este şi îmi înşiri o listă de multe alte lucruri care pot merge prost şi, în schimb, doar fii de acord să mă ajuţi cu ce am nevoie să faci.

Gura lui Blaise se strâmbă, dar nu îmi dau seama dacă e amuzat sau frustrat.

— În regulă, Înălţimea Voastră. Ce vreţi să fac?

— Pentru început poţi să repari aceste gratii. Nu plec încă.

Salvatorul

Probabil am aţipit, pentru că următorul zgomot pe care îl aud este un zăngănit de chei. Mă îndrept brusc şi trag cu ochiul, aşteptându-mă să văd un gardian care să mă ducă spre locul de execuţie, dar în schimb îl zăresc pe Søren. Poartă aceleaşi haine de mai devreme, dar acum sunt pline de sânge şi rupte. Are în mână un inel pe care atârnă patru chei de fier. Mă ridic în picioare şi toată oboseala îmi dispare odată ce adrenalina îmi cuprinde tot corpul. Ar trebui să fiu surprinsă să îl văd aici, dar nu sunt. Ştiam că va veni după mine; i-am şi spus lui Blaise asta. Acum este aici.

— Nu avem mult timp, spune abia respirând. Cineva îi va găsi pe gardieni în curând şi tu vei fi prima prizonieră pe care o vor verifica.

— Mă salvezi, spun eu încet.

Chiar şi în cel mai simplu plan gândit cu Blaise, nu se întâmpla aşa. Mă aşteptam să vină furios, rănit, să-mi pună întrebări la care să nu ştiu ce să răspund.

— Fac tot posibilul, spune el, încercând uşa.

— Am încercat să te omor, îi amintesc eu.

— Dar nu ai făcut-o.

— Ce i-am spus Kaiserului…

— Da, mi-ar plăcea să aud mai multe despre asta, dar acum nu este momentul potrivit, spune el uitându-se peste umăr. Ţi-am promis că te voi duce departe de aici şi vreau să mă ţin de cuvânt. Mai întâi va trebui să supravieţuim.

Nu pot să înţeleg de ce este atât de sincer şi are încredere oarbă în mine, dar ştiu că are dreptate. Nu avem timp acum. La asta mă gândeam când a venit, că va trebui să îl conving să mă ia cu el, dar nu mai pun întrebări văzând cum mi se schimbă norocul.

— Care este planul tău? îl întreb.

Bagă o cheie în zăvor şi se aude un zdrăngănit puternic.

— Tata nu va înceta să ne caute, indiferent de locul în care vom merge, spune el, deschizând uşa. Mai devreme sau mai târziu va trebui să luăm atitudine.

Certitudinea din vocea lui mă surprinde.

— Eşti dispus să faci asta? îl întreb când ies din celulă.

— Nu am vrut niciodată să fiu împărat, Thora, admite el.

Apelativul mă enervează, dar îl ignor. Mă conduce prin coridoare.

— Dar cred că nu am altă opţiune, continuă el. Nu după Vecturia. Ce ai spus în scrisoarea ta, de ce anume l-ai acuzat… începe el, dar nu termină.

Dintre toate lucrurile teribile pe care le-ar fi putut face tatăl său, la asta nu s-a gândit niciodată.

— L-am văzut cu ochii mei, îi spun.

Îşi drege vocea, concentrându-se asupra prezentului, coteşte brusc şi mă trage după el.

— Aşa cum am zis, trebuie să luăm atitudine. Tu ai aliaţi şi eu am kalovaxieni care m-ar urma. S-ar putea să avem o şansă dacă ne aliem.

— Ne aliem, repet eu.

Se uită pieziş la mine.

— Nu am crezut că îl voi putea înfrunta vreodată pe tatăl meu până nu te-am văzut pe tine făcând-o. Tu vrei rebeliune, eu te pot ajuta cu lovitura de graţie.

Sper că zâmbetul meu pare mai real decât îl simt, dar ideea de a mă alia cu kalovaxieni – chiar dacă este împotriva Kaiserului – mă înspăimântă.

Mergem în continuare prin coridoarele labirintice, în tăcere, într-un ritm alert. Sunt atât de agitată, că abia simt răcoarea şi aerul umed din închisoare. Nu pot să văd la câţiva metri în faţă, iar mâna lui Søren care o ţine pe a mea, caldă şi bătătorită, mă face să mă simt mai în siguranţă decât ar trebui. Este mâna care a ordonat uciderea a sute dintre oamenii mei, îmi reamintesc.

Un geamăt se aude dintr-o celulă pe lângă care trecem şi încerc să îl ignor. Este cu siguranţă astrean şi, dacă aş fi mai altruistă, m-aş opri să îl salvez. Dar acela este un vaiet al unui om pe moarte, iar eu nu pot face nimic pentru el. Oricum, mâinile mele sunt deja îmbibate de sânge – al lui Ampelio, Theyn, Elpis.

Mă împiedic de ceva mare şi sunt cât pe ce să cad, dar Søren mă ţine.

— Ce… încep eu, dar mă opresc când îmi dau

seama ce este.

Cineva îi va găsi pe gardieni în curând. Asta mi-a zis Søren mai devreme.

Am presupus că i-a închis într-o celulă sau că i-a lovit până i-a lăsat inconştienţi. Nu credeam că e în stare să-şi ucidă propriii oameni şi încep să mă întreb dacă îl cunosc câtuşi de puţin.

Înghit în sec şi păşesc peste un trup şi apoi peste celălalt. Deşi am văzut atâţia morţi, tot mă afectează puternic. Îmi alung gândul din minte şi măresc ritmul, pentru a ţine pasul cu Søren.

— Care este planul tău de evadare? îl întreb în şoaptă. Nu trebuie să mergem prin palat, nu?

— Ei bine, nu o să mergem chiar ca la plimbare, bombăne el ca pentru sine. Să presupun că ai un plan mai bun?

— Am câteva.

Se aud voci venind spre noi din dreapta, aşa că o iau în stânga, trăgându-l pe Søren după mine, care ezită puţin.

— Asta o să ne afunde şi mai adânc în temniţă, spune el.

— Ceea ce înseamnă că nu ne vor căuta aici, cel puţin nu la început, zic eu.

Îi dau drumul la mână şi pipăi zidul pe măsură ce merg, încercând să-mi dau seama unde ne aflăm. A trecut atât de mult timp de când am explorat locurile astea cu Blaise încât aş putea să mă înşel, dar simt destul de sigură că e direcţia corectă.

Nici bine nu i-am dat drumul la mână, că deja duc dorul atingerii sale, dar ştiu că este încă aici. Îl

aud cum respiră în linişte, dar la cât de întuneric este mă simt extrem de singură. Ca şi cum mi-ar fi auzit gândurile, îmi pune mâna pe spate. Vreau să îl îndepărtez, dar nu atât de mult pe cât vreau să îl simt aproape.

— Ce cauţi? mă întreabă.

— O cale de ieşire, îi spun continuând căutarea. Este o gaură pe aici pe undeva, cât degetul meu mic, cred. Dacă o apeşi cu un băţ, se deschide o uşă. A fost concepută ca o rută de scăpare în caz că izbucnea o revoltă aici jos şi unul dintre gardieni ar fi avut nevoie să meargă după ajutoare. Asta se întâmpla acum câteva secole, pe vremea când reginele astreene încă îi ţineau pe ostatici aici. Am descoperit-o când exploram locurile astea în copilărie şi mă îndoiesc că ştie de ea Kaiserul.

— Unde duce?

— Duce către o bifurcaţie. Un drum merge către sala tronului, celălalt către un golf de pe coasta de vest – îmi imaginez că nu este departe de vasul tău. Poate fi folosit şi pentru a evacua oamenii în cazul în care palatul e asediat. Ampelio a implorat-o pe mama să îl folosească atunci când au atacat kalovaxienii, să mă ia şi să fugă până să îşi regrupează forţele, dar ea a refuzat. Reginele nu fug, a insistat ea. Nu a mai contat în final. După doar câteva minute, în timp ce ei se certau cine să mă ducă prin tunel, kalovaxienii cucereau portul.

— Cine e acolo? se aude o voce răguşită din celula de lângă noi, în astreană.

— Este o fată, spune o altă voce de undeva de

mai jos.

Spre deosebire de prizonierul de mai devreme, nu par a fi pe moarte. Par însetaţi şi sunt sigură că sunt înfometaţi, dar sunt în viaţă.

— Nu este doar o fată, răsună o a treia voce, de femeie. Este prinţesa.

— Prinţesa este în cuşca ei de aur, spune batjocoritor unul dintre bărbaţi, după care scuipă.

Vorbele sunt aspre, dar nu îi pot învinovăţi. Odată erau destul de adevărate.

— Regina părăseşte acest oraş uitat de zei şi voi ar trebui să faceţi acelaşi lucru, spun eu în astreană, luând legătura de chei din mâna lui Søren.

— Sunt infractori, spune Søren în şoaptă în spatele meu, deşi sunt convinsă că totuşi îl pot auzi.

— Şi noi suntem cu legătura de chei în mână, îi reamintesc eu. Pe care o folosim?

Ezită puţin, după care îmi arată.

— Este aceeaşi pentru toate uşile celulelor. Celelalte chei sunt pentru uşile exterioare, care separă celulele de restul castelului.

Încuviinţez din cap şi bag cheia în lacătul primei celule.

— Fugi? întreabă în astreană bărbatul din prima celulă în timp ce deschid uşa şi mă îndrept către următoarea.

Toate celulele miros a urină, a excremente şi a vomă, duhoarea este atât de puternică, încât ameţesc.

— Îmi refac forţele, i-o tai rapid, ignorând

greaţa, în timp ce deschid a doua uşă şi trec mai departe. Poţi să rămâi aici, dacă doreşti.

— Aliaţii tăi îl includ pe prinkiti? întreabă el pe un ton tăios, referindu-se la Søren.

Nu am mai auzit termenul până cum, dar îmi dau seama ce înseamnă. Într-o traducere aproximativă ar însemna „prinţişorul palid”. Søren nu ştie atât de multă astreană, dar îşi dă seama că este o insultă şi îi aruncă o privire încruntată şi furioasă.

— Astăzi, da, spun eu bucuroasă că Søren nu mă înţelege.

Deschid ultima uşă şi toţi ies din celule ezitanţi, crezând că le întind o capcană. Cu Søren lângă mine, înţeleg de ce sunt prudenţi.

Primul bărbat râde, dar sunetul se transformă într-un horcăit.

— Chiar eşti fata lui Ampelio, spune el.

Probabil că aici jos încă nu s-a aflat că eu l-am ucis pe Ampelio. Dacă ar şti, nu ar mai râde. Totuşi, când aud comparaţia, mă cuprinde un val de mândrie.

Bărbatul face o plecăciune superficială.

— Păzitorul Santino, la dispoziţia voastră, Înălţimea Voastră. La fel şi Păzitorul Hylla şi Păzitorul Olaric.

Cei doi Păzitori sunt în asentimentul lui, dar eu sunt prea surprinsă ca să îi aud cu adevărat. Păzitori care încă trăiesc. Am crezut că Ampelio a fost ultimul, dar Kaiserul îi ţinea prizonieri chiar sub picioarele mele. Numele lor nu îmi par cunoscute, cu greu le cunoşteam pe toate.

— Încântată să vă cunosc, spun eu, înclinând uşor capul.

În ciuda a tot, nu pot să nu zâmbesc.

— Mă mir că nu v-a ucis Kaiserul. Nesăbuit din partea lui să lase Păzitori în viaţă.

Hylla oftează.

— Ah, dar de ce să ne omoare când ne poate chinui? spune ea.

Îmi arătă mâna plină de tăieturi adânci, mai vechi şi mai recente. Sunt şi crestături unde pare că i-a fost decupată carnea.

— Avea nevoie de sânge pentru experimentele lui de şase, şapte ori pe zi. Ne jupuia pielea. Ne tăia degetele pentru oase.

Îmi arată o mână la care mai are doar degetul mare, arătătorul şi inelarul.

Zâmbetul îmi dispare la fel de repede cum mi-a apărut. Mi-e tot mai greaţă şi acum nu este din cauza mirosului. Îmi amintesc că Søren ştia despre asta şi, prin tăcerea lui, a fost de acord. Vreau să mă îndepărtez de el, dar nu pot. Îmi îngrop adânc în piept inima frântă.

— Vreţi să veniţi cu noi? îi întreb.

— Trebuie să ne grăbim, spune Søren şi îi simt enervarea în voce.

— Doar o să vă încetinim, spune celălalt bărbat, Olaric, rezemându-se de uşa celulei pentru a putea sta în picioare. Dar îi putem ţine ocupaţi.

— Abia reuşiţi să staţi în picioare, le zic eu.

— Dacă răzvrătitul tău *prinkiti* poate să-mi dea câteva pietre, cu siguranţă am putea să ne ţinem pe picioare, spune Hylla, mirosind în jur. Pământ

pentru mine, Foc pentru ceilalţi.

Søren, care este lângă mine, începe să se încordeze, ştiind că este luat peste picior. Aşa că pun o mână pe braţul lui, ca să îl calmez.

— Au jurat să o protejeze pe mama, îi spun eu în kalovaxiană. Prin urmare şi pe mine, vor să îşi dea viaţa pentru a ne câştiga nişte timp, dar au nevoie de pietre pentru a putea lupta. Una de pământ şi două de foc. Ai? întreb eu, deşi ştiu că are.

Le pot simţi chiar şi acum, străpungând aerul dintre noi. Am stat pe lângă ele atâta timp că abia le mai observ, dar întotdeauna le simt.

Oftează şi apoi ezită un moment. Desprinde o piatră de pământ de pe mânerul sabiei, folosindu-se de puterea dată de nestemată, iar din căptuşeala mantiei scoate două pietre de foc. Chiar şi în lumina palidă sclipesc ca nişte stele îndepărtate. Le dă celorlalţi, dar îmi dau seama că nu îi place deloc situaţia.

— Ai încredere în ei? îmi şoptește.

Nu am încredere în nimeni. *Cu siguranţă nu am încredere în tine*.

— Da, spun eu.

— O să îi ţinem ocupaţi, îmi spune Hylla.

Lângă ea, Olaric produce o minge de foc în palme, suficient de mare să ne lumineze pe toţi cinci. Este greu să îmi dau seama, dar, dincolo de murdăria şi sângele uscat de pe feţele lor, văd că sunt mai tineri decât m-au făcut să cred vocile lor, cu cel puţin zece ani mai tineri decât Ampelio. Poate că erau puţin mai mari decât mine înainte de

asediu, proaspăt instruiţi şi entuziasmaţi de viaţa care îi aştepta. Când mă vede Olaric, mijeşte ochii şi aproape că zâmbeşte. Probabil că a fost odată chipeş, şi era conştient de asta.

— Arăţi ca mama ta. Şi vorbeşti ca ea, spune el în astreană. Când o voi revedea în Lumea de Dincolo, îi voi transmite salutările tale.

Vreau să îi zic să nu fie nesăbuit, că o să ne întâlnim din nou, dar ştiu că nu va fi aşa. Data viitoare când îi voi vedea, va fi în Lumea de Dincolo şi sper să treacă mult timp până ne vom reuni astfel. Pleacă în această luptă ştiind că nu vor scăpa cu viaţă.

Mai mulţi oameni care îşi dau viaţa pentru mine. De ce? Ce am făcut să merit asta?

— Mulţumesc, spun eu, ignorând mirosul înţepător şi făcând un pas în faţă, îl sărut pe fiecare pe obraz. Zeii să vă ghideze calea.

— Viaţă lungă Reginei din Astrea, îmi răspund ei, după care Olaric suflă în focul lui şi sunetul paşilor lor se îndepărtează.

Stau pe loc până nu îi mai aud deloc. Într-un final, Søren mă strânge de talie şi mă ghidează înainte. O bună bucată de timp nu vorbeşte, dar, după ce trecem de încă un colţ, îşi drege vocea.

— Nu cunosc vreun om de-al tatălui meu care ar fi dispus să-şi dea viaţa pentru mine, spune el. Oamenii tăi te iubesc.

— Nici măcar nu mă cunosc. Nu ar ridica nici măcar un deget pentru mine dacă ar şti tot ce am făcut. Dar au iubit-o pe mama destul de mult încât să compenseze.

Nu ştie ce să răspundă şi mă bucur, pentru că nu sunt sigură ce vreau să aud. Cuvintele Păzitorilor îmi răsună în minte, dându-mi speranţa necesară pentru a păşi într-un viitor nesigur. Chiar este fata lui Ampelio. Arăţi ca mama ta. Şi vorbeşti ca ea. Viaţă lungă Reginei din Astrea.

Evadarea

Se aud paşi din ce în ce mai puternici în spatele nostru, pe măsură ce alerg prin labirintul rece şi umed de coridoare întunecate, pipăind cu mâinile pereţii după pasajul secret. Zgomotul este apăsător şi sincronizat. Soldaţi sunt încă departe, dar se apropie repede. Se aude şi sunetul unei lupte: ţipete de uimire, strigăte de durere, bubuit surd de trupuri care aterizează grele pe podeaua de piatră. Søren ascultă cu atenţie în timp ce caut pasajul secret, mai disperată ca oricând.

— Sunt la câteva minute distanţă, spune el calm, dar îi pot simţi frica din voce. Sunt doar câţiva oameni – poate trei sau patru –, dar au câini care ne urmăresc. Restul au rămas în urmă să se lupte cu prietenii tăi. Nu se lasă uşor doborâţi.

— Şi cu câţi te poţi lupta dacă ne ajung din urmă? întreb. Ezită.

— Depinde cine e. Dacă aş fi eu la comandă, i-aş trimite în faţă pe cei mai puternici. Noi suntem prioritatea; prietenii tăi sunt doar un obstacol. În acest caz, unul sau doi, dacă am noroc.

— Nu sună deloc încurajator, spun eu, pipăind disperată.

— De asta îţi sugerez să te grăbeşti.

Scotoceşte în cămaşă şi apoi mă împunge în braţ cu ceva bont. Îmi dau seama că este mânerul pumnalului meu, cu care am vrut să îl ucid.

— Pentru orice eventualitate, îmi şopteşte.

— Mulţumesc, îi zic, ţinându-l strâns în mâna stângă, în timp ce cu dreapta cercetez în continuare pereţii.

Nu îmi amintesc să fi fost atât de întunecat. Când veneam aici în copilărie, vedeam mai bine. Poate că am trecut deja de acea gaură sau am cotit greşit pe undeva. M-aş fi putut înşela atât de uşor. Dar îmi trec în continuare degetele peste pietrele inegale şi dure, chiar dacă au început să sângereze.

Aud lătratul unui câine. Søren nu trebuie să-mi spună că se apropie, îmi dau seama şi singură. Apăs mai repede, amintirile mi se înceţoşează şi mai tare. Trebuie să mă concentrez. Să mă concentrez doar asupra acestui perete şi a degetelor mele. Să nu mă gândesc decât la evadare.

Gaura e atât de mică, încât aproape o ratez. În întuneric, nu sunt sigură că este ceea ce îmi amintesc – dar trebuie să fie, pentru că soldaţii sunt atât de aproape acum că le pot simţi mirosul. Trebuie să fie ieşirea sau suntem morţi.

— Thora, mă avertizează Søren, dar îl ignor şi scot pumnalul.

Îl scot din teacă şi apăs cu vârful în gaura din piatră, împingând cu atâta putere că îmi este teamă să nu îl rup. Paşii sunt atât de aproape că

nu mai aud nimic altceva, nici cum se deschide uşa tunelului.

Cad prin ea.

* * *

Aud pleoscăitul înainte ca pielea să simtă şocul apei reci ca gheaţa. Mă ridic, sprijinindu-mă în mâini. Este un râu. Deşi are o adâncime de doar câţiva centimetri, cred că duce spre ocean.

— Thora, şoptește Søren, care intră cu mai multă graţie decât mine şi închide uşa după el.

Este întuneric şi aici, dar există o lumină slabă care vine din depărtare, suficientă cât să văd la câţiva centimetri în faţă.

— Sunt bine, spun eu, apucându-i mâna şi ridicându-mă.

Mă îndrept prin apă spre uşa închisă, ca să ascult. Søren mă urmează. Aud soldaţii care trec fulgerător. După câteva secunde, câinii fac cale întoarsă, se opresc şi încep să latre şi să mârâie pe partea cealaltă. Unul dintre soldaţi loveşte peretele şi Søren mă prinde cu putere de mână. Îi simt pulsul accelerat şi îi strâng mâna la fel de puternic. Uşa rezistă, nici măcar nu se clinteşte, şi luptătorul înjură câinii, încercând să îi tragă înapoi, dar nici ei nu se clintesc.

— Lasă-i, spune un alt războinic. La adâncimea asta şi câinii le-au pierdut mirosul, dar nu există altă cale de ieşire. Se ascunde ea acum, dar o vom găsi înainte de răsărit.

Aud cum paşii se îndepărtează şi îl simt pe

Søren liniştindu-se, deşi nu îmi dă drumul la mână.

— Haide, îi şoptesc, pornind prin tunel.

Apa rece se adânceşte cu fiecare pas, udându-mi rochia şi picioarele. În scurt timp, ne-a ajuns până la genunchi şi picioarele mele sunt amorţite. Nu îmi amintesc că trebuia să înoţi ca să ieşi din tunel. Mergeam cu Blaise până la ţărm, dar apa ne ajungea doar până la glezne, niciodată mai sus. Dar atunci probabil că oceanul era la reflux.

— Tremuri, zice el şi îmi dau seama că aşa este.

Aici aerul este şi mai rece decât în temniţă şi rochia mi-e udă leoarcă.

— Ia pelerina mea.

Mereu un gentleman, îmi zic eu, apoi îl refuz.

— Îmi imaginez că în curând vei avea şi tu nevoie de ea.

— O să fiu bine, insistă el, în timp ce şi-o ridică de pe umeri şi mi-o întinde.

O ţin cu grijă pe umeri. Căptuşeala este încrustată cu pietre de foc, îmi amintesc, deci e perfectă pentru a-ţi ţine cald iarna. În toţi aceşti ani în care am fost înconjurată de pietre am învăţat să le ignor atracţia, dar, având-le acum atât de aproape, simt cum puterea lor mă cheamă. Simt vibraţii în tot corpul, în minte. Dacă aş purta pelerina, aş fi de neoprit. Toate aceste pietre de foc, toată această putere.

Ajungem la bifurcaţia din tunel: apa curge către stânga – partea care trebuie să ducă la ocean –, iar în cealaltă parte urcă uşor. Aceea duce către sala tronului. Cu siguranţă, Kaiserul este acolo şi

ştie că am evadat. Parcă îi şi văd faţa – chipul furios, umflat şi roşu – cum stă pe tronul mamei şi urlă ameninţător la gărzile sale.

Cât de simplu ar fi să dai naştere unui foc? Nu am încercat, dar am văzut kalovaxieni care porneau incendii cu ajutorul câtorva pietre de foc. Nu poate fi atât de greu, mai ales că prin vene îmi curge sângele lui Houzzah. Îmi imaginez cum focul se întinde până cuprinde întregul palat şi pe toţi cei dinăuntru care i-au rănit vreodată pe cei dragi mie. O secundă, mă gândesc că acum aş putea să închei toate socotelile astfel. Aş putea să o fac; chiar ar fi uşor, dar m-ar costa.

Printr-un singur gest de sacrilegiu, aş renunţa la şansa de a-i revedea pe mama şi pe Ampelio. Zeii m-ar blestema şi poate ar blestema şi ţara. Nu ştiu dacă să mai cred asta. Dar nu pot să nu mă gândesc la Artemisia şi la necredinţa ei. După cât de mult a suferit ţara mea, nici eu nu ştiu dacă să mai cred în ei. Dar încă îi pot simţi în inima mea, în poveştile spuse de mama mea. Vreau să cred în ei.

— Nu o pot lua, îi spun lui Søren, deşi să îi returnez pelerina este una dintre cele mai dificile alegeri pe care le-am făcut.

Se încruntă.

— De ce nu?

— Pietrele. Eu… zic eu, dar mă opresc.

Nu este momentul potrivit să îi explic asta, dar nu am de ales.

— Trebuie să fie folosite de cineva care le merită şi nu pot fi folosite niciodată atât de multe. Păzitorii petrec ani în mină studiind şi rugându-se

pentru privilegiul de a purta o singură piatră. Să foloseşti una fără pregătirea necesară… este sacrilegiu.

— Dar nu ai sângele unui zeu de foc? Dacă cineva le poate folosi…

Scutur din cap.

— Mama mi-a zis că noi, conducătorii, ar trebui să fim ultimii care să aibă o astfel de putere. Abia acum încep să-mi dau seama de ce zicea asta.

Søren ezită, ţinând pelerina îndreptată către mine.

— O să îngheţi fără ea, spune el. Apa o să se tot adâncească şi, ca navigator aş zice că varianta cea mai bună să ajungem la vas fără să atragem atenţia este să înotăm. Nu ai ajuns până aici să mori îngheţată de frig.

— Voi supravieţui.

Mai ţine pelerina încă o secundă, după care îşi dă seama că sunt de neclintit. Dă să şi-o pună pe umeri, dar se opreşte. Vrea să o arunce, dar îl opresc, punând o mână pe ea. Chiar şi prin lâna groasă pot simţi cum vibraţiile plăcute ale pietrelor încep să-mi cuprindă tot corpul. Este o senzaţie ameţitoare, dar încerc să o ignor şi să mă concentrez.

— S-ar putea să avem nevoie de ea, îi spun eu. Dacă reuşim să eliberăm minele, vor fi câţiva Păzitori care vor avea nevoie de pietre. Şi noi avem nevoie de cât mai multe.

Încuviinţează din cap şi îşi pune iar pelerina pe un umăr.

— Aceşti aliaţi ai tăi… începe el.

— I-ai văzut pe câţiva dintre ei. Umbrele mele din ultimele săptămâni.

Se încruntă.

— Umbrele tale, repetă el. Ce s-a întâmplat cu celelalte?

— Au fost ucise, admit eu.

Apa îmi ajunge până la talie acum. Începe să urce spre rănile mele deschise recent, provocându-mi o durere atât de pătrunzătoare că trebuie să îmi muşc buza de jos ca să nu izbucnesc în plâns. Ştiu că le şi curăţă, dar asta nu înseamnă că durerea nu este la fel de mare. Lumina din faţă devine mai intensă.

— M-am săturat de moarte, spune el, într-un final. Când am omorât gărzile… n-am simţit nimic. Nici nu m-am gândit de două ori. Nici nu mă simt vinovat. Ce fel de persoană nu simte remuşcare după ce ucide?

— Cineva care a făcut-o de prea multe ori. Dar nu e nevoie să-ţi spun că a fost necesar.

— Ştiu. De fiecare dată când o fac, chiar şi într-o bătălie, mă asemăn tot mai mult cu el.

Nu trebuie să-l întreb ca să-mi dau seama la cine se referă.

— Nu eşti ca tatăl tău, îi spun eu.

I-am mai zis asta de câteva ori, dar am impresia că el crede tot mai puţin, în timp ce pentru mine este din ce în ce mai evident.

Nu îmi răspunde şi ne adâncim în tăcere pe măsură ce înaintăm cu greu, fiecare pierdut în propriile gânduri. Blaise le-a povestit deja celorlalţi despre planul meu. Oare cum au reacţionat? Nu

prea bine cred. Artemisia se va încrunta, îşi va da ochii peste cap şi va face un comentariu critic. Heron va fi mai subtil, dar îşi va arăta dezaprobarea în linişte, ridicând din sprânceană şi zâmbind strâmb. Totuşi îi pot face să înţeleagă. Este mişcarea potrivită.

— Acolo, spune Søren, întrerupându-mi gândurile.

Se vede capătul tunelului în depărtare, un cerc mic de cer bleumarin. Ne grăbim către el. Tunelul se lărgeşte într-un golf care are deschidere directă către ocean. Ne este suficientă lumina lunii pentru a şti că suntem orientaţi către vest. Nu se vede nimic, doar un vas mic care se mişcă în depărtare. Wås.

— Ai dreptate, spun eu, trebuie să înotăm.

Se uită la mine.

— Curentul nu este puternic, dar este împotriva noastră.

Asta nu este o problemă pentru el, dar îşi face griji pentru mine. Şi are de ce. Cel mai mult am înotat în piscinele încălzite de sub palat. Apă caldă şi liniştită.

— Sună distractiv, spun eu în şoaptă, încercând să par mai încrezătoare decât sunt.

Dar nu sunt. Vede direct prin mine, dar ştie că nu avem altă variantă. Înot sau mor.

— Stai lângă mine. Să-mi zici dacă ai nevoie de o pauză. Nu trebuie să ajungem chiar lângă barcă, doar la acele stânci. Arată spre grămadă de bolovani de care este ancorată barca.

Sunt mai aproape, dar nu destul cât să facă o

diferenţă mare. Mai există riscul să fim văzuţi când ne urcăm pe ele. Dar, atât timp cât avem o şansă, trebuie să încercăm.

— Hai să mergem, îi spun lui Søren. Nu mai putem pierde nicio clipă.

*

Mi se pare că, la fiecare centimetru pe care îl parcurg, valurile mă duc înapoi doi. Dacă asta numeşte Søren un curent slab, nu aş vrea să văd unul puternic. Îmi este atât de frig încât nu mai simt nimic. Degetele de la mâini şi de la picioare mi-au amorţit atât de tare, încât îmi este teamă să nu îmi cadă până ajung la stânci.

Søren este în faţă şi îmi dau seama că înaintează mai încet tocmai ca să fie aproape de mine.

— Pauză? întreabă el pe deasupra valurilor.

Deşi este înfăşurat în pelerina aceea cu pietre de foc, şi lui îi este frig.

Dinţii îmi clănţănesc atât de tare că acoperă aproape orice alt zgomot din jur.

— Suntem aproape, spun eu şi mă forţez să înaintez mai repede.

— Cam pe la jumătate, mă corectează el.

Îmi vine să plâng, dar ar fi o risipă de energie prea mare, pe care nu îmi permit să o pierd. Pot să plâng mai târziu, când voi fi la căldură şi în siguranţă. O să pot plânge cât vreau, dar nu acum.

Pot să supravieţuiesc doar dacă mă detaşez fizic de ceea ce se întâmplă, aşa cum fac în timpul

pedepselor Kaiserului – aşa cum o făceam, îmi reamintesc. Nu o să mă mai atingă niciodată. Îmi alung orice gând din minte, mă concentrez doar să respir, să dau din mâini şi din picioare. Îmi imaginez cum sunt deja pe barcă, la căldură, în siguranţă şi liberă.

La căldură, în siguranţă şi liberă.

La căldură, în siguranţă şi liberă.

Îmi repet cuvintele că pe o rugăciune, sincronizându-le cu bătăile inimii şi cu ritmul mişcărilor. Nimic altceva nu mai contează. Abia mai conştientizez că Søren înoată în faţa mea, deşi se întoarce să vadă dacă mai sunt la suprafaţă.

Trece o eternitate până să ajungem la stânci şi se opreşte să mă ajute.

— Ai-ai… zis… d-doar treizeci… d-de minute, reuşesc să articulez când ajung la el, strângând atât de tare bolovanul, încât marginile zimţate îmi pătrund în degete.

— Cred că am scos un timp bun, spune el, părând impresionat. Poate că ai fi reuşit şi în douăzeci de minute.

Dinţii îmi clănţănesc atât de tare că nu pot să răspund. Încearcă să îmi dea iar pelerina, dar o resping.

— Doar un minut, spune el.

Scutur din cap.

— Sunt bine, zic eu, dar nu mă aştept să mă creadă.

— Sunt pături pe vas, spune el, încercând să-şi lege pelerina în jurul umerilor.

Mă apucă de talie şi mă ajută să mă ridic pe

bolovan.

— Şi câteva rânduri de haine.

— Şi c-cafea? îl întreb, cocoţându-mă pe stâncă.

Mi-am pierdut încălţările de mult, aşa că trebuie să mă urc cu picioarele goale. Bietele mele degete sunt însângerate, cu carne vie şi mă ustură de la apa sărată. Mă mir că mai pot face ceva. Îmi găsesc echilibrul şi mă ridic în picioare. Vasul este la o aruncătură de băţ, poate la câţiva metri.

Søren vine lângă mine.

— Cafea, nu. Dar vin. Vin bun, îmi spune el.

Trag aer adânc în piept şi încep să mă mişc, centimetru cu centimetru, către barcă. Vântul geros îmi îngheaţă articulaţiile mâinilor şi e tot mai greu să le mişc, dar merg înainte. Ştiu că trebuie să ne mişcăm mai repede, mai ales acum când putem fi văzuţi de pe ţărm, dar nu pot. Chiar şi asta simt că mă omoară.

— Te descurci foarte bine, spune Søren şi aud cum şi lui îi clănţănesc dinţii de frig.

Mă bucur mai mult decât ar trebui când văd că şi el se chinuie. S-a născut pentru a fi un războinic, făcut pentru a înfrunta situaţii mult mai dificile decât asta şi totuşi şi lui îi este greu acum.

— Doar să nu te uiţi în jos, mă atenţionează.

Dar, bineînţeles, cum îmi zice, exact asta fac. Şi bineînţeles că regret imediat. Am ajuns destul de departe şi de sus încât mi se pare că se cască o prăpastie de apă sub noi. Pe margini mai îngustă, cu pietre zimţate care îi străpung suprafaţa, ameninţând să mă rupă în bucăţi dacă alunec.

Respir cutremurată şi îmi mut privirea.

— Ţi-am spus, mormăie el. Uită-te doar în faţă.

Strâng din dinţi, dar nu îl contrazic. Barca este atât de aproape, încât mai că pot atinge prova, deşi este ancorată la câţiva metri distanţă ca să nu se ciocnească de stânci.

— Va trebui să urcăm mai sus, spune Søren, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Şi apoi va trebui să sărim.

— Îmi e-e-era t-e-e-eamă că v-v-vei spune aşa ce-ceva, reuşesc eu să zic.

Deşi îi este greu, face un efort şi râde.

Mi-e greu să-mi mai mişc picioarele, aşa că mă folosesc mai mult de braţe. Sunt sigură că după asta o să le simt flasce precum nişte alge, dar măcar o să scăpăm şi asta este ceea ce contează.

Împărăteasa avea dreptate. Uneori este suficient doar să supravieţuieşti.

Un ţipăt de pe ţărm străpunge aerul şi Søren lansează un şir de înjurături – din care doar jumătate îmi este familiar.

— Este în regulă, spune el, privind peste umăr. Aproape am ajuns şi toate navele sunt pe partea cealaltă a peninsulei. Până ajunge gardianul la ceilalţi, vom fi plecaţi. Este în regulă.

Am impresia că încearcă să se convingă mai mult pe el decât pe mine.

Vreau să mă întorc să mă uit, dar ştiu că nu este o idee bună fără să-mi spună Søren. Tot ce pot face este să-mi pun un picior în faţa celuilalt şi să urc. Orice altceva nu pot controla. Într-un fel, este ca o eliberare.

— În regulă, spune el după un moment. Acum va trebui să sari.

Mă uit în jos la vasul care este la câţiva metri sub mine şi înghit în sec.

— Nu o să te mint, Thora, o să doară, spune el.

Mi-o spune pe un ton atât de liniştitor, încât aproape că nu mă deranjează apelativul.

— Va trebui să-ţi laşi genunchii moi şi să te rostogoleşti în urma impactului, ca să nu îţi rupi nimic. Poţi să o faci?

Încuviinţez din cap, deşi nu sunt sigură. Este singurul răspuns pe care îl pot da.

— Număr până la trei. O să fiu în spatele tău. Unu. Doi…

Mă pregătesc, îndoind genunchii.

— Trei.

Mă împing de pe stâncă cu ultimul strop de energie.

Pentru un moment, simt că zbor, înconjurată doar de aer. Dar, când vine impactul, este dur, şi, deşi fac ce mi-a zis Søren şi nu mă încordez, tot aud o fisură când aterizez şi simt o durere pătrunzătoare în partea dreaptă. Coasta mea. O ignor cât de bine pot şi mă dau la o parte, făcându-i loc şi lui Søren să aterizeze. Prăbuşirea îi taie respiraţia şi gâfâie un moment, încercând să îşi recapete suflul.

— Eşti bine? mă întreabă când îşi revine.

— Mi-am rupt o coastă, cred. Dar în rest sunt bine.

Încuviinţează din cap, dar îi văd îngrijorarea din privire. Se chinuie să se ridice şi începe să

dezlege vasul de lângă pietre.

— O să-l pun în mişcare. Du-te în cabină să te încălzeşti. Sunt haine în sertarul de lângă pat.

Deşi şchiopătează şi tremură, încă vorbeşte ca un comandant. Total preocupat.

— Søren, îi spun eu blând.

Vocea mea aproape se pierde în vânt, dar aude şi se întoarce ca să se uite la mine. După toate, zâmbeşte, pregătit să pornească într-o nouă aventură, gata să se lupte împotriva singurei familii pe care o mai are. Pregătit să stea lângă mine, indiferent de situaţie.

Dacă ar fi atât de simplu.

— Va fi bine, îmi zice, interpretând greşit expresia feţei mele.

Dau dezaprobator din cap, după care îmi duc mâinile în dreptul gurii.

— Attiz! strig eu, suficient de tare încât să acopăr vântul. Acum!

Înainte că Søren să se poată întreba ce se întâmplă, trei siluete în negru ies din cabină şi se grăbesc spre noi. Blaise, Artemisia şi Heron.

Søren îşi scoate sabia, dar este încă slăbit de la înotat şi căţărat, iar din cauza şocului mişcările îi sunt încetinite. Artemisia i-o smulge din mână fără efort. Heron îl îmbrânceşte, iar el cade în genunchi, îi duce mâinile la spate şi le leagă cu o bucată de sfoară. Înţepenesc, nefiind capabilă să fac altceva decât să privesc. Eu am plănuit asta, îmi amintesc. A fost decizia corectă. Totuşi, să îl văd pe Søren rănit şi incapabil să riposteze, îmi frânge inima.

— Dacă îi faceţi rău, o să vă omor! se răsteşte

Søren, zbătându-se împotriva lor.

Îmi dreg glasul.

— Søren, spun din nou, şi îşi îndreaptă ochii spre mine.

Atunci îşi dă seama că nu pe mine mă vor răni. Blaise vine spre mine cu o pătură pe care mi-o pune pe umeri. Văd confuzia de pe chipul lui Søren, dar imediat este înlocuită de o răceală pe care o recunosc prea repede. Am văzut-o pe faţa Crescentiei acum câteva ore. Nu se mai împotriveşte, dar duritatea din privire nu îi dispare.

— Du-l dedesubt, spun eu, surprinsă de tonul meu neutru.

Şi tremuratul s-a oprit.

— Lasă-l să se schimbe în haine uscate. Nu ne va fi de folos ca ostatic dacă moare.

Liberi

Søren avea dreptate. Wås ajunge la viteză maximă, nimic nu o poate atinge. Pentru un moment, vasele Kaiserului arată ca nişte puncte îndepărtate care ne urmăresc, dar ne pierd rapid urma şi în curând nu mai este decât apă în spatele nostru. Chiar şi Artemisia, care a preluat comanda vasului, este impresionată de cum se mişcă. Vreau să îi zic că Søren a construit-o cu mâinile lui, dar mă îndoiesc că va aprecia asta aşa cum am făcut-o eu. Mi-ar arunca privirea ei tipică, prin care îmi spune că nu este încă sigură că sunt demnă de încredere. Deşi i-am demonstrat asta cu vârf şi îndesat, tot nu cred că o să o conving vreodată în

totalitate.

Dar o înţeleg. Fetele ca noi au învăţat că încrederea cuiva poate fi uşor înşelată.

Heron nu a învăţat lecţia asta încă. El este de partea mea, este devotat, folosindu-şi darul ca să-mi diminueze durerea din coastă, ca să se îngrijească de celelalte zgârieturi şi tăieturi ale mele. Îl îngrijeşte şi pe Søren, deşi nimeni nu i-o cere şi Artemisia îl ceartă pentru asta.

Søren este adormit imediat, Heron îi toarnă cu iscusinţă o sticluţă sau ceva pe gât, ţinându-l de nas până înghite. Spune că îl va ţine inconştient până ajungem la Dragonsbane. Vasul ei va avea o închisoare la bord, spune el, cu gratii, lacăte şi lanţuri, care vor *fi mai* eficiente ca să-l ţină prizonier.

Cabina de pe Wås este mică, iar Søren este trântit într-un colţ la câţiva metri de mine. Mă străduiesc să nu mă uit la el.

Aşa, cum doarme, pare un copil şi senzaţia de vinovăţie e atât de copleşitoare că nu mai pot respira.

Era necesar. Era singura modalitate în care se putea încheia totul. S-a întors împotriva tatălui său, chiar cred asta, dar nimeni altcineva nu o va mai face. Şi nu pot fi regină dacă pun alianţa cu inamicul mai presus de poporul meu. Søren este inamicul meu, deşi niciunul dintre noi nu vrea asta. Are mâinile pătate cu sângele a sute de oameni nevinovaţi. Deşi nici ale mele nu mai sunt atât de curate.

Nu îmi pot găsi liniştea, ştiind că este atât de

aproape de mine, chiar dacă din patul unde m-am ghemuit nu îl mai pot vedea. Patul lui. Miroase ca el – a apă sărată şi a lemn proaspăt tăiat. Mă doare tot corpul din cauza oboselii, dar gândurile mi se învălmăşesc în minte şi nu pot să dorm – nu ştiu sigur ce vreau să fac. Nu ştiu ce mă aşteaptă în visele mele.

Uşa de la cabină se deschide scârţâind şi Blaise se strecoară înăuntru, cu două căni aburinde cu ceai.

Arată mai rău decât mă simt eu, două semiluni violete îi accentuează ochii, contrastând puternic cu pielea lui temă şi palidă. Mă întreb când a dormit ultima oară. Brusc, vocea lui Erik îmi răsună în minte, dar o alung. Suntem la căldură, în siguranţă şi liberi – şi asta e ceva ce trebuie sărbătorit.

— Mă gândeam că eşti trează, spune el.

Ocoleşte cu atenţie trupul adormit al lui Søren, aruncându-i o privire suspicioasă. Apoi se aşază pe marginea patului şi îşi pune cana pe măsuţa pliantă de lângă, după care îmi întinde cealaltă cană. Înainte de a bea, mă opreşte.

— Am adăugat somnifer. Nu mult, spune, aruncând o privire spre Søren. Dar ar trebui să dormi şi m-am gândit că doar aşa ai putea.

Îi mulţumesc încuviinţând din cap şi iau o înghiţitură în timp ce el se ghemuieşte lângă Søren verificând cât de bine este legat la mâini. Înainte să mă pot răzgândi, îi înlocuiesc cana cu a mea. Când se întoarce cu faţa la mine, ochii lui îmi cercetează expresia. Vede că mă simt vinovată.

— Ai făcut ceea ce trebuia să faci, Theo.

Îmi ia un moment ca să îmi dau seama că se referă la Søren.

— Şi acum s-a terminat.

Oftez.

— Nu, nu s-a terminat, îi spun eu, luând o înghiţitură mare din ceaiul fără somnifer.

— Dar nu mai eşti singură. Nu mai trebuie să te prefaci că eşti altcineva, spune el, aşezându-se din nou pe marginea patului. Şi asta înseamnă ceva.

Încuviinţez din cap, deşi nu sunt sigură că are dreptate. Simt că Regina Theodosia este un alt rol, unul la fel ca domniţa Thora, doar că mult mai dificil de îndeplinit. Nimeni nu avea aşteptări de la Thora, dar un popor va pretinde miracole de la regina sa. Mă forţez să termin ceaiul şi îl privesc precaută, cum face şi el.

Pleoapele îi devin mai grele, dar se împotriveşte.

— Eşti bine? mă întreabă.

Izbucnesc în râs.

— Toată lumea mă întreabă asta – tu, Heron, chiar şi Art – şi tot spun că sunt bine. Sunt bine, sunt bine, sunt bine. Dar nu sunt.

— Ştiu, spune el încruntându-se.

Ochii, pe care abia şi-i mai ţine deschişi, alunecă peste ai mei. Clipeşte încercând să-şi alunge somnul.

— Niciunul dintre noi nu cred că este.

— Nu cred că vom fi vreodată, recunosc eu.

Blaise tace un moment. Se lasă pe perne.

— Când Ampelio m-a salvat din mine, i-am zis că ar trebui să fugim. Că părea să-ţi fie bine la castel.

Îmi aruncă o privire ca să îmi vadă reacţia.

— Asta zicea toată lumea. Era impresia pe care Kaiserul a fost atent să o lase, cu excepţia ocaziilor în care te pedepsea. Voia că noi să credem că eşti bucuroasă să susţii domnia lui, ca să ne controleze şi pe noi. Dar Ampelio nu s-a îndoit niciodată de tine.

Înghit în sec, încercând să nu mă gândesc la Ampelio, când l-am văzut ultima dată în viaţă, iar după o secundă i-am înfipt sabia în spate.

— Ţi-a spus vreodată ceva despre... Mă vedea ca pe regina lui sau...

Blaise ştie ce vreau să întreb.

— A avut destulă grijă încât să vorbească despre tine doar ca despre regina lui, îmi spune el, dar, înainte ca bătăile inimii să mi se mai domolească, continuă. După ce Ampelio m-a salvat din mine, acum câţiva ani, am venit în capitală. Eram atât de aproape să ne strecurăm în castel şi să te salvăm, dar planul a eşuat şi Ampelio nu voia să rişte siguranţa ta decât dacă avea un plan bine pus la punct. Dar era... se opreşte, înghiţind în sec. Dragonsbane tocmai scufundase un vas încărcat cu sute de pietre, care trebuia să ajungă în Nord.

Încremenesc, ştiu incidentul la care se referă. Dragonsbane a scufundat vasul şi eu am plătit preţul, ca de fiecare dată. Aveam doisprezece sau treisprezece ani la acea vreme, dar încă am cicatricile de atunci.

— Ne-am uitat, îmi spune el. Ampelio a insistat. A zis că trebuie să vedem pentru ce ne luptăm. Dar a trebuit să îl ţin în ziua aceea şi a fost cât pe ce să nu reuşesc. Acea furie, acea disperare… nu mai era vorba despre a proteja regina. Era un tată care încerca să-şi protejeze fiica.

Înghit în sec şi simt lacrimi care îmi ard ochii. Îi închid strâns, încercând să nu le las să cadă.

— Mulţumesc.

Îmi strânge şi el mâna şi niciunul nu şi-o retrage. Întrebarea care îmi apasă gândurile iese la suprafaţă.

— Din ce este făcut Encatrio? întreb eu.

Mă gândesc la barele de fier din celulă care ardeau după ce le-a atins Cress. Cred că ştiu deja o parte din răspuns, dar am nevoie să o aud de la el. Se încruntă.

— În mare parte din apă. Dar nu ingredientele sunt ceea ce o fac letală, ci provenienţa apei.

— Mina de Foc.

Încuviinţează din cap.

— Este un râu adânc în mină, aproape imposibil de găsit. Din câte ştiu, kalovaxienii nu l-au găsit niciodată, ei nu stau în mine mai mult de câteva minute pe zi, pentru a evita demenţa provocată de acestea, deci nu explorează niciodată. De ce întrebi?

— Ştii, Cress i-a supravieţuit, spun eu încet. Dar… a schimbat-o.

— Am văzut, spune el.

Dau dezaprobator din cap.

— Nu doar în acel fel.

Îi povestesc despre gratii, cum atingerea ei le-a lăsat fierbinţi.

— În teorie este posibil, spune el după un moment. Magia din mină are acelaşi efect asupra apei aşa cum au pietrele asupra sângelui unei persoane. Unii mor din cauza asta…

— Dar nu toţi, termin eu. Nu am auzit ca Encatrio să fi fost vreodată o binecuvântare pentru cineva.

Cască din nou, încercând să-şi alunge oboseala, dar se ghemuieşte şi mai tare în pat.

— Nu, dar eram copii şi nimeni nu povestea despre aşa ceva. Şi nu se întâmpla des. Victima trebuia să aibă nu doar binecuvântarea zeilor, ci şi pe cea a lui Houzzah.

Mi se strânge stomacul.

— Cum este posibil că Houzzah să binecuvânteze un kalovaxian? îl întreb în şoaptă pe Blaise. Cum e posibil să o fi binecuvântat pe ea?

Nu răspunde. Mă întorc către el şi văd că a închis ochii. Când doarme, pare o altă persoană. Presupun că a fost greşit să-i dau ceaiul cu somnifer, dar nu regret. Îi ţin mâna în întuneric. I-o ţin strâns în a mea până nu mai este atât de fierbinte. Până o simt ca pe a mea.

*

Crescentia îmi bântuie visele. În ele suntem din nou copii, ne jucăm în piscinele subterane şi ne prefacem că suntem sirene. Râsetele noastre răsună în cavernă când ne stropim şi ne

scufundăm, în timp ce dădaca ei ne priveşte de la depărtare. Mă arcuiesc, strângându-mi picioarele astfel încât să arate ca o coadă. Când ajung la suprafaţă din nou şi deschid ochii, decorul s-a schimbat.

Acum stau pe o platformă suspendată, în centrul pieţei din capitală şi toată lumea care s-a strâns în jurul meu îmi adresează ocări – şi kalovaxieni, şi astreni. Toţi urlă, cerându-mi moartea, rugându-se pentru ea. Chiar şi Søren. Chiar şi Blaise. În spatele meu aud o sabie care este scoasă din teacă şi, când mă întorc, mă aştept să îl văd pe Kaiser său pe Theyn. Dar este Cress. Ea ţine sabia tatălui sau în mână.

La fel ca ultima dată când am văzut-o, are gâtul negru şi exfoliat, pielea de un gri-pal, iar părul alb. Coroana mamei străluceşte pe capul ei. Mă priveşte cu atâta ură în ochi, chiar şi când gura i se curbează într-un zâmbet. Mă împinge până cad în genunchi şi se apropie cu graţie. Se apleacă la nivelul meu şi îmi atinge umărul uşor, uitându-se la mine.

— Tu eşti sora mea de suflet, mieluşico, îmi spune ea, zâmbindu-mi şi mai tare, dezvelindu-şi dinţii care se transformă în colţi.

Mă sărută pe obraz aşa cum a făcut-o de atâtea ori, doar că, de data asta, îmi lasă o dâră caldă şi lipicioasă ca sângele. Se ridică, pune sabia deasupra capului şi o coboară către mine, şuierând prin aer.

Totul în jur încetineşte şi îmi dau seama că nici măcar acum nu o urăsc. Mi-e milă de ea, mi-e frică

de ea, dar o şi iubesc.

Închid ochii şi aştept ca sabia să coboare.

*

Mă trezesc într-o sudoare rece. Resimt greutatea zilei de ieri pe umeri, dar este aproape bine-venită. Este o reamintire a faptului că sunt în viaţă, că am mai supravieţuit o zi – chiar dacă îmi amintesc şi cine nu a reuşit să o facă. Elpis. Olaric. Hylla. Santino. Mă rog zeilor în tăcere ca ei să fie întâmpinaţi cum se cuvine în Lumea de Dincolo, ca nişte eroi ce sunt.

Lângă mine, Blaise se foieşte în somn. Se încruntă tare. Capul i se mişcă într-o parte şi scoate un suspin care îmi sfâşie inima. Nici în somn nu are pace. Mă întorc către el şi îmi pun mâna pe pieptul lui, cu degetele răsfirate. S-a îngrăşat în ultimele săptămâni la palat, dar tot pot simţi conturul sternului prin haine şi piele. Se mai zvârcoleşte un moment, dar ţin mâna ferm pe pieptul lui până se liniştește şi tensiunea de pe chipul său dispare. Arată ca băieţelul pe care îl ştiam demult, înainte ca lumea asta să ne distrugă.

Atât de multe persoane au fost smulse de lângă mine. Am privit cum au murit. I-am plâns, i-am invidiat şi le-am dus dorul în fiecare moment.

Nu îl voi pierde şi pe Blaise.

Se aude un foşnet în spatele meu, mă dau de lângă Blaise şi mă întorc să îl văd pe Søren care mă priveşte cu ochi năuciţi, pe jumătate închişi. Să îl văd aşa, legat şi derutat, mă face să mă simt şi

mai vinovată, atât de mult că nu mai pot respira. Brusc, îmi răsună în minte vocea Artemisiei: *Nu suntem definiţi de ceea ce facem ca să supravieţuim*. *Nu ne cerem iertare pentru asta*. Nu pot să cer iertare pentru că am făcut ce trebuia să fac.

— A fost vreodată real? întreabă el, rupând tăcerea fragilă.

Mi-aş dori să fie furios, să ţipe sau să lupte. Aş prefera asta decât să se uite la mine în felul ăsta, ca şi cum l-am distrus. Søren poate fi un războinic fenomenal, dar acum este doar un băiat cu inima frântă.

Ar fi mai bine să îl mint. Ar simplifica lucrurile pentru amândoi. Să îl las să mă urască şi poate că într-o zi o să reuşesc să îl urăsc şi eu.

— De fiecare dată când mă uit la tine îl văd pe tatăl tău.

Rana cea mai dureroasă în care puteam să răsucesc cuţitul. Cuvintele mă rănesc la fel de tare ca pe el.

Se încordează şi îşi încleştează pumnii. O secundă, îmi este teamă că va rupe sforile ca şi cum ar fi nişte paie. Însă doar mă priveşte cu ochii lui reci şi albaştri care licăresc în lumina slabă.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Îmi muşc tare buza de jos, de parcă aşa m-aş putea abţine să îi răspund.

— Da, recunosc eu, într-un final. A fost real.

Se înmoaie şi îşi pierde spiritul de luptă. Scutură din cap.

— Puteam să rezolvăm situaţia, Thora…

— Nu-mi mai spune aşa! izbucnesc eu.

Îmi amintesc că Blaise şi Heron dorm. Nu vreau ca ei să audă această conversaţie. Cobor tonul vocii, dar accentuez fiecare cuvânt.

— Numele meu este Theodosia.

Scutură din cap. Pentru el nu e o mare diferenţă – e doar un nume –, dar pentru mine este crucial.

— Theodosia, atunci. Sunt de partea ta şi tu ştii asta.

— Ştiu, spun după o pauză.

Şi chiar cred asta. S-a îndreptat împotriva tatălui său pentru mine şi era dispus să-şi lase în urmă ţara şi oamenii.

— Atunci de ce… zice el, dar se opreşte şi găseşte singur răspunsul. Pentru că ai pierde respectul lor. Ar spune că laşi sentimentele să îţi întunece judecata şi că m-ai pune mai presus decât ţara ta.

— Şi nu ar greşi, spun eu. Nu pot face asta, Søren.

Dacă nu aş fi ştiut de berserkeri, oare l-aş fi trădat?

Dar asta e problema cu îndoielile. Odată ce încep, nu se mai termină.

Dacă nu mi-ar fi zis povestioara ridicolă cu pisica, aş fi putut să îl omor?

Dacă nu m-ar fi privit cu atâta resemnare, cu atâta ură de sine, aş fi putut să înfig în el acel pumnal?

Scenariile se înmulţesc în mintea mea precum crăpăturile unei oglinzi, extinzându-se până nu mai

ştiu unde mă aflu.

Søren dă dezaprobator din cap.

— Dar vrem acelaşi lucru, spune el. Vrem pace.

Nu mă pot abţine să izbucnesc în râs. Este o soluţie atât de simplă, dar imposibilă.

— După un deceniu de asuprire, Søren, după ce zeci de mii de oameni din poporul meu au fost ucişi şi mai mulţi împinşi către nebunie în mină. După ce s-au făcut experimente pe ei. După ce tu ai permis ca ei să fie folosiţi ca arme de luptă. Cum crezi tu că este posibil să fie pace între oamenii noştri?

Mă străduiesc din răsputeri să nu ţip, aşa că trag aer adânc în piept ca să mă calmez.

— Între noi?

— Nu crezi că e posibil? întreabă el. Ştiu că te iubesc.

La auzul acestor cuvinte mă opresc un moment, căci nu ştiu ce să-i răspund. A mai spus asta, în tunel, dar, cu tot ce se întâmpla atunci, nu am avut timp să mă gândesc la asta. Søren nu este genul care să spună „Te iubesc” cu uşurinţă şi sunt sigură că el crede că mă iubeşte. Dar nu este adevărat. Nu are cum să mă iubească.

— O iubeşti pe Thora, iar Thora nu există. Nici măcar nu mă cunoşti.

Nu îmi răspunde în timp ce eu mă întorc şi îmi duc genunchii la piept. Lacrimile îmi năpădesc ochii, dar le reţin. Nimic din ce am spus nu este fals, dar îmi doresc să fi fost. Îmi doresc să existe o metodă prin care să-mi salvez şi ţara, şi pe el. Dar nu este şi am ales deja. Poate că ţin la el, dar nu îl

pot ierta pentru ceea ce a făcut cu berserkerii şi mă îndoiesc că el mă poate ierta pentru această trădare, indiferent ce ar zice.

Drumul dintre noi a fost ars, îngheţat şi presărat cu sare ca măsură de siguranţă. Nu e un loc în care va mai creşte vreodată ceva.

Nu ştiu cât timp mai stăm în tăcere, dar sunt foarte conştientă de prezenţa lui, de faptul că mă priveşte, de suferinţa lui. Aproape că îmi doresc să fi băut ceaiul cu somnifer. Aş vrea să uit de toate.

Blaise tremură în somn, dă din mâini, împotrivindu-se coşmarului care îl năpădeşte. Îi ţin încheieturile, înainte de a se răni pe sine sau pe mine. Când se calmează, îi dau drumul, îndreptându-i şuviţele scurte de pe faţă.

— Nu există remediu, spune Søren cu voce blândă.

Rămân cu spatele la el şi mă ghemuiesc şi mai tare, rezemându-mă de Blaise.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, spun eu.

— Să îi dai un somnifer este ca şi cum ai vrea să tratezi o durere cu ceaiuri din plante speciale – funcţionează o vreme, dar când dispare efectul, durerea este încă acolo, la fel de intensă. Am încercat lucruri similare în mină. În final, nu s-a schimbat nimic. Nu există leac pentru demenţa cauzată de mină.

La auzul acestei expresii mă cutremur. Mă întorc cu faţa la el şi, când îi văd ochii plini de compasiune, mi se strânge stomacul.

— Te înşeli, zic eu în şoaptă.

Dă dezaprobator din cap.

— Am văzut sute de oameni care au trecut prin aceleaşi stări după experienţa din mină. Mai întâi nu pot dormi, apoi îşi pierd controlul asupra puterilor. Este doar o chestiune de timp până va deveni instabil.

— Nu poate să adoarmă şi atât, îi spun eu, încercând să nu-mi schimb tonul.

— Nu este de mirare, având în vedere experienţa din mină. El este unul dintre cei care m-au legat. Îmi amintesc că îi ardea pielea.

— Unii oameni sunt mai calzi decât ceilalţi.

— Au mai fost şi alte simptome, nu? insistă el.

Îmi amintesc când s-a rupt scaunul Kaiserului. Mă gândesc la sala tronului, când biciul Kaiserului a muşcat din spatele meu, crăpăturile fine s-au răspândit ca nişte pânze de păianjen pe pietrele de la picioarele mele. Îmi amintesc de teama din ochii lui Blaise când mi-a zis, mai târziu, că era ceva diferit la darul său. Îmi aduc aminte când mi-a zis că el a pornit acel cutremur în Mina de Aer, pentru că şi-a pierdut controlul. Că şi lui Ampelio îi era teamă de el.

— Te înşeli, i-o tai eu, dar nu par deloc convingătoare. A ieşit din mină de cinci ani. Dacă ar fi avut demenţă cauzată de magia din mină, ar trebui să fie mort deja.

Søren nu mă contrazice, dar nici nu încuviinţează. Îşi umezeşte buzele uscate, apoi îşi îndreaptă privirea către mine.

— Dacă are demenţă cauzată de magia din mină, este periculos, chiar dacă nu asta vrea. Am vorbit serios când am zis că am încredere în tine.

Îţi aminteşti, *yana crebesti*? spune el. Vrei să mă crezi şi tu în legătură cu asta?

Sentimentele mele pentru Søren sunt complicate, iar relaţia noastră, fără speranţă. Dar ştiu că am încredere în el.

— *Yana crebesti*, îi spun, chiar dacă îmi frânge inima.

Dragonsbane

Când se ivesc zorii, Blaise încă doarme lângă mine şi sunt sigură că va mai dormi o vreme. Este bine, îmi zic eu. Când se prefăcea că era una dintre Umbrele mele era prea preocupat ca să poată dormi, iar acum recuperează. Asta-i tot.

Uşa scârţâie când se deschide şi Artemisia rămâne în cadru, cu părul albastru şi argintiu din nou. Acum nu mai are niciun motiv să şi-l ascundă.

— Ne apropiem de Fum, vasul mamei mele, îmi zice ea direct. Ar trebui să te ridici şi să încerci să te aranjezi, să arăţi cât de cât ca o regină.

Remarca nu este atât de înţepătoare, pentru că are dreptate. Părul mi-e încâlcit de la apa de mare şi vântul pătrunzător de aseară mi-a lăsat pielea crăpată şi aspră.

— Trezeşte-i şi pe ei, adaugă ea, arătând cu capul spre Blaise şi Heron.

Ochii îi alunecă peste trupul lui Søren care doarme ca şi cum n-ar fi acolo.

— Blaise are nevoie să mai doarmă, spun eu. Puteţi face asta doar voi doi, tu şi Heron.

Art oftează, dar nu mă contrazice.

— Atunci, când se va trezi, să îi zici că a fost ideea ta. Nu o să se bucure că a ratat asta.

Se retrage în liniște, așa cum a intrat, și eu mă aplec către Heron, care doarme pe podea, lângă pat. Îl înghiontesc în umăr cât de ușor pot, dar se trezește smucindu-se, ochii căprui i se deschid larg și întrebători, dar fără să vadă. Icnește, dar pare că se înecă.

— Heron, îi spun pe un ton calm, chiar și când îmi strânge mâna cu putere.

Cunosc prea bine aceste coșmaruri și știu cum să le rup vraja.

— Sunt doar eu, Theo, îi spun, punând cealaltă mână peste a lui. Ești bine, cu toții suntem.

Își revine încet, clipind pentru a alunga coșmarul care l-a bântuit. Văd cum teama i se risipește din ochi și, în sfârșit, se uită la mine.

— Îmi pare rău, Înălțimea Voastră, spune el, după care se ridică și îmi dă drumul. Eu… eu credeam, doar pentru un moment, că sunt înapoi în mină.

— Nu trebuie să îți ceri iertare față de mine, Heron, deși, dacă o mai lăsăm pe Art să aștepte, o să aștepte ea niște scuze de la noi. Și poți să-mi zici Theo.

Se ridică în picioare, deși este atât de înalt încât trebuie să se aplece ca să nu dea cu capul de tavan. Îmi întinde mâna să mă ajute să mă ridic și o iau, nu pentru că am nevoie de ajutor, ci mai mult pentru scurtul moment de contact.

— Cu tot respectul, Maiestate, dar nu cred că pot, spune el cu un zâmbet ostenit. Va trebui să îi

reamintim lui Dragonsbane nu doar cine eşti, ci şi ce reprezinţi.

Mi se strânge stomacul şi deodată regret că i-am dat lui Blaise ceaiul cu somnifer. Sunt egoistă, dar nu îmi pot imagina cum să o înfrunt pe Dragonsbane fără el, după tot ce am auzit. Încerc să nu-mi arăt frica.

O întâlnim pe Art pe punte, unde ne-am ancorat de un vas mult mai mare, cu vele negre care se umflă în vânt. Sute de feţe curioase ne privesc de pe punte şi prin hublourile înşirate de-a lungul carenei.

— Nu puteai să-ţi aranjezi părul? se răsteşte Art.

— Cu ce? În mod surprinzător, Søren nu are la bord prea multe produse de îngrijire, îi răspund eu pe acelaşi ton.

Îşi dă ochii peste cap.

— Atunci fă-le măcar cu mâna şi zâmbeşte. O să le povestească nepoţilor, într-o zi, despre ziua asta. Prima dată când au văzut-o pe Regina Theodosia.

Este un gând surprinzător de optimist, care vine de la Artemisia, şi îl las să mă învioreze. Vor exista viitoare generaţii de astreni. Vom supravieţui. Trebuie. Dar, în timp ce mă gândesc la asta, un alt gând, mai trist, îl umbreşte.

— Vreau să îi văd pe mama şi pe fratele lui Elpis chiar acum, să le transmit personal condoleanţele mele, îi spun Artemisiei.

Se uită strâmb la mine, dar Heron i-o ia înainte.

— Aş vrea să merg cu tine, dacă nu te superi,

îmi spune el în şoaptă şi îmi dau seama că şi el probabil se simte la fel de vinovat ca şi mine. Ar fi trebuit să o ia pe Elpis din locuinţa lui Theyn după ce îi otrăvea, dar nu a reuşit.

Artemisia îşi drege glasul:

— A murit ca o eroină. Într-o bună zi vom cânta cântece despre ea.

— Avea treisprezece ani, spun. Era prea tânără ca să fie eroină. Ar fi trebuit să o mai las să copilărească.

— Nu a fost niciodată un copil, protestează Art, privind cu asprime spre docuri, unde se află *Fum*, din care este coborâtă o scară din frânghie spre noi. Ei i-au luat copilăria, să nu uiţi asta. Ei sunt inamicii. Tu i-ai dat şansa de a nu mai fi o victimă, iar ea a acceptat-o cu bucurie. Aşa trebuie să ne-o amintim, aşa că, dacă o transformi într-o victimă lipsită de apărare, îi pătezi pur şi simplu amintirea. Te voi ajuta să îi întâlneşti familia, dar asta le vei spune. Nu tu ai ucis-o pe Elpis. Kaiserul a făcut-o.

Sunt prea şocată ca să răspund, iar Heron trebuie să fie la fel. Este o reacţie mult mai blândă decât m-am aştept vreodată din partea Artemisiei şi, deşi nu mă absolvă complet de vină, mă simt totuşi un pic mai bine.

— Haide, spune Art, când ajunge scara la noi. Eu urc prima, apoi Theo. Heron, tu îi asiguri spatele în caz că o să cadă.

— N-o să cad, pufnesc eu, deşi brusc îmi dau seama că e posibil.

După cât am înotat şi am urcat ieri, braţele îmi sunt în continuare slăbite, dar cel puţin de data

asta este o urcare scurtă.

— Toată lumea ne va aştepta acolo, continuă Art, ca şi cum nici nu aş fi vorbit. Îmi voi face loc printre oameni, deci stai aproape de mine. Mama ne va aştepta în zona ei, departe de nebunia de aici.

Apucă scara de frânghie şi începe să se caţăre. Aştept să urce câţiva paşi înainte să o urmez. Durerea din braţe, care creşte pe măsură ce urc, mi se pare o distragere plăcută de la grijile care îmi bântuie mintea. Îmi dau seama că mă privesc sute de oameni, ca şi cum aş merita atenţia lor – sau loialitatea lor – şi nu ştiu cum ar trebui să mă comport ca să fiu acea persoană.

Când ajung sus, Artemisia mă aşteaptă, aplecându-se peste margine ca să-mi apuce mâna. Pe faţa ei se citeşte panica.

— Îmi pare rău, Theo, spune, trăgându-mă peste margine.

Apoi începe să-mi vorbească în şoaptă şi atât de repede, încât abia că o pot auzi.

— Mama mea a venit totuşi să te întâlnească şi e ceva ce nu ştii…

— Theodosia.

Cunosc vocea. Îmi provoacă fiori pe şira spinării şi îmi face inima să bată nebuneşte, mă umple de speranţa pe care nu am mai simţit-o de un deceniu. Ştiu că e imposibil, dar aş recunoaşte oriunde vocea asta.

Art face un pas în lateral şi primul lucru pe care îl văd e mulţimea de oameni adunaţi pe punte în jurul meu, care mă privesc cu bucurie. Câţiva au

copii pe care îi ţin în braţe sau pe umeri. Poate că majorităţii le-ar prinde bine nişte raţii suplimentare de mâncare din când în când, dar nu par înfometaţi, cum sunt sclavii din capitală.

Mulţimea se desparte ca să facă loc unei femei.

Arată fix ca mama, are aceeaşi voce, aceiaşi ochi negri, aceiaşi pometi conturaţi şi aceleaşi buze pline. Este la fel de înaltă, la fel de slabă. Aceeaşi claie de păr de culoarea cireşei amare pe care mă lăsa să i-o împletesc de regulă. Aceiaşi pistrui pe care un poet astrean i-a denumit „cea mai frumoasă constelaţie”.

Vreau să izbucnesc în plâns şi să alerg spre ea, dar simt mâna Artemisiei pe umăr şi eu îi înţeleg avertismentul.

Mama nu mai trăieşte. Ştiu asta. Am văzut cum a murit.

— E vreo glumă? mă răstesc, când femeia se apropie, atentă la oamenii care ne privesc.

Oamenii mei. Mă străduiesc să par puternică, să nu mă umilesc în faţa lor, să nu-i sar în braţe.

Sprâncenele ei se arcuiesc exact ca ale mamei, dar ochii îi sunt grei de tristeţe.

— Nu asta a fost intenţia noastră, răspunde ea cu glasul mamei. Nu te-ai gândit să o anunţi înainte? o întreabă pe Artemisia.

Artemisia, care stă lângă mine, şi-a luat poziţie de drepţi ca un soldat.

— Nu am vrut să riscăm… dacă Theo ar fi fost torturată…

Îşi pierde vocea şi apoi şi-o drege, întorcându-

se spre mine şi privindu-mă.

— Theo, aceasta este Dragonsbane.

Femeia îmi zâmbeşte – are gura mamei, dar nu şi căldura pe care o transmitea mereu. Există o asprime în zâmbetul ei, o amărăciune pe care mama n-a avut-o niciodată.

— Dar tu îmi poţi spune mătuşa Kallistrade, dacă preferi.

— Mamele noastre au fost gemene, îmi explică Artemisia, dar abia o mai aud.

Abia îl aud pe Heron când urcă şi el pe punte şi vine lângă mine.

Cuvintele abia de au sens pentru mine. Tot ce ştiu e că mă uit la faţa mamei, o faţă pe care am crezut că nu aveam să o mai văd vreodată. Sunt lucruri la ea pe care le-am uitat, cum ar fi cât de groase îi sunt sprâncenele şi umflătura de la podul nasului. Am uitat că i se ridicau firele de păr dacă nu şi-l dădea cu grăsime.

— Eirene s-a născut cu cinci minute înaintea mea, continuă femeia care are faţa mamei. Oricât de mică ar fi fost această diferenţă, ea a devenit moştenitoare, iar eu, o înlocuitoare.

— Dacă mama ar fi avut o soră geamănă, aş fi ştiut, spun, încă nevenindu-mi să cred ce văd.

Ridică din umeri.

— Am văzut jumătate de lume de când te-ai născut tu. Nu mi-a plăcut niciodată la curte. Sunt sigură că ne-am fi întâlnit la un moment dat, dacă asediul nu ar fi avut loc.

Se opreşte şi strânge din buze, iar privirea i se îmblânzeşte când o întâlneşte pe a mea.

— Nu pot să-ţi spun cât de bucuroasă sunt pentru că eşti aici. E ca şi cum aş avea din nou o parte din ea.

Îmi dau seama că nu vorbeşte serios. Cuvintele astea sunt doar pentru spectatori, nu pentru mine, şi ştiu că ar trebui să spun şi eu ceva similar. Îmi dreg vocea.

— Când mă uit la tine şi eu simt la fel, îi spun, chiar dacă îmi amintesc că nu este mama.

Nu o cunosc pe femeia asta şi cu siguranţă nu ştiu dacă să cred vreun cuvânt din ce-mi spune. Mă îndrept cât de tare pot în faţa ei.

— Sunt convinsă că avem multe de discutat, mătuşă, îi spun, afişând zâmbetul fals pe care l-am purtat mereu la curte.

Zâmbetul pe care am sperat să nu mai fiu nevoită să-l afişez vreodată.

— Da, avem, spune ea cu acelaşi zâmbet. Am înţeles că mi-ai adus un cadou.

Brusc, mă gândesc la Søren, cum doarme legat de mâini şi de picioare.

— Prinţul Søren nu e pentru tine. E un prizonier politic. Şi cât va sta la noi, va fi tratat cât de civilizat se poate.

Nările i se micşorează, semn că începe să se înfurie.

— Te aştepţi să hrănim un kalovaxian în vreme ce noi, restul, mâncăm jumătăţi de porţii? Ce fel de dreptate e asta?

— Vremea pentru a ne face dreptate nu a venit încă, spun calm, ridicând vocea pentru ca mulţimea să mă poată auzi. Încă suntem într-un joc

în care avem şanse mici de câştig, iar prinţul este singura carte pe care o avem. Trebuie să fie în continuare sănătos, pentru că altfel nu ne va fi de niciun folos.

Dragonsbane aruncă o privire peste umăr, către mulţime, apoi îmi întoarce spatele, zâmbind mai larg şi mai fals decât înainte.

— Desigur, Înălţimea Voastră. Voi avea grijă de asta.

Apoi se îndreaptă către doi bărbaţi de la marginea mulţimii.

— Aduceţi prizonierul! strigă ea.

— Îl voi verifica eu mai târziu, să mă asigur că a fost bine îngrijit, îi zic.

Când se întoarce din nou la mine, deja îmi zâmbeşte furioasă.

— Nu cred că e necesar. Sau înţelept, de fapt. Există deja mulţi care spun că eşti prea ataşată de el.

Replica este o lovitură bine ţintită, dar mă străduiesc să nu arăt vreo reacţie. Heron, care este lângă mine, e tensionat ca un arc întins la maximum.

— Ai grijă cum i te adresezi reginei tale, îi zice el pe un ton calm, dar cu un grad de ameninţare în el.

Dragonsbane ridică din sprâncene amuzată.

— Doar îi dădeam nişte sfaturi nepoatei mele. Oamenii spun diverse, iar noi trebuie să ţinem cont de asta înainte de a se întoarce împotriva noastră.

— Atunci lasă-i să mi-o spună în faţă, îi zic cu glas rece, între timp, îi dau eu lui jumătate din raţia

mea.

— Şi eu din a mea, spune Heron.

O clipă, am impresia că Artemisia ne va susţine, dar în prezenţa mamei ei este tăcută şi nesigură prima dată de când am cunoscut-o. O înţeleg. La urma urmei, nu am multe amintiri cu mama nervoasă, dar sunt sigură că mă privea la fel cum o face Dragonsbane acum – are maxilarul încordat, ochii duri, gura închisă de tot. Aşa că mă simt iar ca un copil care este pe punctul de a fi trimis în camera lui. Dar nu mai sunt un copil. Sunt regină şi am avut de înfruntat oameni mai răi decât ea. Aşa că mă îndrept şi îi întâlnesc privirea, pe care o susţin până când ea renunţă şi vorbeşte în cele din urmă:

— Cum porunceşti, Maiestate.

Epilog

Ultima persoană care mi-a spus Prinţesă de Cenuşă a fost sora mea de suflet, pe care am lăsat-o orfană.

Ne-am jucat împreună când eram mici, învăţând să dansăm şi prefăcându-ne că suntem creaturi imaginare, dar când ne vom reîntâlni vom fi inamice. Am văzut ura din ochii ei, am simţit furia ei ca un uragan care abia aşteaptă să mă sfâşie. Nu se va opri până nu va avea capul meu şi ştiu că eu am provocat asta. Şi regret.

Dar, într-un fel, a avut dreptate. Am fost o prinţesă făcută din cenuşă. În mine nu a mai rămas nimic care să ardă.

Acum este vremea să se ridice o regină.

Mulţumiri

O carte este un dar, aşa cum îi plăcea să spună doamnei Lloyd, profesoara mea din şcoala primară. Îmi amintesc când am început să văd şi eu cărţile ca ea, ca pe ceva desăvârşit şi inestimabil. Ceva care să fie apreciat şi împărtăşit cu alţii. Nu realizam atunci cât de multe persoane mă vor ajuta la crearea acestei cărţi şi la transformarea ei în darul care este acum.

Mulţumesc minunatei mele agente, Laura Biagi, care a găsit Prinţesa de Cenuşă în mormanul de manuscrise şi a văzut în el potenţialul ei şi al meu. Ai fost vocea care m-a făcut cunoscută, cea care m-a îndrumat şi m-a încurajat mereu pe parcursul acestui proces şi nu-mi imaginez cum aş fi reuşit fără ajutorul tău. Le mulţumesc şi lui Jennifer Weltz şi Arianei Philips de la JVNLA, pentru că au făcut posibil ca această carte să ajungă la un public pe care nu am crezut că o să îl am vreodată.

Îţi mulţumesc, Krista Marino, cel mai bun editor pe care îl puteam avea. Mulţumesc pentru îndrumare şi viziune. Îţi mulţumesc pentru răbdare. Mulţumesc pentru că ai înţeles povestea pe care am încercat să o spun şi că m-ai ajutat să o transform în cea mai bună versiune posibilă. Îţi mulţumesc, Jillian Vandall, incredibilul meu agent de publicitate, pentru energia inepuizabilă şi entuziasmul contagios. Vă mulţumesc, Monica Jean, Mary McClue, Alison Impey, Kim Lauber, Kate

Keating şi tuturor celor de la Delacorte Press/Penguin Random House. Sunt atât de entuziasmată să duc la capăt periplul lui Theo cu voi alături.

Le mulţumesc editurii Macmillan din Marea Britanie şi editorului meu de acolo, Venetia Gosling, pentru că aţi făcut cunoscută povestea lui Theo peste ocean. Şi celor de la Greene & Heaton, precum şi agenţilor mei britanici, Eleanor Teasdale şi Nicola Barr, pentru că i-aţi găsit Prinţesei de Cenuşă căminul perfect în Marea Britanie. Vă sunt recunoscătoare pe vecie.

Le mulţumesc părinţilor mei, care au fost mereu alături de mine. M-aţi învăţat că trebuie să perseverez, de aceea am făcut faţă tuturor impedimentelor şi respingerilor. Şi fratelui meu mai mic, Jerry, ale cărui neînfricare şi dedicare au fost mereu o sursă de inspiraţie pentru mine. Ştiu că ne susţinem mereu, chiar şi când ne terorizăm unul pe celălalt.

Vă mulţumesc, Deborah Brown şi Jefrey Pollock, pentru că aţi fost familia mea la New York şi aţi avut încredere să am grijă de minunăţii voştri copii. Sprijinul vostru de-a lungul anilor a însemnat enorm pentru mine. Şi le mulţumesc lui Jesse şi Eden Pollock pentru inspiraţia constantă şi pentru că mi-aţi amintit cine este publicul meu ţintă. La doisprezece ani, Eden citea des pasajele pe care le scriam şi părerea ei era mereu pertinentă (şi uneori destul de directă). La nouă ani, Jesse era prea mic, dar sper că se va bucura de ea într-o zi – îmi cer scuze în avans pentru toate scenele cu

săruturi.

Le mulţumesc prietenilor mei, Madison şi Jake Levine, pentru cei aproape douăzeci şi cinci de ani de prietenie. Îi mulţumesc şi Carei Shaeffer, care mă inspiră întotdeauna. Lui Emily Hecht, pentru că m-a ajutat să-mi accept laturile mai ciudate. Lui Lexi Wrangler, pentru că m-a ajutat să nu înnebunesc în „tranşeele” procesului de publicare. Lui Patrice Caldwell, lui Jeremy West şi lui Jeffrey West, pentru toate cafelele şi întrunirile literare – şi pentru că mereu au ştiut când e momentul potrivit să trecem de la cafea la vin.

Mulţumesc celor de la Electric Eighteens, pentru tot sprijinul, compasiunea şi amiciţia de care au dat dovadă. O mulţumire specială celor de la NYCers, care mi-au devenit, în ultimul an, prieteni extraordinari. Arvin Ahmadi, Sara Holland, Sarah Smetana, Kit Frick, Emily X.R. Pan, Kheryn Callender şi Lauren Spieller. Nu ştiu cum m-aş fi descurcat pe parcursul acestui an fără ajutorul vostru.

Îţi mulţumesc, Maya Davis, un lector minunat, ale cărei observaţii au fost esenţiale în conturarea civilizaţiilor şi personajelor.

Vă mulţumesc John şi Molly Cusick, pentru sprijinul acordat când băteam în retragere şi pentru că mi-aţi răspuns la întrebările pe care îmi era teamă să le adresez agentului meu (şi pentru că m-aţi ajutat să îmi dau seama că eram ridicolă).

Mulţumesc, Birch Coffee din Upper West Side şi incredibililor barista de acolo care m-au ajutat să rămân concentrată cu cafeaua lor.

Şi, în final, dar nu în ultimul rând, îi mulţumesc doamnei Lloyd pentru că mi-a insuflat dragostea pentru citit şi scris.

Oferindu-ne o poveste în care se amestecă cu intriga politică, magia puternică și epuizantă și mecanismele violente ale colonizării, ***Prințesa de Cenușă*** își va subjuga cititorii cu un subiect turbulent și fascinant.
Kirkus Reviews

Laura Sebastian spune o poveste întunecată și vrăjită. Pregătiți-vă, căci Theodosia Houzzara – rănită, hotărâtă, mortală – își va săpa drum spre inimile voastre.
Sara Holland, autoarea ***Everless***, bestseller *New York Times*

Prin alianțe neașteptate și planuri de evadare îndrăznețe, călătoria Theodosiei de la prințesa asuprită la regină este una antrenantă, pe care fanii de fantasy o vor savura.
SLJ

STORIA BOOKS
storiabooks.ro

Theodosia avea 6 ani când țara ei a fost invadată și mama sa, Regina de Foc, a fost ucisă sub ochii ei. În acea zi, Kaiserul i-a luat Theodosiei familia, țara și numele și a încoronat-o drept ***Prințesa de Cenușă*** – un titlu rușinos, pe care să-l poarte în noua ei viață de prizonieră.

Timp de zece ani, Theo este captivă în propriul palat. Îndură abuzul neîncetat și batjocura Kaiserului și a curtenilor săi. E lipsită de putere și supraviețuiește în această lume nouă doar îngropând-o adânc în ea pe fetița care a fost odată.

Apoi, într-o seară, Kaiserul o forțează să facă inimaginabilul. Cu mâinile pătate de sânge și cu speranța că-și va recăpăta tronul pierdut, ea își dă seama că nu este destul doar să supraviețuiești. Theo are o armă: propria minte, mai ascuțită decât orice sabie. Iar puterea nu se câștigă întotdeauna doar pe câmpul de bătălie.

Timp de zece ani, ***Prințesa de Cenușă*** își vede țara prădată și poporul înrobit. Dar totul încetează acum.

Tensionată și elaborată, această poveste despre o prințesă maltratată și dornică de răzbunare, care incită la rebeliune pentru a-și recăpăta poziția de putere, atinge o coardă a timpului. ***Prințesa de Cenușă*** este o replică inteligentă și feministă a poveștii tradiționale cu eroina detronată, a care se adaugă multă intrigă, iubire și minciuni spuse pentru a îndulci situația. Baftă dacă vreți să o lăsați din mână.

Virginia Boecker, autoarea seriei ***The Witch Hunter***

storiabooks.ro

STORIA BOOKS

ISBN 978-606-94622-3-2

9 786069 462232

COLECȚIA YOUNG ADULT

14+